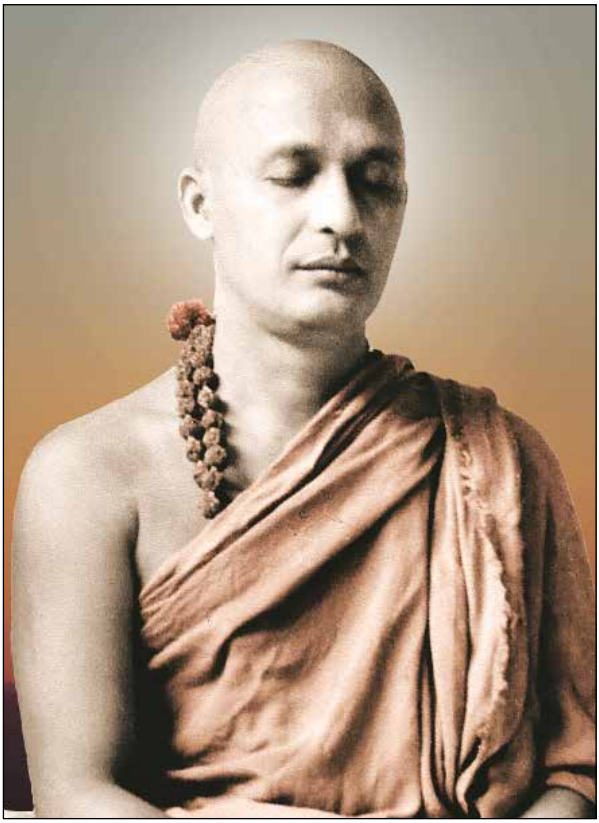
SVENSKA

Mere Aradhya

Min älskade Guru

Swami Dharmashakti Saraswati

Yoga Publications Trust, Munger, Bihar, India

Mere Aradhya

Min älskade Guru

Med vänlig hälsning, ॐ *och prem*

Mere Aradhya

Min älskade Guru

Swami Dharmashakti Saraswati

Yoga Publications Trust, Munger, Bihar, India

© Bihar School of Yoga 2011

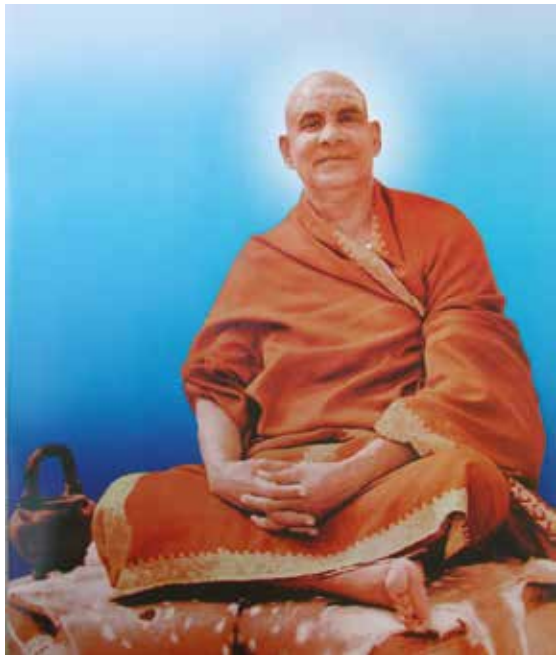
Kopiering förbjuden. Ingen del av denna publikation får reproduceras, delas eller lagras i ett söksystem, i någon form eller på något sätt, utan skriftligt tillstånd från Yoga Publications Trust.

Satyananda Yoga® och Bihar Yoga® är registrerade varumärken som ägs av International Yoga Fellowship Movement (IYFM). Användandet av desamma i denna bok sker med tillstånd och ska därför inte på något sätt anses påverka varumärkenas validitet.

Publicerad av Yoga Publications Trust
Första upplagan (på originalspråk) 2011

Utgivare och distributör: Yoga Publication Trust, Ganga Darshan, Munger, Bihar, India.

Webb: www.biharyoga.net

Dedikation

I ödmjukhet erbjuder vi denna dedikation till Swami Sivananda Saraswati, som initierade Swami Satyananda Saraswati i yogas hemligheter.

Dedikation

Till vår guru Sri Swami Satyananda Saraswati
som fortsätter att inspirera och leda oss
på vår andliga resa.

Innehåll

Tillägnan *ix*

Glimtar från Sri Swamijis barndom 1

Glimtar från Gurukul-livet 31

Glimtar från Parivrajaka-livet 87

Början på ett ashram och en organisation 187

Expansion och stärkandet av missionen 323

Kulminationen av en siares vision 367

Dikter av Swami Dharmashakti 433

Tillägnan

Jag överlämnar i ödmjukhet dessa få ord jag har lyckats skriva vid min älskade Gurudevs fötter, Swami Satyananda Saraswati, en yogamästare och en enastående jnani, vishetens mästare, som strävar efter att göra yogans fördelar tillgängliga för mänsklighetens välbefinnande, och som anstränger sig för att transformera de vedantiska föreskrifterna om icke-dualism och enhet till oförstörbara band av universell kärlek och samhörighet.

Första gången jag såg Swamiji var den 3 april 1953, och där och då kände jag igen honom som min av ödet utvalda guru. Sedan den dagen har jag på ett djupt och detaljerat plan lärt känna Sri Swamijis tankar, handlingar, planer och visioner. Ibland undrar jag huruvida en människa faktiskt kan lyfta sig själv till sådana höga höjder av gudomlig transcendens som Swamiji gjort. Han är personifieringen av en maryada purusha, den ideala människan, för vilken tyaga, försakelse, tapasya, åtstramning, yoga och sannyasa, andlig livsväg, är ett sätt att leva.

Sri Swamiji började sitt andliga sökande helt ensam och någonstans råkade våra vägar korsas. Han initierade mig till ett liv tillägnat hängivelse, osjälviskt tjänande och uppoffring. Min man, min son och jag själv har helt hängett oss till Sri Swamijis storslagna mission. Varje droppe av vårt svett och blod, varenda tanke i vårt sinne, varje känsla i våra hjärtan, varenda vibration i vår prana tillhör honom. Vi har beslutat

att tillägna våra liv till att sprida den heliga dharma, högre sanning och rättfärdighet, Sri Swamiji har upprätthållit hela sitt liv.

Till en början relaterade min man, Swami Satyavratananda, till Sri Swamiji som en gurubhai, gurubroder. Senare, då han hade hängivit sig till Sri Swamijis mission såg Satyavratji på honom med den vördnad man känner inför sin guru. Guru och discipel arbetade som två kroppar med förenad själ. Att det kunde finnas någonting bortom att arbeta för sin guru med en känsla av fullkomlig tillit och att fullkomligt ha överlämnat sig var en tanke som aldrig ens infann sig hos discipeln.

Med Satyavratjis egna ord, "Jag anser att jag är väldigt lyckligt lottad som har fått motta initiering av Jagadguru Swami Sivananda och genom hans nåd fann jag en exakt kopia av honom i formen av Swami Satyananda, som har blivit min jnanaguru, min sannyasaguru. Det jag kände efter att ha blivit initierad av Swami Sivananda är obeskrivligt. Och det sätt jag ser på och förstår Swami Satyananda nu kommer en dag också delas av världen. Idag inser världen kanske inte hans värde, men det kommer definitivt en tid då världen kommer att erkänna och hedra honom för vad han verkligen är. Oavsett om jag lever för att uppleva den dagen eller inte, kommer min själ definitivt att göra det, var den än kan tänkas vara".

Och om en sådan tillgiven discipel sa Sri Swamiji: "Endast en man har jag träffat i mitt liv som fördjupat sig så till den grad i att tjäna sin guru att han blev ett exempel för gurun själv. Så pass mycket att gurun inombords erkände honom som sin egen guru! Den mannen var Satyavrat, som jag aktade och respekterade högt. Vi förstod varandra perfekt. Ingen kommer någonstans i närheten av den nivå av samförstånd vi delade. Och det är därför han alltid kommer att ha en särskild plats i mitt hjärta."

Samma uthållighet när det kommer till att utföra sin plikt, totalt överlämnande till sin guru och orubbligt engagemang till dennes mission kan man se i Satyavratjis avbild, Swami Niranjan. Vem är Swami Niranjan? De händelser som just nu

utspelar sig ger oss en antydan, men bara Gurudev känner till framtiden. Swami Niranjans totala överlämnande till sin guru och Sri Swamijis outsagda tillit och kärlek till honom, visar ett exemplariskt ideal i vår moderna civilisation. Och modern har inget mer att säga, hon känner sig omåttligt välsignad. Med Sri Swamijis ord: "Endast hon är en värdig moder, vars son är hängiven sin gudom och lärare."

Trots alla svårigheter och motgångar jag mött, trots min egen upproriska natur och mina revolutionära tankar, hittade jag med Guds välsignelse en fantastisk guru, som behandlade mig som en dotter, som initierade mig till sin discipel, och förberedde mig för en särskild mission. När jag väl påbörjade detta uppdrag började det öde han förutsett för mig att materialiseras.

Satyavratji var inom familjen och i sociala kretsar känd för sin helgonlika och ädla karaktär. Inspirationen jag fick från honom bidrog till att jag kunde genomföra mycket arbete för både familj och samhälle. Det var tack vare att han inspirerade mig som jag började skriva brev och artiklar till tidningar. Med Sri Swamijis uppmuntran och välsignelser fick min skrivkonst fart. Förutom att hantera hans omfattande korrespondens, började jag också transkribera och arkivera hans föreläsningar.

En dag, helt ur det blå, sa Satyavratji: "Du måste skriva Gurudevs biografi." Hans kommentar skrämde mig. Det här var en uppgift långt bortom min förmåga. Men hans insisterande tvingade mig att börja sammanställa relevant material enligt hans instruktioner. Det fanns mycket skrivet material i mina dagböcker, brev och mappar och jag började gå igenom dem igen. Sri Swamiji brukade ha förtroliga samtal med Satyavratji. Närhelst ämnet rörde Swamijis tidiga liv brukade Satyavratji anteckna det i stenografi och senare brukade jag transkribera in det i min dagbok. Jag brukade också ofta själv diskutera saker med Sri Swamiji och dela min egen inspiration och mina idéer med honom.

Ödets vägar är sannerligen mystiska. Efter Satyavratjis olycka förändrades allt; det kändes som om livet hade

tagit slut. Sri Swamiji kom och ordnade med allt. Med inspirationen från honom, hans instruktioner och välsignelser började saker fungera som förut igen. Jag började jobba med alla uppgifter som legat och väntat. Jag tänkte även på boken. Satyavratjis ord ringde högt och tydligt i mina öron, "Det finns arton Purana-texter, men den här Guru Gita som jag ber dig skriva skulle kunna bli den nittonde."

Sri Swamiji brast ut i skratt när han först hörde den här kommentaren. "Okej, låt oss se vad du kommer att skriva," skrockade han.

En massa minnen kom tillbaka till mig. Tankar på att skriva den här boken kom igen och igen som vågor mot en strand. Det kändes som om Satyavratji hela tiden bannade mig, "Varför har du inte påbörjat boken än?" Swami Niranjan ville också att jag skulle skriva en skildring av Sri Swamijis betydelsefulla liv. Jag var också medveten om att även jag snabbt närmade mig det avslutande kapitlet av mitt liv. Jag var tvungen att avsluta min Guru Gita. Jag sökte gurus och Guds välsignelse för framgång i arbetet och även förlåtelse för de misstag jag eventuellt skulle begå och så började jag skriva . . .

Den här boken är indelad i sex delar:

1. Glimtar från Sri Swamijis barndom
2. En skildring av hans dagar i sin gurus ashram
3. Glimtar från hans liv som en vandrande sannyasin
4. Yogarörelsens början
5. Expansion och konsoliderande av missionen
6. Kulminering av visionärens vision

Jag har strävat efter att presentera en omfattande och fullständig skildring av Sri Swamijis liv och arbete. Hans instruktioner och det han undervisade har ställts samman i dussintals böcker och översatt till lika många språk. Den här boken är endast ett ödmjukt tillägg till den vackra och växande samlingen.

Det är inte bara mitt hopp utan min fasta övertygelse att dessa andliga pärlor från Sri Swamijis liv kommer att lysa upp vägen för varje andlig sökare som läser dem. Om mitt

påstående låter förmätet och fåfängt, söker jag ödmjukast läsarens överseende.

Swamiji, du är själva personifieringen av livets eviga sadhana, andlig disciplin. Din sublima lära har helt fördrivit det dystra mörkret från mitt liv. Och i auran av denna gudomliga kunskap har jag skymtat evig, outtömlig salighet, vilken har inspirerat mig att ge mig av på den här minnenas resa, där jag berättar om de små, gripande stunderna likväl som om de stora milstolparna i ditt episka liv. Jag ber om att få motta din välvilja, kärlek och välsignelse för alltid och alltid.

Valmikis poetiska geni väcktes
av det klagande ropet från en förtvivlad trana.
Min penna bryter alla barriärer,
när jag lyssnar till de klingande ljuden av det gudomliga namnet.

Mitt i hösten har våren blommat ut,
Sval nektar flödar fram
mitt i den brännheta sommaren.
Världen kommer att glädjas när den läser
de kråkfötter min penna skapar
då den dansar över detta papper i ren glädje.

Min penna har kanske inte kraften
att andas liv i det livlösa,
men, o Gud! bevilja att den igen och igen
får skriva min gurus berättelse,
sublim och oförliknelig.

Inget annat än dammet från min gurus fötter,

—Swami Dharmashakti Saraswati

Glimtar från Sri Swamijis Barndom

När världen blir höljd i mörk okunnighet, stiger en stor själ ner, tänder vishetens lampa och förvisar mörkret fullständigt.

Swami Satyananda Saraswati var en sådan kraftfull andlig ledare av sin tid. Han valde bort enkla, världsliga nöjen och tidsfördriv för att ikläda sig obundenhet, anspråkslöshet och försakelse. Han är en *jnani*, en som lever i vishet, och en *tyagi*, en som försakat världen, som stöpts i Adiguru Shankaracharyas form. Hans fullödiga kvaliteter i såväl huvud, som hjärta och händer får det att verka som om Gud har överöst honom med sina mest utsökta gåvor. Hans orubbliga hängivenhet till sin guru och hans ljuva, tillgivna beteende mot alla och envar är ideal värda att försöka att efterlikna.

Anaashritah karmaphalam kaaryam karma karoti yah
Sa sannyaasee cha yogee cha na niragnirna chaakriyah.

Den som utför sin förutbestämda plikt utan att vara beroende av frukterna av sina handlingar – är en sannyasi och en yogi, inte den som bara avsäger sig eld och handling.

(*Bhagavad Gita*, 6:1)

Vi ser i Swamiji en storslagen asket, en storslagen jnani och en storslagen karmayogi, som har personifierat detta höga ideal från *Bhagavad Gita*. Han är en perfekt blandning av jnana, visdom, karma, handling och upasana, tillbedjan. Och sannerligen '*Satyam*, sanning, *Shivam*, gynnsamhet, *Sundaram*, skönhet' personifierad.

I de vackra himalayabergens sköte, i en ändlös vidd av ståtliga granar och tallar, ligger det område som är känt som Almora, de uråldriga kumaonitraditionernas lekplats, fylld med både sagor om de gamla Chandravanshikungarnas ridderlighet och mod och om moderna kungar av nepalesisk börd. Inbäddat i detta sagolandskap finns den lilla feodalegendomen Bhikiyasen och Gaj Baigan. Och det är riket vars ättling är Swami Satyananda Saraswati.

Härkomst

Den feudala jordägaren till Bhikiyasen och Gaj Baigan, en *Vaishnava*, vishnutroende, i jaiminitratitionen, var lärd och kultiverad och hans ägor sträckte sig över fyrtio byar. Hans fru var en from och religiös tibetansk dam och hans son, Krishnachandra Nayal, en väluppfostrad och intelligent yngling. Det fanns många tempel i den regionen som hans förfäder byggt, och hans stående instruktion till templens präster var: utbilda barnen i området väl, alla ska kunna hindi, sanskrit samt skrifterna *Bhagavad Gita* och *Ramayana*.

Efter att ha slutfört sin utbildning blev Krishnachandra polis. Precis som sin far la han stor vikt vid utbildning, och ordentlig skolundervisning startades upp i hans byar. Krishnachandra gifte in sig i Nepals kungafamilj. Hans fru var en högutbildad kvinna från kungafamiljen. Krishnachandra's stora feodalfamilj var en mix av olika

kulturer. Hans far var kumaoni, hans mor tibetanska och hans fru nepalesiska. Hans föräldrar följde den ortodoxa *sanatana dharma*, den eviga sanningens och rättfärdighetens väg, medan Krishnachandra själv hade moderna synsätt och var *Aryasamaji*, tillhörande reformrörelsen de ädlas sällskap. Skillnader måste ha dykt upp då och då. Så småningom lämnade Krishnachandra sin lantliga egendom och slog sig ner i Almora. Hans bungalow låg i stadsdelen Nayalkholi.

Födelse

Krishnachandras barn föddes i Almora. Det första barnet var en flicka, och nästa en pojke. Det finns något som måste sägas om Almoras natursköna landskap. Det har en särskild förtrollande skönhet. I de glimrande snötäckta bergens lycksaliga sköte rann strömmar av gyllene ljus in i detta lilla barns innersta kärna, där de slog ut fullt och helt och välsignade honom så att han skulle kunna uppfylla det storslagna öde som förutsetts honom.

Mitt bland Almoras eteriska berg och dalar, där nätterna är silvriga och dagarna gyllene, där soluppgångar höljs i dunkel dimma, där de gyllene solstrålarna väver skimrande, mångfärgade regnbågar; där, omsluten av Mount Kailash, slog detta nyfödda barn upp sina ögon på tolvslaget vid midnatt den 25 december 1923 och från hans läppar hördes de heliga orden "*Satyam*, sanning, *Shivam*, existens, *Sundaram*, skönhet ". Den pojken var Dharmendra Kumar Nayal.

Fångad av de mäktiga snötäckta bergsmassivens skönhet och undrande över mysterierna som gömde sig i de många grottorna, blickade pojken ständigt mot de magnifika soluppgångarna och solnedgångarna i vördnad och förundran. En inre kraft fick honom att lyssna uppmärksamt till ljuden omkring sig - djungelfåglarnas glada läten, ekande vrål från vilda djur och, framför allt, nostalgiska ekon från avlägsna berg och dalar av vediska mantras från en svunnen tid.

Redan från början tyckte Dharmendra att naturen var mystisk och storslagen. Blommors blomning och deras

påföljande vissnande var ett oförklarligt under. Tidiga soluppgångar var en glädje att skåda liksom de silvrigt månljusa nätterna. “Vem står bakom allt detta?” kunde han fundera på i timmar. Om han någonsin gjorde misstaget att fråga sin far, så fick han ett standardsvar som “Det är lönlöst att fundera över sådana saker. Det är ett naturfenomen, inget mer. Ingen har hittills lyckats förklara det och ingen kommer någonsin kunna göra det.” Om han frågade sin mor, svarade hon “Allt det här är Guds *lila*, hans gudomliga skådespel. Kan någon någonsin begripa den? Fokusera du istället på att bli någon i livet.” Barnets nyfikenhet mättades aldrig; snarare fortsatte tankekedjan att utöka. “En dag ska jag sannerligen gå till botten med detta,” beslutade han sig för.

Barndom

Dharmendra var nu fyra år gammal. Hans föräldrar måste ha haft stora förhoppningar på sin brådmogna pojk. Han var extremt fokuserad och intelligent. Idag verkar det som att de där barndomslekarna och tidsfördriven inte var något annat än en indikation om hans framtid. Han brukade bli så uppfylld av att bygga byggnader och torn av mångfärgade träklossar att han glömde allt annat. En dag var han upptagen med att resa ett sjuvåningshus. Med sina små händer placerade han mödosamt klossarna ovanpå varandra, och de tumlade snart ner. Men pojken accepterade aldrig ett nederlag. Han började bara om från början. Hans föräldrar var upprymda över sonens flit. Hans far brukade säga “Vår pojke är väldigt flitig och metodisk. Jag ska göra en ingenjör av honom.” Hans mor brukade säga “Nonsens! Han kommer bli en stor ledare som sin morbror.” Pojken förblev alldeles uppslukad av sin aktivitet, helt omedveten om vad framtiden skulle erbjuda.

Pojken var inte bara intelligent, utan även en motiverad idealist. Han smidde alltid storslagna planer tillsammans med sin storasyster: “Vi kommer öppna sjukhus och dela ut gratis medicin till alla. Det kommer inte finnas en enda sjuk person kvar i hela världen,” eller “Vi kommer bygga

tempel utan dörrar, där alla får komma in och be," eller "Vi kommer att bygga kök med stora ugnar och vi kommer laga mat i jättestora grytor. Ingen kommer någonsin gå hungrig igen," eller "Vi kommer gå ombord på ett flygplan och resa över hela världen i det." Ibland vändes deras samtal mot vetenskapliga frågor och andra gånger blev de så uppslukade av naturens skönhet runt dem att de bara satt i timmar tillsammans. Ibland diskuterade de märkliga och svårgreppbara ämnen. De var inte heller rädda att föräras sin fars missnöje.

Men deras farmor hyste gammalmodiga synsätt. En fyraårig pojke som tänkte och pratade om vetenskap och religion var nog för att få hennes varningsklockor att ringa. Hon brukade tillbe olika gudar och gudinnor, och få prästerna att göra *japa*, mantrarepetition, och *havan*, eldceremoni för att avvärja all hotande olycka från pojken. Dharmendras mor brukade också bli lite orolig och upprörd över hans ovanliga beteende, men hennes många hushållssysslor lämnade lite tid över till annat. Hon var besatt av idén om renhet, vilket inte lät henne delegera några hushållsarbeten till tjänare. Den här uppfattningen drogs till sådana ytterligheter att barnen inte tilläts att vara i köket. De fick sitta utanför köksdörren medan hon serverade dem inifrån köket. Hon var en from och religiös dam som regelbundet studerade skrifterna. Hon var också väldigt generös och hade ett stort hjärta. Men när det kom till familjetraditioner, accepterade hon inga kompromisser. Kanske var det en av anledningarna till att Dharmendra utvecklade ett upproriskt drag.

Hans pappa följde Arya Samaj, och studerade mängder av böcker, sekulära likaväl som andliga, och han utförde havan varje morgon. Han var en landägare av *kshatriya*-kastet, krigarsläkt, som hade styrt sina undersåtar från ung ålder. Sedan härdade hans andra jobb som polis honom ytterligare. När hans ilska väcktes brukade han skrika, "Om du inte lyssnar på mig, så skjuter jag dig." Sådan far, sådan son, så eftersom Dharmendra aldrig lät sig skrämmas eller bli slagen av sådana påståenden, kastade han bara tillbaka sin fars ord

på honom. Han kunde hantera en pistol också! Han talade ofta om att gå på jakt och skjuta en tiger.

Utbildning

När barnen blev äldre, började föräldrarna oroa sig för deras utbildning. Efter moget övervägande uteslöts hemundervisning. Först och främst hade de en informell stämning hemma, dessutom fanns farmoderns alltför ömma natur, för att inte nämna hur alla släktingar och familjevänner som bodde i närheten förhöll sig. De gamla sederna som följdes hemma skulle också ha lagt krokben för att få en modern livssyn och utbildning. Dessa överväganden fick Krishnachandra att skriva in sin åttaåriga dotter och sexåriga son i en klosterskola driven av missionärer i Nainital. Det var en skola från den brittiska eran, där undervisningen skedde på engelska och där bara brittiska barn och ett fåtal indiska barn från kungliga familjer antogs.

Dharmendra var en väldigt olydig pojke, men där fanns en charm i hans ord och dåd som imponerade på alla. Hans ord vävde storslagna drömmar i åhörarnas sinnen. Snart blev han sina klasskamraters självklara ledare. Systrarna i klostret älskade honom också väldigt mycket. Borta från hemmet, blev han helt självständig och oberoende. Hans tankar och handlingar började flöda fritt och naturligt, en indikation om hans dynamiska framtid.

De engelska barnen stod inte ut med Dharmendras stigande popularitet, men de var alla rädda för honom. Om någon av pojkarna vågade säga emot eller skrämma Dharmendra fick han sig en omgång. Systrarna försökte ingjuta lite sunt förnuft i honom, men han hade alltid sina egna idéer. Han tolererade aldrig någon som helst orättvisa.

Första andliga upplevelsen

Dharmendra hade kommit hem över skollovet. En dag, helt plötsligt, föll han ihop och blev medvetslös. Alla var mycket upprörda, men efter en liten stund fick han tillbaka medvetandet igen. Han fortsatte att ha denna extraordinära

upplevelse. Ibland tappade han helt medvetenheten om sin fysiska kropp. Vid andra tillfällen såg han sin kropp tydligt utifrån. Detta var inte ett permanent tillstånd, men under den perioden förblev hans kropp i ett tillstånd av limbo.

Hans familj blev alltmer oroad över de här oförklarliga händelserna. De tog honom till läkare, healers och shamaner utan framgång. Ingen kunde bringa klarhet kring dessa mystiska upplevelser. Hur skulle de kunna förklara något som uppstod ur gynnsamma *karmas*, handlingar, och *samskaras*, avtryck, från tidigare liv? Dharmendra visste precis vad som hände, men han hade en sjuårings kropp och sinne. Hur skulle han kunna förklara det för andra? Alla skulle ha hånat honom.

På den tiden, gick rutten till Mansarovar och Mount Kailash genom Almora. Helgon och visa på pilgrimsfärd stannade över natten i Almora. Dharmendra visades för många av dessa helgon av sina familjemedlemmar.

En gång var Swami Nityananda på genomresa, en gammal och erfaren swami av mycket hög kaliber. Av en slump blev Dharmendra tappade medvetandet igen. Några av familjemedlemmarna gick till swamin och bad honom titta på pojken. Av ren nyfikenhet kom swamin och såg den medvetslösa pojken. Han måste ha förstått hans tillstånd för han började upprepa mantrat "Sri Ram, Sri Ram" i pojkens öra. Strax återfick Dharmendra medvetandet!

Swami Nityananda sa till de lättade föräldrarna "Den här pojken lider inte av någon sjukdom. Ibland når han helt spontant höga medvetandetillstånd, som inom yoga är känt som *pratyahara*, att vända sinnet helt inåt. Den här pojken måste få andlig träning, det kommer göra underverk för honom. Han är trots allt en gudomlig själ."

Han lade också till ett varningens ord, 'Försök inte pusha pojken in i ett världsligt liv. Låt honom gå den yogiska vägen, för det är hans ödesbestämda väg.' Han instruerade honom att upprepa mantrat Om och berättade för honom om guden Rama och hans bragder. Närhelst Dharmendra började förlora kroppsmedvetande, upprepade han mantrat Om och

mindes guden Rama. Under de tidlösa stunderna, kände han sig ytterst upprymd och fylld av glädje. Vilket under! Vidsträckt, gränslöst medvetande inuti kroppen på denna lilla pojke. Kanske hade gudomligheten själv iklätt sig den här kroppen för en storslagen mission…

Mångsidiga talanger

Från tidig ålder hade Dharmendra många vänner och följeslagare. Han var talangfull i många spel och sporter. Han tyckte särskilt mycket om att jaga. Han var också en bra student. Han skrev prosa och poesi, och var intresserad av olika konstarter och vetenskapliga fält. Trots alla dessa oupphörliga aktiviteter, fortsatte hans inre andliga upplevelser oförminskat, som om dessa upplevelser gång på gång påminde honom om att han hade en förmögenhet av andliga *samskaras*, frön, gömda inom sig, som otvivelaktigt skulle manifesteras i framtiden.

Han lämnade sina klasskamrater långt bakom sig i varje aktivitet och strävan. Han var bäst i klassen, och var också främst i debatter och muntlig framställning. Äldre elever var avundsjuka på honom, men också rädda för honom. Hans lärare å andra sidan, var ytterst tillfreds över att se hur hans mångfasetterade talanger utvecklades.

En gång kom några utländska präster och andra personer av rang för att besöka skolan och en särskild tillställning anordnades till deras ära. Dharmendra valdes ut att hålla välkomsttalet och läsa upp en dikt till gästernas ära. Den nioåriga pojkens stil och finess gick dem inte förbi. "Den här pojken kommer att åstadkomma stora saker i livet. Han kommer definitivt göra avtryck i livet, antingen som en mäktig politisk ledare eller som en begåvad andlig lärare," förutspådde de, och det med rätta. Efter denna händelse växte klostersystrarnas tillgivenheten till Dharmendra. De fortsatte att uppmuntra och motivera honom att utmärka sig i alla områden i livet.

Dharmendras far var förbluffad över sin sons brådmogna talanger. Samtidigt var han ängslig och orolig över hans

andliga upplevelser. Det var kanske bättre att ha pojken i närheten. Så han hämtade hem honom från Nainital och skrev in honom i en bra skola i Almora. Det krossade klostersystrarnas hjärtan eftersom de blivit ganska fästa vid honom. På deras begäran skickade han Dharmendra till Nainital då och då för att besöka dem.

Gudarna som styrde över Almora gladde sig åt den här begåvade jordbrukarsonens bedrifter. Det verkade som om gudinnan Saraswati hade välsignat honom med kompetens och skicklighet inom alla konstarter och vetenskapliga fält, näktergalen hade skänkt sötma till hans röst, solen sin bländande lyster till hans personlighet och månen dess lugnande svalka!

Guru griha gaye padan raghurai, alpakaal vidya sab payee – i Ramacharitamanas berättar Tulsidas hur Lord Rama reste för att studera i sin gurus ashram och på mycket kort tid lärde sig allt som fanns att lära. Detsamma gällde Dharmendra. Förutom att lära sig de olika ämnen som lärs ut i skolan, blomstrade Dharmendras fallenhet för litteratur, musik och konst. Hans dikter, skrivna under pseudonymer som 'Pallav' (det spirande lövet), 'Hridayaheen' (den hjärtlösa), 'Premi' (den entusiastiska), 'Nirala' (den oefterhärmliga) och 'Vahi' (Det), lockade till sig uppmärksamhet från både litteraturkunniga och lekmän. Människor förvånades av att få höra att dessa vackra och känsliga kompositioner flödade ur pennan i handen på en tioårig pojke som fortfarande gick i mellanstadiet. Hans dikter publicerades i *Ma* och andra tidskrifter. *Ma* var en tidning som startades av lokala, litterärt sinnade ungdomar som tryckte berättelser, artiklar och dikter. Men det som gjorde tidningen riktigt populär var dikterna skrivna av någon som kallade sig 'Hridayaheen'…

Dharmendras far var en Aryasamaji, och som polis visste han värdet av disciplin. Från tio års ålder fick Dharmendra utföra havan varje morgon efter sitt bad. Hans mor kunde lägga till, "Bli färdig med att sjunga Gita innan du äter frukost." Farmor kunde säga, "Idag är det en tisdag, gå till templet och dyrka Hanumanji, före frukost," eller, "Gå med

tjänaren till prästens hus med denna prasad, gåva, först efter det kan du äta frukost." Dharmendra gjorde tyst vad alla bad honom, men han sa till sig själv, "Jag kanske följer allas order nu, men när jag väl blir stor gör jag det definitivt inte."

Påverkan av Gandhis ideologi

Dharmendras mor var alltid upptagen. Antingen läste hon ur skrifterna, tillbad gudomarna eller var upptagen i köket. Renhet var högt värderad vid den tiden och därför skötte hon alla kökssysslor själv. De små barnen togs om hand av en barnflicka eller farmodern. Trots sitt hektiska schema kunde Dharmendras mor hitta tid att läsa Mahatma Gandhis böcker.

Gandhiji kom till Almora 1930 och hon deltog då i hans offentliga möten. Hon var mycket imponerad och träffade honom personligen. Mötet medförde en förändring i hennes personlighet. Hennes stela föreställningar om renhet fick en viss grad av flexibilitet. Ett hembiträde började hjälpa till med köksarbetet. Med mer fritid började Dharmendras mor delta i politiska möten och demonstrationer. Hon blev snart en aktiv arbetare inom frihetsrörelsen. Hon var ledande som strejkvakt vid affärer som sålde utrikestillverkade tyger och brände dem i enorma brasor. Hon började också resa med Gandhiji till andra städer och byar och bar stora buntar av khadi-tyg för distribution.

Många gånger fick polisinspektör Krishnachandra Singh själv arrestera henne och andra medarbetare anklagade för anti-brittiska aktiviteter och sedan lämna dem i en djungel tjugo till tjugofem kilometer bort från staden. Kvinnorna från bergstrakterna visste sin väg upp och ner för kullarna, och dessutom var de fulla av patriotisk glöd. De tog sig tillbaka på nolltid och startade om sina upproriska aktiviteter med fördubblad entusiasm!

Saker och ting var okej fram till denna punkt. Men sedan startade Gandhiji sitt program för att frigöra kvinnor med dåligt anseende. Dharmendras mamma deltog också aktivt. Hon gick till deras hem, pratade med dem och delade till och med måltider med dem. Detta skapade uppståndelse

i hennes familjekrets. De anhöriga gjorde en stor fråga av det. De försökte till och med förgifta Krishnachandras öron, men han förstod situationen. Han lät sig inte provoceras så lätt. Han sa till odågorna i otvetydiga ordalag: "Ni behöver inte oroa er för min fru och min familj. Hon är min fru och jag har full tilltro till henne. Hon är fri att handla enligt sitt samvete. Dessutom är vad hon än gör rätt. Jag kan inte hitta något fel på henne."

Vid något tillfälle fängslades Dharmendras mor också med Gandhiji. Grannar och släktingar kunde inte säga något till fadern, men de skrämde farmodern och hotade att utesluta hennes familj från deras umgängeskrets. Farmodern kunde inte säga eller göra mycket i frågan. Hon bara sålde ett hundratal gram av sina guldsmycken och lät några präster utföra havan för att återställa fred och förstånd i familjen. När fadern fick reda på detta blev han oerhört irriterad. De känsliga barnen sög också åt sig av hans principiella och modiga ståndpunkt i hela situationen.

Språkkonstnär par excellence

Dharmendra hade två nära vänner, K.C. Joshi (Nanu) och Ashwini Kumar Pant (Aami). Deras vänskap var djup och intensiv. Med Dharmendras stöd började Aami också skriva för tidningen *Ma*. Kort därefter började Dharmendra redigera tidskriften Bharat och med hans uppmuntran startade Aami också en tidskrift vid namn *Agragami*. Pojkarna skrev många exemplar av hela tidningen för hand och distribuerade dem till alla och envar.

En gång besökte den prisbelönte poeten Sumitranandan Pant Almora, som också råkade vara hans födelseplats. Pojkarna träffade honom och visade honom kopior av deras båda tidskrifter. Sumitranandan Pant var mycket glad över att träffa dem, särskilt Dharmendra Singh Nayal, som då gick i nian. Han hyllade pojkarnas insatser, men föreslog samtidigt att de skulle slå samman sina talanger och ge ut en enda tidning.

De två pojkarna följde hans råd och startade *Agragami Bharat*. Trots Aamis upprepade förfrågningar vägrade Dharmendra att bli chefredaktör. Den positionen fick Aami ta. "Pallav" blev assisterande redaktör. Men det var Pallav som var livsnerven i tidningen. Det var han som gjorde all redigering och korrekturläsning.

Alla var mycket imponerade av pojkarnas ansträngningar. Pojkarna fick uppmuntran och stöd från alla håll. När de visade ett exemplar av sin nya tidning för Sumitranandan Pant blev han oerhört glad och skrev många dikter för publicering i tidningen. Ändå var hjärtat och själen i publikationen Dharmendra, som skrev många berättelser, dikter och artiklar under namnen Pallav, Hridayaheen, Nirala, Premi och Vahi. Till och med hans lärare blev förvånade över att se hur han utan ansträngning behärskade hindi, sanskrit och engelska. Ungefär vid den här tiden började han komponera dikter som illustrerade alla olika versmått i hindipoesin. Och han kröntes med total framgång i denna ambitiösa strävan.

Pallavs litterära talang och poetiska genialitet hade vid det här laget helt blommat ut. En gång anordnades en diktläsning för att hedra Sumitranandan Pant. Den dikt som hade komponerats och lästes av Pallav bedömdes som bäst. Vid det tillfället hade Pant kommenterat: "Den här pojken kommer definitivt att skapa sig en nisch i hindilitteraturens värld." Pants profetia har gått i uppfyllelse idag. Gårdagens lilla pojke, Dharmendra, har förvandlats till dagens mäktiga sannyasin, Swami Satyananda Saraswati, vars böcker på hindi och engelska nu är världsberömda.

Förutom hindi hade Dharmendra känsla för både sanskrit och engelska. Han började skriva på sanskrit och började planera för en engelsk tidning också. En sådan behärskning över tre språk och flera litterära genrer, vid en så ung ålder, var extraordinärt.

Sedan tidig barndom hade Dharmendra till sin natur alltid haft en kontemplativ och allvarlig sida. Han var väldigt duktig akademiskt och hade alltid högsta betyg i hindi och

engelska. Hans sanskritlärare brukade säga att han skrev så bra att om de hade kunnat skulle de ha gett honom dubbelt så många poäng!

I de engelska skolor som Dharmendra gick, undervisade lärarna också från Bibeln. Då skolmyndigheterna såg hans skarpa intellekt och utmärkta förståelse även i detta ämne, började de ge honom särskild uppmärksamhet. De trodde att han skulle bli en utmärkt predikant och missionär. Deras förhoppning visade sig vara sann, men inte i exakt den bemärkelsen. Dharmendra blev inte bara en predikant, utan en auktoritet och mästare inom religiösa och andliga vetenskaper. Sannerligen är han en modern fackelbärare av forntida indisk andlig tanke och kultur.

Andlig fallenhet

Dharmendra började gradvis att förlora intresset för den monotona och tråkiga undervisningen han fick i skolan. När läraren lärde ut algebra och geometri på svarta tavlan satt han på den bakersta raden och skrev poesi eller redigerade artiklar för *Agragami Bharat*. Han begav sig ofta långt bort i bergen med Aami och satt i ensamhet och beundrade moder Naturs underbara skönhet. Dharmendra blev snabbt omedveten om sin egen existens när han blickade mot Himalayas bergstoppar i fjärran. När Aami frågade honom om sådana episoder skrattade han bort det. Hur kunde hans vänner ha vetat, att Dharmendra såg gyllene glimtar av sin egen framtid i Himalayas glittrande bergstoppar?

Som nämnts tidigare så brukade *sadhus*, andliga utövare, och swamis som var på väg till Kailash-Mansarovar ibland stanna till i Almora. Dharmendra brukade möta dem och ställa frågor om andliga ämnen. De var mycket imponerade av hans andliga fallenhet och längtan, och berättade villigt många saker om yoga och det inre livet. Swami Nityananda brukade komma dit varje år. Han var en erfaren kriyayogi och han klargjorde många saker om asana och pranayama. Som sjuåring hade Dharmendra en gång frågat Swami Nityananda om svart magi och hemliga trollformler, om spöken och troll.

Swami Nityananda brukade bära en smal pinne i sin hand. "Är det där din trollstav?" hade Dharmendra frågat. Swamin hade svarat, "Nåväl, det här är min yogadanda, men du kan få den om du vill." Den unge pojken blev mycket glad över att få den värdefulla presenten från swamin.

Sri Ramas liv och bedrifter låg Dharmendra väldigt varmt om hjärtat. Han funderade alltid över dem. Sedan ställde han de frågor eller delgav de tvivel han hade till olika visa och swamis. Lord Ramas karaktär utövade ett stort och långtgående inflytande på hans psyke, så mycket att han accepterade honom som sin ishta, sin utvalda gudom.

Den första tantriska upplevelsen

Vid 10 års ålder, var Pallav inte bara engagerad i akademiska och litterära sysselsättningar utan han hade också blivit intresserad av böcker i seriösa ämnen. Vid den här tiden lyckades han komma över en bok om tantra. Tillsammans med en vän i grannskapet studerade han boken grundligt. Tillsammans beslöt de sig för att undersöka teknikerna som beskrivits i boken. Under tiden träffade de också en tantrisk *baba*, vis man, i närheten. De träffade honom ofta och frågade om de praktiska aspekterna av tantra.

Snart började de sin tantriska sadhana. Efter några dagar bestämde de sig för att gå till kremeringsplatsen för att förfina sina mantras. Med "trollstaven" i handen gick de två till kremeringsplatsen, och de sa till varandra, "Trollstaven är med oss, vad finns det att vara rädd för? Kraften från våra mantras kommer att kuva alla spöken runt omkring. Sedan kommer vi att få dem att göra alla våra dagliga sysslor."

På något sätt fick Dharmendras far nys om hans nattliga äventyr på kremeringsplatsen. Han blev väldigt förargad och varnade Dharmendra, "Om du vågar gå ut ur huset på natten kommer jag att skjuta dig…"

"Jag kan inte lämna min mantrasadhana halvvägs," tänkte Dharmendra, "Jag måste göra klart den till vilket pris som helst." De två vännerna bestämde sig för att ta med sig aska från kremeringsplatsen och slutföra sin sadhana på

taket till Dharmendras hus. Nästa morgon tog de med sig askan och lade den i en blomkruka på taket. På natten, när alla andra hade somnat, smög Dharmendra försiktigt upp till taket. Hans vän hoppade över från terrassen på huset intill. Snart började de fullborda sina oavslutade affärer…

När deras sadhana nådde sin kulmen började bisarra saker att hända. Det kändes som att hela huset skakade. Dharmendras yngre bror började gråta och hans mor och mormor blev väldigt skrämda. Hans far började leta efter honom men han gömde sig på terrassen och terrassdörren var reglad från utsidan. Dharmendras far blev argare för varje minut som gick. "Öppna dörren," skrek han, "annars kommer jag att bryta upp dörren och skjuta dig." Hela atmosfären hade blivit mörk och kuslig. Dharmendras vän hoppade över till sitt eget hustak och försvann ur sikte. Dharmendras far skrek så högt han kunde. Dharmendra kastade iväg askan och andra *pooja*, rituella, föremål från taket och öppnade terrassdörren. Så snart som han kastat iväg de tantriska objekten blev atmosfären normal och fridfull. Fastän hans far var mycket upprörd, lugnade han ner sig efter att en genomsökning av taket inte avslöjade något olämpligt.

Nästa dag gick de två pojkarna till den tantriska baban och berättade hela historien för honom. "Varför kastade du iväg askan som hade blivit laddad av mantras? Nu kommer spöket definitivt att bli irriterat och göra någonting elakt mot dig," sa han i en skrämmande ton.

Dharmendra blev inte skrämd så lätt. "Äh," hånskrattade han, "vad kan spöket göra med oss?" Men hans vän kände sig rädd. Som av en slump råkade han ut för en olycka och bröt benet två dagar senare. Självfallet lämnade Dharmendra denna tantriska sadhana med aska, lik och spöken för gott.

Social miljö

Varje gång Dharmendra besökte byn Gaj eller Bhikiyasen blev han påverkad av den förtryckande sociala miljön. Seden med barnäktenskap var ganska utbredd i de trakterna,

och det fanns även andra föråldrade seder och traditioner. Dharmendra hörde till en rik feodalfamilj och hans far var polis. Lokalbefolkningen kunde inte säga något rakt i ansiktet på dem men de skvallrade bakom deras ryggar. De sa, "Deras flicka är vuxen nu. Vad är meningen med att skicka henne till högskola? Hon borde giftas bort så snart som möjligt. Det borde pojken också, som även han är giftasvuxen nu. Hans utbildning kan fortsätta vid sidan av." Hemmavid var farmodern också intresserad av att se sina barnbarn gifta snart.

Vid något tillfälle bestämde sig några självutnämnda väktare av social anständighet att de inte kunde stå ut med situationen längre och försökte påverka Dharmendras far. Men han sa tydligt till dem, "Ni behöver inte oroa er över mina barn. Jag vet vad som är bra för dem." Barnens mor arbetade för Congress party. Hon var inte heller för tidiga äktenskap. Farmodern var den enda i familjen som kände sig kränkt, eftersom alla släktingar ständigt besvärade henne med det.

Det fanns en annan anledning till farmoderns oro. Hon hade firat sin sonsons förlovning när han bara var två år gammal! Hos Kumaonis blir barn förlovade, ibland till och med gifta, när de bara är en eller två månader gamla. Och i vissa fall är äktenskapet bestämt redan innan de föds! Två långvariga vänner bestämmer i förhand, att om en av dem får en son och den andra en dotter så ska de gifta sig. Och sådana äktenskap äger verkligen rum.

Till följd av denna gamla tradition firade farmodern förlovningsceremonin omedelbart efter att hon såg en mycket bra maka för Dharmendra i sin umgängeskrets. Dharmendras far kan ha haft en annan åsikt, men hans mor hade inget val i frågan.

När Dharmendra kom hem under loven under sin studietid i Nainital, brukade alla barnen i grannskapet samlas och leka tillsammans. Flickan som han var trolovad med kom också. En söt flicka vid namn Saraswati som var omtyckt av alla och envar. Barnen brukade reta Dharmendra om henne.

Men han kunde inte förstå orsaken bakom skämten. När hans mor berättade för honom till slut, blev han riktigt rasande!

Saraswatis föräldrar blev mer och mer oroliga för var dag. Deras dotter var giftasvuxen nu, men utsikterna till ett tidigt äktenskap såg svaga ut. De kom för att träffa Krishnachandra och diskutera saken. Krishnachandra lyssnade tålmodigt på dem och försäkrade dem om att han snart skulle lösa saken. Men han var också villrådig. De oförklarliga anfallen av medvetslöshet som hans son led av, hans konstiga humör och aktiviteter, de förbipasserande visa och helgonens kryptiska profetior – omständigheterna var inte raka och enkla. Han hade själv sagt till sin son många gånger, "Pengar och ägodelar har inget varaktigt värde, min son. Det som är viktigt i livet är principen man håller kär och idealet man strävar efter. *Vairagya*, obundenhet, är vägen till framgång. Om du jagar efter din egen skugga, kommer den att springa bort från dig, men om du vänder ryggen mot den, kommer den att följa dig fogligt. Världen är som din skugga, så även rikedom och lyx. Jaga dem inte. Snarare är ett liv fyllt av enbart vairagya och sannyasa, obundenhet och försakelse värt att leva."

Möte med en tantrisk yogini

När Dharmendra studerade i Nainital tog hans liv en avgörande vändning. Han mötte en tantrisk yogini som exploderade hans inre psyke, vilket gav honom flyktiga glimtar av transcendentala andliga sfärer. Här är en berättelse av detta fantastiska möte med Dharmendras egna ord:

> Vid sjutton eller arton års ålder hade jag ett tillfälligt möte med en tantrisk yogini i Nainital. Hon var mycket äldre än jag. Vid den tiden hade jag ingen aning om vad guru-discipel-relationen var för något. Jag ville inte ens bli en sannyasin. Som en bekymmersfri skolungdom, låg mina intressen mer åt det akademiska hållet och sporter som kricket, fotboll och hockey. Jag kom från en kshatriya-släkt, och jag bar också på ett mått av stolthet

och fåfänga. Jag trodde jag kunde göra vad jag ville. Men på något sätt tog yoginin över min vilja.

En dag när jag promenerade vid sjön i Nainital såg jag henne på avstånd. Hon satt på en sten och som en sannyasin hade hon sin *chillum*, pipa, vid sin sida. Några människor satt runt henne. Jag brydde mig inte så mycket om henne och fortsatte min väg, men hon såg mig och ropade, "Hej unge man! Kom hit." Jag vände mig om för att titta åt hennes håll. Ja, hon ropade verkligen på mig. Jag var inte van vid kommandon. Ingen hade beordrat mig i mitt liv.

Men den kvinnan hade skrikit, "Hej! Kom hit." Jag ansåg detta vara höjden av oförskämdhet. Hennes ord och hennes ton naggade på min stolthet. Men överraskande nog, lydde jag henne som ett undergivet lamm. Jag gick till henne i tystnad. Hon gav mig en behållare och sa, " Gå och hämta mjölk till mig. Jag vill dricka lite te." Hon gav mig inte några pengar heller.

Hur som helst så gick jag till den närliggande marknaden i Nainital och köpte lite mjölk till henne. "Sätt dig," kommenderade hon när jag kom tillbaka med mjölken. Igen lydde jag henne undergivet. Hon räckte över sin chillum till mig men jag sa, "Nej, jag röker inte."

"Va!" skrek hon. "När jag erbjuder dig någonting är det bäst att du tar det." Motvilligt tog jag ett långt, djupt bloss. Jag tyckte inte alls om det. Jag sa till mig själv, "Te är okej, kaffe är okej, till och med choklad är okej. Men den här chillum? Det är inget annat än smaklös rök." Ändå i lydnad för hennes befallning tog jag några fler bloss.

Det var några andra människor där också, men det var inte skolade typer, bara icke läs- och skrivkunniga bybor. Hon berättade för dem om ajna chakra, kundalini, nadis, lokas och andra esoteriska ämnen. På den tiden brukade jag läsa böcker skrivna av framstående swamis och sannyasins som Swami Dayananda, Swami Vivekanananda och Acharya Satyadev från Aryasamaj. Jag brukade

läsa böcker om kundalini och chakras. När jag satt och lyssnade på henne förklarade hon varje ämne i detalj. Hennes beskrivningar var extremt klarsynta och tydliga.

"Vad i hela världen pratar hon om?" förundrades jag. Jag hade tagit henne för att vara en tölpaktig, galen bykvinna, men hennes kunskap om esoterisk vetenskap var häpnadsväckande. Jag tittade på henne. Hon pratade om *brahma* och *chitrini* nadis (nadis inuti sushumna nadi övers.anm.). Även efter att jag slutligen kom hem, fortsatte hennes ord att sväva i mitt sinne. Hon var verkligen en extraordinär kvinna.

Jag, som hade fötts och uppfostrats i en kshatriya-familj och som aldrig accepterat en order från någon annan, började lyda henne som en sällskapshund. Fram till den dagen hade ingen sagt åt mig att göra si eller göra så. Om någon vågade göra det så hade mitt svar varit, "Akta dig! Vem är du som säger åt mig vad jag ska göra?" Jag hade alltid levt som en kung, kommenderat och gett order till andra. Inte ens när min far gav mig en instruktion, lyssnade jag på honom. En gång sa han åt mig att studera *Gita*. "Glöm det, det kommer jag inte göra," svarade jag. Han försökte tvinga mig. Jag tog upp en pistol och riktade mot honom och sa, "Jag läser den bara om jag vill. Var snäll och säg inte ett ord till om det här igen."

"Och ändå följde jag varje instruktion som den här yoginin gav mig. Hon kallade på mig och jag gick till henne. Hon sa åt mig att hämta mjölk och jag hämtade mjölk åt henne. Hon bad mig sitta ner och jag satte mig ner. Hon gav mig en chillum och jag tog den. Allt jag gjorde gick emot min natur. Först när jag kommit hem insåg jag hur kraftfull och dominant hennes personlighet var.

Nästa dag gick jag för att träffa henne igen och då började en serie av möten. Jag skulle komma att träffa henne varje kväll och hon skulle komma att säga ungefär samma sak om mooladhara chakra, ida och pingala nadis, prana och swara som många swamis hade skrivit om i sina

böcker. Ibland pratade hon om tantras olika grenar som vamachara, kaulachara och dakshinachara. Enligt hennes åsikt var *vamachara*, den vänstra vägen, den bästa. Det var något jag hade svårt att smälta, eftersom om vama marga verkligen var den överlägsna vägen, då borde alla som följde livets naturliga väg bli upplysta. Men ingen upplevde något kundaliniuppvaknande, bara fler och fler barn blev till. Jag var inte tillfreds med hennes argument på den punkten.

En gång frågade jag henne, "Var har du fått all den här kunskapen ifrån? Vilka böcker har du läst?"

"Böcker?" svarade hon skarpt. "Jag vet inte ens hur man håller i en bok!"

Det var sant. Hon var helt och hållet analfabet, och väldigt ful till utseendet också, fet som en buffel och svart som kol. Henne kroppslukt var ytterst anstötlig. Hon badade aldrig eller bytte sina kläder eller borstade tänderna. Hennes språk var rått och vulgärt. Varje mening avslutades med en svordom. Vem som helst runt henne kunde bli målet för hennes utskällningar. Ändå pratade hon om tantra, kundalini och nadis med stor auktoritet. Med detaljerade utlägganden om de olika stadierna av självförverkligande, förklarade hon ursprunget av ignorans och dess slutliga upplösning. Hon talade om saker som omnämns i de mest upphöjda skrifterna, utan att veta om dess skriftliga ursprung.

"Vill du lära mig tantra?" frågade jag henne en dag.

"Ja," svarade hon.

"Vama marga, den vänstra vägen?" frågade jag igen.

"Ja."

"Shmashan tantra, den tantra som praktiseras på kremeringsplatsen?"

"Ja."

"Kapal tantra, den tantra som praktiseras med människoskallar?"

"Ja."

Jag gick till min far och berättade för honom att jag

ville bjuda in en tantrisk yogini och lära mig tantra från henne. "Okej," sa han, "som du önskar." Jag bjöd in henne till vår fäderneby och snart kom hon. Vi hade en vacker grotta vid floden i ett hörn av vår egendom och hon bosatte sig där.

Hon hade gett strikta instruktioner om att ingen skulle komma dit. Hon började dricka från tidig kväll och fortsätta att dricka, röka och äta kött genom hela natten. Hon rökte *ganja*, marijuana, i sin chillum dag och natt, som om det vore hennes andedräkt. Under dagen slängde hon av sig kläderna och sov ute i det öppna som en enorm buffel. Jag tror att om någon sett henne i det tillståndet så hade han fått en hjärtattack. Så monstruös och grotesk var hennes uppenbarelse.

Efter att jag gjort alla nödvändiga arrangemang för hennes vistelse, så återvände jag till Almora. En vecka senare besökte jag henne och frågade, "Så vad är planen nu?"

"Kom hit när klockan slår midnatt," svarade hon. "Och ta inte med dig något gevär," la hon till.

I Kumaons djungler kan man inte gå på natten utan ett gevär. Tigrar, leoparder, vargar och andra vilda djur strövar omkring överallt. I den mörka natten behövde jag gå drygt två kilometer i djungeln utan mitt gevär. Jag vet inte hur, men jag lyckades ta mig fram till hennes grotta. Och den natten hade jag djupa andliga upplevelser. De upplevelserna var inte av denna värld, ändå var det inte bara drömmar. De tillhörde *shaktis*, energins, uppvaknande.

Jag lärde mig vama marga från henne och praktiserade det i ungefär sex månader. Jag besökte henne varje helg och hade häpnadsväckande upplevelser. Jag förlorade medvetenhet om min kropp och mitt medvetande steg bortom det världsliga planet, där varken solen eller månen existerade. Jag måste ha besökt henne runt femtio gånger under den här perioden. Jag stannade hos henne hela natten lång och återvände hem på morgonen.

Varje natt var jag tvungen att dricka sprit. Hon behövde även kött, vilket jag var tvungen att göra de nödvändiga förberedelserna för.

Även om jag hade många häpnadsväckande upplevelser under den här perioden, så förlorade jag inte min mentala balans eller mitt förnuft. Jag behöll kontrollen över mig själv. Jag gick till skolan, var där för mina tentamens, och deltog i alla andra rutiner på skolan. Jag var ordningsman i klassen och kapten för skollaget också. Jag var tvungen att axla många ansvarsområden. Mitt beteende fortsatte som vanligt och jag utförde alla mina uppgifter på ett lämpligt sätt.

Men inom mig hade jag samma erfarenhet som Kaka Bhushundi hade när han trädde in i Lord Ramas mun. Det var först efter att jag hade läst om Kaka Bhushundi i *Ramacharitamanas* som jag förstod min egen erfarenhet. Jag hade precis samma upplevelse som Ma Yashoda hade när baby Krishna öppnade munnen för henne. Jag förstod det när jag läste den berättelsen i *Bhagavata Purana*.

Yoginin gav mig en transcendental upplevelse som var bortom min kropps begränsningar, bortom mina sinnen, bortom mitt sinne och bortom alla definitioner och beskrivningar som existerar i hela mitt vokabulär. Den här upplevelsen kallas i allmänhet för *shaktipat*, energiöverföring, men hon brukade kalla den för gudomlig nåd.

Hon var en mycket kompetent lärare. Hennes namn var Sukham Giri och hon var en sannyasini från Juna Akhara. En dag sa hon plötsligt, "Jag åker nu."

"Snälla, initiera mig då innan du åker," bad jag.

"Nej," svarade hon med eftertryck, "Jag ger inte initiering till någon. Du måste hitta din egen guru."

Så la hon till, "Jag är den som har gett dig de här upplevelserna. Du har inte förtjänat dem själv. Det här är bara en glimt av den transcendentala verkligheten vilket en aspirant måste uppleva någon gång på sin

andliga resa. Nu gå och förvärva dessa upplevelser på egen hand."

"Hur?" frågade jag.

"Leta efter din guru," sa hon och gick snabbt därifrån.

Och från den stunden och framåt sökte och sökte jag efter den som skulle hjälpa mig att nå dessa svårfångade upplevelser…

En broder och systers radikala tankar

Tiden flög. Skola och högskola, poesi och prosa, vänner och släktingar, helgon och visa, ridning och jakt i djungeln – alla dessa aktiviteter fortsatte. Dharmendras intressen och hobbys var många, men nu verkade de allt mer meningslösa för honom. En rebellisk ådra hade utvecklats i Dharmendra och hans syster. Radikala tankar och idéer höll deras sinnen upptagna. De bestämde sig för att de inte skulle gifta sig, snarare skulle de arbeta för att avskaffa sociala missförhållanden som barnäktenskap och oberörbarhet. De skulle turnera över hela världen, tjäna de fattiga och lidande, och så småningom etablera en ny och bättre social ordning. Snart började Dharmendra och hans syster tillbringa sin semester på sjukhus och tjänade patienterna. Därmed började deras filantropiska ideal ta konkret form.

Dharmendra blev allt mer desillusionerad av världsliga ting. Ibland studerade han mycket flitigt och andra gånger stirrade han på sina böcker och gick vilse i tankar. Ibland tittade han i timtals på djungeln, floderna och bergen runt omkring honom. Ibland tittade han på stjärnorna, ibland tänkte han på världsliga angelägenheter och ibland på Rama, Krishna och Buddha.

Och vid den här tiden hade han också börjat tänka på sannyasa. "Om sannyasa är mitt mål," resonerade han, "kan jag lika gärna ta sannyasa-initiering i det närliggande Vivekananda Ashram." Han träffade chefen för ashramet, som rådde honom att slutföra sina studier först. Under tiden fortsatte djupet och intensiteten i hans kontemplationer att öka för varje dag som gick.

Dharmendras far, som var polis, var mycket upptagen vid den här tiden. Det var år 1940 och frihetskampen ledd av Indian National Congress tog fart. Hans mor var en av de främsta partiledarna som ledde rörelsen. Det mesta av hennes tid spenderades i demonstrationer och uppviglingar och resten i fängelse. Alla i familjen levde ett hektiskt liv under den här tiden.

Det var då som Dharmendra bestämde sig för att åka till Benares för att studera anatomi och fysiologi vid universitetet där. Hans far var mycket nöjd. Han trodde att hans son äntligen skulle slå sig till ro. Vad som står skrivet i ödet kan inte raderas så lätt. Dharmendras begåvning var sådan att vad han än bestämde sig för att göra, skulle han avsluta det snabbt. Han avslutade sina studier vid Benares universitet på sex månader. Han var inte det minsta bekymrad över prov och resultat. Han hade lärt sig allt han behövde lära sig.

Efter att ha återvänt från Benares och tillbringat några dagar i Almora, gav han sig iväg igen. Hans vän Ashwini Kumar Pant studerade juridik i Benares, medan K.C. Joshi fortfarande var kvar i Almora. Båda visste att Dharmendra var en extraordinär person. Joshi var orolig på grund av Dharmendras plötsliga försvinnande från Almora. Fyra månader senare fick han ett oväntat brev från sin vän. Brevet hade skrivits från Veterinary Research Institute i Mukteshwar.

Joshi var ivrig att träffa sin gamla vän och åkte till Mukteshwar redan nästa dag. Han tillryggalade en sträcka på tjugotvå kilometer till fots och nådde till slut sin destination. Han hade turen att ha kommit precis i tid. Dharmendra var på väg att åka till sin by, Gaj, sex kilometer därifrån. Efter att ha tillbringat två dagar i Mukteshwar kom de två vännerna till Almora. Dharmendra tillbringade en dag hemma hos Joshi och återvände sedan till Mukteshwar för att återuppta sina studier i bakteriologi.

Systerns bortgång

Medan Dharmendra studerade i Mukteshwar dog hans syster. Hennes bortgång var plötslig och helt oväntad. Hela

familjen var förkrossad. Dharmendras idealistiska planer kraschade och lämnade honom med ett krossat hjärta. Livets förgänglighet vände åter hans sinne till tankar om lidande och försakelse. Hans älskade systers död hade skakat om honom ordentligt. Han lämnade sina studier halvvägs och grubblade i långa timmar över sitt nästa steg.

Livet hade välsignat Dharmendra med en konstnärs vision och en poets känslighet. En oändlig ström av dikter brukade flöda från hans penna under pseudonymerna Pallav, Hridayaheen, Premi, Vahi och Nirala. Pallavs personlighet var dock den mest dominerande. Långsamt hade Pallav dragits mot den eviga frågan: "Finns det något bortom denna synliga natur?" Hans gripande poesi var det första offret för denna uppslukande kontemplation. Poetens känsliga sinne längtade alltmer efter äktheten och det solida hos det Absoluta och det Eviga, helt försjunken i detta är inget annat längre okänt.

Men en vindpust kom och väckte en storm i poetens hjärta. Längtan efter hans förlorade syster blev outhärdlig. Människan föreslår, gud uppfyller. De storslagna planerna han hade mejslat fram med sin syster försvann i tomma intet. Glimtar av framtiden började istället skymta i hans psyke. Hur han än försökte, kunde han inte begripa den ständiga ström av tankar som anföll hans sinne. Hans föräldrar blev mycket oroliga och bekymrade över hans tillstånd. Många släktingar föreslog äktenskap som ett säkert botemedel. Saraswatis föräldrar pressade också på för att tidigarelägga giftermålet. Hon var i äktenskapsåldern nu och varje ytterligare försening av hennes giftermål skulle få ryktena att gå. Dharmendras far hade ett dilemma. Var äktenskap det rätta valet för hans brådmogna pojke?

Inre kaos

Dharmendra plågades också över samma fråga. Han hade alla bekvämligheter och lyxen av ett bra liv. Det var ingen brist på något. Men alla världsliga begär och ambitioner hade lämnat honom. Ödeshjulet hade satts i rörelse. Den känsliga poeten gick vilse i djup kontemplation. Andliga strömmar

gick genom djupet av hans väsen, som om andliga *samskaras*, intryck, från många liv äntligen hade fått en chans att höja sitt huvud. Latenta andliga krafter började manifestera sig i rask takt. Ibland hörde han konstiga ljud, ibland bevittnade han extraordinära scener. Gudomliga krafter hade alltid varit välvilliga mot honom. En fyraårig pojke ser tydligt sin kropp utifrån; vid åtta års ålder förvånar han alla med sin prosa och poesi på hindi, sanskrit och engelska; vid tio års ålder utför han utan rädsla tantriska sadhanas – en sådan person är verkligen välsignad och vägledd av gudomliga krafter.

Ibland undrade han: "Vad har ödet i beredskap för mig? Borde jag verkligen bli insnärjd i det världsliga livets bindningar? Jag får en aning om mitt ödes väg. Om jag följer den, men med några världsliga samskaras och begär kvar, kommer de inte att dra ner mig senare? Å andra sidan, om jag med våld kastar mig in i det världsliga livet, kommer mitt sinne att hålla sig till dessa världsliga spår? Min väg är klar – försakelse; om jag gör det nu eller senare i livet som Buddha är den enda frågan som återstår att lösa. Jag har njutit av alla nöjen som livet kan erbjuda, fått alla möjliga olika upplevelser, men nu har jag inga världsliga begär kvar. Det sinnliga livet som leds av världsliga människor är förrädiskt och fullt av mödor. Oavsett arten av sinnlig njutning kan den bara ha ett resultat i slutändan . . .”

Dharmendra kunde känna att subtila gudomliga krafter gav honom tips och hjälp. "Med dessa gudomliga krafter vid min sida", tänkte han, "och som aktivt stödjer mig måste jag fatta ett beslut snart. Jag vill inte vara en berömd statsman, vetenskapsman eller intellektuell eller en rik affärsman eller en stor officer. Jag vill bara vara en sann människa.”

"Som ett litet barn," tänkte han, "var jag som lera, och mina föräldrar formade mig som de ville. Men visste de att den här krukan knappast skulle tjäna syftet som en vattenbehållare? Kanske hade krukmakaren där uppe gjort den här bägaren för att hålla nektar istället . . .”

Alla händelser och handlingar sker i enlighet med naturlagarna. Människan är maktlös i deras kölvatten. Kunde

Yashodhara stoppa Siddhartha på hans väg? Kunde Ratnavali bli ett hinder i vägen för Tulsidas? Hur kunde då Saraswati bli en barriär på någons väg till Saraswati-skap? En dag gick hon också plötsligt bort. Gud ser alltid till att hans nära och kära mår bra. Han gör omständigheterna gynnsamma så att de ska kunna följa den lämpliga vägen i livet.

Flyg till frihet

Dharmendras reflektioner och grubblande fortsatte med oförminskad styrka. Rikedom finns i överflöd, men det finns ingen önskan om det. Nöjen omger, men det finns ingen smak för dem. Respekt, ära och auktoritet, de finns där för att ta emot, men det finns ingen koppling till dem. Lärdom och visdom har varit välförtjänt och är rättvist förtjänade, men det finns ingen stolthet över dem. Om detta inte är vairagya, vad är det då? Ett sådan verklig och bestående lidelsefrihet uppstår först när de sinnliga önskningarna och begären faller bort som torra kronblad och det inre ljuset börjar lysa upp de mörkaste vrårna i vårt väsen.

Alla omständigheter blev nu gynnsamma för Dharmendras slutliga avsked från vänner och familj. Hans mor hade fängslats under Lämna Indien-kampen 1942. Genom denna märkliga ödets nyck hade bojorna av moderns tillgivenhet och anknytning tyst avlägsnats från scenen. Banden av kärlek och tillgivenhet för hans syster hade redan brutits. Han hade inga andra plikter eller skyldigheter. En tunn tråd fanns kvar, men den hade precis brutits av ett slumpmässigt drag av ödet. Han var fri nu. Hans yngre bror hade gått bort i tidig barndom. Två andra bröder studerade på gymnasiet. En osynlig tråd drog nu Dharmendra i en helt annan riktning.

Ödets hjul är ostoppbara. Sidorna i hans liv fladdrade vilt, ivriga att gå över till nästa kapitel i hans liv. 'Hridayaheen' bestämde sig äntligen för sitt mål om total försakelse och lät sin far veta om sitt beslut.

Hans far försökte övertala honom att ändra sin plan. "Tänk ordentligt innan du hoppar. Vart ska du gå? Vad kommer du att göra?"

"Jag får se," svarade Dharmendra. "jag kanske åker någonstans och blir en sannyasin. Vad finns det här i världen egentligen? Du brukade själv säga till mig, 'Vairagya och sannyasa är kulmen på ens resa i livet. Jag skulle ha haft det mycket bättre om jag blivit en sannyasin och aldrig blivit intrasslad i det världsliga livets snara.' Varför stoppar du mig nu då?"

Hans far förklarade tålmodigt: "Försök att vara i mina skor och se det ur mitt perspektiv, son. Säger jag något fel? Du har inte riktigt sett världen ännu. Hur gammal är du trots allt?"

"Mitt beslut är slutgiltigt," svarade Dharmendra resolut. "Om du verkligen vill ge mig något, ge mig dina välsignelser. Men snälla stoppa mig inte."

"Allt jag har är i alla fall ditt, Dharmendra," sa hans far, "men du måste ompröva ditt beslut. Man ska inte låta sig styras av känslor i sådana här frågor. Ens väg i livet bör väljas noggrant och klokt. Jag är säker på att du kommer att fatta rätt beslut."

Krishnachandra var en mogen person med god urskiljningsförmåga. Han hade sett och gått igenom mycket och blivit klokare av det. Han försökte inte skrämma eller hota Dharmendra. Han utövade inte heller någon form av press. Snarare resonerade han kärleksfullt med honom. Innerst inne insåg han också att Dharmendra inte var menad för den vanliga världen. ”Väggarna i vår herrgård kan inte hålla honom inne. Han har älskat frihet hela tiden. Det är meningen att han ska flyga på den öppna himlen, som den fria, energiska fågel han är…”

En natt hälsade Dharmendra oväntat på hos sin pålitliga vän, K.C. Joshi. Han sa till Joshi att han hade lämnat allt. Han stannade där en dag eller två och gav sedan sin vän ett foto av sig själv och sa: "Jag har kastat min båt i det stormiga havet. Låt oss se var den hamnar. Jag är på väg mot Rishikesh nu." Och med den kommentaren gick han. Joshi var ganska förtvivlad över Dharmendras avfärd men tänkte sedan: "Kanske är detta vad Gud har velat."

Några månader senare fick Joshi ett brev från Rishikesh. Det stod: ”Kära vän, detta är mitt sista brev till dig. Nästa brev kommer först när jag har blivit en sann människa."

Och brevet avslutades med en tvåradig dikt:

Dessa verser är källan till min glädje och min ständiga ensamhet,
Ett tyst bål flammar inombords, jag är som en besatt . . .

Glimtar från Livet i Gurukul

ॐ

O juvel bland försakare!

Hur stor glädje lyssnare och läsare än får av att höra och läsa om dina enastående egenskaper och handlingar, är svårigheten som berättaren står inför ännu större i att berätta om dem! Den enda önskan och bön från denna ödmjuka berättare är att ditt förlösande namn och inspirerande bedrifter förblir för evigt inskrivna i allas hjärtan.

O tillbedjare av sanning och återhållsamhet!

Må du fortsätta lära ut yogans befriande vetenskap till världen, må du fortsätta att vägleda mänskligheten på sanningens och fredens väg i evigheter framöver.

Shaanto namrasvabhavee cha shuddhavedaanta vaachakah
Lekhako jnaanagranthanaam nibandhaanaam vidhaayakah

O fridens apostel! Du personifierar lugn och ödmjukhet, och de tidlösa föreskrifterna om vedantisk enhet och enighet.
Du har förmedlat gränslös kunskap, glädje och förtjusninggenom otaliga skrifter som glöder av det gudomliga ljuset…

ॐ

Hela skapelsens mångfald vilar på karmans grundsten. Från den minsta myran till den mäktigaste guden, alla flackar hit och dit på grund av sin karma. Det slutliga målet för alla varelser är att uppnå evig lycksalighet. Önskan att bli fri från smärta och lidande ligger i kärnan av varje varelse, men fångade i mayas, illusionens, nät förblir de för alltid bekymrade och oroliga. Deras frigörelse är helt beroende av Guds nåd, den all-medkännande Högsta Varelsen. Endast de som är utrustade med orubblig hängivenhet till Honom kan bli mottagare av Hans kärlek och nåd.

Människan anses vara den högsta bland alla skapade varelser. Intelligensen är hennes speciella kännetecken. Varje människa är utrustad med medvetenhet och intelligens, men är oförmögen att fokusera sitt skingrade sinne mot något specifikt mål. Som en båt som kastas runt mitt i havet och väntar på en rorsman som ska styra den i säkerhet. Den rorsmannen kommer i form av en upplyst vis. Dharmendra Singh Nayal, som själv är en sådan vis man, är också på jakt efter sin utvalde rorsman.

Sökandet efter en rorsman

Samskaras, avtryck, från otaliga livstider vägleder nu Dharmendra. Yogans och *vairagyas,* obundenhetens, anda förvärvas inte under en enda livstid. Vairagyas frö blir så småningom trädet som bär frukten av *moksha*, frihet, men det

gror först efter många liv av intensiv *tapasya*, återhållsamhet. Den andliga glöden inom Dharmendra var uråldrig och intensiv, vilket fick honom att avstå från allt. Efter att ha lämnat sin mors kärlek och tillgivenhet, sin fars rikedom och prestige och sina kamraters vänskap, gav han sig ut på resan som skulle göra honom till kejsare över miljontals hjärtan.

Han började gå och fortsatte att gå, passerade otaliga tempel, moskéer, gurdwara (sikhtempel övers.anm.) och kyrkor på vägen. Han träffade många helgon och visa, några med långt tovat hår, andra med rakade huvuden, några skickliga i tantra, andra i mantra. Han levde med dem, pratade med dem, lärde sig av dem och gick sedan vidare. Han såg världens många olika ansikten, fick olika erfarenheter, undersökte alla samhällsskikt i detalj. Han stannade vid varje grotta och testade fastheten hos stenarna i dem, men ingenstans hittade han sin destination. Omedveten om åska och blixtar, värme och kyla, moln och regn fortsatte han att passera milstolpe efter milstolpe. Och vilken var hans ålder? Knappt nitton, när unga män fortfarande är omogna i sitt uppträdande, inte tillräckligt självsäkra för att vara självständiga, alltid på jakt efter följeslagare i allt de gör. För detta "barn" var hela världen som hans egen familj, och han kände sig aldrig vilsen eller ensam.

En gång sa en tiggarmunk till honom: "Barn! Fyll min chillum, tjäna mig väl. Du kommer att få allt du önskar." Utifrån dessa ord kunde Dharmendra bedöma tiggarmunkens kaliber. Han gick vidare.

Efter att ha pratat med honom, sa några helgon: "Vi är inte tillräckligt kvalificerade för att lära dig. Snälla hitta någon annan." En sadhu sa: "Unge man! Gå till Rishikesh. Där kommer du att hitta en lämplig guru."

Flykten från tantrikerns klor

I själva delstaten Uttar Pradesh träffade Dharmendra några tantriker, som försökte locka in honom i sin grupp. Dharmendra hade alltid varit intresserad av tantra, så han bestämde sig för att spela med och se vad han kunde lära sig

av dessa karlar, som råkade vara aghori-tantriker. På några dagar insåg tantrikerna att den här unge mannen inte skulle stanna länge. Han kände till några av deras hemligheter vid det här laget och han skulle snart försöka fly ur deras klor.

"Låt oss erbjuda honom som ett människooffer till vår gudom", beslutade de. "Ingen kommer att misstänka fult spel och vi kommer att förvärva ockulta krafter på köpet." De planerade noggrant alla detaljer kring bloten och organiserade ett speciellt evenemang för ändamålet. De tände offerelden och satte sig runt den. Tillsammans med de mantras som de reciterade, drack de vin och åt.

Dharmendra fick en underlig känsla av att han måste springa där och då. Dörren framför honom var alltid låst, men idag hade tantrikerna av en slump glömt att ta nyckeln. Dharmendra såg nyckeln dingla från låset. Han bad inom sig till Gud och klev snabbt ut genom dörren. Han låste den utifrån och begav sig direkt mot järnvägsstationen. Ett tåg var precis på väg att lämna stationen. Utan att tänka efter steg han ombord.

Tåget förde honom till Haridwar. Han strövade runt i staden, samlade information och fortsatte till slut mot Rishikesh. Där bodde han på Kali Kamli *dharmashala*, vandrarhem. Ödets hjul hade fört honom hela vägen till Rishikesh. Nu var han bara en kort bit bort från sin slutdestination, och även den sträckan var på väg att överbryggas mycket snart.

Mötet med sin guru

En stor andlig sammankomst hade organiserats i Rishikesh, där tusentals sadhus och sannyasins deltog. Hans helighet Swami Sivananda, hade också kommit för att förgylla tillfället. Bland de tusentals som vandrade omkring stannade hans blick på en ljus och pigg yngling. Även om ynglingen var nitton år, såg han ut som en fjorton- eller femtonåring. Ynglingen tittade också tillbaka på Swami Sivananda i förvåning och förundran. De två själarna förenades vid första anblicken.

Swami Sivananda kallade på honom. Dharmendras sinne hade redan flugit mot den majestätiska swamin, på hans signal rusade nu även hans kropp mot honom. "Ohji," Swami Sivananda tilltalade honom på sitt vanliga sätt att hälsa, "kom och träffa mig i Ananda Kutir i morgon bitti."

När den forsande floden väl bryter fram ur bergets sköte, hittar den förr eller senare havets strand och smälter samman i dess gränslösa vidd. På ett liknande sätt hade den här ynglingen på något vis tagit sig fram till Ananda Kutirs dörrar.

Den allvetande gurun tittade in i djupet av denna ynglings personlighet med förundran och häpnad. Han insåg att denna unge man skulle vara en idealisk budbärare att sprida hans undervisning om välbefinnande och lycka för många – *bahujan hitaaya, bahujan sukhaaya*. Krishnas Arjuna, Narayanas Nara, den som Swami Sivananda hade väntat på hela tiden. I samma ögonblick som han såg ynglingen, bad han honom att komma till ashramet.

Nästa dag, den 19 april 1943, begav sig den strålande ynglingen, ivrigt inställd på upplevelsen av transcendentalt medvetande och lycka, mot Ananda Kutir. Det måste verkligen ha varit ett stort ögonblick när ynglingen bugade vid fötterna av den rorsman han hade letat efter. Moder Ganga måste ha dansat av glädje när hon bevittnade detta betydelsefulla möte mellan guru och discipel. Och moder Jord måste också ha känt sig extatisk.

Guru seva

Dharmendra ville bli initierad i sannyasa, och Swami Sivananda accepterade honom som en discipel. Bhajan Hall hade precis byggts det året, där ett oavbrutet reciterande av mahamantrat *Hare Rama Hare Rama Rama Rama Hare Hare, Hare Krishna Hare Krishna Krishna Krishna Hare Hare* pågick dag och natt. Swamis sjöng kirtan i tvåtimmarsskift, dag och natt. Dharmendra deltog också i reciterandet av mahamantra förutom att rengöra redskap i köket, bära vatten från Ganges, hacka grönsaker, laga mat och samla blommor, bel-blad

och ved från djungeln. Ett grundligt studium av skrifterna började också.

Den filosofiskt lagda ynglingen blev snart skicklig i skrifterna. Genom att utveckla egenskaperna självöverlämnande, tjänande och självanalys till det yttersta, började han snabbt ta sig uppför det andliga livets stege. Även om han lade sitt hjärta och själ i utförandet av sina plikter, fanns det inga spår av ego eller högfärd i honom.

Ändå fanns det en märklig egenhet i hans karaktär. På morgonen, när det var dags att fylla ashramets vattentank med vatten, samlades alla disciplar vid Ganges och bar hinkar fyllda med vatten uppför en trappa med sjuttiofem eller åttio trappsteg. Hundratals hinkar måste tas upp. Medan de andra var upptagna med att fylla tanken, smög han iväg till djungeln med en korg i handen och samlade blommor och bel-löv till morgonpujan. Och medan de andra fortfarande sov djupt gick han upp klockan 2.00 eller 2.30 på morgonen och fyllde snabbt tanken med sjuttio till åttio hinkar vatten på egen hand!

Hur svår karmayoga som än tilldelades honom, vare sig det var att fylla vattentanken, rengöra redskap, laga mat, sjunga kirtan i sex eller åtta timmar, bära tegelstenar för byggarbete, mala örter för att göra mediciner eller servera en gäst, så gjorde han det med största intresse och omsorg. Andra förundrades över hans uthållighet. Till och med hans gurubhais var förvånade över hans förmågor. Men deras guru visste att känslan av vairagya redan hade börjat blomma i ynglingens barndom. Född mitt i den givmilda naturen i vackra Almora, kunde han aldrig bli bunden av naturens bojor. En sådan fri själ hade definitivt ett stort syfte att uppfylla på denna jord.

När en person som är kontemplativ av sin natur ropar i smärta och sorg över livets grymma lidanden, då är tidpunkten när han faller ner i det andliga livets knä, som tar honom långt, långt bort från denna tumultartade värld. Ändå gör det honom inte till en eskapist eller smitare. Snarare, genom att höja sitt medvetande till den absoluta sanningens

och lycksalighetens rike, formar det honom till ett ideal för hela mänskligheten.

Dharmendra kunde aldrig få en glimt av källan till absolut kunskap inom skolans begränsade ramar. Den världslighet han mötte där passade inte hans temperament och personlighet. Och därför började den andliga resan för denna siddha yogi med sublim poesi. Han skrev dikter under namnet Pallav, och han hade börjat sökandet efter det gränslösa Absolutet i ljuset av den begränsade Naturen.

Den poetiska sidan av hans personlighet utvecklades mycket under åren. Men hans personlighet förblev inte begränsad till en poets. När han satt vid sin guru Swami Sivanandas fötter, fullkomnade han först och främst sin *sadhana,* andliga disciplin; att förena sin individualitet med den väldiga omfattningen av sin gurus personlighet. För honom var Swami Sivananda gudomligheten inkarnerad, sannerligen hans ishta. "O Gurudev, jag har överlämnat alla mina bekymmer och oro vid dina fötter" – det här var den känsla som ständigt styrde hans tankar och handlingar.

Förestående händelser kastar sin skugga i förväg. Dharmendras liv var inget undantag. Världen såg upp till Dharmendra med stor förväntan, för han var ämnad att tjäna hela mänskligheten. Dharmendra letade också efter nyckeln till framgång i sitt livs stora mission. Och hans guru välkomnade honom hjärtligt till sitt ashram och höll honom i sin närhet.

Dharmendra hade ett knivskarpt intellekt. Oavsett vilket jobb eller plikt han tilldelades, lärde han sig snabbt dess sätt och metoder, och utförde dem sedan med stor skicklighet och effektivitet. Hans minne var exceptionellt. Han memorerade många av Upanishaderna, stotras och vediska mantras. Han arbetade på alla olika avdelningar i ashramet och kom väldigt bra överens med sina medarbetare. Alla som arbetade med honom hade bara lovord om honom. Han var också en skicklig sångare och musiker. Han deltog regelbundet i kvälls-satsangs där han sjöng vackra bhajans och kirtans från djupet av sitt hjärta, och försatte alla sina lyssnare i en stämning av gudomlig extas.

Löfte om *brahmacharya*, återhållsamhet

I mars 1945, på den heliga dagen Sivaratri, initierade Swami Sivananda honom till *brahmacharya ashrama* och gav honom namnet Brahmachari Satya Chaitanya. Den unge och beslutsamma Dharmendra Singh Nayal bröt igenom *mayas,* illusionens, träldom och genom att anta namnet Brahmachari Satya Chaitanya, svor han trohet till den högsta Sanningen. Han utförde en enorm mängd arbete, helt på egen hand, tack vare sin extrema skarpsinnighet.

Swami Sivananda gick till sina disciplars rum klockan 3.00 på morgonen för att väcka dem. Han såg vad var och en gjorde, ställde frågor och gav instruktioner om vad man skulle göra och hur man skulle göra det. Det var Satya Chaitanyas vana att återigen somna om efter att Swamiji hade gått. Men Swamiji fick veta allt förr eller senare. Han måste ha tänkt: "Om den här mannen får ansvara för den tidiga morgondyrkan i Vishwanath-templet, kommer han att gå upp i tid och utföra alla sina plikter på ett korrekt sätt."

Men Satya Chaitanya var alltid ett steg före sin guru. Han gick upp vid 2-tiden på morgonen och satte khichari-grytan på spisen (i Vishwanathtemplet var khichari den prasad som gavs till gudomen). Klockan 3.00, ringde han högt i klockorna och blåste i trumpetsnäckan, gav khichari till gudomen, ledde arati och sjöng bhajans och kirtans. Efter det somnade han om igen! Många gånger försökte Guruji lära honom och få honom att förstå, men utan resultat. Till slut skickade han honom för att laga mat och städa i köket. Gradvis tog han över hela ansvaret för köket och skapade välbehövliga förändringar i matlagnings- och serveringsteknikerna.

Olika roller i ashramet

Den 8 september varje år firades Swami Sivanandas födelsedag i stor skala. Satsangs och firande pågick i flera dagar. Många besökare kom till ashramet från avlägsna platser för att delta i firandet. Tusentals bjöds på mat dagligen. Det var mycket arbete för att få det hela att gå

runt. Under programmet var Satya Chaitanya överallt och utförde alla typer av jobb och sysslor. Han kröp in i enorma kastruller och rengjorde dem helt själv. Om han någon gång hade lite ledig tid läste han några Upanishader eller skrev prosa eller poesi.

Swamiji såg hans akademiska och litterära talanger och gav honom uppgifter i enlighet med det. Många pojkar och flickor kom till ashramet för att lära sig *Bhagavad Gita*, Upanishader och sanskrit. Några begåvade pojkar från fattiga familjer levde också i ashramet. Det blev omhändertagna, fick mat och husrum och skickades till college för att fortsätta sina studier. Swamiji gav Satya Chaitanya uppgiften att undervisa dessa barn. Han började lära dem sanskrit, hindi och engelska. Trots det hade han ledig tid, då han fortsatte att skriva artiklar och dikter. Sedan gav Guruji honom tillstånd att arbeta i tryckpressen. Han lärde sig alla de olika jobben på pressavdelningen – vika, binda, komponera, korrekturläsa och även att sköta tryckpressmaskinen. Därefter började han översätta Swami Sivanandas böcker till hindi. Att publicera Swamijis hindiböcker gav honom enorm glädje och tillfredsställelse, och han arbetade dag och natt med att översätta dem.

1945 påbörjades arbetet med det ayurvediska apoteket och distributionscentret för medicin. Satya Chaitanya arbetade även där. Han hämtade örter från djungeln, malde dem för att göra olika mediciner, gav dem till patienter och förklarade alla relevanta detaljer för dem. Från hur Satya Chaitanya pratade och uppförde sig trodde alla att han var diplomerad i Ayurveda!

Många människor kommenterade att han hade fötts för att uppfylla Swami Sivanandas gudomliga mission. Swamiji älskade honom också väldigt mycket. Han brukade kalla honom Satyam. Det fanns ingen avdelning i ashramet där Satyam inte arbetade med total hängivenhet och med fullständig framgång.

Han kunde asanas och pranayamas. Hans kropp var lätt, smidig och energisk. Han gjorde varje jobb glatt, ordentligt

och snabbt. Satya Chaitanyas färdigheter och talanger är för många för att kunna räknas upp. Hans liv är en förebild för alla uppriktiga aspiranter.

Sannyasa-initiering

Den 8 september 1947 firades Swami Sivanandas diamantjubileum. Fyra dagar senare, på den minnesvärda dagen den 12 september 1947, initierade Swamiji Satya Chaitanya, en omhuldad discipel som kände enorm kärlek, tillgivenhet och hängivenhet för honom, till en kompetent efterträdare på sannyasas och sadhanas väg. Swamiji gav paramahamsa sannyasa-initiering till Brahmachari Satya Chaitanya, som nu blev Swami Satyananda Saraswati, och placerade honom därmed på andlighetens höjdpunkt. Satyam blev initierad i den ärorika paramahamsa sannyasa-traditionen vid vara tjugofyra års ålder.

Swamijis diamantjubileumsfirande var också i full gång. Två glädjefyllda händelser sammanföll samtidigt och skapade ett outplånligt intryck hos dem som hade turen att bevittna dem. Från denna dag och framåt släppte Swami Satyananda helt sina kopplingar från tidigare liv. Han strävade efter att insupa sin gurus läror och instruktioner och gav sig av på den eviga vägen, som han hade sett glimtar av sedan barndomen. När han skapade en vacker utsmyckning ur denna blandning av *Satya*, sanning, *Ananda*, lycksalighet och *Saraswati*, visdom, avslöjade den store gurun Satyams sanna natur inför alla. Swami Satyananda Saraswati är verkligen en manifestation av den Högsta Sanningen.

Efter att ha fått initiering i sannyasa och fått namnet Satyananda, kunde tre distinkta aspekter av hans liv och karaktär märkas; han var en hängiven discipel till sin guru, en effektiv karmayogi och språkkonstnär par excellence på hindi. Vad man än säger eller skriver om honom är det bara en glimt av en av dessa aspekter.

Enligt skrifternas normer var Swami Satyananda tvungen att leva som en *parivrajaka*, vandrande sannyasi, i ett år efter sin sannyasa-initiering. Efter direktiv från sin guru, flyttade

han till Ramashram, Rishikesh. Där brukade han ägna sin tid åt studier, kontemplation och satsang. För att äta gick han ibland till den nepalesiska *annakshetra*, soppkök, eller något annat ställe som gav allmosor i närheten. Han kontemplerade över och diskuterade ständigt *Gita* och Upanishaderna. En gång när han gick över bron på Chandrabhaga med en bekant, reciterade han följande vers från *Gita* i en lättare anda: *"Bahooni me vyateetaani janmaani tava chaarjuna,"* och med ett skratt kommenterade, "denna vers kan tolkas på ett intressant sätt. 'Jag har fötts många gånger men den 4 juni varje gång!'" Fyrtio år senare, 1987, reciterade han samma vers med samma förklaring på Ganga Darshan, vilket fick publiken att vika sig av skratt.

Swami Satyananda skulle bo på Ramashram i ett år. Arbetsbördan på Ananda Kutir hade ökat mycket i hans frånvaro. De andra swamis tillsammans kunde inte hantera alla uppgifter som han hade hanterat på egen hand i ashramet. Swami Sivananda hade inget annat val än att kalla tillbaka honom.

Swami Sivananda var en produktiv författare. När han väl satte sig för att skriva på kvällen fortsatte han att skriva utan paus. Han kunde bli så fördjupad i sitt skrivande att han glömde allt annat. Han skrev fyrtio eller femtio sidor under ett och samma tillfälle och de spreds över hela golvet. På morgonen kom Swami Satyananda och samlade ihop alla sidor. Efter att ha avslutat städningen och andra olika sysslor i Swamijis kutir, satte han sig ner för att renskriva de handskrivna sidorna och lämnade en presskopia av manuskriptet till pressen. Förutom att städa Swamijis kutir och skriva hans manuskript, gjorde han vilka andra jobb som helst som hans guru bad honom om.

Fullkomlig behärskning av sanskrit

Den 23 maj 1948 var den heliga dagen Buddha Jayanti, och ett stort program hade organiserats på stranden av den heliga floden Ganges vid Ramashram för att fira grundandet av en universell sammanslutning av sadhus och

swamis. Många lärda helgon hade kommit för att välsigna tillfället, inklusive Swami Bhaskarananda och Bhikshu Mahendra. Swami Sivananda var huvudgästen. Efter kirtan och några korta tal av de församlade helgonen sa Swami Sivananda till Swami Satyananda, "Tala till deltagarna på sanskrit." Han lydde sin gurus instruktioner utan minsta tvekan och reste sig upp och började tala utan förberedelse på felfri sanskrit.

> Högt ansedda helgon och hängivna! Det är vår stora lycka att vi är samlade här idag på stranden av den himmelska floden Ganges. Alla vet att livets mål är enbart moksha, fullständig och slutgiltig befrielse. Utan befrielse är det inte möjligt att uppnå tillståndet av oändlig lycksalighet, frihet och glädje. Enbart hängivenhet till Gud ger den glädjen och befrielsen. Låt oss alla idag mötas i uppriktig och målmedveten tillbedjan av den gränslösa, högsta Herren, skaparen och övervakaren av de otaliga kosmos, för endast där ligger vägen till målet för vår livs resa…"

Hela publiken hänfördes av hans klarsynta och inspirerande tal på sanskrit. Hans anförande varade i fem minuter men alla församlade helgon och swamis blev djupt berörda. Därefter utsågs han till chef för ashramets hindiavdelning, och strax därefter utsåg Swami Sivananda honom till chefsadministratör för ashramet.

Den ideala karmayogin

Självisk materialism frodas överallt i denna moderna tid. För att bekämpa dess växande inflytande instruerade Swami Sivananda sina disciplar att praktisera karmayoga som sadhana. Alla hans disciplar visade sig vara stora karmayogis. Karmas är av två slag: självorienterad eller osjälvisk. Det förstnämnda görs för att uppfylla personliga önskningar, och därför är dess inflytande och räckvidd begränsad. När alla personliga ambitioner och önskningar har avstått och handlingar utförs för andras välfärd, då kan de betecknas

som osjälviska. Sådana handlingar har obegränsad räckvidd. Som en sannyasi valde Swami Satyam vägen för osjälvisk handling, karmayogans väg.

Nyasa, överlämnande, är inget annat än att överskrida de begränsade föreställningarna om min och din. När prefixet *sam,* totalt, läggs till detta ord blir det *sannyasa*. Swami Satyananda följde denna väg till punkt och pricka. Han kastade sig in i oupphörlig aktivitet för att sprida Swami Sivanandas gudomliga budskap över hela världen. Även om varje swami i Sivanandas ashram var en duktig karmayogi, var Swami Satyam den främsta bland dem, alltid redo att utföra vilket jobb som helst, stort som smått, med en helt osjälvisk attityd.

Swami Satyam var inte bara duktig i karmayoga, han var också väldigt generös och varmhjärtad. Besökarna på ashramet behandlade honom som sin vän och välgörare och diskuterade utan att tveka alla möjliga frågor och problem. Swami Satyams stora kunskap om olika ämnen och klarheten och djupet i hans tankar var enastående. Hans övertygande och obestridliga argument fick många filosofer och debattörer på knä. Hans förklaringar var tydliga, klara och kortfattade. Hans stil att skriva på hindi var som det mjuka, tysta flödet av en vidsträckt flod, polerad till utseendet och fascinerande att läsa.

Som chefadministratör för ashramet skötte Swami Satyam alla ashramets olika aktiviteter. Han var särskilt intresserad av översättningen av Swami Sivanandas böcker. Swami Satyam hade en enorm arbetskapacitet. Han hade också utsetts till presschef. När han översatte Swamijis böcker blev han så uppslukad av uppgiften att han kunde arbeta hela natten, absorberad i ett tillstånd av samadhi. Många gånger fortsatte han att skriva flera dagar i sträck. De rika bidrag som Swami Sivananda har gjort till hindilitteraturen är helt och hållet frukten av Swami Satyams arbete. En gång hade Swami Satyam sagt: "Jag skulle vilja se Swamijis böcker översatta till alla språk. Inte i publicitetsyfte, utan för att de behövs i vår moderna tid." Sanningen i detta uttalande har verkligen

bekräftats. Det här är sann *guru bhakti*, verklig hängivenhet till gurun. Inte konstigt att många brukade kommentera: "Sivas strålande leende, jovialiska natur och arbetsiver återspeglas fullt ut i Satyam."

Swami Satyam brukade gå för att få sin gurus *darshan*, vision av den sanna verkligheten, regelbundet. Vid dessa tillfällen skapades en underbar atmosfär. Han såg ut som sin gurus skugga, som reflektionen av fullmånen i en kristallklar sjö. Hans barnlika natur var som mest synlig då och det var något som var värt att se. Det var en obeskrivligt sublim upplevelse, som om Nara och Narayana själva hade manifesterat sig istället för discipel och guru.

Swami Satyams översättningsarbete var i full gång. Han hade redan en känsla för att skriva, och nu kom hans talang till fullt uttryck. Hans penna skrev oavbrutet. Dagar och nätter smälte samman när han arbetade i ett rasande tempo och översatte böcker på två- eller trehundra sidor styck. Många tidningar och tidskrifter publicerades också på hindi och engelska. Han hjälpte till med dem också, skrev och redigerade artiklar.

Hunger och sömn verkade vara hans tjänarinnor. De kom bara när han vinkade, annars höll de sig på miltals avstånd. Saker och ting kom till en sådan spets att Swami Sivananda personligen var tvungen att ta hand om denna brådmogna discipels välbefinnande. Swami Satyam älskade att simma mot virvelströmmarna mitt i Ganges på natten eller klättra på klipporna i de grunda delarna av floden och sitta i långa timmar i meditation. Swami Sivananda fick veta allt förr eller senare. Han frågade alltid om Satyam på natten. Han skickade någon för att ta reda på var han befann sig och förde honom till sig.

Under sin vistelse i ashramet spelade Swami Satyam många roller till perfektion. Personlig service till sin guru, hjälp till de behövande, skrivande, undervisning, att sjunga bhajans och kirtans samt praktiserandet av svåra sadhanas – han gjorde allt med en attityd av jämnmod och obundenhet. Det fanns många telugu- och tamiltalande aspiranter i

ashramet. Det var Swami Satyams förtjänst att de lärde sig hindi och ingöts i en känsla av nationell enhet. Att presentera sin gurus idéer och ideal inför allmänheten var också ett av de främsta målen för Swami Satyam, och för det gjorde han övermänskliga ansträngningar.

Swami Satyam hjälpte till med inrättandet av Yoga Vedanta Forest University och skötte institutionens uppgifter relaterade till publicering. Efter grundandet av Forest University Press blev Swami Satyam dess allt-i-allo. Från och med då blev det basen för hans oupphörliga sadhana och redskapet för att fullända *guru seva*, osjälvisk service till sin guru. Han var för evigt försjunken i oupphörlig aktivitet, men ändå fri från karmas inskränkningar, som molnen fritt svävande ovanför höga bergstoppar.

Swami Satyam hyste originella och oberoende tankar om livet och religionen. Att se hans totala likgiltighet inför världen men stora aktning och vördnad för livet, vilket tillsammans med den brinnande önskan om dess ständiga framsteg, gör att man inte kan beteckna honom som enbart en sannyasi. Oavsett ens ställning och omständigheter i livet, är karma hållbart, livet är hållbart och man bör ha full tro och hängivenhet inför livet, inför livets Givare. Denna känsla uttrycks bäst i den storsinthet och expansivitet som hans natur uppvisade.

Imponerad av Swami Satyams goda uppförande, älskvärdhet och härdighet, gav Swami Sivananda honom två titlar på uppdrag av Yoga Vedanta Forest University – *Adhyatma Ratna*, andlighetens kronjuvel, och *Pravachan Praveen*, den begåvade talaren, som var passande hyllningar till de fantastiska egenskaperna av hans huvud, hjärta och händer.

Förhållande mellan guru och discipel

Swami Satyam sa en gång:

> Gurun är det första och främsta kravet på den andliga vägen. Den andra aspekten är mantra. Guru och discipel

är två stora energier. De är som två gigantiska elektriska master, men deras inbördes förhållande är verkligen väldigt underligt. Lekmän kan inte förstå det. Guru är inte Gud, inte heller är discipeln en hängiven. Om du inte kan bli en kraftfull transmissionsledning, försök åtminstone att bli en svag.

Än idag säger Swami Satyam:

Discipelskap är ingen barnlek. Inte heller gurudom. Att spela rollen som en guru till perfektion är extremt svårt. Och en discipels plikter är ännu svårare. Titta på mig till exempel. Jag är en sannyasin, discipel till en stor guru. När jag kom för att leva i min guru Swami Sivanandas ashram, fick jag ett rum att sova i. Min personlighet var verkligen märklig. Jag lämnade tillbaka filten jag fått från ashramet och jag brukade sova på det bara golvet utan filt. Jag låste heller aldrig dörren eftersom jag inte hade några som helst ägodelar. Jag hade inte ens en bägare eller ett glas för dricksvatten. När jag kände mig törstig gick jag direkt till Moder Ganges strand. För att utföra mina behov gick jag till djungeln. Och jag var ashramets chefsadministratör! Jag studerade *Gita* dagligen och funderade över dess relevans i mitt liv.

Swami Sivanandas praktiska undervisningstekniker

En dag kom Swami Sivananda för att inspektera mitt rum. Han tittade in i mitt *almirah,* skåp. Det var tomt. Sängen var också tom. "Har du inte ens ett glas för att dricka vatten?" frågade han.

"Nej, det har jag inte", svarade jag.

"Varför?" frågade han.

"För att jag inte gillar att samla på mig och ha en massa saker," sa jag.

"Vad! Var har du lärt dig allt detta nonsens?" utbrast Swami Sivananda. Han var en man med få ord. Han sade bara det som var nödvändigt. På kvällen när han gick

ner till sin *kutir,* enkla boning, instruerade han att åtta uppsättningar madrasser, täcken, myggnät, lakan och kuddar, åtta glas, en fotogenkamin, en flaska fotogen och paket med te och socker skulle skickas till mitt rum. Jag kunde inte förstå varför allt det här hade skickats till mitt rum. Jag tänkte att mitt rum kanske var tänkt att användas som förråd. Så jag lade alla grejerna i ett hörn och glömde bort att de fanns.

Många dagar senare besökte Swamiji mitt rum igen. Han tittade på allt och frågade sedan: "Använder du teet jag skickade till dig?"

"Nej", sa jag.

Swamiji satte mig i en sådan knipa att jag började göra te redan nästa dag. Och jag började även låsa mitt rum.

En dag kom Swamiji förbi igen och frågade: "Är teet färdigt?"

"Nej", svarade jag, "jag gör bara lite varje dag."

"Vem gör du det till?" han frågade.

"Mig själv, såklart", sa jag.

"Oho," grämde han sig, "varför kallar du inte på Madhavananda, Krishnananda och de andra och ger dem te också?"

"Vilket besvär!" sa jag till mig själv. "Här var jag utan ett enda glas och nu måste jag göra te för två!"

När Swami Sivananda äntligen insåg att hans enfaldiga discipel var helt blind för hans undervisning, kallade han på mig och sa: "Du förstår Satyam! Det är inget fel på pengar och ägodelar, madrasser och filtar, te och socker – du kan ha allt så länge det är till andra. De som inte kan dricka te själva kan säkert göra te för andra."

Sedan frågade han: "Studerar du *Gita*?"

"Ja", svarade jag och tillade, "regelbundet."

"Från och med idag, sluta studera den boken. Börja hellre att ha gott om pengar hos dig. Ha fem rum istället för ett. Ha trettio madrasser. Ge te till den som kommer till ditt rum. Ge mediciner till de sjuka."

"Är detta beteende lämpligt för en sannyasi?" frågade jag skeptiskt.

"När du inser att andra får stor glädje och tröst genom ett sådant beteende, kommer din egen lycka att öka mångfaldigt. Det är därför jag säger, behåll allt. Ha mediciner och ge dem till de sjuka, ha filtar och ge dem till behövande."

"Det är mycket bra, Swamiji," sa jag, fortfarande inte övertygad, "men det är väldigt problematiskt. Det är väldigt lätt att falla i mayas fälla."

"Nej", sa Swamiji och skakade på huvudet. "Om du vill förstå sevas härlighet, tjänandets storhet, så är detta definitivt vägen att följa. Andra får tröst och glädje från sådana handlingar och när du väl inser det kommer du själv att känna dig lycklig och nöjd."

Från den dagen förvandlades mitt rum till ett verkligt museum. Man kunde få mediciner, kuvert, frimärken, pennor, reservoarpennor – precis allt från mitt rum. Någon kunde komma till mitt rum och säga: "Jag behöver en sådan sak."

"Visst," svarade jag, "det finns i det hörnet. Ta för dig."

Någon kunde komma och stöna, "Swamiji, jag lider av fruktansvärd magsmärta."

"Här, ta den här medicinen," sa jag, "du kommer att bli bra på nolltid."

Så småningom insåg jag att försakelse inte betyder att man överger fysiska föremål. Det är snarare att överge självviskheten. Att arbeta för andra snarare än åt sig själv är den verkliga försakelsen. *Kaamyanam karmanaam nyaasam* – 'avsägelse av självviska begär och handlingar är sannyasa'; nu var jag i stånd att till fullo uppskatta denna vers från *Gita*.

Sådan var Swami Sivanandas fantastiska personlighet, som mödosamt formade sina disciplar till sanna människor. Han var medveten om och uppmärksam på sina disciplars alla göromål.

Swami Sivanandas kärlek och tillgivenhet för sina disciplar

Swami Satyam blir överväldigad av känslor när han pratar om sin guru. Han säger:

> Vad mer kan jag säga om hans uppmärksamhet förutom det faktum att han var medveten även om när jag somnade och vaknade. I början av min ashramvistelese var jag den främste sjusovaren. Min vana undgick inte Swamijis uppmärksamhet. Klockan 3.00 på morgonen hörde jag khat-khat-ljudet av hans träsandaler när han närmade sig mitt rum. Han knackade på min dörr tills jag vaknade. Sömndrucken brukade jag resa mig från min säng, men så fort han gick var jag tillbaka i sängen!
>
> Swamiji fick nys om detta och han utsåg en person att sova i mitt rum och hålla ett öga på mina sömn- och vakenvanor. Det var inte så lätt att lura Swamiji, men som de säger, att vilja är att kunna. Jag gick upp tidigt på morgonen och skickade ut personen i ett ärende. Så fort han försvann ur min åsyn, stängde jag dörren och la mig på min säng och gratulerade mig själv mentalt till min plans framgång. Men Swamiji fick reda på det också. Till slut tvingades jag ändra min vana och nu har brahmamuhurta och att vakna blivit synonymt. Swami Sivananda älskade sina disciplar som om de vore hans barn.
>
> Varje kväll genomfördes ett kirtanprogram i ashramet. Det pågick i två timmar. För att förklara kirtans betydelse och storhet pratade Swamiji ofta om Chaitanya Mahaprabhu, det stora medeltida helgonet. Medan han berättade historier och anekdoter från hans liv gick han in i ett hänfört tillstånd av gudomlig extas.
>
> Sadhana med mantrat *Lalita Sahasranam*, Tripura Sundari, den kosmiska moderns tusen namn, gjordes ofta hela natten lång. Det började klockan sju på kvällen och slutade klockan sju på morgonen, och 125 000 japas av de heliga namnen reciterades. Swamiji själv brukade stanna där hela natten, göra japa och inspirera oss att följa hans exempel.

Bhagavad Gita och *Mahabharata* reciterades ibland från gryning till skymning. Vi gjorde också etthundraåtta upprepningar av hela uppsättningen av Upanishaderna i sådana non-stop sessioner.

Två gånger om året genomgick vi en veckolång mounasadhana och iakttog fullständig tystnad. Det var faktiskt svårt att dra en skiljelinje mellan våra karmayoga-aktiviteter och sådana sadhanas. Det ena smälte utan ansträngning in i det andra.

Swami Sivananda tog hand om sina disciplar som en mor. Under vintersäsongen införskaffade han en stor mängd mandel, russin och annan torkad frukt. Han brukade själv skala mandlarna och sedan göra paket som han skickade till varje disciples rum. Han frågade då och då, "Du äter väl de där nötterna, eller hur?" Ibland dök han plötsligt upp i någons rum för att ta reda på om de verkligen åt dem eller inte!

Egodektomi

Även om Swami Sivananda var ytterst omtänksam och tillgiven, kunde han också vara mycket bestämd och sträng när det gällde principiella frågor och plikter. En gång vandrade en gammal pilgrim in i ashramet. Enligt ashramseden erbjöds han prasad i köket. När han hade ätit färdigt reste han sig för att tvätta sitt glas och tallrik. Men jag stoppade honom och sa: "Lämna tallriken, baba. Ramdhani diskar den."

Jag var köksansvarig och Ramdhani var en arbetare i köket. Ramdhani lydde mig alltid, men den dagen när jag sa åt honom att rengöra pilgrimens tallrik exploderade han plötsligt, "Jag diskar inte allas smutsiga tallrikar. Om det inte passar dig, ge mig min innestående lön. Jag slutar idag."

Hans oförskämda beteende sårade min stolthet. Jag gav honom hans lön och visade honom på porten och sa: "Gå nu." Innan han lämnade ashramet gick Ramdhani till Swami Sivananda för att ta farväl. Swami Sivananda

fick reda på hela episoden från Ramdhani och sa sedan: "Okej, Satyam kanske har skickat iväg dig, men det har inte jag. Du har ingen anledning att lämna ashramet. Han kan lämna ashramet om han vill. Från och med idag kommer du att stanna hos mig och vara i min personliga tjänst."

När jag hörde talas om detta ryckte jag till av vånda. Det var en för stor förolämpning att bära!

Nästa morgon gick jag till Swamijis kutir som vanligt. Efter att ha städat hans rum och samlat ihop hans handskrivna ark satte jag mig ner för att skriva ut dem. Efter att ha skrivit några sidor frös mina händer plötsligt. Swamiji hade skrivit en hel dikt: *'O Sannyasi, släpp ditt ego, din stolthet...'* Tårar av tacksamhet rann från mina ögon när jag läste de orden. I nästa ögonblick reste jag mig och gick med handflatorna samman framför bröstet, inför Swamiji. "Jag har begått ett stort misstag, Swamiji, förlåt mig. Ramdhani kan jobba var han vill. Jag kommer att svälja min stolthet och arbeta med honom."

Swami Sivananda ansåg egot vara en sannyasins främsta fiende och för att rädda sina disciplar från dess klor kunde han vara lika sträng och strikt som en kirurg. Nu inser jag hur hans stränghet gömde en ocean av mjukhet och sympati inombords.'

Swami Satyam tystnar när en klump samlar sig i halsen. Hans röst har blivit tung av känslor och ger atmosfären en tyngdkraft. Ära till den store gurun, Swami Sivananda och ära till hans lika stora discipel, Swami Satyananda!

Swami Sivananda brukade säga, "Fysiskt arbete är också en sadhana. Det tömmer ens samskaras, och gör därigenom ens sinne fokuserat. Gurun är stor och discipeln, som är född och uppvuxen i lyxens sköte, utbildad i en elitklosterskola, och som nu har anammat discipelskap, är fullt upptagen med att insupa sin gurus varje ord. Stor är sannerligen också discipeln, som klättrar upp och ner för hundratals trappsteg och hämtar sextio eller sjuttio hinkar vatten från Ganges, bär

tunga lass med tegelstenar, stenar, kalk och sand på ryggen, samlar ved, bel-löv och blommor från djungeln, går många kilometer till marknaden och tar med sig tillbaka en tung last med grönsaker på huvudet. Han som aldrig hade diskat en tallrik i hela sitt liv diskar nu grytor och redskap större än han själv. Det är inte lätt att rengöra grytor svärtade av kolsot.

Efter allt arbete räckte maten de fick knappt för att fylla magen. Men disciplarna behandlade den grova, magra maten som nektar. På bara ris och rasam, brahma khichari och kärnmjölk kunde dessa unga män springa runt hela dagen och göra alla typer av ansträngande uppgifter. Efter ett uppfriskande dopp i Ganges kunde de vara uppe hela natten, sjunga kirtan eller meditera i *padmasana*, lotusställningen, eller översätta böcker. Den extraordinära förmågan att arbeta var ett resultat av guruns välsignelser och discipelns hängivenhet. Den mentala förmågan stärks definitivt av den fysisk förmågan.

När Swami Satyam satte sig för att göra översättningsarbete visste han inte när dagen slutade och natten började. Han brukade fortsätta att skriva långt in på nästa dag. Då brukade Guruji själv behöva ingripa. Här är en intressant anekdot...

En gång hade Swami Satyam satt sig ner för att översätta en tjock bok. Han avstod från måltider och sömn och skrev utan avbrott. Vid sådana tillfällen lyste hans ansikte upp med en obeskrivlig lyster. Mata Krishnananda sa upprepade gånger åt honom att ta en paus och äta något. Men han var i ett samadhi-liknande tillstånd när han skrev. Krishnananda märkte att Swami Satyam för andra dagen i rad inte hade rest sig för att vila eller äta. Hon hittade lite mjölk i köket och ställde den på hans bord och sa: "Du har inte ätit något sedan igår. Var snäll och drick den här mjölken och fortsätt sedan ditt skrivande." När Swami Satyam inte svarade insisterade hon: "Snälla lyssna på mig och drick det snabbt."

Swami Satyam var mycket irriterad över det upprepade störningsmomentet i hans skrivande. Han ropade: "Stör mig inte!" och slog hårt med handen i bordet. Glaset med mjölk ramlade omkull. Mata Krishnananda lämnade snabbt

rummet. Swami Satyams ansikte hade blivit rött. Han stängde dörren, svepte ett lakan runt huvudet och somnade.

Hans gurubhais var mycket oroade. När Swami Satyam inte öppnade dörren trots upprepade knackningar gick de och rapporterade saken till Guruji. Han kom omedelbart till Swami Satyams rum och ropade hans namn. Swami Satyam öppnade dörren och bugade sig för Guruji. Swami Sivananda klappade honom på ryggen och sa, "O Swami Satyanandaji, kom till min kutir efter att ha ätit din måltid." Och för att säkerställa att han fick sin måltid, serverade han maten själv och tog honom sedan till sin kutir. Han pratade om några allmänna saker och gav honom några specifika uppgifter. När Swami Satyam återvände till sitt översättningsarbete i sin kutir var han återigen på topp. Sådan var kärleken och omsorgen som Guruji gav sina disciplar!

Disciplarna brukade instrueras att tvätta sjuka patienters kläder och massera deras ben. De var tvungna att böja sig för dem som hånade och förlöjligade dem. Det är det bästa sättet att befria själen från egots knutar.

Omvårdnaden av en spetälsk

Swami Satyams ställning i ashramet var den av en 'andlig tjänare'. Han berättade om en ögonöppnande incident angående detta:

> Historien börjar i Haridwar, där Kumbha Mela (stor andlig sammankomst för sadhus) var i full gång. Min ärade gurubhai, Swami Chidananda, hade gått för att besöka marknaden. Vid ett tillfälle gick han till en närliggande djungel för att uträtta sina behov. Där såg han en man som låg under ett bel-träd, stönande av smärta. Hans kropp höll på att förruttna av spetälska, och flugor surrade över de varande såren som täckte hela hans kropp.
>
> Swami Chidananda blev mycket berörd av denna syn. Han kom springande till ashramet och sade till mig, "Satyam, jag har sett någon i ett fruktansvärt tillstånd. Vi måste ta med honom till ashramet så fort som möjligt.

Hämta en stor jutesäck och kom med mig på en gång." Hans otåliga brådska gav mig ingen chans att ställa några frågor. Jag följde med honom och tillsammans tog vi med oss den blivande mottagaren av våra tjänster tillbaka till ashramet.

Genom efterfrågningar fick vi veta att han tidigare varit helt frisk och sjukdomsfri. Efter att han hade tagit ett dopp i floden under Kumbha Mela hade sjukdomen helt plötsligt manifesterat sig. Vi slog våra kloka huvuden ihop men kunde inte koppla samman badet i floden och uppkomsten av den förtärande sjukdomen. Men en större fråga var uppenbar. Hur skulle vi ordna med hans omvårdnad och bota honom? Vi gjorde några grova uträkningar angående utgifterna. Den uppskattade kostnaden var fyratusen rupier! Var skulle vi få så mycket pengar ifrån?

Just då hörde vi khat-khatljudet av träsandaler och se! plötsligt stod Swami Sivanandas figur framför oss. Han tog en ordentlig titt på oss och sade sedan med ett leende, "Okej, okej. Fortsätt med er seva." Och med det sagt, gick han vidare.

Vad vi än hade gjort hittills hade vi gjort utan att informera honom. Vi insåg nu att det var omöjligt att göra någonting utan hans vetskap. Vi gick till honom med vårt problem. Under loppet av vårt samtal lade han slentrianmässigt en summa på fyratusen rupier framför oss. Som om han hade varit redo med pengarna!

Nu började vår sadhana bestående av seva. Swami Chidananda och jag delade upp sysslorna mellan oss. Men den 'gudomliga gudomen' gjorde inget annat än att överösa oss med skällsord. En liten fördröjning av någon uppgift resulterade i ett regn av utvalda skällsord, "Jag låg i lugn och ro under bel-trädet tills ni rackare tog med mig till ashramet. Varför var ni tvungna att ta med mig hit?"

En dag tvättade Swami Chidananda patientens kropp och applicerade medicin. Han tryckte till lite extra av misstag. Den 'gudomliga gudomen' slängde genast ur

sig vulgära glåpord mot Swami Chidananda och spottade honom i ansiktet. Swami Chidananda bad ödmjukt om ursäkt för sitt oavsiktliga misstag, "Jag är väldigt ledsen. Snälla, förlåt mig, det ska inte hända igen." Men patienten var ursinnig, "Din lymmel, varför rör du mig om du varken har hövlighet eller aktsamhet?"

En dag när jag rakade hans skägg, slant min otränade hand lite och ett litet sår framträdde i hans ansikte. Han slog mig omedelbart hårt i ansiktet och sköt iväg en salva av skymford. Jag blev mycket förargad och gick raka vägen till Swami Chidananda. "Snälla ta hand om din 'gudomliga gudom' själv. Jag gör inte mer av denna seva."

Trots det fortsatte vi att tjäna honom. En person i hans tillstånd skulle inte ha återhämtat sig ens med åratal av regelbunden och korrekt behandling, men han blev frisk på bara två månader och sedan försvann han spårlöst en dag. Ingen såg honom någonsin igen. Men innan han åkte sade han, "Alla i det här ashramet är skurkar. Bara Sivananda är en sann sadhu, och den andra är Chidananda. Och Satyananda en smula. Jag har sett alla andras sanna natur." Det som förvånade alla var att han inte tog någonting med sig. Vi såg aldrig röken av honom igen. Bara Gud vet vem han var!

"Det här är en väldigt intressant händelse," inflikade jag. "Jag tror Swami Sivananda själv regisserade hela det här dramat."

"Ingenting är omöjligt," anmärkte Swami Satyam.

"Hans plötsliga uppdykande den första dagen och hans kommentar, 'Okej, fortsätt med er seva' och sedan att han delade ut en summa på fyratusen rupier för en okänd främling stödjer denna teori," fortsatte jag.

Med en fjärran blick i ögonen, svarade Swami Satyam, "Vid den tiden hade Swami Sivananda nått sådana andliga höjder att gränserna för tid och rum var meningslösa för honom. Även de mest fördolda hemligheterna från totala främlingar var som en öppen bok för honom. När det gäller pengarna, så kanske det fanns en önskan att testa

sina disciplar, förutom tillfredsställelsen som infann sig av att hjälpa en behövande person."

Ödesdigra konsekvenser av olydnad

Swami Satyam fortsatte, "Lyssna på en annan intressant anekdot…"

Kumbha Mela pågick i Haridwar. Människor kom och gick i stora skaror. Jag bestämde mig också för att gå till melan för ett dopp i den heliga Ganges. Men Guruji befallde, "Satyam, det är en speciell *pooja,* ritual, imorgon och du är ansvarig för förberedelserna av *prasad*, välsignad gåva. Du kommer inte kunna vara med på melan imorgon."

Barnet inom mig gjorde uppror av detta kommando. "Självklart ska jag gå," sa jag till mig själv. "Jag slutför mina plikter och går sedan, vad annars!"

Jag började göra mina sysslor vid midnatt. Tidigt på morgonen var prasaden klar och jag smög iväg till melan…

När jag fortsatte mot bad-ghaten i Haridwar, stormade en stor skara människor i min riktning och i den resulterande anstormningen föll mitt övre tygstycke av. Det var en så stor folkmassa att det var svårt att ens vända sig om och leta efter något. På något sätt lyckades jag nå ghaten. Jag gick ner i vattnet, men den platsen var också proppfull av pilgrimer. Någon klev på min *dhoti,* tygstycke. Innan jag kunde återfå balansen eller kontroll över min dhoti, stormade en annan stor folkmassa fram och se! min dhoti försvann också. Den skamliga avklädningen av Draupadi dök upp i minnet…

Jag stod med vatten upp till midjan, utan en tråd på kroppen. Medan jag beklagade mitt öde, kom jag ihåg min gurus tillrättavisning. Jag såg mig omkring i hopp om att hitta någon bekant, men det fanns inget bekant ansikte i sikte. Samtidigt som jag tittade hit och dit hoppade jag upp ur vattnet, och i ett desperat försök att dölja min skam begav jag mig snabbt mot närmaste

träd. Någon pilgrim måste ha tänt en eld under trädet kvällen innan. Askan från elden kom väl till pass. Jag smetade snabbt in hela min kropp med aska, blundade, och låtsades vara förlorad i djup meditation. "Det finns så många naga sadhus runt omkring," sa jag till mig själv. "En till borde inte göra någon skillnad…"

Mitt knep fungerade. Några pilgrimer tog mig för en stor siddha naga och la gåvor i form av pengar och ätbart vid mina fötter. Snart blev dropparna till ett skyfall och en hög med pengar, frukt och sötsaker samlades framför mig. Timmarna gick men ingen gav mig några kläder. Plötsligt kändes det som om någon stod framför mig och tittade på mig. När jag öppnade ögonen föll min blick på en bekant. Han blev chockad över att se mig i detta tillstånd.

"Jag har inte tid att prata nu," sa jag otåligt. "Fort, ge mig lite kläder och hjälp mig ur den här situationen. Jag ska förklara allt senare."

När jag äntligen tog mig tillbaka till ashramet såg jag Swami Sivananda stå vid porten. Han väntade kanske på mig. Så fort han såg mig frågade han leende: "Så Satyam, hur mår du? Du ser ut att behöva ett klädombyte…"

Han skrattade vid det här laget. Jag föll ner framför hans fötter och sa: "Jag har betalat priset för att inte följa dina instruktioner. Snälla, förlåt mig den här gången. Jag kommer aldrig att begå misstaget att inte lyda dig igen." Sammanfattningsvis kan jag bara säga att hans inre blick var på hans disciplar varje minut, varje ögonblick, och vaktade och skyddade dem.

När Swami Satyam berättar om dessa incidenter från sina dagar i sin gurus ashram, går han in i en helt annan sinnesstämning.

'Sivananda Digvijaya'

År 1950 gav sig Swami Sivananda ut på en två månaders snabbturné i hela landet. Från Himalaya i norr till Sri

Lanka i söder, från Bengal i öster till Bombay i väster. Hans episka resa började den 9 september och kulminerade den 8 november. I varje stad och samhälle på vägen höll han tal och föreläsningar och uppmanade allmänheten att följa den andliga vägen. Han åtföljdes av ett dedikerat gäng disciplar, och Swami Satyananda var en av dem.

Swami Satyananda skrev ner en redogörelse för hela turnén, minut för minut, och publicerade det som en bok som heter *Sivananda Digvijaya*. Den här boken innehåller minutiösa detaljer om varje plats som Swami Sivananda besökte, vilket transportsätt som användes för att ta sig dit, de olika programmen som genomfördes där och de hedersutmärkelser och hyllningar som tilldelades Swamiji på den platsen. Swami Brahmananda har med rätta anmärkt: "*Sivananda Digvijaya* är sannerligen den femte Vedaskriften."

Utgivaren av boken har kommenterat i förordet, "Vi är oerhört tacksamma mot vår begåvade författare, Swami Satyananda Saraswati, för att han har bevarat och presenterat den storslagna skildringen av den historiska resan som Swami Sivananda, upprätthållaren och grundaren av sanatana dharma, gjort i modern tid."

Tidigare hade Swami Satyananda förvånat alla med sin utmärkt skrivna biografiska redogörelse av Swami Sivanandas liv, med titeln *Chaitanya Jyoti*. Det här var hans andra enastående arbete.

Hyllningar från diverse beundrare

Swami Ramananda hade följande att säga om Swami Satyananda, den begåvade författaren till *Chaitanya Jyoti* och *Sivananda Digvijaya*:

> Den 19 april 1943, när en ung pojke vid namn Pallav lade sig raklång på marken framför Swami Sivananda, var det som om en liten snabb bäck hade smält samman med en mäktig, slingrande flod. I Swamijis varma och kärleksfulla omfamning hade Pallav funnit mening och syfte med sitt liv. Och Swamiji fann också en enorm potential i Pallavs

personlighet, redo att manifesteras vid ett lägligt tillfälle. Swamiji förstod att han hade funnit en lämplig budbärare för att sprida hans budskap om gudomligt liv till världens alla hörn. Dharmendra var som polstjärnan i Swamijis glittrande galax av disciplar. Arjuna och Krishnas, Nara och Narayanas bedrifter kommer spontant upp i tankarna när man tänker på de herkuliska bedrifter som Pallav utförde. Han sannerligen en outtömlig källa av andliga samskaras djupt i sitt hjärta.

Den unga, känsliga poeten fick namnet Satya Chaitanya på den heliga dagen, Sivaratri, 1945. Han tog ett livslångt löfte om brahmacharya, ett löfte om varaktig trohet till sanning och kyskhet. Satya Chaitanya besatt en beslutsamhet av stål, en enorm styrka och en oslagbar drivkraft och energi. Han utmärkte sig i de olika hathayoga-kriyas. Hans envishet och hängivenhet till plikten var ojämförlig. Dagen igenom kunde han vara uppslukad av mental kontemplation över och praktiskt utförande av yogans sublima läror. Satyams personlighet och inflytande var inte begränsat till ashramet. Han gav rikligt med bevis för sina talanger i föreläsningar och föredrag inför andra swamis och sadhus. De flesta som bodde på ashramet på den tiden hade tamil som modersmål. Satyam förde hindi till deras läppar och skaffade sig själv behärskning över tamil i processen. Han hade redan överlämnat allt vid sin gurus fötter. Vad han än gjorde från och med nu var bara i lydnad av hans instruktioner.

Många samlingar av Satyams skrifter hade redan publicerats under hans skoltid, några av dem hade han också presenterat för Guruji. Men efter att han kom till ashramet, glömde han allt om poesi och gav sig själv den svåra uppgiften att måla ett storslaget porträtt av sin Guru i utsökt prosa. Den visionen materialiserade sig i en enastående skapelse *Chaitanya Jyoti,* vilken berättar historien om Swami Sivanandas liv i romanform. Medan han skrev den boken undersökte han utförligt detaljerna i

hans älskade Gurudevs liv. Han gick igenom ett oräkneligt antal böcker och utförde personliga intervjuer med mängder av människor som hade varit associerade med Swamiji. Vem som än hade lyckan att läsa boken måste ha lagt märke till den inspirerande och imponerande stilen som författaren hade. Fri från mystiska och filosofiska övertoner presenterar boken sitt innehåll på realismens fasta grund. Att en poet, vars fantasi flög högt på skönhetens och transcendensens vingar på Himalayas himmel vid sin hemort, kunde begränsa sin flygning och komma ner på solid mark för praktisk andlighet är en gåta i sig, om inte ett mirakel.

1948 invigdes Yoga Vedanta Forest University och Swami Satyam blev utnämnd till chef för institutionen för hindi. Hans mångfacetterade talanger gjorde det möjligt för honom att snabbt bära olika typer av ansvar på sina unga men kapabla axlar. 1950 reste han med sin guru från Himalaya till Sri Lanka och transkriberade alla hans föreläsningar och tal. Äran för att sammanställa och publicera Swamijis ljuva ord går helt och hållet till denna 'adhyatmaratna' Satyananda.

Idag är Swamijis namn, likt Guds namn, på allas läppar, och som sin guru, är berömmelsen av discipeln utbredd bland alla hans läsare och beundrare. Bara en tålmodig, själv-återhållsam och intelligent författare som han kunde ta på sig ansvaret för att skriva böcker som *Chaitanya Jyoti* och *Sivananda Digvijaya*. Prosan är så rik med lager på lager av betydelse och dess stil så fascinerande poetisk att läsaren oemotståndligt dras in i böckerna. Det verkar som om Ma Saraswati själv sitter på hans tunga, klädd i sin finaste prakt. Trots allt är han en poet från Almora, född och uppvuxen i knät på en oerhört givmild natur. Läsaren, orden som läses och själva läsandet smälter samman till en tillfredsställande helhet genom ett charmerande tonfall i hans melodiska språk.

Från en andlig synvinkel står dessa böcker i samma rang som de gamla Purana-texterna och andra skrifter. Man

kan här finna sanskritlitteraturens vackra poesi och ett omfattande förråd av puraniska berättelser inkapslade i en enda bok. De här böckerna är verkligen menade för seriösa studier och djup kontemplation.

Vid sidan av att skriva, översätta och publicera böcker, redigerade han också tidningarna *Aarogya Jeevan* och *Yoga Vedanta*. Det var på grund av hans enastående dedikation och ansträngning som så många hem i landets hjärta kunde motta den livgivande läran av Swami Sivananda. Äran att ha skrivit kommentarer av många orginalsanskrittexter går också till Swami Satyananda Saraswati.

Ashwini Kumar Pant (Aami) var på Benares University 1950. Han skriver:

Den unga pojken, Dharmendra, som för sju år sedan plötsligt lämnade Almora, är idag asketen Swami Satyananda Saraswati från Rishikesh. Pojken som hade förvånat alla i en liten stad i bergen med sina otroliga talanger, är idag oupphörligt engagerad med att sprida Swami Sivanandas lära i hela landet. Jag anser mig själv vara oerhört lyckligt lottad och välsignad att jag fick tillbringa de formande åren av mitt liv i denna enastående persons storslagna sällskap.

K.C. Joshi (Nanu) skriver:

Jag hörde inte några nyheter om min vän Dharmendra på sju år. Jag frågade många människor, men ingen kunde ge några ledtrådar. 1950 var jag i Almora när jag mottog ett brev från Allahabad, skickat av min goda vän, Ashwini Kumar Pant. Genom brevet fick jag veta att vår egen Dharmendra hade blivit en discipel till Swami Sivananda och att han skulle komma till Kalkutta i september. Jag mötte honom där då. Han hade verkligen blivit en stor man. Mitt hjärta svällde av stolthet och glädje när jag

såg hans strålande, gudomliga personlighet. Vilken tur jag hade som spenderade så många år av mitt liv med honom. Må han leva länge, må hans namn och berömmelse skina för evigt.

Yoga Vedanta, den månatliga hindi-tidningen från Divine Life Society startade 1951. Ms Malti skriver:

Som chefsredaktör för *Yoga Vedanta*, går äran för att ha sammanställt och publicerat Paramguru Swami Sivanandas lära på hindi, och därmed åstadkommit ett uppvaknande av den andliga starka längtan hos massorna, helt till Swami Satyananda.

Swami Satyanandas beslutsamma och orubbliga hängivenhet till sin guru förstärkte glansen av hans många gudomliga egenskaper. Han kunde fördjupa sig helt i att berömma sin gurus dygder och sprida hans lära genom vilket medium som helst. Hans engagemang, effektivitet och skicklighet i att hantera publicering och tryckning av *Yoga Vedanta* är ett rikligt vittnesbörd på hans administrativa förmågor. Alla bugar i aktning för en sannyasin av hans kaliber.

Swami Satyananda har stor respekt för och djup tilltro till gammal indisk konst och kultur. Han är också en vetenskapsman och en anmärkningsvärd musiker. Han har inte bara engagerat sig i mental och andlig utveckling, utan har också varit mycket aktiv i den fysiska kulturen. Hans lätta och smala kropp antyder bemästrande av yoga-asanas. Som simmare hade han få rivaler. Hans *gurubhais*, gurubröder, anmärker "Att simma 22 eller 24 kilometer med bara en hand är en barnlek för honom. Han är särskilt förtjust att simma mot farliga strömmar och virvlar i mitten av floden!"

Swami Satyananda är en auktoritet på hathayoga, rajayoga, jnanayoga och karmayoga. Ändå tror han mest på karmayoga. Även idag är karmayoga hans favorityoga. "Karma renar själen," säger han, "karma är verkligen livet självt." Han är en outtröttlig arbetare. Inte bara

arbetar han själv med fullständigt engagemang, han kan också konsten att frambringa arbete från andra. Det är ingen skillnad mellan arbete och vila för honom.

Swami Satyananda tror att vårt lands tillbakagång och degeneration främst beror på blint, vidskepligt fasthållande vid rådande sociala och religiösa traditioner. Till dess att det materialistiska tankesättet av ett samhälle genomsyrat av okunnighet förändras genom att förkasta värdelösa dogmer och ritualer, är det lönlöst att förvänta sig ett jota av framsteg. I hans egna ord, "Riktig religion formar människans liv i mönster av självbehärskning och disciplin. En sådan person är full av självförtroende. Han vänder blicken inåt, eliminerar sina svagheter och tillkortakommanden, och byter ut dem mot gudomliga kvaliteter och positiva krafter, han fördjupar sig i den lidande mänskligheten tjänst, dessutom går han själv mot målet av ultimat perfektion."

Empati, försakelse, medkänsla, generositet, ett barns oskuldsfullhet, ödmjukhet, allvar, framsynthet och orubbligt fasthållande vid sanningen - dessa gudomliga positiva krafter kom till fullo till uttryck i Swami Satyanandas karaktär. Hans principer och ideal är värda att efterliknas. Den *dharma* han talar om är vad som behövs för mänskligheten idag. Det behövs också ett helgon som Swami Satyananda som kan förklara vad denna dharma verkligen betyder.

Radhelal Sharma, en pressarbetare, hade följande att säga om Swami Satyananda:

Swami Satyananda är inte bara en sannyasin, utan också en osjälvisk karmayogi. Alla hans gynnsamma och ogynnsamma samskaras har brunnit upp i visdomens eld, ändå engagerar han sig i oupphörlig karma för mänskligheten välbefinnande.

Indier, speciellt hinditalande, är väl medvetna om hans fullödiga bidrag till den stora *jnana yajna,* kunskapens

offereld, som Swami Sivananda utför. Allt det Gurudeva skrev var på engelska. Genom att översätta det till hindi, gjorde Swami Satyam en stor tjänst till den hinditalande publiken. Förutom hindi, sanskrit och engelska, bemästrar Swami Satyananda många andra språk. Och varför inte? Moder Saraswati leker trots allt i hans tankar och tal. Vem som helst som hör hans ljuva tal, även om bara en gång, blir omedelbart befriad från sin ignorans och okunnighet. Vilka tvivel eller problem man än kommer med blir omedelbart skingrade.

Hans skicklighet i logik och argumentation måste ses för att bli trodd. Han kan prata vältaligt och övertygande i timtal om vilket ämne som helst mellan himmel och jord. I sina tal, citerar han verser från olika skrifter med en sån lätthet och självsäkerhet att det verkar som att han kan alla skrifter utantill. *Gita* och Upanishaderna utgör integrerade delar av hans liv.

Karmanyevadhikaaraste maa phaleshu kadaachan - 'Du är bara berättigad till handlandet och inte till dess frukter' är den här unga sannyasins livsmotto. När han väl åtar sig en viss uppgift, utför han den flitigt och utesluter allt annat. Han glömmer även mat och dryck, det enda i hans medvetande är hans Gurudevs jnana yajna. Gud vet var och hur denna unga swami lärde sig detaljerna i pressbranchen. Jag har varit i den här branschen i tjugofem år och ändå lär jag mig nya saker av honom!

Mr Sharma hade mer att säga om Swami Satyananda:

En gång tänkte Swami Sivananda påbörja och avsluta en bok på en enda natt, och han gav de nödvändiga instruktionerna till den brådmogna sannyasin. Fullbordandet av Gurudevs *sankalpa* var möjligt uteslutande genom det kraftprov denna skickliga sannyasin visade; annars var det näst intill omöjligt att avsluta en sådan enorm uppgift på en enda natt. Swami Satyanandas effektivitet och skicklighet är verkligen

lovvärd. Och han har en mycket varm och personlig relation till pressarbetarna, vilket gör att de ger sitt hjärta och själ till detta speciella åtagande. *Atmavatsarvabhuteshu* – 'att se sig själv i varje varelse' var det ideal som Swami Satyananda förespråkade och praktiserade, och den grundsatsen gjorde det omöjliga möjligt.

Gurudev var oerhört nöjd med den dynamiska energin och ivern hos sin duktiga discipel. Med sin välsignelse gav han Swami Satyananda titeln 'Press stambha' – pressens pelare. Inte bara jag, utan alla förundrades över hans effektivitet, skicklighet och intelligens. Precis som Vyasa, författaren till *Mahabharata* fann en duktig skrivare i Lord Ganesha, verkar historien upprepa sig på ashramet i Rishikesh – de ändlösa skrifterna av den Vyasa-liknande Swami Sivananda och deras oupphörliga publicering av den Ganesha-liknande Swami Satyananda. Gurun tröttnar inte på att skriva, och discipeln tröttnar inte heller på att publicera dem.

Blomstringen av sådana gudomliga kvaliteter i en så ung sannyasin var verkligen enastående. Som *Gita* säger är sådana varelser yogis från tidigare födslar, som kommer till denna värld för att sprida visdom och förbättra villkoren för mänskligheten. Välsignade är de gurus som förmedlar sådan kunskap och välsignade är de mottagliga disciplar som tar emot den.

Man kan vinna hela världen men om man inte vinner kärleken till sin guru, vad har man då vunnit? En som närmar sig gurun och glömmer sin status, position, kunskap och stolthet, han ensam kan vinna allt. Och detta kan bara hända genom *samskaras* som förvärvats under många liv. En sådan person är som en rå diamant som hamnar i guruns händer. Efter att ha undersökt honom noggrant, skär och putsar gurun honom till en ovärderlig diamant, som blir till mänsklighetens krona.

Sevakram, en sättare på Yoga Vedanta Forest University, sa:

Allt som kan sägas om Swami Satyananda kommer till korta när det gäller att beskriva hans sanna storhet. När pressen startade hade Swami Sivananda utsett Swami Satyananda till presschef. Swami Satyam la sitt hjärta och själ i pressens verksamhet. Hans största egenskaper är hans opartiskhet, jämnmod och storsinthet. På några dagar skaffade han sig en grad av skicklighet och expertis i förlagsverksamhet som andra inte kan förvärva även efter att ha tillbringat många år i yrket. Efter sin sannyasa-initiering, åkte Swami Satyananda traditionsenligt och efter instruktionerna från sin guru, till Ramashram i Rishikesh för att leva som parivrajaka i ett år. En annan swami utsågs i hans ställe att sköta pressens angelägenheter. Den nya Swamin försökte sitt allra bästa, men arbetet var inte tillfredsställande. Flera olika swamis provade på jobbet. Till slut togs en betald chef in. Ändå lyckades inte pressen uppnå den förväntade standarden. Inom sex månader återkallade Gurudev Swami Satyam och lämnade över ansvaret för pressen till honom igen. Swami Satyam var redan chef över universitetets institutioner för hindi och sanskrit, förutom att han var redaktör för den månatliga *Yoga Vedanta*. Att hantera pressen var ytterligare en börda, men trots alla dessa ansvarsområden och plikter såg han aldrig utmattad eller trött ut. Det verkade som om han hade en outtömlig energikälla inom sig.

Swami Satyams prägel av excellens kunde ses i varje tum av ashramet. Imponerad av hans talanger kallade många honom "Sivanandas skugga". I Rishikesh levde han verkligen livet som en vedisk *rishi*, vis.

Ashramet låg ungefär en mil utanför staden Rishikesh. Alla andra jobb krävde en tur till stan. Ashramet hade inte ens en cykel, än mindre motorfordon. Torrvaror på bulk kunde levereras med jeep eller skåpbil, men livsmedel och andra artiklar för dagligt bruk behövde bäras till ashramet på huvudet.

Det fanns ingen brist på sadhus och sannyasis i Rishikesh. Det fanns många annakshetras som Kali Kamli, Nepali och andra, där sannyasis och de som avsagt sig det världsliga livet kunde få ett mål mat. 1950 startades även en *langar*, ett soppkök, på Sivananda Ashram. Gurudev hade instruerat att alla som dök upp vid köket vid matdags skulle få mat. Ibland dök det till och med upp två eller trehundra personer vid lunchtid. Men inte bara människor, Swamiji matade även katter och hundar och apor som dök upp. Så snart maten var klar la man upp den i tjugo eller tjugofem koppar och tog dem på en stor tallrik till Swamiji. Alla djuren satt och väntade tålmodigt i närheten. Så snart han uttalade orden, "Kom, min Gud!" lunkade de fram till honom och han matade var och en från en kopp. De satte sig ner och åt från hans hand och efter de var mätta, skuttade de iväg. Disciplarna samlade senare upp kopparna.

Swami Sivanandas karmayogi-disciplar var högt aktade av de lokala stadsborna. Närhelst de gick till marknaden i något ärende, bugade sig människorna för dem och rörde vid deras fötter. När de såg disciplarnas obehag och tvekan i att få en sådan ära, sa de: "Vi bugar och visar vår aktning för dig i hopp om att när du rör vid Gurudevs fötter så framförs också våra *pranams,* bugningar av aktning, till honom."

Unga sannyasins

Swami Sivananda trodde fullt och fast på samt var anhängare av de gamla indiska traditionerna, även om han införde förändringar och reformer där det var nödvändigt. Enligt reglerna i skrifterna var sannyasa reserverat för det fjärde ashrama, den fjärde och sista etappen av ens liv. Så hans grupp av sannyasins bestod huvudsakligen av medelålders och åldrande swamis. När ashramet väl togs i bruk och unga pojkar började komma, vistades de där som *brahmacharis,* disciplar. Sannyasa gavs endast till personer över fyrtio. Ingen av kvinnligt kön kunde vistas i ashramets lokaler efter klockan 17.00. Oavsett om hon var en gäst eller en anhängare, ett barn eller en gammal dam, tillät

inte ashramreglerna en kvinna att vistas i ashramet över natten.

Saker och ting började förändras efter 1940. Unga män som sedan födseln var utrustade med vairagya och lidelsefrihet började komma till Swami Sivanandas ashram. Snart fanns det en grupp på åtta till tio sådana ungdomar. Swamijis mission hade också börjat växa. Arbetet fortsatte att öka i omfattning och de här unga männen kastade sig huvudstupa in i ashramets olika göromål - vare sig det var att laga mat, städa, bära vatten, hugga ved i djungeln, samla blommor och bel-blad till ritualer eller bära tegel och murbruk för att bygga byggnader. Ashramets resurser och byggnader utvecklades också med tiden. Tidigare trycktes ashramböckerna och tidskrifterna i Delhi eller Lahore. En swami var tvungen att åka dit för att kontrollera korrekturen och få böckerna tryckta.

Denna grupp på åtta eller tio unga män i åldrarna tjugo till tjugofem år hade anlänt mer eller mindre samtidigt. Alla var arbetsnarkomaner, villiga att arbeta dag och natt. Efter en dags hårt arbete reciterade de från Vedaskrifterna och Upanishaderna på natten. Vad de än fick som *bhiksha*, allmosor, åt de med förtjusning. De hade inga sängar eller myggnät, men de sov gott. Även om ormar och skorpioner kröp runt omkring dem, var de skyddade av guruns osedda hand. Det verkade som om gudarna själva hade stigit ned i mänsklig form för att vara ett exempel på *vairagya* för andra att följa. De var alla pojkar från välbärgade familjer, alla var välutbildade akademiker, och de var alla intresserade av sannyasa.

Guruji var inte positivt inställd till att ge sannyasa till de unga pojkarna. Men de insisterade och sa, "Guruji, du ger sannyasa till gamla människor som har dragit sig tillbaka från världen. De är trötta och slitna människor som inte kan göra något för samhället. De är bara intresserade av sin egen frälsning. De bor på Ganges strand i sin gurus ashram och flyttar hela dagarna pärlorna på sina radband tills de en dag faller ur deras livlösa händer. Ge sannyasa till oss istället. Vi

kommer att åstadkomma något värdefullt för samhället. Vi sprider ditt budskap till världens alla hörn. Vi kan krossa berg till damm och ändra flodernas lopp på din begäran. Trots åska och stormar kan vi korsa hav och kontinenter, föra samman himmel och jord. Du har själv sagt många gånger: 'Världen idag behöver inte djungelns eremit. Han måste lämna sin avskilda grotta och röra sig över hela landet till förmån för de lidande folkmassorna. "Vi vill göra många saker, men vad kan vi göra så länge vi inte får dina välsignelser?"

Dessa unga pojkars enträgna böner tvingade Guruji att ompröva sitt beslut. I deras ögon såg han en ljus framtids glimmande gnistor. Till slut initierade han dem i sannyasas renande låga så att de kunde föregå med gott exempel inför hela världen.

Gurudev sa till de nyinitierade sannyasins:

> Gud är allestädes närvarande. Han bor i det allra innersta av ditt väsen. Han finns i varje föremål, stort som litet, levande eller livlöst. Er existens är bara en av Hans manifestationer. Jag böjer mig i vördnad och aktning för den bedårande, allsmäktige Gud. Må hans välsignelser och gudomliga ynnest vara med er och må ni få ett hjärta fyllt av hängivenhet, ett rent och sublimt intellekt, ett lugnt och stadigt sinne och återhållsamma sinnen. Må ni leva som den fria ande ni verkligen är, och utstråla er själs bländande prakt. Kasta er in i osjälvisk tjänst. Ni kommer att bli en ledstjärna för fred, kärlek, hopp och enhet. Era underbara tankar, ord och handlingar kommer att sprida frid, lycka och välstånd över hela världen. Ni kommer att lysa som rishis och jivanmuktas i all er ära. Må fred råda i hela världen och varje människa utveckla kärlek i sitt hjärta. Må ni alla leva länge, må Guds nåd alltid vara med er och må ni få frid, välstånd och ren lycksalighet.

Det är svårt att säga vem som var mest välsignad och lyckligt lottad, de strålande unga sannyasins som fick sannyasa eller gurun som gav den till dem. Båda var lika storslagna,

som om de vore inkarnerade gudar. Liksom Shankaracharya skulle Guruji undervisa sina disciplar om de framstående lärorna i Vedaskrifterna, Purana-texterna, Upanishaderna, *Gita*, dharma och yoga. Disciplarna tog vartenda ord till sitt hjärta och införlivade alla hans undervisning i sina liv. Genom att glömma sig själva smälte de samman med sin guru, som om de vore ljusstrålarna runt den solliknande gurun. Inget arbete i ashramet var för litet eller för obetydligt för dem. Varje uppgift hade sitt eget värde och betydelse.

De unga sannyasins var tvungna att åka till andra städer för att trycka böcker och tidskrifter. De vistades där och återvände först när jobbet var gjort. Hindiböckernas tryckning var Swami Satyanandas ansvar. 1947 hade Swami Satyananda åkt till Lahore för att få en viss bok tryckt. Han vistades i själva tryckpressen och arbetade kontinuerligt med boken. Just då bröt ett upplopp ut mellan hinduer och muslimer. Det frenetiska uppploppet gick snabbt över styr. Pressen låstes hastigt och de anställda sprang för sina liv. Swami Satyam blev inlåst. Rummet på övervåningen var fyllt med pappersklipp och urklipp. Närhelst han hörde folks röster gick han till det rummet, och medan han satt där kom han ihåg sin guru och upprepade Guds namn.

Dagen efter lyckades pressvakten smyga sig in obemärkt och kom med lite te och socker till honom. Det fanns redan en spis i pressen; han lämnade lite fotogen till den också. Han låste pressen utifrån och gick därifrån. Därinne gjorde Swami Satyananda antingen lite te eller åt bara lite socker och fördrev sin tid med japa och meditation. En vecka senare anlände militären och situationen var under kontroll. Vakten berättade för dem om swamin som befann sig i pressen. De räddade honom och skickade tillbaka honom till Indien med beväpnad eskort i sina egna fordon.

Religionernas världsparlament

1953 organiserade Swami Sivananda ett världsparlament för religioner den 2, 3 och 4 april i Rishikesh. Hela evenemanget hanterades av hans disciplar, som tog på sig allt ansvar.

Bland dem var Swami Satyanandas bidrag ovärderligt. Folk såg honom överallt, i alla roller, göra alla slags jobb. Specialnumret av *Yoga Vedanta* som Swami Satyananda gav ut för att fira den historiska händelsen är värt att läsa än idag. De som kom i kontakt med Swami Satyananda var överlyckliga över att få träffa en sannyasin, poet och helgon av så hög nivå och kaliber. De uttryckte förhoppningen att genom hans ansträngningar skulle inte bara hindi-litteraturens fält berikas avsevärt, utan vetenskapen om själen skulle också få sin rättmätiga ställning bland de högsta vetenskapliga fälten. Alla kände att Adiguru Shankaracharyas tidsålder hade återvänt.

Tusentals deltog i det storslagna eventet. Många av dem sa till Swami Sivananda att de skulle vilja organisera *yoga-shivirs*, yogaläger, konvent och ögonläger (hjälp för människor med synproblem övers.anm) i sina respektive städer. De bad honom att skicka swamis från sitt ashram. Snart började många av dem organisera sådana program och inbjudningarna började strömma in.

Ashramet hade expanderat och utvecklats mycket under tiden. Bhajan-hall, templet, tryckpressen, biblioteket, postkontoret, apoteket, köket – allt detta var färdigbyggt i ashramet vid det här laget. Ändå fortsatte byggnadsarbetet med oförminskad styrka. Hundratals böcker hade redan översatts till hindi och publicerats. I och med att pressen togs i bruk hade utgivningen av böcker blivit mycket lättare. Många böcker hade också översatts till Gujarati. Översättningen till andra indiska och främmande språk pågick i snabb takt.

Konvent och olika läger på flera platser

Snart började Swami Satyam besöka olika läger och konvent. Han hade skaffat sig en del kunskaper om medicin under sin högskoletid och i sällskap med sin guru hade han även fått erfarenhet av att utföra mindre operationer och ge mediciner. Swami Sivananda började skicka Swami Satyam till ögonläger som organiserades på olika platser.

I oktober 1953 åkte Swami Satyananda till Gujarat för att delta i ögonlägret i Patan. Ratilal Shah, arrangören av ögonlägret, skrev:

> Swami Satyananda hade kommit för att delta i ögonlägret i Patan. Han stannade i tio dagar och jag hade mycket nytta av hans sällskap. Han gav satsangs på morgnar och kvällar. Varje dag före soluppgången gick han till den närliggande djungeln för en promenad. Ofta följde jag med honom och under dessa tidiga morgonsamtal fick jag en glimt av djupet och mognaden i hans extraordinära personlighet.
>
> En gång diskuterade jag livligt den monistiska filosofin med Swamiji. Genom att lägga fram vad jag trodde var kraftfulla och övertygande argument, uttryckte jag med eftertryck att den monistiska doktrinen aldrig kunde bevisas eller etableras.
>
> "Jag är här i en hel vecka," sa Swamiji i en lugn men allvarlig ton. "Genom logiska argument kan jag lätt fastställa giltigheten av den monistiska världsbilden. Men detta skulle bara vara intellektuell gymnastik. Den verkliga och praktiska innebörden av monism är villkorslös, osjälvisk kärlek. Att älska varje varelse i denna skapelse föder sann monism. Att se hela den levande och icke-levande världen genom enhetens lins och forma sitt liv i enlighet därmed är monismens sanna budskap. Försök att förstå och tillägna dig detta subtila budskap. Lämna argumenterandet till fåfänga *pandits*, visa och lärda, och filosofer."
>
> Denna nya tolkning av den monistiska filosofin inspirerade mig mycket och jag kände desto mer vördnad för Swamiji. Om hela världen skulle förstå och anta denna väg av enhet och enighet, skulle det finnas så mycket mer frid och lycka överallt.
>
> Jag önskar Swami Satyananda ett långt liv, som den lysande exponent för monism och själva förkroppsligandet av vairagya som han är.. Må han sprida sitt budskap om

universell kärlek och enhet, må han gå vidare på sin väg mot visdom och transcendens.

Oavsett om Swami Satyam var i ashramet eller reste utanför, blev den som kom i kontakt med honom en ivrig beundrare. Ingen kunde någonsin glömma honom. Till en början var Swami Sivananda ovillig att skicka honom till externa läger och program. Även om Swami Satyananda uttryckte en önskan att åka och tjäna i dessa läger, brukade Swami Sivananda parera hans begäran. Ibland sa han, "Satyam, jag tror att miljön utanför inte passar dig. Du är en sådan arbetsnarkoman att du glömmer allt annat än ditt arbete, inklusive dig själv. Det har en negativ effekt på din hälsa." Vid sådana tillfällen kunde man få en glimt av faderlig kärlek och tillgivenhet i Swami Sivanandas djupa, mörka ögon.

Gradvis började han skicka Swami Satyam till dylika externa evenemang och engagemang, men han förklarade mycket noggrant för honom och instruerade swamin som följde med honom att vara extra försiktig med hans kost och vila. Några gamla swamis från ashramet anmärkte ofta att Swami Sivananda hade blivit alltför förtjust i och fäst vid Satyam. Det var därför han blev så orolig över hans resor!

Mot slutet av 1953 hade Swami Satyam rest till Udaipur. Bhairav Lal skriver om hans besök:

Udaipur-filialen av Divine Life Society hade organiserat ett sadhana-läger under vilket jag hade turen att komma i nära kontakt med Swami Satyananda.

Hans sublima och inspirerande livsstil fick mig att undra hur denna begåvade unge man kunde avsäga sig världslig rikedom och bekvämlighet och omfamna livet som en sannyasi. Men hur länge kan en diamant gömma sig bland kolbitar? Det är Gud Allsmäktiges önskan att genom denna skimrande diamant sprida den gudomliga kunskapens och visdomens ljus över hela världen.

Under konventet i Udaipur talade Swami Satyananda gång på gång om sätten och vägarna att förädla och

transformera sitt vardagliga liv till det gudomliga livet. Hans inspirerande ord lämnade ett outplånligt intryck i mitt hjärta. Vilket ämne han än talade om, väckte han det till liv med sitt kraftfulla tal och sin karismatiska personlighet. Efter Udaipur-programmet hade jag lyckan att resa med honom till Ajmer och stå honom till tjänst. Lärdomarna som jag har dragit av hans dynamiska men ändå lugna uppträdande och gudomliga livsstil kommer för alltid att förbli framträdande och levande i mitt hjärta.

På det här sättet fortsatte Swami Satyams resor att öka i antal. Han var så uppslukad av att arbeta för sin gurus mission så han var helt omedveten om allt annat. Guru och discipel, även om de var fysiskt åtskilda, var ett i ande, tanke, handling, plikt och känslor – *Satyam Shivam Sundaram, Tattvamasi, Aham Brahmaasmi.*

Den trettioförsta födelsedagen

Paramguru Bhumandaleshwar Swami Sivananda beslutade att 'Jnanayajnopabhrit Rajayogi' Swami Satyananda Saraswatis trettioförsta födelsedag skulle firas på ett storslaget och speciellt sätt. En minnesutgåva planerades också för att fira dagen. Snart sattes planen i verket. Swami Sivananda döpte minnesutgåvan till *Swami Satyananda – Hans liv och arbete* och skrev följande välsignade ord för denna minnesutgåva:

Få har en sådan vairagya i så ung ålder. Swami Satyananda är full av Nachiketas kvaliteter. Likväl blir allt arbete som han företar sig slutfört på ett perfekt sätt. Han gör fyra personers arbete och klagar ändå aldrig. Han är ett mångsidigt geni och därtill en lingvist. Trots det är han ödmjuk och enkel – en idealisk sadhaka, andlig utövare, och Nishkamya sevak, osjälvisk tjänare. Han är en stöttepelare i Divine Life Mission. Må Gud välsigna honom med hälsa, långt liv, fred, välstånd och evig lycka.

—Swami Sivananda
26 juli 1954

'Bhakti Yogi' Swami Chidananda spred också ljus över hans liv och gärningar. 'Vedanta Kesari' Swami Krishnananda och andra *gurubhais*, gurubröder, skrev också lysande hyllningar baserade på sina egna personliga erfarenheter med Swami Satyananda.

'Upanishad Brahma' Swami Jyotirmayananda skrev:

En gång under flygfärden, majestätiskt glidande
över de djupaste hålorna i den oändliga rymden,
lade den sällsynta Homa-fågeln sina ägg.
Medan äggen föll ner i den bottenlösa akasha, rymden,
kläcktes kycklingar som flaxandes med sina små vingar
flög in i tomrummet och ropade efter sin mor.

Men det fanns dock en som tog en annan väg.
Detta ensamma förebud tog sig ner till den världsliga sfären
för att sprida budskapet om odödlighet och ljus;
Han kallades Satyam – Swami Satyananda Saraswati.

Vi firar denna stora själs trettioförsta födelsedag. Må han leva länge i Guds nåd. Må denna odödliga fågel från de fria himlarna för evigt sjunga sin ändlösa frihetssång!

Vilken korrekt beskrivning av Swami Satyam!

Två av Swami Satyanandas kompositioner ingick också i minnesutgåvan. Båda är mycket inspirerande och rika på mening. Swami Sivananda gav dem status som andliga väktare genom att placera dem i början av boken. Den första har titeln 'Jag är en Sannyasi'. Det är en lång dikt, som senare publicerades igen i *Yoga Vedanta* och därefter även i *Yoga Vidya*. Ett utdrag ur dikten presenteras här:

Jag är en fågel på den ändlösa himlen
jag är det oupphörliga flödet av nektar
jag är lugn evig lycksalighet
jag är glädjens lysande stjärna.
Försvinn tårar, bedrövelse och sorg,
smärtans fängelse har förstörts.

Var är taggarna på stigen nu,
min väg är täckt av blommor.

Ett utdrag ur den andra kompositionen, 'Jag är längre än templen' är:

> Jag föredrar att uppehålla mig i vardagens vandrande och talande tempel. Jag är den eviga sanningens beskyddare. Min hand höjs alltid i välsignelse varhelst människan har renat sin själ, varhelst hon har tänt visdomens lampa, bränt dygdernas rökelse och ringt i de rena tankarnas klocka i sitt inre heliga rum. Må du bli ett tempel där jag alltid kan inspirera och vägleda dig från osanning till sanning, från förgänglighet till odödlighet, från mörker till ljus och från förstörelse till förnyelse.

Denna 250-sidiga volym är fylld med hyllningar och välsignelser på engelska, hindi, sanskrit, garhwali, gujarati, marathi och tamil. Alla bekanta och vänner till Swami Satyananda har uttryckt sina innersta känslor och framfört sina bästa lyckönskningar för detta stora helgons fortsatta resa.

Vackra hyllningar framfördes också till en sådan trofast sannyasins föräldrar. En liten artikel, 'Det sanna gåvan', skriven av Swami Sivananda Krishnananda, en av Swami Satyams *gurubehan*, gurusyster, dök upp i *Yoga Vedanta*:

> De nyutslagna, väldoftande blommorna, orörda av morgonsolens strålar, med glittrande daggdroppar vanskligt balanserande på dess tunna kronblad, är sannerligen värdiga att erbjuda Gud. Trädgårdsmästaren som plockar dem före gryningen och erbjuder dem sin gudom ger sannerligen en värdig offergåva.
>
> Likaså tar några få kloka trädgårdsmästarföräldrar sitt älskade barn vid gryningen av hans liv, när han ännu är orörd av världens nöjen och genomsyras av enormt ljus, kraft och visdom, från sitt trygga hems trädgård och

lägger honom vid sin gudomliga gurus lotusfötter. Det är verkligt överlämnande, det är verklig uppoffring. I det ligger nyckeln till framgång. När precis samma händer som vattnade och drev upp den lilla sticklingen erbjuder den unga och starka plantan till gurun, är det det sanna erbjudandet. Välsignade är föräldrarna som ger ett sådant erbjudande, dubbelt välsignad är den avkomma som erbjuds och tre gånger välsignad är gurun som tar emot erbjudandet.

Dharmendras föräldrar visste att han hade blivit en sannyasin och för närvarande bodde i Swami Sivanandas ashram. De hade till och med skrivit två brev till ashramet som Swami Sivananda personligen hade svarat på. Dharmendras far, Krishnachandra Nayal, var en kshatriya-jordägare från Kumaons kullar. Kumaonis är en stolt och egensinnig ätt. Dharmendras far hade också ärvt dessa egenskaper, vilket hade gett hans karaktär en viss hårdhet och envishet. Eftersom han var polis var han på sin vakt med sadhus och sannyasins. Dessutom fanns gamla traditioner och vidskepelser som hade makt över lokalbefolkningen. Det var därför som utbildade pojkar och flickor ofta blev rebelliska och ibland begick obetänksamma, impulsiva handlingar. Under sådana omständigheter brukade föräldrarna hellre avvisa och förneka barnen än att förlora sin ära och stolthet. Trots att han var kultiverad och utbildad kunde Krishnachandra inte vara ett undantag från denna regel. Trots att han var en Aryasamaji och en sattwisk, ädelt sinnad person, förblev han avståndstagande och distanserad från sina barn under hela sitt liv.

Hans andra son, Bhupendra Nayal, blev ledare för revolutionärerna under självständighetskampen. Han sköts så småningom ihjäl av polisen i Calcutta 1947. Hans tredje son gifte sig med en muslimsk flicka och tog över förfädernas mark och egendom. Alla hade kommit med sin egen uppsättning av *samskaras*. Oavsett hans inställning till sina barn är Krishnachandra Nayal värd vår aktning och

vördnad. Många generationer kommer att förbli honom tack skyldiga för den ovärderliga gåva han har lämnat i form av sin äldste son.

Abedissan i Nainital-klostret, som hade blivit mycket förtjust i Dharmendra, kom för att besöka honom två gånger i Rishikesh-ashramet. Swami Satyams två barndomsvänner, Ashwini Kumar Pant och K.C. Joshi, hade också skickat sina reminiscenser för minnesutgåvan. De två hade kommit till Calcutta 1950 när han följde med Swami Sivananda på hans Indienturné.

Ghanshyam Shastri skickade sina lyckönskningar från Almora. Hans brev skrevs på Garhwali och Swami Sivananda lät publicera det som det var. Här är en översättning av brevet skrivet av en äldre bekant till Swami Satyam:

> Det är med stor glädje som vi idag firar en passionerad ung sannyasins födelsedag. Sannyasins själva behöver inte sådana firanden, men det ger stor glädje och inspiration till de människor som firar och ber för dem.
>
> Den här unge asketen från Koormanchal föddes i en liten by i distriktet Almora för trettioett år sedan, den 25 december 1923. Hans far var välutbildad och välbeställd, och de levde i stor komfort och lyx. Det var ingen brist på någonting. Allt gjordes för att han skulle få en god uppfostran. Familjen var religiös och han fick samma typ av träning – att höra berättelser om forntida bhaktas, dyrkan av Lord Shiva, reciterandet av *Gita*. Hans far var en Aryasamaji, så han lärde sig hur man utför havans och yajnas också. Han skickades till en bra engelsk klosterskola där han toppade alla ämnen, med undantag för matematik. Han utmärkte sig också i många sporter och spel. Efter att ha utmärkt sig i skolan återvände han så småningom till sin hemstad.
>
> Mycket besvärad av världens brus och prat lämnade han plötsligt en dag sitt hem på jakt efter evig frid. Efter att ha besökt många ashram och pilgrimsplatser anlände han till slut till Rishikesh, där han träffade den världsberömda

Swami Sivananda. Läsarna är väl medvetna om att i denna moderna värld genomsyrad av materialism är han det enda helgonet som sprider budskapet om dharma och andlighet. Vår unge man från Almora föll vid Swami Sivanandas fötter.

Swami Sivananda såg hans dolda potential och tog emot honom i sin fålla. Han initierade honom till sannyasa och gav honom namnet Swami Satyananda Saraswati. Swami Satyananda talade flytande engelska, hindi och sanskrit. Sedan unga år skrev han vackra dikter och essäer. Han arbetade på ashramets hindiavdelning och redigerade månadsutgåvan av *Yoga Vedanta* på hindi och översatte många av Swami Sivanandas böcker till hindi. Han har också skrivit många böcker själv, bland vilka *Chaitanya Jyoti* och *Sivananda Digvijaya* är välkända för läsarna.

Förutom att arbeta i pressen i egenskap av redaktör och övergripande chef, är han också kunnig i bhajan, kirtan och meditation. Han har en speciell talang för att framställa och dela ut mediciner. Även om han är extremt begåvad, finns det inga spår av högmod i hans personlighet. Han behandlar alla med värme och tillgivenhet. Hans ord är kraftfulla men ändå vänliga. Hans liv ägnas åt att höja hela mänsklighetens levnadsvillkor. När allt kommer omkring kan jag bara be för hans goda hälsa och långa liv.

Gratulationer och lyckönskningar östes över Swami Satyananda Saraswati från alla håll. Så började ett storslaget evenemang och kulminerade enligt Swami Sivanandas önskan och vision. Sagan om guruns generösa ynnest och discipelns osjälviska överlämnande färdades vida omkring. Swami Sivanandas namn och ryktbarhet hade spridit sig över hela landet och världen. Många filialer av Divine Life Society hade redan startat på olika platser. Nu ökade entusiasmen och drivkraften i verksamheten.

Den strålande glädjen och ljuset som genererades av denna storslagna händelse i Ananda Kutir fortsätter

att spridas överallt än idag. Det ljuset är Gurudev Swami Sivanandas storsinta ynnest, en enorm kraft- och energireservoar, som noggrant planerade sin nära discipels, Swami Satyanandas, födelsedagsfirande, och själv deltog i det med stor glädje och entusiasm. Det är tydligt att hans välvilja och välsignelser alltid var med Swami Satyananda.

Ananda Kutirs lysande stjärna

Efter att ha fått allas lyckönskningar och välsignelserna från sin guru, lyste Swami Satyam som Ananda Kutirs fullmåne. Arbete hela dagen; översättningar, studier och sadhana hela natten – detta var hans dagliga rutin. Hans kropp, sken med en inre lyster som förvånade alla, även om den var fysiskt bräcklig. Närhelst han talade tog alla fasta på varje ord som kom över hans läppar. Vid midvintertid i Himalaya, under de kalla nätterna i december–januari, mitt i tryckpressarnas öronbedövande oväsen, vare sig det var midnatt eller klockan 2.00 på morgonen, kunde man plötsligt höra tanpurans (indiskt stränginstrument övers.anm.) toner från rummet mittemot pressen (Swami Satyams rum). Om någon råkade kika in i hans rum av ren nyfikenhet, kunde han få se högar med böcker liggandes i hela rummet. På skrivbordet låg otaliga brev, papper, fotografier och pressklipp under en mängd pappersvikter. Och mitt ibland alltihop kunde en bok ligga öppen. Till och med mitt i allt detta arbete och vid en sådan okristlig tidpunkt fortsatte han envetet med sina djupgående studier av Upanishaderna!

Det är förundrans- och förvånansvärt att Swami Satyananda, trots att han föddes och växte upp under så luxuösa förhållanden, levde ett liv i sådan försakelse, återhållsamhet och oavbruten aktivitet; och att han också mitt i all denna oupphörliga aktivitet kunde vidmakthålla sitt intresse för Upanishaderna och fortsätta sin sadhana med seriösa studier. Hans liv är verkligen ett perfekt exempel på sadhana. Han har sannerligen insett värdigheten och storheten av *karmanishtha vairagya*, obunden handling, den energiska lidelsefrihet som de geru-färgade kläderna

representerar. Han har verkligen levt upp till dess strålande ideal. Hans liv är sannerligen en harmonisk blandning av karma, jnana och bhakti.

Talangen har två vingar som gör att den kan flyga med full fart – strävan och orubblighet. Swami Satyanandas dessa båda vingar var starka och dugliga. Han var alltid engagerad i tjänande, praktiserandet av yoga eller diskussioner om andliga ämnen. Han citerade ofta och flytande ur *Bhagavad Gita*, Upanishaderna, *Brahma Sutras* och Shankaracharyas slokas.

För Swami Sivananda var han kärare än livet självt. Han lydde sin gurus instruktioner och undervisning till punkt och pricka. Det är därför han idag är centrum för allas attraktion. Guruns ynnest är discipelns enda stöd och styrka.

Gurun är krukmakaren och discipeln krukan,
noggrant tar han bort varje skavank.
Ena handen tillfogar skoningslösa slag utifrån
medan den andra stöttar stadigt inifrån.

Sådant är guruns mystiska sätt. Genom hans ynnest blir discipeln så småningom en lämplig behållare för att ta emot den gudomliga nektarn!

Närhelst Swami Satyam åkte på läger och shivirs arbetade han outtröttligt utan vila. I ögonlägren var han så upptagen med operationerna att han inte visste skillnaden mellan dag och natt. "Det här måste göras, det där måste göras", var hans ständiga refräng och han vilade aldrig. När han återvände till Rishikesh blev Swami Sivananda mycket betryckt över att se hans bräckliga fysik. Han sa åt honom att vila och gav honom en särskild diet bestående av mjölk och frukt. "Stanna inne på ditt rum, prata inte med någon, du måste vila fullständigt", var hans strikta instruktioner. Senare skulle han säga: "Det är därför jag aldrig skickar dig till externa program. Du är så oförsiktig med din hälsa."

I januari 1956 blev Swami Satyananda inbjuden att leda program i Maha Gujarat och Saurashtra. Programmen skulle

hållas i sexton städer, från den andra veckan i januari till den andra veckan i mars. Han åtföljdes på turnén av Swami Bhumananda, Swami Shantananda och Sri Manuvarya. Programmen mottogs mycket väl av allmänheten. Rapporter om programmet och transkriptioner av hans föreläsningar började strömma in till Sivananda Ashram, där de trycktes i följande nummer av Yoga Vedanta under titeln "Manas Muktavali".

Stora avatarer som Buddha har dykt upp på denna jord då och då. Oavsett om vi kallar dem avatarer eller Guds budbärare, är de sannerligen ett uttryck för Guds energi och nåd, som ger en ny stråle av hopp till de lidande skarorna i världens alla hörn genom sina andliga strömmar och tankar. Swami Sivananda är den här tidsålderns stora avatar, som är ett förkroppsligande av Guds barmhärtighet och medkänsla. Nu har en av hans unga asketiska disciplar bestämt sig för att ta hans mission till dess slutgiltiga mål. Det är hans föresats att få alla varelser, som har glömt sin sanna natur och som vandrar omkring bland världens glittrande tidsfördriv, att inse sin sanna natur. När man ser denna unga tapasvi-sannyasin kan man inte annat än komma till slutsatsen att Skaparen har sänt honom till världen för att fullborda en storslagen plan.

Genom Guds nåd och sin gurus välsignelser har han fått talets gyllene gåva från Moder Saraswati, ett silverglänsande lugn från månen och en bländande strålglans från solen. Han blev ett effektivt medium för sin guru och spred hans andliga budskap till Gujarats alla hörn. Efter att frikostigt ha spridit Swami Sivanandas befriande undervisning i de stora städerna och små byarna i Gujarat, återvände Swami Satyam efter två månader till sin älskade Gurudevs fötter. Gurudev omfamnade sin käraste discipel i sin all-omfattande välviljas varma fålla och överöste honom med sina välsignelser. Både guru och discipel är sannerligen välsignade!

Avresa från sin gurus ashram

En dag kallade Swami Sivananda på Swami Satyananda och sa, "Satyam, du har arbetat dag och natt för Divine

Life Society i Rishikesh. Om du stannar här längre kommer du att bli en bonsai. Du måste lämna den här platsen nu, den visar sig vara för liten för dig." Han gav Swami Satyam etthundraåtta rupier och sa, "Fortsätt att lägga till nollor till höger om den här siffran. Det är allt du behöver göra."

"Jag är redo," svarade Swami Satyananda resolut.

Just den dagen hade Swami Satyananda fullbordat tolv års ashramliv. Swami Sivananda tog honom till sitt sadhana-rum och överförde på tio minuter upplevelsen av kriyayoga. Både guru och discipel var kompetenta och kapabla. De var som Nara och Narayana, människan och Gud. Välsignad är guruns storhet och mottaglighetens gåva hos disciplen.

Swami Satyam bugade sig för Gurudev och lämnade sedan rummet. Han packade två dhotis i en påse och lämnade omedelbart ashramet. Han anlände till Delhi där han fick hjälp och assistans från Sivananda Sivanjali (Muktarani Bhatnagar) och Hanuman Prasad Mathur. Snart började program ordnas för honom i och runt omkring staden.

I ashramet, när hans gurubhais fick veta om hans plötsliga avfärd, kände de intensivt hans frånvaro. Men som sannyasins behöll de sitt lugn och fortsatte med sina tilldelade uppgifter utan att ge efter för sentimentalitet.

Senare gjorde Swami Sivananda följande påpekanden för de boende i ashramet:

> Har någon lyckats stoppa en flod från att flöda eller solen och månen från att gå upp, som om jag kunde ha stoppat Satyam? Han har mycket att uträtta. Han är min sanna efterträdare. De flesta disciplar är inte alls hängivna sin guru, och av de återstående få är de flesta blinda i sin hängivenhet. Efter guruns bortgång kapsejsar också deras båt. Men Satyam är den lysande lågan som kommer att fortsätta att sprida namnet Siva och ljuset från hans undervisning över hela världen. Swami Satyam är sannerligen satyam i ord, tanke och handling.

Ära vare Sivam och Satyam! Jag bugar mig djupt vid deras välsignade fötter!

Efter att ända sedan barndomen ha upplevt de jordiska föremålens flyktighet, efter att ha brutit njutningens bojor, begär och ego som Buddha, hade Dharmendra påbörjat en resa i jakten på det eviga, det absoluta, det lycksaliga, och denna resa hade äntligen fört honom till Swami Sivanandas heliga fötter…

Efter att ha tillbringat tolv år i sin gurus heliga närvaro, renande sig själv i återhållsamhetens eldar, gav sig denna unge sannyasin, strålande av kunskap och visdom som förmedlats av hans guru, och utrustad med hans välsignelser, ut för att erövra hela världen, med den ädla uppgiften att fullfölja sin gurus mandat. Högljutt proklamerande, "Jag är en sannyasin", satte han av mot sitt mål att lyfta mänskligheten från fördärvets djup till gudomlighetens höjder.

Glimtar från Livet som Parivrajaka

Jag anser mig vara mycket välsignad och lyckligt lottad som har sett källan och näringen till min inspiration, Swami Satyananda Saraswati, på så nära håll. Han är inte bara min guru, han är verkligen min Gud. Lycksalig och fridfull, men samtidigt levande och dynamisk. Hans liv fortsätter att inspirera mig på den andliga vägen.

Uppgiften att sammanställa min gurus livshistoria och presentera den genuina *Guru Gita* för både disciplar, hängivna och lekmän är minst sagt både utmanande och mödosam. Lord Ganeshas och Moder Saraswatis ynnest och hjälp är trots allt med mig, och med min gurus välsignelser kommer denna strävan definitivt att bära rikligt med frukt.

Med Swami Ramanandas ord:

Jag är bara ett uns av
Sanningen som du förkroppsligar…
Jag är bara en liten bråkdel
av det Absoluta du fortsätter att söka efter…

ॐ

Satyavrat och Basanti Srivastava från Rajnandgaon (förkortat Nandgram) hade rest till Rishikesh för att delta i världskonferensen för religioner som anordnades den 3 till 5 april 1953. De var mycket imponerade av Bhumandaleshwar Swami Sivananda och hans grupp av dedikerade disciplar. Tre dagar med satsang och heligt sällskap förändrade deras liv fullständigt. De såg Swami Sivananda som en Jagadguru, världsguru, en källa av magnetism och energi, medan Swami Satyananda verkade som en länge förlorad älskad. Efter att ha tillbringat fyra ödesmättade dagar i Rishikesh återvände de till Nandgram, men det kändes som om deras hjärta och själ hade stannat kvar i Rishikesh. De började snart brevväxla med Swami Sivananda. Satyavratji bad honom skicka en swami till den kommande Ganesha-festivalen för att hålla satsangs och klasser.

Snart kom ett svar från Swami Sivananda: "Din delstat Madhya Pradesh är en hinditalande region. Det finns bara en hinditalande swami i vårt ashram just nu – Swami Satyananda. Jag kommer att skicka honom så snart det är möjligt." När de läste brevet kändes det som om deras mest önskade gudagåva hade beviljats.

Men Swami Sivanandas födelsedagsfirande varade en vecka efter den 8 september, och Swami Satyananda kunde inte komma till Ganesha-festivalen i Nandgram. Senare

anordnades ett annat program för vilket alla nödvändiga arrangemang gjordes, men återigen kunde han inte komma.

I april 1956 var Swami Satyananda i Delhi. Gurudev Swami Sivananda sa till Mata Krishnananda, "Skriv ett brev till Satyavrat och informera honom om att Swami Satyananda nu är en *parivrajaka*, vandrande sannyasi, och för närvarande vistas i Delhi. Satyavrat kan skriva till honom och bjuda in honom. Bifoga även Swami Satyanandas kontaktadress i Delhi."

Så snart han fick Mata Krishnanandas brev skrev Satyavratji omedelbart till Swami Satyananda och bjöd in honom till Nandgram.

Swami Satyananda svarade från Delhi:

> Vad Satyam än har lärt sig och förstått genom Gurudevs välvilja vägleder det honom på den väg han har valt. Det första Satyam gjorde i livet, i självmedvetenhetens gryning, var att forma en självständig personlighet åt sig själv. Buddhas liv inspirerade honom att ta sannyasa, och nu har han insett att han ensam måste gå den väg han har valt åt sig själv.
>
> I tolv år var jag i Sivananda Ashram. Även där hade jag en självständig natur och karaktären av en sannyasin. Nu är jag utanför ashramet, men jag har fortfarande mitt eget sätt och min personlighet. Jag vill inte träffa och umgås med människor under förevändningen att sprida älskade Gurudevs läror, och ändå är det det som händer. Mina tankar, ord och handlingar förmedlar Swami Sivanandas ädla budskap, men vart jag än går kommer jag att gå som en ensam sannyasin, inte som en representant för en institution.
>
> Till synes är jag Swami Satyananda Saraswati från Rishikesh men egentligen är jag bara en betydelselös discipel till Swami Sivananda. Från min egen estrad ska jag sjunga sångerna om Gurudev och stöpa hans undervisning till en praktisk, universell form. Den ovärderliga gåvan som Gurudev har givit för att lugna mångas lidanden kommer att bli min inspiration och mitt

arbetssätt. Dörrarna till alla institutioner kommer alltid att vara vidöppna för mig. Vilken by eller stad jag ska resa till härnäst, det vet jag inte. Allt jag vet är att jag måste resa. Vart jag än hänvisas, så ska jag fortsätta. Jag har inte planerat eller funderat över denna fråga och kommer aldrig göra det i framtiden heller.

Jag har gett mig av med den vördade Gurudevs välsignelser. Vart jag ska gå, när jag ska gå, vet jag inte. Jag har ingen färdig plan. De arrangeras närhelst och varhelst det passar. Jag får mycket hjälp och stöd från Hanuman Prasad Mathur och Muktarani (Sivanjali).

Din stad kallas för Nandgram. Djupt i mitt hjärta, finner jag en stor samhörighet och dragning till Nandgram. Nu när du har bjudit dit mig, ska jag definitivt komma. Jag får en aning om att mitt arbete och mission kommer att börja där. Nandgram kommer sannerligen bli mitt Sarnath. Jag är Satyam och du är Satyavrat. Du är personifieringen av min beslutsamhet, min *vrat*, beslut.

Jag är en ensam resenär. Parivrajakas vandrar ensamma. Om en parivrajaka ansluter sig till en grupp går syftet med vandringen förlorad. En parivrajakas liv har ett tvåfaldigt syfte: att stärka ens personliga sadhana och att sprida visdomen och kunskapen som kommit från ens sadhana. Dessa mål kan endast uppnås om man förblir ensam. Att resa med en grupp sannyasins, uppfyller bara det senare målet; och man blir snarare en predikant istället för en parivrajaka. Personlighet saknar då styrkan och uthålligheten som bara kan komma från sadhana. Satyam tillhör den förstnämnda kategorin av parivrajakas.

Snart kom ett nytt brev från Swami Satyam:

Fick ditt brev, och likaså postanvisningen. Jag har varit tvungen att acceptera lokalbefolkningens önskan om att hålla en föreläsning under Buddha Jayanti. Deras program har också publicerats. Jag kommer således inte att kunna komma förrän efter den 23 maj.

Buddha Jayanti, dagen då Buddha föddes och blev upplyst, firas med stor glädje och entusiasm överallt. Men bryr sig någon om att komma ihåg Yashodhara, Buddhas fru? Folk verkar ha glömt att utan Yashodhara, skulle Buddha ha förblivit ofullständig. Yashodharas uppoffring var mycket större än Buddhas. Buddhas sadhana hade ett själv-centrerat mål, medan hennes var fullständigt osjälviskt. Han vandrade tills han uppnådde Nirvana, varpå han stannade. Men hon trampade på en oändlig stig, och på den fortsatte hon att gå och gå.

I Buddhas liv och gärningar finner vi tvivel, osäkerhet och en viss ofullbordan. Å andra sidan var Yashodharas uppoffring en jordnära återspegling av den eviga naturens mognad och dragningskraft. Buddha lämnade hemmet. Hon stannade kvar. Han fann Nirvana genom försakelse. Hon avstod ingenting, inte heller strävade hon efter Nirvana. Hennes sadhana, och tapasya var den högsta en kvinna kan sträva efter, för den representerade den eviga förnöjsamheten. Människan är, av naturen ett missnöjt virrvarr av spridda tankar. Buddhas liv var inget undantag, medan Yashodhara förblev en gåta, en utmaning för dem som tror att försakelse och njutning är diametralt motsatta, ständigt kämpandes mot varandra. Om inte, skulle även hon ha fortsatt vara snärjd i livets nät och glömt bort sitt sanna jag, bland Kapilavastus njutningar och nöjen. Skulle Buddha ha klarat det?

I den slutliga analysen kan man se att Yashodhara fann evigt Buddhaskap inom sig själv, medan Siddharta förblev just Gautama, och kunde inte beträda den eviga sadhanas väg. Han fortsatte att söka men kunde inte hitta den.

Mahatma Buddhas födelsedag firas över hela världen. Tusentals år har gått, men budskapen som sådana storartade själar har givit mänskligheten har överlevt. Det är alla sadhus och sannyasis plikt att upprepa dessa budskap om och om igen, så att mänskligheten kan minnas de eviga sanningarna och bli inspirerade av dessa storartade heliga människors liv.

Du måste veta mina innersta tankar och känslor ganska väl vid det här laget. Jag kommer till Rajnandgaon så fort programmet är över. Var snäll och gör inget väsen över mitt boende och mina program. Håll dem enkla och anspråkslösa. Hari Om.

Våra hjärtan flödade över av känslor och upprymdhet när vi läste denna heliga mans ord. Mina tankar gick tillbaka till de oförglömliga dagarna i april 1953 när vi hade åkt till Rishikesh.Vi hade fått med oss många böcker och tidskrifter därifrån. När jag läste dem hade mina ögon fastnat på en artikel som Swami Satyam hade skrivit den 8 september 1950. Jag läste den artikeln, och läste om den igen många gånger. Det verkade som om den attraktiva sannyasin log och sade, "Gurudevs inspiration kokar inom mig. Jag kommer betrakta mig fri från hans skuld först när jag har fyllt miljontals hjärtan med hans undervisning och, smord med det allra heligaste dammet från hans lotusfötter, ger jag mig av och fortsätter att vandra på stigen till slutdestinationen för absolut sanning och oförglömlig skönhet…"

Satyavratji var kontorschef vid Bengal Nagpur Cotton Mills vid Sawalis Company i Nandgram. Chefen och nio huvudofficerare var brittiska. Alla tyckte om och beundrade Satyavratjis personlighet, beteende och arbetssätt. Atmosfären i bruksområdet var ganska trevligt. Alla levde i frid och harmoni. Under 1954-55 behövde företaget lämna Indien och började avveckla sin verksamhet. B.N. Agrawal i Calcutta köpte Rajnandgaon-bruket från företaget. Alla utländska officerare lämnade bruket och nya, inhemska chefer togs in för att driva bruket. Satyavratjis ansvar och arbetsbörda ökade väldigt mycket. Hans inflytande syntes i alla delar av brukets verksamhet.

När det i april 1956 gjordes planer för att bjuda in Swami Satyananda till Nandgram, samarbetade alla i bruket med iver och entusiasm. Ett möte hölls, planer skapades, förberedelser startade, ett meddelande placerades i lokaltidningen och broschyrer trycktes…

Ankomsten till Nandgram

Kallad av "Satya" och "Dharma" den 7 juni satte Swami Satyananda Saraswati sin fot i Nandgram samtidigt med de första strålarna av den stigande solen. Hundratals människor hade samlats på tågstationen för att välkomna honom. De möttes av åsynen av en slående sannyasin i Lord Vamanas form som utstrålade en oerhörd energi och styrka. Alla bugade vid hans fötter med aktning och stor kärlek. När han slutligen anlände till Satyavratjis hus, hade det börjat likna ett nöjesfält.

Vissa människor som ansåg sig vara stora sadhakas och lärda, och som hade blivit mycket imponerade av Swami Satyanandas böcker, hade föreställt sig att han var en allvarsam och stor personlighet, rent bokstavligt – allvarlig i talet, stor i vikt! När de såg en simpelt uppfostrad sannyasin, vars lemmar och gång hade en barnlik spädhet och enkelhet, med ett ansikte som bar uttryck av både glädje och allvar, vars övergripande pojkaktiga utseende liknade Lord Vamana, blev de mycket besvikna. Men när Swami Satyananda började tala till dem som en gammal bekant och frågade med en ljuv röst om deras hälsa och välbefinnande, började deras tvivel försvinna.

I denna livets öken är det många som springer efter njutningens och glädjens hägringar. För sådana vilseledda själar, är Swami Satyananda guiden. Människor söker efter en styrka, en kraft som inte bara hjälper dem i strävan efter lycka, men som också lindrar deras smärta och lidande. Swami Satyam är utrustad med en sådan kraft. Inte undra på att människorna i Nandgram var mycket imponerade och påverkade av hans tal, uppförande, satsangs och föreläsningar.

Det finns flera institutioner i Nandgram där heliga och visa kommer regelbundet för att hålla olika program. Satyavratji var involverad med varenda en av dem, men han hade en öm punkt för barnklubben Shankar Bhavan (platsen dit Swami Sivananda hade blivit tillfrågad att skicka en sannyasin för att hålla satsangs under Ganeshas firande i

september). Efter en särskild förfrågan från medlemmarna i Shankar Bhavan, bestämdes det att Swamijis kvälls-satsangs skulle hållas där.

Folk strömmade in i Satyavratjis hus hela dagen lång. Dagen började klockan 5.00 med en asana och pranayama-klass och från klockan 6.00 och framåt, kom det en konstant ström av barn dit. Skolorna var stängda för sommarlov, så barnen hade fri tillgång till stället. Från klockan 14.00 till 16.00 hölls en satsang för kvinnorna och klockan 18.00 fortsatte alla till Shankar Bhavan och återvände efter kvälls-satsangen klockan 21.00. Swami Satyanandas satsangs blev snart publicerade i de lokala nyhetstidningarna och tidsskrifterna.

På den enträgna begäran av stadsborna, stannade Swami Satyananda kvar vid Shankar Bhavan i en vecka. B.N.C.-bruket låg en bit bort från staden och det behövdes ett fordon för att ta sig dit, vilket gjorde det svårare för stadsborna att träffa Swamiji. I Shankar Bhavan, började folkmassorna komma klockan 5.00 och stannade ända till klockan 22.00! Barnen spenderade hela dagarna där. Swami Satyananda hade blivit deras messias. För första gången i deras liv hade barnen en möjlighet att komma i nära kontakt med en helig man och insupa några av hans visdomspärlor. Barnen frågade oskuldsfullt, "Swamiji, varför sitter du inte i en silverstol som de andra swamis brukar göra som kommer hit? Och varför äter du inte badam halwa (indisk söt efterrätt övers. anm)? En gång kom en annan Swamiji och gjorde slut på ett kilo badam halwa i en sittning, för att inte nämna de stora kvantiteterna av torkad frukt. Och han gav oss inte ens en liten gnutta i prasad. Varför ser du inte till att få lite badam halwa gjord till dig? Du äter nästan ingenting, så halwan skulle bli prasad till oss. Vad roligt det skulle vara!"

Barnen visade upp sina olika talanger hela dagarna. De sjöng, dansade, lekte lekar och spelade upp sketcher. De lärde sig även flera bhajans från Swamiji. Folk utropade förvånat "Vilka är dessa barn! Sri Krishnas koherde-vänner, Sri Ramas aparmé eller Lord Shivas små troll? Och vem är

du? Det är långt bortom vår förståelse…" Swami Satyananda skrattade och svarade "Jag är blott en sannyasin och dessa barn är framtidens Ramas, Krishnas och Shivas, nationens kommande ledare…"

Vem som än träffade eller lyssnade på Swami Satyanandas satsangs om så bara en gång, skulle aldrig glömma honom. Alla undrade, "Hur kan alla dessa underbara positiva kvaliteter och egenskaper ha utvecklas hos någon så ung? Empati, självuppoffring, generositet, sanning, villkorslös kärlek, tillgivenhet, barnlik oskuldsfullhet, ödmjukhet, allvar och framsynthet var alla kvaliteter som var grundligt rotade i honom. Hans karaktär är verkligen värd att efterlikna.

På inbjudan av Jagmohan Motiwala, åkte Swamiji till Burhanpur den 24 juni. Därifrån fortsatte han till Indore. Han återvände den 30 juni och stannade i Rajnandgaon i två till tre dagar innan han åkte vidare till Benares för att närvara i en sammankomst av sadhus och helgon. Innan han åkte sa han att han skulle komma tillbaka den 26 juli.

Ett möte med Swamijis lokala anhängare och beundrare hölls, där det bestämdes att alla skulle gå till tågstationen den 26:e för att välkomna honom och ta med honom till Shankar Bhavan. Efter bhajan, pooja prasad, lunch och satsang, skulle Satyavratji ta med honom hem.

Chefen på järnvägsstationen var en discipel till Swami Sivananda. Han var överlycklig över Swami Satyanandas ankomst till Nandgram. Den 26 juli gick alla till stationen klockan 13.00 på eftermiddagen. När stationschefen såg den stora massan av barn och vuxna som trängde sig fram efter plattformsbiljetter sade han, "Barnen behöver inga biljetter, ropa bara 'Swami Satyananda ki jaya' och gå in på stationen!"

När Swamiji anlände togs han till Shankar Bhavan. Bhajan och kirtan hölls i den stora salen. Swamiji vilade en stund, tog ett bad och gick sedan till salen. Så fort Swamiji satte sig blev barnen vilda. De klädde upp sig och uppträdde med Tandava nritya (en dans där Shiva förstör världen övers. anm.) till sången av Agad Bam, och visade upp sina bästa talanger framför sin älskade Swamiji. Sedan kom flickorna

samman i en ringlande dans som ett långt järnvägståg. Swamiji anslöt sig också till den lilla föreställningen, som om han försökte säga, "Behåll er kunskap, er filosofi, er andlighet. Låt mitt liv flöda lika fantastiskt som ett barns. Låt mig flyga som de bekymmersfria fåglarna. Låt mig förbli oskuldsfull och ovetande. Jag behöver inte er bildning eller kunskap. Låt mig sjunga med dessa fåglar, snälla stoppa mig inte."

Jag är en fågel av den ändlösa himlen,
jag är det oavbrutna flödet av nektar,
jag är lugn evig lycka,
jag är glädjens lysande stjärna.

Barn, blommor och ballonger överallt i salen spred skratt, glädje och lycka. Efter middagen klockan 17.00, höll Swamiji tal och därefter följde de med Swamiji till bruket.

Swamiji stannade i vårt hem i tre dagar. "Jag kommer att fortsätta resa" sa han, "och ert hem kommer bli mitt huvudkontor. Mina brev kommer skickas hit. Ni måste svara på dessa brev och arrangera mina program efter behov. Vart jag än reser, så kommer jag skicka er min kontaktadress. Om ni behöver fråga någonting eller informera mig om kommande program, skriv till den adressen. Ni två är som de två hjulen på min vagn. Ni är väldigt kapabla, och det är också därför jag ger er det här ansvaret." Efter att ha förklarat allting i detalj, åkte Swami Satyam till Benares den 30 juli för att där spendera sin *chaturmas*, de fyra månaderna av monsunen som traditionellt används för sadhana.

Vi kände det som om Swamiji var vår egen släkt och familj, som hade separerats av ödet och som nu, efter Guds nåd hade förts samman igen. Swamiji hade sagt att Satyavratji förkroppsligade hans vrat; de två, sedan länge, förlorade bröderna hade nu sannerligen blivit ett i själen.

I april 1953, under den första darshan i Rishikesh, hade jag sett Swami Satyam i form av Adiguru Shankaracharya och Sant Jnaneshwar. Den 7 juni 1956, när han kom till Nandgram för första gången, hade han tittat på mig vid

stationen och sagt "Moder, du…"och när han hade stigit ut ur bilen vid vår dörr och jag hade erbjudit blommor vid hans fötter, hade han skrattat och sagt "...så äntligen har jag nått ditt hem." Jag blev påmind om Shankaracharyas ord, "Moder! Jag hade lovat att jag skulle komma och vara vid din sida under dina sista ögonblick, och nu har jag hållit mitt löfte." Och jag tänkte, "Han är verkligen min Shankaracharya!" Jag hade väntat på min Shankaracharya i alla dessa dagar; när jag nu placerade Swami Satyananda på den piedestalen kände jag mig sannerligen välsignad.

Planering av resan till Gangotri

Swami Satyananda kom till Nandgram igen i november och stannade då i tre dagar. Olika program hade arrangerats för honom i Shakti, Amravati, Rewa och Bihar.

En dag sade han; "I maj månad nästa år, kommer jag att resa till Gangotri och Yamunotri."

"Vi skulle gärna vilja göra dig sällskap då." Sade Satyavratji.

"Självklart", svarade Swamiji, "men om ni verkligen vill göra en sådan resa i Himalayas höjder så bör ni börja gå 5 till 8 kilometer varje dag. Först då kan ni börja fundera på att göra en sådan typ av resa. Vandringen mellan Gangotri och Yamunotri är ungefär 45 mil. Ni kommer att vandra mellan 15-25 kilometer i svår, bergig terräng varje dag. Men trots det, borde alla sträva efter att besöka Himalaya minst en gång under sin livstid. Det är värdelöst att besöka Kashmir om man inte har besökt Badri-Kedar och Gangotri-Yamunotri. Sivanjali vill också följa med. Skriv till henne, bestäm datum och ta ledigt. När ni kommer till Rishikesh, måste ni också ta diksha från Guruji. Skriv till Sivananda Ashram och gör alla nödvändiga förberedelser. Om ni har några frågor eller funderingar, hör av er till mig. Vi ses igen i Delhi i maj nästa år."

Swami Satyananda lät aldrig någon röra vid hans fötter och om någon erbjöd honom något så tog han aldrig emot det. Om någon insisterade på att erbjuda honom pengar, brukade han köpa något som han kunde ge till barnen.

Han tog aldrig emot något, och han behöll aldrig något. Han brukade säga, "Folk ger mig mat för min mage och tågbiljetter till mina resor. Vad mer behöver jag? När Satyavrat är min sekreterare och Basanti är min kassör, varför skulle jag ens oroa mig om sådana saker?"

I Shakti hade Gajanan Sharma organiserat ett tre-dagars program och i Amravati hade Vishnu Bhagwan ordnat program på flera skolor och högskolor. På inbjudan av Krishna Chandra Sendre så reste han till Jabalpur. I Jabalpur besökte han flera platser bland annat några historiska grottor vid Narmadas strand. Därifrån reste han vidare till Raipur och den närliggande landsbygden. Vi fortsatte att få brev och kopior av hans föreläsningar från alla dessa platser. Breven innehöll råd om sadhana och andra andliga frågor.

I mars reste han till Bhagalpur. Där bodde han i Shiv Bhavan och gav satsangs. Från Bhagalpur besökte han Ara och Chhapra. I maj åkte han till Munger. I Munger tyckte han allra mest om Karna Chaura, en uråldrig kulle. Han gick dit varje dag för kontemplation och för att meditera.

Swamiji fortsatte att skicka instruktioner och direktiv inför den kommande resan till Gangotri. "Jag kommer till Delhi den 17 maj", stod det i ett brev, "och jag möter er vid stationen den 19:e. Från Delhi fortsätter vi till Rishikesh och kommer fram dit den 21:a. Skriv ett brev till Sivananda Ashram och informera dem om vår ankomst den 21:a. Låt dem också få veta att ni vill ha diksha från Poojya Gurudev den 23:e."

Allt fortsatte enligt planerna. Efter att ha gjort alla nödvändiga arrangemang för resan, anlände vi båda till Delhi den 19 maj. Swami Satyananda mötte oss vid stationen och vi sov en natt i Hanuman Prasad Mathurs hus. Sivanjali kom också dit och dagen därpå åkte vi alla till hennes hus där vi träffade vänner och bekanta och fortsatte förberedelserna inför vår resa. På morgonen den 21:a tog vi bussen till Rishikesh. Swamiji hade ett tvådagars program i Saharanpur, så han hoppade av på vägen, och sa att han skulle komma till Rishikesh på eftermiddagen den 23:e. Satyavrat, Basanti och Sivanjali kom till Rishikesh på kvällen.

Eftersom de hade skrivit i förväg så var kost och logi redan ordnat för dem på ashramet. Efter att ha varit med på kvällssatsangen, gick de till sängs.

Den 22:a gick vi till den lokala marknaden och köpte malas, prasad och andra nödvändiga saker för dikshan. Många kvinnliga lärare från regionen brukade besöka ashramet några veckor under sommarsemestern. Även Sivanjali besökte ashramet varje år. Genom henne, blev jag vän med varenda en av dem. Vi träffade även swamis från ashramet, hade satsang med dem, vandrade runt, gjorde seva, talade med olika människor och fick en hel del användbar information om resan till Gangotri.

Satyavrat och Basanti var aktiva inom socialt och andligt arbete, inte enbart i deras närmaste familj, utan även i hela staden Nandgram. Reciterandet av Bhagavad *Gita*, *Ramayana*, Bhagavata och andra religiösa sedvänjor var ett regelbundet inslag i deras hem. När det gällde discipelskap till en levande guru, hade de emellertid en viss upprorisk anda i sig. Men ända sedan sitt besök i Rishikesh 1953, hade de accepterat Swami Sivananda som sin guru. Swami Satyananda hade talat om för dem att de behövde få en formell mantrainitering från Gurudev, och Satyavratji hade skrivit ett brev till Sivananda Ashram i det avseendet. Den 22:a köpte han alla nödvändiga saker på marknaden, men när han såg Basantis ansiktsuttryck registrerade han endast sitt namn för diksha, trots att Swami Satyam hade rått dem att det vore bättre om de tog mantra-diksha tillsammans.

På morgonen torsdagen den 23 maj satt alla i Gurudev's hus. Basanti satt bredvid Satyavratji, mitt framför Gurudev. Sivanjali var också angelägen om att de båda skulle ta mantra-diksha från Gurudev. Hon kunde inte hålla sig och brast slutligen ut "Snälla Swamiji, kan du inte initiera Basanti också."

Gurudev tittade på Basanti. Samtidigt höjde Basanti sitt huvud och tittade på Gurudev… Men istället för Swami Sivananda, såg hon Swami Satyananda sitta framför henne! Hon fortsatte att stirra. Swamiji fortsatte också att titta på

henne. Sedan började han skratta och sade “Oh ji, även hon kommer att få en guru, men vid rätt tidpunkt. Hennes guru kommer att komma hem till henne och initiera henne, och hon kommer att utföra mycket arbete för hans mission.”

När jag tittade igen, såg jag att det återigen var Swami Sivananda som satt framför mig. Jag kunde inte tänka klart. Det enda jag kunde mana mig till att göra var att buga i vördnad vid hans fötter. Satyavratji däremot var ganska irriterad på mig för att jag inte hade tagit diksha från Gurudev.

Efter lunch, gick Satyavratji till busshållplatsen för att möta Swami Satyam som kom från Saharanpur. På ashramet mötte Swami Satyam alla sina gurubhais med stor glädje och tillgivenhet. Arbetarna på pressen var överlyckliga över att se honom. Och när han gick till Guruji och bugade vid hans fötter, var det som om Guruji helt och hållet översköljde honom med en våg av tillgivenhet som svällde upp från hans hjärta. Mötet mellan guru och discipel var en syn att skåda! Det verkade som om guruns skugga hade tagit fast form och, precis som reflektionen av fullmånen på Ganges vågor, spred sin silverglans överallt.

Under kvälls-satsangen bad Gurudev Swami Satyam att hålla ett tal. Efter talet, bugade han framför Gurudev. Gurudev skrattade och klappade Swami Satyams ficka och sa, “Det ser ut som om Satyams fickor är fulla till bristningsgränsen.”

“Den här sannyasins fickor är tomma, Swamiji” svarade Swami Satyam, skrattade och tillade “Satyam kommer fortsätta sin resa först efter att du har fyllt dem till brädden.”

Gurudev föll in i skrattet och sa sedan till en swami, “Oh ji, sjung en kirtan för att hedra Satyananda Maharajs resa till Gangotri.“ Efter kirtan reste han sig och sa, “Jaya ho, Jaya ho, ära till Swami Satyananda och hans medresenärer, ära till Ma Gangotri.” Alla tittade som trollbundna. Inte bara hans fickor, utan hela Swami Satyams bagage hade fyllts med dyrbara ädelstenar!

Vi skulle åka klockan 4.00 den 24 maj. Dr Chatterji från Ara och Mata Krishnananda och Triveni Poddar från

Bombay hade också anslutit. Vi var totalt sju resenärer. Alla var upptagna med de sista förberedelserna, förutom Sivanjali och Basanti som var upptagna med att prata. De vaknade klockan 2.00 på natten och gick och satte sig vid Ganges. Sivanjali kom alltid till ashramet under sin semester och gjorde översättningsarbete. De båda 'systrarna' fortsatte att prata om sina upplevelser i ashramet.

Swami Satyam tog farväl av alla som bodde i ashramet. Efter satsangen hade det uppstått en diskussion angående nästa dags resa. Swami Satyam hade sagt till Basanti, "Du borde också ha tagit mantra-diksha från Swamiji. Han är den enda gurun." Sa han och gick därifrån. Han behövde säga adjö till många fler innan morgonens avresa. Han gick igenom hela ashramet, på välanvända stigar, hälsade på varje buske och träd. Han vandrade genom djungler och över kullar och slutligen mot Ma Ganga och sin favoritplats, den plats där strömmen vänder och skapar en förrädisk virvel. Det var där han brukat simma varje midnatt under sin tid i ashramet. Han såg den stora stenen vid flodens strand där han brukade sitta och meditera långt efter midnatt, och där Guruji hade gått för att leta efter honom. Han vandrade längs stranden nära Swamiji's kutir, och kom till platsen där de två systrarna pratade upptaget med varandra. Han anslöt sig till konversationen. Alla tre blev så djupt försjunkna i samtalet att det blev en satsang och de tappade all uppfattning om tiden…

Satyavratji kom och meddelade, "Swamiji, klockan är fyra. *Tonga wallahs* (häst och vagn red. anm.) har anlänt." Swami Satyam svarade, "Ni borde alla ta emot välsignelser från Ma Ganga först," och fortsatte mot Swami Sivananda's kutir. Precis då hördes ett högt Om och några minuter senare kom Gurudev ut ur sin kutir. Det var tidpunkten för hans dagliga bad i Ganges. Swami Satyam bugade för honom. Vi närmade oss också och visade vår aktning.

"Må gud välsigna er alla. Ära till Ma Ganga, ära till pilgrimsfärden till Gangotri, ära till Swami Satyananda Maharaj, Jaya ho, Om Namo Narayanaya…" På det sättet, gav Swamiji oss sina gynnsamma välsignelser.

Resan till Gangotri

Vår resa startade med denna gynnsamma ton. Sivananda Ashramet är beläget i Muni ki Reti, tre kilometer från staden. Efter att ha lämnat ashramet klockan 4.30 nådde vi Rishikesh, varifrån vi tog en buss. Bussen lämnade Rishikesh klockan 7.00 och efter att ha åkt tolv mil på bergsvägar med många stopp längs med vägen, släppte den till slut av oss vid Dharasu på kvällen. Därifrån fortsatte resan till fots. 13 mil till Gangotri och 13 mil tillbaka. Resan till Yamunotri börjar också där, 24 mil fram och tillbaka. Båda resorna är sammanlagt 50 mil av vandring i svår terräng. "Gud kommer säkerligen ge oss styrkan och vår guide kommer ofelbart att leda oss framåt."

Vår resa startade klockan 3.30 den 25 maj. Vi hade två *coolies,* bärare, med oss, som bar vårt bagage och våra sängkläder. Det fanns en till coolie, som bar en stol på sin rygg. Stolen var till Mata Krishnananda. Hon hade svårt att gå längre sträckor. Vi andra sex började gå. Jag bar endast en kamera, mediciner, nål och tråd, vermillion, kryddnejlika samt kardemumma som låg i en liten väska. Vi stannade då och för att dricka te, äta mellanmål och vila lite innan vi fortsatte vår vandring. På något sätt lyckades vi nå fram till Uttarkashi vid klockan 18.00. Fötterna värkte efter vår tre mil långa vandring, men en särskild spänning pulserade i våra hjärtan. Vi hade avverkat tre mil på vår första dag och vi var stolta över vår bedrift.

Swami Satyam hade nått fram till Uttarkashi klockan 16.00 med coolies. Han hyrde ett rum, fick det städat och sängarna bäddade med våra sängkläder. Allt var i ordning och väntade på oss när vi kom fram. Swami Satyam's gurubhais, Swami Shardananda, Swami Ramprem och Swami Abhedananda, hade kommit till Uttarkashi flera år tidigare för sadhana och bodde i små hyddor. När de hörde om Swami Satyam's ankomst, kom de för att hälsa på honom. När vi nådde Uttarkashi, var deras satsang i full gång.

Väl framme i Uttarkashi, vilade vi en stund enligt Swami Satyams instruktioner. Efteråt drack vi te, masserade våra ben

och gick för ett dopp i Varuni Ganga. Efter badet åt vi middag och vi bad Swami Satyams gurubhais att göra oss sällskap. Efter middagen återvände vi till vårt rum där satsangen fortsatte. Alla som bodde i dharmashalan samlades i rummet för att lyssna. Satsangen pågick till klockan 21.00 och sedan gick vi en bit för att ta adjö av de andra swamis. Vi stannade i Uttarkashi två dagar för att vila och besöka olika sevärdheter.

Efter ett morgondopp i Ganges, fortsatte vår satsang där den hade slutat kvällen innan. Den startade så fort Swami Satyams gurubhais anlände. Alla sjöng bhajans och kirtans med glädje och välbehag. Swami Rampret var en poet. Hans bhajan *Ganga kinare mera dera* var mycket populär. Han reciterade och sjöng flera av sina dikter och sånger. Swami Sharananda hade arbetat i ashramets studio. Alla gurubhais berättade om sin tid i ashramet. Efter lunch besökte vi deras lilla ashram, sevärdheterna, historiska tempel och promenerade längs Ganges stränder. På den tredje dagen vandrade vi uppför de omkringliggande kullarna, gick till olika tempel och slutligen besökte vi marknaden för att köpa ett kärl att bära med oss vatten från Gangotri. Vi köpte också en separat kruka för att ha vatten för Rameshwaran i. Om, och när, vi reser till Rameshwaran kommer vi att ta med det vattnet.

"Köp en till liten kruka av koppar," sa Swami Satyam. "Vi tar med oss lite vatten från Gangotri till Swami Sivananda i den." Vilka känslor för gurun! Endast de mest lyckosamma har turen att se sådana gurus och disciplar i dessa dagar.

Nästa dag fortsatte vi vår resa. Vi startade klockan 3.00. Swami Satyam och coolies kom fram till vårt nästa stopp vid 10- eller 11-tiden. Han hyrde ett rum i en dharmashala, fick det städat och klart, och vilade sedan en stund. Strax efter anlände vi dit. Efter att ha vilat en liten stund köpte vi mat och annat i en närliggande butik. Butiksägaren gav oss dessutom köksredskap och om vi frågade, skulle han även bett sin kock att laga mat åt oss. Vi tog ett bad i Ganges och tog sedan maten till våra rum. Hade platsen haft ett hotell, hade vi ätit där.

Den första dagen hade Basanti sagt, “Vi kommer laga maten själva,” på vilket Swami Satyam svarade, “I så fall borde ni ha stannat hemma. Nu när ni har kommit hit bör ni njuta av varje aspekt av resan. Se er omkring, lyssna på de olika ljuden, vandra runt, möta och prata med andra resenärer, ge någon medicin om det behövs, lära ut något ni kan till någon annan, hjälpa någon i nöd och se sedan hur mycket glädje och lycka ni får ut av er resa. Ni kommer att lära er så många nya saker.”

Efter det nämnde jag inte igen frågan om att laga mat själv. Vi var sju pilgrimer och tre coolies. Efter att vi var klara med våra måltider, diskade de tallrikarna och kastrullerna, och jag lämnade tillbaka dem till butiksägaren.

Innan vi började dagens vandring, brukade Swami Satyam förklara allt i förväg - var vi skulle stanna för att dricka te, var vägen delade sig, vilken riktning vi skulle ta, var vi skulle se upp för jordskred och så vidare. Efter att ha förklarat allting åkte han snabbt iväg så han kunde nå nästa destination tidigt och ordna med rum åt oss. Våra coolies gick också snabbt och kom fram tidigt. Vi brukade komma fram på kvällen, och följde samma rutin – vila, bad i Ganges, middag, satsang, sömn…

Vi gick mellan 2-2.5 mil varannan dag, och vilade våra fötter de dagar vi inte gick. Vi strosade bara runt på Ganges stränder eller närliggande kullar, för att se de vackra grottorna och vattenfallen. Klockan 3.00 nästa dag påbörjades vandringen igen. På vägen delade vi ut mediciner till andra pilgrimer och när lokala kvinnor mötte oss och sa med vackra sångröster “O moder, ge oss lite vermillion, ge oss nål och tråd,” så gav vi dem det med glädje.

Vi gick, pratade, skrattade och ställde oskuldsfulla frågor i sällskapet av ett stort helgon. Vi tog oss över kullar, floder, varmvattenkällor, vattenfall och glaciärer. På vägen såg vi några japanska pagoder. Swami Satyam tog med oss in. Statyerna är desamma som i indiska tempel, men stilen att sitta på och att tillbe dem är japansk. Swami Satyam berättade om deras sätt att meditera och hur de har orubblig tilltro till Gud och mantra.

Det började bli mörkt. Jag försökte tända ett ljus. "Varför tänder du inte din själs lykta," inflikade Swami Satyam, "som kommer vara tänd för alltid? Det här livet är förgängligt precis som ljuset som släcks av minsta vindpust. Och då blir mörkret ännu mer skräckinjagande. Men ingen kan släcka själens ljus. Själen och dess strålande glans är evinnerlig och evig."

Swami Satyam tog oss sedan till ett tibetanskt läger. Han talade till dem på deras språk, vilket imponerade dem väldigt mycket. De serverade oss te som både doftade och smakade lite konstigt, men inom fem minuter kände vi oss mycket utvilade och fulla av energi.

Gangotri

På det sättet, medan vi njöt av vår resa till det yttersta, tillryggalade vi hela den 13 mil långa sträckan och vid 10-tiden en vacker morgon nådde vi Gangotri. Precis som ett litet barn går tillsammans med sin mamma, håller hennes finger i sin knubbiga hand och frågar henne: "Vad är det här?" och "Vad är det?" så hade vi kommit hela vägen till Gangotri i Swami Satyams moderliga sällskap. När vi nådde den heliga platsen kände vi alla en våg av andlig lycka och njutning genomsyra våra kroppar.

Det var väldigt kallt. Vatten förvarat i ett glas utomhus skulle ha frusit till is. Vi lämnade vårt bagage på en dharmashala och gick för darshan av Moder Ganges. När vi doppade händerna i vattnet kändes det som om de vidrört ett isblock. Vi kunde knappt stänka det heliga vattnet på våra händer, fötter och ansikten. Bara Swami Satyam var modig nog att ta ett bad…

Vi åt lunch på ett hotell varefter vi vilade. Vid 15-tiden gick vi ut och tog en lång promenad längs Ganges. Vi satt och mediterade en stund och återvände sedan för att äta middag. Efter middagen gick vi till templet tillägnat Ma Ganga. Till bhajans och kirtans berättade Swami Satyam för oss om Ganges härlighet. Satsangen fortsatte långt in på natten och alla pilgrimer stannade kvar för att lyssna på Swami Satyams

ord. När satsangen äntligen tog slut och alla gick ut saknades Basantis skor! Mycket upprörd över förlusten fortsatte hon att säga: "Jag hade lämnat dem här, vem kan ha tagit dem…"

"Lugna ner dig", sa Swami Satyam tyst, "förlusten av skor är ett gott tecken. Tänk bara, om någon tog dina skor från Ma Gangas tröskel, måste det vara någon som verkligen behövde dem. Om någon religiös pilgrim gick 13 mil i denna svåra bergiga terräng för att nå Ma Gangas tempel och sedan stal ett par skor, kan du vara säker på att han måste ha varit i stor nöd. Känn dig glad över att dina skor har gett honom välbehövlig komfort och lättnad. Du har i alla fall ett par extra skor. Gå bara till dharmashalan barfota och upplev hur det känns att vara utan skor. Och kom tillbaka till det här templet i morgon och be till Modern att dina skor ska stjälas tre till fyra gånger om året, så att du oavsiktligt kan förtjäna meriter."

Jag trodde att jag hörde en röst från himlen. Vi återvände till vårt rum på dharmashalan och började sjunga bhajans och kirtans, men jag förblev försjunken i tankar. Vilken otrolig kraft Swami Satyams ord hade, för efter denna händelse tappade jag eller Satyavratji våra skor eller tofflor minst tre-fyra gånger om året vid en satsang eller ett konvent. Sedan dess har jag gjort det till en vana att ta med skor och sandaler till swamis och andra ashrambor.

De andra pilgrimerna i vårt sällskap, tog utmattade av resans påfrestningar nästa dag ett bad, fullbordade tillbedjan och andra ritualer i templet, fyllde vattenbehållare med Gangotri-vatten, sjöng till Ma Gangas ära och började återresan samma dag. Men vi hade planerat att stanna i fyra dagar. Med stora svårigheter hade vi lyckats ta oss till Moder Ganges sköte och det i sällskap av någon av Swami Satyams kaliber. Nu skulle vi ströva omkring i bergen och djungeln i området de närmaste dagarna och ta vara på vår vistelse.

Swami Swananda är en *gurubhai*, gurubroder, till Swami Satyam. Han bor i ett litet ashram i själva Gangotri. Varje dag hade vi satsang med honom. Vi promenerade längs Ganges strand och vågade oss långt bort för att titta på träd,

kullar, klippor och grottor. Det fanns knappt några frukter eller blommor i den här regionen, bara stora, tjockbarkade träd. När vi tröttnat på att gå, återvände vi till hotellet. Två avadhootas bor alltid där, en är Swami Ramananda och den andra är Swami Krishnashram, som har en kvinnlig discipel vid namn Bhagavati. Vi hade många satsangs med dessa två avadhootas. Swami Krishnashram praktiserade alltid *mouna*, evig tystnad. Han kommunicerade via gester som tolkades för oss av Bhagavati. Under vintern kommer alla ner från Gangotri. Tempelprästerna tar med sig tempelgudomen och butiks- och hotellägarna stänger sina verksamheter och kommer också ner. Bara de två avadhootas och Bhagavati stannar kvar. Vid den tiden är det snö och is överallt och de är förhindrade att gå ut. De förblir absorberade i dhyana och samadhi.

Swami Satyam lämnade oss i Gangotri och fortsatte mot Gomukh. Han sa till oss att vägen till Gomukh var ganska farlig och att vi därför skulle stanna i Gangotri. Men vi bestämde oss allihopa för att följa med honom oavsett, och vi fortsatte att följa efter honom tills han var tvungen att ändra sig om att gå till Gomukh. Den kvällen gick vi en lång promenad längs Ganges. Han instruerade oss att sitta en bit ifrån varandra och praktisera japa och meditation, och fortsatte att gå. Jag var frestad att följa efter honom men jag blev strängt förbjuden att göra så och han gick vidare. Det började bli mörkt och efter ett tag tog vi oss alla tillbaka till dharmashalan. Jag gav ingredienserna för att göra khichari till kocken, och bestämde mig för att gå för att söka efter Swamiji med Satyavratji, som hade en fackla till hands. Vi hade bara gått en kort sträcka när vi såg ett ljus komma i vår riktning långt bortifrån. Satyavratji sa med en röst fylld av vördnad och förundran, “Det är Swamiji som kommer mot oss. Den gudomliga energin från denna heliga plats har slagit följe med honom. Vi borde tyst vända tillbaka.” Och vi återvände till dharmashalan.

När Swamiji kom tillbaka hade han ett speciellt sken i ansiktet. Hans ögon var röda och om vi frågade något, så

istället för att svara skrattade han bara, och den bländande strålglansen i hans ansikte spreds överallt. Jag bad honom äta något till middag, men efter att ha ätit tre eller fyra munsbitar gick han tyst och lade sig. Vi satt länge runt honom. När vi visade honom vår aktning innan vi gick och la oss, hade vi en märklig upplevelse. Vi hade täckt honom med sex eller sju filtar, men ändå kändes hans fötter iskalla och när vi rörde vid dem sköt en pirrande ström genom våra kroppar.

Alla slumrade till men jag kunde inte sova. Den bitande kylan gjorde det omöjligt att sitta i meditation. Jag la mig ner och praktiserade yoga nidra. Under yoga nidra verkade det som om Swami Satyam hade fått oss alla att sitta i enskildhet vid sidan av Ganges medan han själv fortsatte att gå och gå. Det låg snö överallt och Swami Satyam gick längs Ganges strand. Sedan stannade han; det såg ut som att han sa något eller bad till någon. Ett bländande ljus dök upp från Ganges och Swami Satyam bugade sig i aktning. Ljuset spred sig över en närliggande istäckt sten. Swami Satyam satte sig och mediterade på just den platsen, och ljuset spred sig över honom. Ljuset försvann gradvis, det började snöa och Swami Satyam somnade på klippan. Snöflingorna fortsatte att falla över honom och snart var han helt täckt av dem. Vi försökte väcka honom, men han sa hela tiden, "Väck mig bara om du vill hjälpa och stötta mig, om du lyssnar på mig och gör som jag säger..." Och sedan var drömmen över.

Det finns en inneboende känsla av glädje och lycka överallt i Gangotri. Platsens gudomliga energi manifesterades inför Swami Satyam och gav honom ett speciellt uppdrag att uppfylla. Ma Ganga välsignade honom också med sin darshan och stannade kvar i hans kropp under en dag. Alla bevittnade denna extraordinära händelse.

När vi skulle ta ett bad i Ganges en morgon, sa Satyavratji till Swami Satyam, "Swamiji, snälla ge Basanti något."

"Detta något är inte hennes öde," svarade Swamiji, "men det är definitivt en del av mitt öde. Jag ska ge er något, men då måste ni lämna tillbaka det. Lova mig att ni inte kommer att behålla det, utan lämna tillbaka det till mig."

"Ja, vi kommer att lämna tillbaka det", sa vi båda och tog ett högtidligt beslut där och då. Swamiji tog lite vatten från Ganges i sina handflator, tog en *sankalpa,* föresats, och stänkte sedan vattnet på oss och sa: "Jag ger det till er, och ni kommer att lämna tillbaka det."

"Som du vill," svarade vi…

På morgnarna, insvepta i sjalar, tröjor och filtar, sittandes vid elden, brukade vi ha satsang med Swami Satyam. När solen blev klarare och varmare vågade vi oss ut.

En morgon sa Swami Satyam:

Jag har älskat den här världen och dess invånare sedan urminnes tider, för det är i och genom denna värld som jag har sett de många *lilas*, gudomliga skådespel, som den Allsmäktige iscensätter. Världens sorger har varit mina tårar och dess glädje mitt skratt. Jag har aldrig identifierat mig själv med det transcendentala och omanifesterade Absoluta. Och det kommer jag aldrig att göra. Men den här resan till Gangotri har krossat några av dessa drömmar om evig kärlek till den manifesterade världen. Inuti Herrens skådespelande kropp kan jag höra toner av disharmoni. Nu är bara min fysiska kropp här, jag är någon annanstans. Det känns som om jag går helt ensam bland berg, skogar, floder och terrasserade fält. Det finns ingen utom jag, med vandringsstaven i handen. Jag börjar tycka om den tysta ensamheten. Det finns otaliga stigar i det snötäckta eviga Himalaya som jag kan följa.

Dånet från Ganges som rusar nerför Himalaya dränker alla andra gälla och disharmoniska ljud i världen. De höga topparnas väldighet får små mänskliga egon att dansa vid dess fötter. Är detta budskapet jag ska ta emot från Ganges och Himalaya?

Aami yantra, tumi yantri – 'Jag är bara ett fordon, och O Moder, du är dess förare'. Oavsett vilken väg du kör, så ska jag fortsätta. Det är känslan som står högst i mitt sinne.

På eftermiddagarna, när solen sken som varmast, promenerade vi längs Ganges strand. Vi vågade inte ge oss ut i det iskalla vattnet; istället hällde vi bara två eller tre bägare med vatten över oss. Efter att ha stått i solskenet en liten stund bytte vi kläder, vred ur våra blöta kläder, tog med dem till dharmashalan för att torka och satte oss själva framför den öppna spisen. Men Swami Satyam tog ett bad i floden varje dag.

Tredje dagen blev det plötsligt mulet under eftermiddagen och det började regna. Snart förvandlades regnet till snö. Det såg ut som vita bomullsbollar som virvlade omkring överallt. Trädtoppar, kullar, klippor, allt blev täckt av snö. Lokalbefolkningen sa: "Moder Natur sätter upp ett skådespel för Swamiji. Det har inte snöat så här i juni månad de senaste femton åren. Om det fortsätter att snöa under de kommande fyra timmarna kommer det inte bara bli snö överallt, även vattnet i Ganges kommer att frysa till is. Då måste vi bryta upp isen med hammare och mejsel, tina den på spisen och först därefter kommer vi att kunna dricka det! Guds *lilas*, skådespel, är verkligen vördnadsbjudande…"

Framåt kvällen hade det slutat snöa, men det hade blivit fruktansvärt kallt. Insvepta i tre eller fyra filtar vardera satt vi vid den öppna spisen och höll oss varma med hjälp av Swami Satyams stärkande ord. Om han pausade började vi huttra igen.

Swami Satyam sa:

> Varje år kommer tusentals pilgrimer till denna heliga plats. När de ger sig av från sina hem är de fyllda med känslor av *bhakti*, hängivenhet, men när de når Ma Gangas dörr efter en ansträngande resa, behandlar de det gudomliga och den hängivna som två motsatta poler långt ifrån varandra, och betraktar erbjudandet av en obetydlig gåva till Gud som kulmen på deras pilgrimsfärd. Det motverkar själva syftet med de herkuliska ansträngningar som helgon och visa har gjort i evigheter. Den åtstramning det innebär

att göra pilgrimsfärden, som var tänkt att överbrygga klyftan mellan Gud och Hans hängivna, går till spillo. Nuförtiden har det blivit lätt att nå Badri-Kedar. Ja, det finns fortfarande vissa svårigheter att ta sig till Gangotri-Yamunotri, vilket är det som gör pilgrimsfärden värd besväret. Men om tjugo eller tjugofem år kommer denna väg också att vara lätt och den verkliga glädjen och värdet av pilgrimsfärden kommer att försvinna. Människan kommer att nå månen, men hon kommer att glida längre och längre bort från sin egen sanna natur.

Den gudomliga floden Alaknanda är essensen av alla floder i världen. Dess gudomliga prakt återspeglas i Kaaba och Kashi, i varje kyrka och moské. Oavsett om det är Bibeln eller Koranen, Avesta eller Purana-texterna, innehåller de alla Himalayas sånger. Oavsett om det är en sadhu eller en maulvi, en fader eller en fakir, är deras själ bara en återspegling av det heliga Badrikashram. Dess eviga budskap är vad profeten Mohammed och Jesus Kristus kom för att leverera, dess gudomliga storhet är vad Kabir, Nanak, Namdev och andra kom för att prisa.

Människans blod består inte enbart av vita och röda blodkroppar, utan det härrör snarare från Himalayas orörda vithet, Himalayas grönskande grönska, Himalayas azurblå himmel och den snabbt nedåtforsande Alaknanda.

Efter att ha ätit vår måltid i Bhaironghati den kvällen, instruerade Swami Satyam oss att vila, men vi samlade lite ved och tände en liten lägereld och började sjunga bhajans runt den. Swami Satyam skrattade och sa, "Jag vet varför ni gör så mycket seva. Det verkar som att ni vill åka till Kedarnath också."

"Swamiji, vi kanske inte åker till Badri-Kedar den här gången," utbrast vi, "men du kan åtminstone ge oss en glimt av de härliga platserna här och nu." Swami Satyam log och så började han dela med sig av sina upplevelser av Badri-Kedar.

Beskrivning av Badrinath och Kedarnath

Jag har varit i Badrinath och Kedarnath två gånger. Stora rishis, inklusive Parashara, Vyasa och Jaimini, bodde på Saraswatis strand nära Mana, som ligger fem kilometer norr om Badrinath. Vedavyasa sammanställde de fyra Vedaskrifterna här. *Brahma Sutras* skrevs också här. Panini komponerade sin sanskritgrammatik här och Sage Kashyap startade sin muni-tradition här. Under en senare tidsålder bodde både Ramanujacharya och Madhavacharya här och skrev sina avhandlingar om Vedanta. Medan Himalayas eviga bergskedjor bakom Kedar har förblivit oöverstigliga genom tiderna, gjorde Badrikashrams tillgänglighet det till en kanal för många utländska invasioner, militära såväl som kulturella.

Detta Badrikashram är verkligen ett monument över den segerrika sagan om Badarayan, den store visionären och kompositören till de flesta av våra ursprungliga sanskritskrifter. Han är den första historiska personligheten på denna plats. Himalaya-civilisationens innersta känslor uttrycktes först som dikter, berättelser och Vedaskrifterna på just Alaknandas stränder. Denna himmelska flods heliga ljud var inspirationen till de fridfulla men ändå kraftfulla mantras i *Sama Veda*.

Detta heliga land uppfyllde sinnena hos de stora själar som bodde här med fromhet och renhet. Det fanns inga nattklubbar eller dansande flickor, varken cigaretter eller sprit eller några andra sinnliga nöjen i detta heliga land. Det är därför det har kunnat initiera otaliga själar i renhetens och helighetens mantra trots många invasioner och historiska omvälvningar. Häri ligger resterna av vår civilisation från eran av Vedaskrifterna, Brahmana-texterna, Upanishaderna, Purana-texterna och ännu äldre tidsåldrar från det aktningsvärda förflutna. De berömda topparna i Nara och Narayana har stått och väntat i evigheter på en passande hjälte som kommer att lyfta nationen från träsket som den har sjunkit ned i.

Badrikashram ligger på 3200 meters höjd. Dess bildande under den senare perioden av den vulkaniska eran är anledningen till att dess inre värme inte har svalnat, till skillnad från andra berg i Himalaya. Dess toppar är aldrig snötäckta. Likt ett helgons hjärta finns det bara träd utan taggari överflöd här, vilket ger intrycket av att denna tempelstad också har tagit sannyasa. Jyotirmath, saknar trots sin berömmelse, naturlig andlig rikedom. Här hittar man varken Alaknanda eller den fridfulla Himalaya-civilisationen. På vintrarna är det här som Badrinarayan dyrkas. En stig viker av åt höger mot Bhavishya Badri. Templet där är från perioden efter Ashoka, byggt någon gång på 700-talet e.Kr. Kan de omgivande dalarna ha hört tonerna från Trisharana- och Panchasheela-mantras i detta tempel i någon svunnen tid? Ariernas välbesökta stigar på Alaknandas strand måste ha hört Tripitakernas sånger från vandrande buddhistiska *bhikshus,* munkar som lever på allmosor, som gick dessa stigar i ett avlägset förflutet. Detta är de allerövrande ariernas födelseplats.

Miljontals indier har kommit till denna fysiska gud i århundraden för att avlägsna sin okunnighet, sin trångsynthet, och livets olika problem. Den evigt vackra himmelska staden har bjudit in oss att ta ett uppfriskande dopp i Alaknanda av ren kärlek mellan Gud och hängiven. Men har någon någonsin accepterat den inbjudan och förvandlat sig själv till ett gudomligt tempel?

Det är svårt att uppskatta hur stora folkmassor som kommer hit för att besöka detta tempel, Narayanas fysiska form. Det yttre templet är alltid fullt, men det inre sanctum sanctorum är tomt. Vem går in dit för att ta emot Narayanas kärlek, välvilja och välsignelser? Och vem kommer att visa oss vägen till det transcendentala Narayana? Oräkneliga gåvor och donationer flödar in i templet; men o du snåle man! Även om du kan skryta med din kärlek till den Allsmäktige, är det du erbjuder

Honom bara små, förgängliga gåvor, medan du har erbjudit världen din ovärderliga ägodel, din egen själ! Vilken stor ironi! Narayana gav dig denna sällsynta mänskliga födelse och du är en sådan idiot att istället för att ge honom din själ, ger du honom ynka gåvor som plockas från gatan! Och ändå tycker du att du är en stor bhakta…

Swami Satyam hade blivit ganska känslosam. Sedan återfick han sitt lugn och fortsatte:

Hör nu om de andra platserna. Floden Mandakini fortsätter att flyta, som medvetandets flytande ström under alla föränderliga namn och former. Det är verkligen en flod av nektar. Blotta åsynen av den ger vila och avslappning för ögonen, musik för öronen, svalka till kroppen, glädje till hjärtat och renhet och lycksalighet till själen. Denna brusande flod, har i sin ungdoms överflöd, skurit sig igenom dessa stolta berg, precis som sinnets Mandakini tränger igenom en sadhus självrättfärdiga stolthet!

Jag älskar skogarna, bergen, floderna och månen. Jag tycker om att gå i deras närvaro. För mig är de livets verkliga beståndsdelar. Om man inte fullt ut har njutit av glädjen och skönheten i livet är man sannerligen bara en fläck på denna jord. Hur kan man njuta av Kashmir om man inte har varit i Kedar? På just denna väg gick de fem Pandavas, deras fru Draupadi och en ensam hund för många årtusenden sedan…

Denna väg är tidlös och evig. Alla kommer att behöva gå den förr eller senare. Livet är som en natt tillbringad på ett värdshus. Efter att ha tillbringat natten där, letar vi efter ett annat värdshus och äter, dricker och vilar där. Och snart är det dags att lämna det också. Den resenär som är orolig för att ständigt komma och gå kommer att vilja stanna kvar på samma gästgiveri. Men när hans tid är ute kommer han att sparkas ut.

Fortsätt därför, o resenär, att gå trots svetten, trötthetten, den varma solen, den kalla vinden, den gnagande hungern och den plågsamma törsten. Fortsätt gå, för Kedar, din magnifika destination, är nära. Stigen som leder upp till Kedar ser ut som en flicka som rusar huvudstupa för att möta sin älskade. Jag kände också att jag skulle träffa någon speciell.

Gaurikund, på sex tusen fots höjd, har en varmvattenkälla i närheten. Detta följs av en brant 11 kilometers stigning. Det fridfulla månskenet, de tysta snötäckta topparna, det gurglande ljudet från Mandakinis krabba vågor och de skiftande skuggorna från de mjukt vajande träden på vår väg fortsatte att fånga min uppmärksamhet, men den egentliga attraktionen var "någon" som bodde på en plats 3900 meter över havet, vars skönhet och charm gjorde att allt annat bleknade i jämförelse. Det var en väldigt brant stigning. Alla fortsatte att gå och frågade milstolparna på vägen om var den där "någon" befann sig. En antydan till ett svar kom, vi gick vidare. En bitande kall vind började blåsa och våra hjärtan började känna av ansträngningen av klättringen. Träden började skratta i vinden. Var det Kedars snötäckta vidd som kom för att möta oss? Lastade med filtar på filtar som bergsmulor, stödda av käppar som blinda män och stapplandes som halta män, släpade sig alla fram på något sätt och ropade "Jaya Kedarnath" då och då. Vi nådde 3200 meter samma höjd som Gangotri. Bergstopparna som omger stigen på tre sidor är sluttande, inte vertikala som i Gangotri. Det är därför dessa backar är rikligt täckta med snö och det är mycket kallare än i Gangotri.

Kedarnath ligger rakt fram, 3900 meter högt. Sluttande snötäckta berg täcker tre av dess sidor. Inte ett enda träd eller en enda buske syns till. Helt skallig som huvudet på en sannyasin! Kedar är en symbol för mod och tapperhet; en utmaning för mänsklighetens länge kultiverade lättja. Miljontals brutala egon har offrats på dess innergård.

Men vem har verkligen sett Hans sanna gestalt? Vem vet var Han befinner sig? Är Han verkligen här? Vem är Guden som är gömd i detta stentempel? Vem kommer att slå sönder den brutala grymhetens stenar och gå in i templet? Den som gör det ska se Honom.

Lingam, representationen av Shiva, i Kedarnath är grov och ojämn. En kritisk arkeologisk utvärdering tyder på att det måste ha varit en gudastaty någon gång, som av någon anledning mejslats till sin nuvarande form av en shivalingam. Templet verkar vara från perioden efter Ashoka. Två huvuden är ristade på templets högra vägg. Huvudena har stora öron och deras bröst har mejslats ut.

På eftermiddagen började det regna. Snart förvandlades regnet till snö och en isande vind började blåsa. Prästen gav oss ytterligare täcken och filtar, till och med en tjock matta och en pläd, men kylan var outhärdlig. Jag gick till slut ut vid femtiden på kvällen och började klättra vidare. Swamin som hade kommit med mig kunde inte fortsätta, han hade svårt att andas. Jag måste ha gått omkring 150 meter. Bergssluttningen var ganska brant och det var svårt att hitta bra fästen. Det var så kallt att man inte ens kunde spotta. Mina skor började frysa, mitt hjärta började bli trött, syrehalten fortsatte att sjunka. Därifrån fick jag själv en glimt av Mandakinis dolda källa och den mytomspunna väg som Pandavas tog för att stiga upp till himlen. Dessa syner skickade en våg av glädje genom hela mitt väsen, och jag ville hoppa upp och röra vid himlen.

Himalayas höga toppar runt omkring har varit tysta vittnen av forna tider. Alla dessa underbara vyer är som nektar för ögonen. Ett grått minne från något okänt förflutet dök plötsligt upp i mitt sinnes inre sjö. För första gången i livet grät jag utan någon uppenbar anledning. Tårarna fortsatte att rinna, bara avbrutna av enstaka hulkningar. En överväldigande känsla uppstod i mitt hjärta – O, vilken enorm skönhet, vitalitet och dygd i detta land! Vad har det blivit av dig idag? Till vilket djup har du fallit! Genom att dricka den livgivande nektarn

från Mandakini, har du spytt ut gift i samhället. Du har förväxlat det uppväckande ljudet av trumpetsnäckor med det klagande gnisslet från ett leksakshorn…

Bhagavata-civilisationen har sitt ursprung i Himalaya och efter att ha stigit ned med Mandakinis strömmar, ner för de höga bergens sluttningar, genom sicksackande dalar, tog den sig till resten av Indien, arabvärlden, Grekland och hela världen. Det här är civilisationen som uppväckte Jesus, Buddha, Mohammed och Mahavir, men idag har den blivit en ren förevändning för att utnyttja de försagda invånarnas känslor och sinnesstämningar. O Kedar! Är det inte du som uttalade Vedaskrifterna i form av *Hiranyagarbha,* det kosmiska ägget? Och se, de som kallar sig dina ättlingar kan idag ses muttra: "Tolv annas, tio annas, fem annas, vad du än vill ge, men snälla ge något i Guds namn…"

Med dessa ord blev Swami Satyam överväldigad av känslor och kunde inte fortsätta längre…

Vår hemresa

På vår fjärde dag i Gangotri, tillbad vi och bad till Moder Ganges, fyllde våra kärl med vatten från floden och med tunga hjärtan tog vi avsked från Gangotri. Vår hemresa liknade vägen dit. Vi stannade då och då för att vila, skratta och prata. Vi lyssnade på satsangs och badade i de många floder och vattenfall som fanns på vägen. Vi korsade glaciären, som hade minskat i storlek sedan vi såg den sist. På många ställen hade isen smält och vattnet flödade. Under sådana förhållanden är det särskilt farligt att korsa glaciären. Icke desto mindre tog vi oss över säkert och på den gynnsammaste dagen i Ganga Dussehra nådde vi Uttarkashi. Garhwalis firar detta som dagen då Ganges kom ner på jorden. De ber till Ma Ganga och bär hennes vatten till sina hem. Vi njöt av att se de leende och skrattande Garhwali-kvinnorna i deras nya kläder och smycken. Deras önskemål om vermillion, nål och tråd var en glädje att höra. Dessa

kvinnor hade kommit till Uttarkashi från avlägsna platser för att dyrka Ma Ganga.

Vår resa dit upp hade först blivit njutbar efter Bhatwadi. På vår återfärd stannade vi där i två dagar. Platsens naturskönhet var förtrollande och vacke. På kvällarna satt vi vid vattenfallet och njöt av naturen runt omkring oss. "Swamiji," vågade jag bryta tystnaden, "det här kapitlet i vårt liv kommer snart att vara slut, och vi kommer återigen att trassla in oss i upp- och nedgångar, världens njutningar och motgångar. Så skönt det skulle vara att fortsätta resa så här för alltid!

Swamiji svarade:

Riv ur de gamla sidorna i din livsbok, det andliga kapitlet i ditt liv har nu börjat. Du har blivit pånyttfödd i Gangotri. Det här är ett yogiskt liv. Jag har fått en övertygande befallning från Ma Ganga, ett definitivt mandat från de gudomliga krafterna. Och för att uppfylla det kommer jag att ge dig "något". Det kan hända även nu, men du måste först genomgå en viss förberedande träning på den andliga vägen. Avlägsna disharmoni och missnöje, svartsjuka och slöhet samt alla begränsande tankar om det förflutna och framtiden från det mentala planet. På det fysiska planet, fortsätt med dina hushållsuppgifter. På det intellektuella planet, begrunda ditt livs karma, men låt inte världsliga tankar och samskaras komma in. När flöjten väl har nått Kanhaiyas (ett av Krishnas namn övers. anm.) händer kan bara ljuva toner komma ut ur den. På samma sätt blir ett liv ägnat åt att tjäna ens ishta en källa av ljus, kraft och visdom. Du är en uppriktig aspirant och kraften finns inom dig. Bördorna av smärta, lidande och frustration är ett minne blott. Det nya kapitlet i ditt liv innehåller lycksalighet, glädje, lycka, kontemplation på din ishta och förverkligande av självet…

Vad du än önskar kommer att ske. Tänk därför aldrig, inte ens av misstag, olyckliga tankar. Tänk aldrig illa om andra eller dig själv. "Min herre kan göra allt. Han kommer alltid att göra det som är bra och nyttigt för mig"

– när du väl utvecklar en sådan attityd kommer alla livets lidanden att försvinna. Låt inte misslyckanden skrämma dig. Lär dig att bli stark och beslutsam. Kasta sidorna av tidigare misslyckanden i okunnighetens mörka dike. Det världsliga livet är en liten, trång bur av hopp, sorger, framgång och misslyckande. Emedan det andliga livet är ett brett, öppet fält av munterhet och glädje. Ibland vinner vi, ibland förlorar vi och ibland blir vi sårade, men vi fortsätter att skratta. Smärtan, ilskan, förälskelsen och lusten måste snart försvinna från livet. Du måste förstå detta själv. Låt löven i form av gamla vanor och begär snabbt falla av, så att nya blad och nya blommor kan spira och en ny vår kan gry.

I Uttarkashi bodde vi på Birla dharmashala. Swami Satyams gurubhais – Swamis Shardananda, Abhedananda och Rampremananda – kom för att möta oss och vi hade långa timmar av satsang tillsammans. Gurubhais pratade om sina dagar i Sivananda Ashram. Nästa dag tog de oss på en rundtur och visade oss många gamla grottor och tempel. Vi blev kvar i deras inspirerande sällskap i två hela dagar. Dagligen sjöng Swami Ramprem bhajan *Ganga kinare mera dera*. Swami Satyam sjöng bhajan *Dulhan jaki radha rani, dulhau nand kumar*. Det var här han började sjunga denna bhajan, som han sedan skulle fortsätta att sjunga dagligen.

När natten närmade sig försökte jag tända ett ljus. "Det finns ingen anledning att tända ett ljus," sa Swami Satyam, "tänd ditt sinnes lampa. Sinnet är täckt av en slöja av okunnighet och förblindelse. När du tar bort den slöjan kommer ljuset från denna bländande lampa att lysa igenom." Jag fortsatte att lyssna på hans visdomsord. Det kändes som om oräkneliga strålar av strålande ljus spreds runt omkring mig.

Swami Satyam sa:

Ljus och mörker är tröskeln till denna värld. När du väl går in blir din syn hindrad av väggar som täcker dig från

tre och en halv sida. Efter några dagar börjar du känna dig kvävd. Du vill fly in i de vidöppna elyseiska fälten, och då känner du behovet av ett helgon som kan vara din guide och följeslagare.

Lär dig att samla de utspridda strålarna i ditt sinne och upplev glädjen av att meditera med ett stilla sinne. Du har nu gått från stadiet av yttre tillbedjan och ritual. Du har tagit din examen och kan gå vidare till nästa klass av *para bhakti*, högsta hängivenhet. Nu måste sinnet smälta samman med de mer subtila elementen av namn och form. Sammansmält namnet med formen och internalisera den formen. När formen internaliseras inom dig, gryr kunskapen. Med andra ord, fördjupa ditt sinne i japa och dharana, låt japa sammansmälta i dharana på ishta. Materialisera ishtan inom dig. Efter detta skede är ens egna ansträngningar över. Skillnaden mellan mörker och ljus försvinner. Härifrån rör sig bilen av sig själv…

Swami Satyam hade gått in i meditation vid det här laget och när vi lyssnade på hans ord hade vi också hamnat i ett tillstånd av meditation…

Återkomsten till Rishikesh

Klockan 3.00 på morgonen började den sista etappen av vår vandring ned. Swami Satyam hade skyndat framåt, men vi mötte många svårigheter från Uttarkashi till Dharasu. Vid middagstid hade det börjat regna och snart övergick regnet till hagel. Det var svårt att gå i våra blöta kläder. Vi var dödströtta. Ändå fortsatte vi att gå. Swami Satyam hade nått Dharasu mycket tidigare. När dagen blev till skymning kom han och letade efter oss. På något sätt släpade vi oss fram på vägen. Så fort vi såg honom fylldes vi av en obeskrivlig glädje. Vi sprang fram till honom, bugade för honom och jublade, "Vi har klarat oss genom regn och storm, vi har äntligen avslutat vår pilgrimsfärd."

"Ni återvänder från darshan av Ma Gangotri efter att ha gått 26 mil på slingrande, förrädiska vägar och efter att ha

genomgått många svårigheter på vägen," sa Swami Satyam med ett leende. "Det är därför molnen har stänkt vatten och utfört er abhisheka. I Satya och Treta yugas brukade de himmelska varelserna strö blommor, men nu i denna tid av Kali yuga har de sänt hagel för att fira den framgångsrika kulmen på er resa!"

"Men på sätt och vis är detta bara början på er verkliga resa. På världens stora, vida scen måste ni genomföra många fler expeditioner. Kom, ta ett bad, ät middag, sitt för satsang och vila sedan. I morgon åker vi 12 mil med buss till Rishikesh."

"Nu när vi har gett oss ut på denna resa med dig," sa Satyavratji, "är vi som den blinde mannen som går utan sin stav. Vi är överlämnade till din välvilja nu, Swamiji; om du räddar oss eller avvisar oss, det är upp till dig. Men vi kommer inte att lämna dig."

"Vi är medresenärer på den här vägen", svarade Swami Satyam. "Jag kommer att stödja och vägleda er på den här vägen, men ni måste gå själva."

"Vi har varit så modiga och tappra som har genomfört den här resan," inflikade jag. "Förtjänar vi inte någon belöning? Satyavratji har redan tagit sin rättmätiga 'belöning' från Swami Sivananda, kommer inte jag att få min 'belöning' från dig?" Önskan att ta emot diksha från Swami Satyam hade dykt upp igen.

Swami Satyam skakade på huvudet. "Tänk att du också har fått ditt mantra från Swamiji," sa han och uttryckte sin ofta upprepade ståndpunkt och tillade: "Trots det kommer jag också att ge dig 'något'. Vad det är får tiden utvisa. Du måste börja din sadhana för att förvärva visdom, renhet och kraft. Ma Ganga har gett mig ett tydligt mandat. Jag kommer att skapa ett väldigt högt banyanträd, vars vidsträckta skugga kommer att erbjuda skydd och tröst till otaliga lidande själar. Du har en sadhana att utföra, och det har jag också. Förstår du? Kom nu, låt oss äta några varma pakoras. Efter det tar vi ett dopp i Ganges och all er trötthet kommer att försvinna."

Vi lämnade Dharasu på morgonen och nådde Rishikesh sent på kvällen. Vi hade darshan av Ma Ganga, sedan middag. Vi nådde till slut ashramet vid 21-tiden. Vi ställde in bagaget i våra rum och satt sedan och pratade med några swamis vid Ganges sent in på natten. På morgonen gick vi för att ha Swami Sivanandas darshan. Enligt Swami Satyams instruktioner gav jag Swamiji kärlet som innehöll vatten från Gangotri.

"Oh ji, häll vattnet i mina händer," sa han och hans ansikte lyste upp av förtjusning, "jag ska göra *achamana,* reningsritual." Med darrande händer hällde jag vattnet i hans kupade handflator och Swami Sivananda rörde vid sin panna med händerna och drack sedan vattnet. "Ge detta heliga vatten till alla. Ära till Ma Ganga. Må Gud välsigna er alla!"

Han lät oss sitta vid hans sida och gav oss kaffe och dosa som prasad. Han frågade ut oss om vår resa och berättade sedan om några av sina egna upplevelser i Himalaya och Kailash-Mansarovar. Därefter gick vi till Vishwanath-templet och gjorde pooja med det heliga Gangotri-vattnet. Vi stannade i ashramet i två dagar till, lyssnade på Swami Sivanandas satsangs och besökte olika ashrams, institutioner och andra intressanta platser i Rishikesh. Vi satt vid Ganges en stund, gick till Gita Bhavan och tog sedan ångbåten tillbaka till ashramet. Efter kvälls-satsangen satt vi återigen vid Ganges i timmar tillsammans.

"Vi har nu kommit från vår mormors hem till vår mors hem," sa Swami Satyam vid ett av dessa tillfällen. "Gangotri var som vår mormor och vi var hennes busiga barnbarn som spelade alla möjliga spratt i hennes knä. Ganges här i Rishikesh är som en allvarlig och nykter mor, fullt medveten om sina plikter och ansvar. Hon kan älska eller banna, alltefter vad stunden kräver…"

Vi kom fram till Haridwar vid *poornima,* fullmåne, och på kvällen åkte vi till Har-ki-pauri för att bada. Det fanns stora högar av rosenblad på många ställen på ghaten. Pilgrimerna gav blomlampor (små pappersmuggar med ett litet rosenblad doppat i ghee som veke) till Ma Ganga. Det var en syn att

skåda! Tusentals lysande lampor och blommor flöt varsamt i vågskvalpet.

"Den enda önskan som dessa blommor har," kommenterade Swami Satyam, "är att fortsätta sin lek som ett sorglöst barn i Ma Gangas knä."

Mata Krishnananda och Triveni åkte hem från Haridwar, men vi stannade kvar en vecka till. Tidigt på morgnarna började vi vår sightseeing, ibland besökte vi Mansa Devi, ibland Chandi Devi, ibland Kanakhal. Efter en hel dags sightseeing kom vi alltid tillbaka till Har-ki-pauri på kvällen, där vi satt i timmar tillsammans, tittade på *arati*, dyrkan, och var i nära kontakt med platsens gudomliga aura. Snart reste även Dr Chatterjee och lämnade oss fyra kvar – Swami Satyam, Sivanjali, Satyavratji och jag själv. Vi åkte tillsammans till Delhi och efter att ha tillbringat två eller tre dagar där fortsatte vi vidare till Mathura.

Pilgrimsfärd till Mathura-Vrindavan

Det var juni månad och värmen på de indiska slätterna var outhärdlig. Ändå vandrade vi genom Mathuras gator och letade efter en glädje som förblev svårfångad. På kvällen nådde vi Yamunas strand, där folk njöt av båtturer. En gammal båtsman stod bredvid sin gamla, förfallna båt. Ingen kom till honom för en båttur.

"Låt oss åka en tur i den gamle mannens båt," föreslog Swami Satyam. Lokalbefolkningen försökte avskräcka Swamiji. Till och med Basanti motsatte sig att åka i den gamla, förfallna båten. Men Swami Satyam sa: "'Båten' som vi använder för att korsa samsaras hav är mycket äldre än den här träbåten. Även om vår 'båt' är trasig och läcker på många ställen, är vi knappast oroliga. Men för en tur längs Yamuna vill vi ha en helt ny båt!"

"Vi bryr oss inte om vilken båt vi är på," sa Satyavratji, "så länge du är vår båtsman. Hela bördan av våra liv ligger i dina händer nu…"

Den gamle båtsmannen var glad över att ha oss på sin båt och han sjöng till och med några bhajans för oss. Mörkret

började falla och de andra båtarna började återvända. Men Swami Satyam sa till båtsmannen, "Vi fortsätter båtfärden till klockan 21.00. Fortsätt att ro i ytterligare 5-6 kilometer" Båtsmannen var bara glad att tillmötesgå denna önskan.

Den mörka natten, ett tindrande tak av stjärnor ovanför, vår ensamma båt som flöt på det blå vattnet och båtsmannen som berättade historier om varje gammal herrgård eller byggnad vi råkade passera, inklusive de gamla ruinerna av Kamsas palats... det var sannerligen magiska stunder. Vi kom till slut tillbaka till stranden vid 21-tiden.

Nästa dag begav vi oss till Vrindavan, där vi fortsatte att gå hela dagen för att besöka alla heliga platser. När vi återvände till Mathura, besökte vi alla historiska platser av intresse där också – Krishnas födelseplats, det gamla fängelset, det nya fängelset; vi lämnade inte en enda centimeter av staden osedd. Även efter så mycket sightseeing var vi inte nöjda. Vi satt på Vishram Ghat och samtalade i timmar. Det var stora sköldpaddor i vattnet och vi var rädda för att ta ett dopp där. Efter all den där sightseeingen bubblade många konstiga tankar inombords.

Kontinuerligt exponerad för *Gita* och *Bhagavata* sedan barndomen, hade jag skapat en bild av Lord Krishnas magiska Mathura i mitt inre. Men den bilden visade sig vara en dröm, ett påhitt av min fantasi. Varför var denna stad som var scenen för öppningsakten i Krishnas händelserika liv, lekplatsen för hans barndoms lekar, så outhärdligt varm? Varför skållade den alla med sin brännande hetta?

Swami Satyam sa:

> Hetta kommer från Gopis plåga av separationen från deras älskade Krishna, från Durvasas förbannelse och från väsandet från de otaliga kobrorna som bor här. Hela världen är bara en återspegling av staden Mathura. Den arrogante Kamsas illdåd, Durvasas ilska, den plågsamma längtan efter Herren och bråket mellan de präster och pandits som gör exklusiva anspråk på Honom grillar den långsamt. Så fort vi går in slår dess brännande vindar oss rakt i ansiktet med full kraft.

Alla vägar i denna chimära värld är inget annat än Mathuras gator och bakgator. Trånga, krokiga vägar kan hittas i varje människas mentala rike. Våra synpunkter är snäva och ensidiga. Även om det finns många dörrar och fönster av kärlek i vårt livs herrgård, låter vi aldrig någon komma in genom dem. Dess fönster står vidöppna i den oändliga väntan på Krishna, den gudomliga älskade. Till slut börjar de heta vindarna av lust, hat och sorg blåsa in genom dem.

Mathura är en metafor för din andliga resa. Det är en symbol för grymhet, ilska, underkastelse, självviskhet och sorgsen separation. Det finns ingen plats för den blivande himmelska bruden Radha i Mathura. O sadhakas! Vidga gatorna i din Mathura, gör din vision bred och universell. Först då kommer du att börja se en glimt av Radha och Krishna.

Kanske var det därför Krishna lämnade Mathura och grundade staden Dwarika. Som namnet antyder måste Dwarika ha varit en stad med många vidöppna dörrar. God-dålig, fyllbultar-fegisar – dit var alla välkomna. Frågan om lämplighet uppstod inte ens. Det fanns ingen plats för enkelspårig självviskhet där.

O Herre! Ta oss då till Dwarika och förvandla oss till miniatyrkopior av den underbara staden, så att du kan komma till oss i alla former, genom alla portar, utan att låta någon ondska eller trångsynthet hindra din väg. Gör oss vidsynta och storhjärtade så att vi kan omfamna "alla Yadavas" i vår väg. Ändra min vision så att jag bara ser den positiva sidan av handlingar som anses ovärdiga och syndiga av samhället. Ge mig styrkan att förstå och förlåta mina vänners misstag. Ingjut i mig storsintheten hos Ashoka-trädet som ger skugga jämlikt till alla människor som söker det. Få mig att gilla de silverglänsande månstrålarna som faller jämlikt på alla. Ta mig bort från Mathura och in i Dwarika.

Och Swami Satyam gick in i ett djupt tillstånd av meditation…

Agra, den sista destinationen

Efter Mathura besökte vi, Agra. Vi tillbringade hela dagen med sightseeing och gick sedan för att se Taj Mahal på natten. Vi strosade runt i hela komplexet och satte oss sedan med slutna ögon i vad som visade sig vara över två timmar. Våra sinnen var rastlösa och många gånger var vi frestade att öppna ögonen för att se oss omkring. Ett par gånger öppnade vi ögonen i smyg, men vi slöt dem lika snabbt för vi kände oss lite rädda. Klockan ringde vid midnatt och Swami Satyam skanderade ett högt "HARI OM". Vi tre bugade oss och fortsatte sedan att titta på honom.

"Taj är en symbol för kärlek," sa Swami Satyam och fortsatte efter en stunds paus:

> Under fullmånenatten i Gangotri verkade det som om månen hade kommit ner från himlen in i Himalayas vagga. De snöklädda bergen såg ut som om de varit speciellt dekorerade för just det tillfället. Från skogarnas tysta ensamhet kom ljudet av en veena (indiskt stränginstrument övers.anm.), som förebådade glädje, frid och ljus. Ganges flödade tyst, som om hon försökte lyssna på den tysta musiken från denna kosmiska förening. Månen var brudgummen, och hela naturen var dess brud. Stjärnorna på himlen, de höga bergstopparna och pilgrimerna på den eviga vägen var medlemmarna i bröllopsföljet. Detta var äktenskapet mellan Siva och Parvati, Radha och Krishna, individen och den kosmiska själen. Siva och Parvati hade blivit allomfattande i hela universum…
>
> Som Tulsidas har sagt i *Ramacharitamanas*: *Jaaki rahi bhaavanaa jaisee, Prabhu moorat tin dekhee taisee* – 'Upplevelsen av Gud formas av ens egna emotioners och känslors natur.' Jag hade samma upplevelse. Ändå är jag förälskad i månen, den vidsträckta snön, den slingrande floden, den branta bergsstigen vid floden och att gå ensam på den stigen. För mig är de livets verklighet. Den som inte har njutit av livets naturliga skönhet och prakt är bara en fläck på denna jord.

Från Agra åkte Swami Satyam och Sivanjali till Delhi, varifrån Swami Satyam planerade att åka till Amarnath, medan Satyavrat och Basanti återvände till Nandgram.

Vi hade nu nått den sista milstolpen på vår resa. Vi hade den sällsynta förmånen att vara i Swami Satyams sällskap i sextio dagar, under vilka vi gick över skogar, berg, grottor och floder, mötte sadhus och *mahatmas*, stora själar, helgon och visa, lyssnade på upplysande diskussioner. Vi lärde oss att se och leva livet på ett enkelt och vackert sätt. Att gå, prata, sova, vakna, äta, dricka, skratta och leka i sällskap med ett helgon. Vi hade lämnat allt i hans händer och blivit totalt bekymmerslösa. Minnena från denna resa kommer att varai etsade i vårt inre för alltid.

Vårt inre gjorde nu uppror vid tanken på att skiljas från Swami Satyam. "Barn bör ta farväl med ett leende på läpparna och med glädje i hjärtat," bannade Swami Satyam oss. "Snälla barn förstår sin mors känslor av kärlek och tillgivenhet. Två månader av ett glädjefyllt sällskap är nog för nu. Vad ni än har vunnit på dessa två månader, förvara det säkert och dela det med andra som också kan ha nytta av det. Nu måste ni återvända till världen ni kom ifrån. Var försiktiga och vaksamma. Fortsätt vara engagerade i era plikter och ansvarsområden. Obeveklig ansträngning och arbete är nyckeln till framgång i livet. Mina lyckönskningar och Guds välsignelser kommer alltid att vara med er."

När han sa detta lade Swami Satyam sina händer på våra huvuden och önskade oss allt gott. Han kunde inte säga något mer. Vi kunde självklart inte säga något. När vårt tåg tuffade iväg kändes det som om bara våra fysiska kroppar var med på tåget. Vår själar hade lämnats kvar vid det stora helgonets fötter…

Seva i underpriviligerade byar

I augusti åkte Swami Satyam till Amarnath och därifrån tog han sig vidare till Rewa. Tjänstemännen på Bharat Sevak Samaj hade bett honom besöka några delar av den mer eftersatta och outvecklade landsbygden i regionen för att

lära invånarna några användbara saker. Swamiji accepterade snabbt deras förslag. Han bodde i Raipur Kalchuriyan och utgick sedan därifrån för sina besök till de närliggande byarna. Varje dag kom han att tillryggalägga runt en mil. Vid regn var han tvungen att gå i lera och slask. Han brukade berätta för byborna om hälsa och hygien; han lärde dem att blanda till enklare mediciner med hjälp av vanliga kryddor, och han brukade diskutera *Gita* och *Ramayana* med dem. Han kände en enorm entusiasm och iver för denna typ av uppgifter. Under två månader hann han med att besöka sextio byar i en av de mest outvecklade regionerna i delstaten.

Swami Satyams ansträngningar åstadkom ett massuppvaknade hos landsbygdsbefolkningen men det hade också en negativ effekt på hans egen hälsa. De gånger han blev genomdränkt av ett skyfall, så bytte han inte om utan hade kvarde blöta kläderna på sig och fortsatte med sitt arbete. Efter en tid så drog han på sig en besvärlig hosta och förkylning. Hans hals gav honom problem men han bekymrade sig inte så mycket om det. När hans tillstånd försämrades åkte han till Delhi. Han började tillverka sin egen ayurvediska medicin för att behandla sig själv med. Hans möten och program fortsatte med oförminskad styrka. Han vilade knappt, vilket gjorde att tillståndet i halsen inte förbättrades. När Hanuman Prasad Mathur och Sivanjali såg att hans tillstånd försämrats insåg de att han var i behov av fullständig vila. De förstod att endast Satyavratji kunde ta sig an den uppgiften på rätt sätt. Så de skickade Swami Satyam till Nandgram och förklarade hela situationen för Satyavratji på telefon.

"Oroa er inte" försäkrade Satyavratji dem "allting kommer att bli bra. Jag kommer att förvissa mig om att han under en vecka är i total mouna. Från och med nästa vecka kommer vi att ha satsangs endast på kvällarna".

Vistelsen i Nandgram

Swami Satyam anlände till Nandgram för vila och återhämtning. Satyavratji hade informerat endast ett fåtal

utvalda personer om hans ankomst. Under tre dagar vilade Swami Satyam helt. Det var bara vi som pratade med honom, och det bara om det var absolut nödvändigt. Men kan doften av en blomma eller solens strålglans förbli gömda? Snart började andra bekanta att droppa förbi och dropparna förvandlades snabbt till en översvämning. Satyavratji och Basanti förblev ytterst vaksamma för att förvissa sig om att Swami Satyam inte överansträngde sig.

Swami Satyam började med kvälls-satsang, sedan satte han igång med att gå på långa morgonpromenader. Därefter startade han yogaklasser. Barnen brukade strömma till under hela dagen. På eftermiddagarna, från klockan 14.00 till 16.00 var det satsang med kvinnorna. På kvällen bhajans och kirtans som började klockan 18.30 och pågick till klockan 21.00. Det åtföljdes av ett timslångt samtal.

Ratna och Manoj, båda högskoleelever, var alltid med Swami Satyam. Det var deras jobb att se till att Swami Satyam talade så lite som möjligt. En sexårig pojke, Kirit, och två treåriga flickor, Harsha och Jyoti, tog också väl hand om Swamiji. De lämnade rapporter om Swamiji till Basanti vareviga minut! De ville aldrig gå hem, de var snarare mer angelägna om vad Swamiji behövde eller vad han ville göra. Många gånger kunde Swamiji påpeka "tänk så små flickor och hur mycket de kan bråka om mig! De tar så väl hand om mig så ibland undrar jag om det inte är min mor och min syster som har blivit pånyttfödda som dessa två små flickor!" Flickorna ville att Swamiji skulle tala mindre och vila mer. Så de tog de andra barnen till hjälp till att berätta historier, leka eller sjunga sånger. Swami Satyam fick mycket välbehövlig vila och var också väldigt glad; han blev själv ett barn i sällskap med de andra barnen.

Människor brukade komma till Swami Satyam med sina problem och åkte sedan därifrån med ett leende på sina läppar. Spänningar mellan fäder och söner, mellan äkta par och mellan svärmödrar och svärdöttrar lättade. Swami Satyam blev föremål för allas kärlek och beundran. Fabriksanställda, från den enklaste kontorsarbetaren till den

högst rankade chefen, kom alltid förbi för att träffa Swamiji när de var på väg till eller hem från sina jobb. Kvinnorna släppte alla sina sysslor och kom till Swamiji för att visa sin aktning.

Vad barnen anbekom, så såg de Swamiji som sin alldeles egen. Små barn kom gråtandes till honom och begravde sina ansikten i hans famn. De klagade; " Mamma skäller på oss igen".

"Varför det?"

"Hon tjatar, 'Gå först efter du har badat.' 'Gå först efter du ätit frukost.' 'Gå inte nu, gå senare.'

"De äldre barnen kom för att klaga på sina skolkamrater eller sina lärare. Äkta makar kom till honom bråkandes över någon banal sak. Swami Satyam brukade då säga till dem båda att sätta sig ner och sedan redde han ut saken. När han var klar brukade han avsluta med att skrattande utropa "Det här är orsaken till varför jag aldrig gift mig!"

Barnen brukade komma till honom och säga; "Snälla, lär oss historia," eller "Snälla, lär oss geografi". Barn från båda sidor av en debattävling kunde komma till honom för vägledning, de skrev ner punkterna han gav dem, övade på sina anföranden inför honom och sedan gick de med hans välsignelser.

Swami Satyam hade blivit som en nära familjemedlem för hela staden. Han stannade i Nandgram i tre månader och under denna period var det tio eller tolv familjer i bruksområdet, som aldrig ville lämna honom ens en minut. På kvällarna brukade de komma över med sin middagsmat och så åt de alla tillsammans. På morgnarna brukade någon familj bjuda in de övriga familjerna på lunch. Alla familjerna bodde i bungalows som hade stora gräsmattor och blomsterrabatter överallt. På söndagarna, samlades alla i någons trädgård, de lagade lunch tillsammans, åt tillsammans och lyssnade sedan på Swami Satyam's satsang tillsammans. Vilken underbar tid det var! Maximen *Vasudhaiva kutumbakam*, 'hela världen är en enda stor familj' hade bokstavligt talat bringats till liv i denna sömniga lilla stad.

Festerna och sammankomsterna på Officers' Club var också ofullständiga utan Swami Satyams närvaro. Han brukade bli ditbjuden tillsammans med kvinnor och barn, och han brukade hålla satsang där. Tiden flög iväg. Swami Satyams satsangs och klasser hölls på många olika ställen. Program för skolor och högskolor och för den närliggande landsbygden arrangerades. Människor brukade komma i grupper från Durg, Raipur, Bhilai och Nagpur, stanna några dagar, följa Swami Satyam's program och sedan planera liknande program i sina egna städer.

Planer gjordes upp för ett veckolångt yogaläger i Amarkantak i maj 1958. Därifrån var det tänkt att Swami Satyam skulle ta sig till Rewa och sedan vidare till Rishikesh, Badrinath och Kedarnath. Ett enormt uppvaknande hade skett i byarna i Rewa disktriket. En plan för att sätta upp en enhet med handvävstolar hade också skissats på. Ägarna ville att Swami Satyam skulle komma och inviga den. På deras förfrågan, åkte han den 27 februari till Rewa och han stannade där i fyra månader. När Krishna lämnade Gokul för att åka till Mathura, så var det inte bara människor och djur som fällde tårar utan till och med buskar och träd gjorde det. En liknande scen bevittnades i Nandgram vid Swami Satyam avfärd till Rewa…

Resan till Amarkantak

I maj 1958**,** gav sig Satyavratji, Basanti, Manoj and Swami Narayanananda av Farhadav till Amarkantak. Swami Satyam befann sig fortfarande i Rewa. Han mötte oss på Pendara Road-stationen. Amarkantak ligger en timme bort från stationen och vi tog oss dit med buss. Några andra anhängare förväntades ansluta senare.

Vi bodde på en dharmashala i Amakantak. På morgnarna brukade vi gå för att bada i Narmada, sedan mediterade vi, sjöng bhajans och kirtans och lyssnade till Swami Satyams satsangs. På eftermiddagarna promenerade vi i djungeln, upp bland kullar och in i grottor, vi tittade på gamla artefakter i Sonbhadra och Bhrigu Kamandal. Varje dag

strövade vi omkring i Mai ki Mahima och Bagiya och lyssnade på gamla sagor och berättelser. Efter att vi badat i Narmada på kvällen brukade vi sitta vid dess strand i flera timmar. Efter middagen brukade Swami Satyam hålla satsangs i dharmashalan för en fullsatt sal.

Fastän vi såg många vackra kullar, skogar och grottor så kunde de på något sätt inte återskapa Himalayas magik. Men vi kände mycket frid och lugn vid Narmada och i Mai ki mahima. En vecka flög förbi i ett ögonblick. Vi bestämde oss för att tillbringa vår sista dag med att åka på sightseeing eftersom vi var tvungna att bege oss till Rewa morgon därpå. På kvällen fick vi ett meddelande från Mahasamund att bröllopsdatumet för Satyavratjis syskonbarn Kiran till slutl hade blivit fastställt och att bröllopsförberedelserna skulle starta om två dagar. Vi blev ombedda att bege oss dit så snart som möjligt.

Efter kvällens satsang satte vi oss ner för att diskutera vårt framtida schema. “Ni båda två måste bege er till Mahasamund,” sa Swami Satyam med en ton av slutgiltighet.

“Vi beger oss tillsammans till Bilaspur imorgon,”. Sedan vågade jag mig på ett annat förslag. “Därifrån kommer Manoj och jag att fortsätta till Raipur och sedan vidare till Nandgram. Allt där är redan förberett. Efter en dag hemma kommer jag att åka nästa dag vid lunchtid till Raipur och komma till Mahasamund på kvällen för att delta i bröllopsförberedelserna. Ingen kommer att lägga märke till att Satyavratji inte är där. Han borde definitivt åka med dig till Badri-Kedar såsom det ursprungligen var planerat. Snälla ta honom med dig”. Efter en hel del vädjande och övertygande så gick Swamiji med på mitt förslag. Två bröllop hölls även i bruksområdet. Jag fick Swamiji att skriva sin välsignelse på deras inbjudningskort också.

Nästa dag klev Manoj och jag av i Bilaspur och tog tåget till Raipur. Alla andra åkte vidare till Rewa via Shadhol. Vi kom fram till Nandgram klockan 14.00 och efter att ha träffat vänner och bekanta, samt tillbringat en dag hemma så åkte vi vidare klockan 12.00 nästa dag. När vi anlände till Raipur

klockan 14.00 så blev vi förvånade över att se Satyavratji vänta på oss vid stationen!

"Igår kväll i Shahdol", förklarade han, "så påpekade Swamiji plötsligt, 'Du måste bege dig till Mahasamund. Din svåger finns inte längre och om du inte deltar vid din systerdotters bröllop kommer din syster att bli väldigt ledsen och sårad. Så jag kommer inte att ta dig med till Badri-Kedar denna gång. Du har i vilket fall mycket att stå i för min räkning här'. Med dessa ord skickade Swamiji mig tillbaka och själv tog han tåget till Rewa." Det är sådan Swamiji är, klok, känslig och medkännande.

Från Rewa, åkte Swami Satyam vidare till Rishikesh, Badrinath och Kedarnath tillsammans med Swami Narayanananda. Han hade några speciella upplevelser där. Han återvände välsignad av denna heliga regions gudomliga energi. Med sin gurus välsignelse gav han sig av på en pilgrimsresa från Rishikesh till Rameshwaram och därifrån kom han sedan till Nandgram i juli och var hos oss i en vecka. Han planerade att tillbringa chaturmas i Swami Narayanananandas by, Farhad, som ligger fem kilometer från Nandgram längs Nagpur Road.

Efter att han började sin chaturmas i Farhad, kom Swami Satyam till Nandgram varje lördagskväll, höll satsang i två dagar och återvände sedan till Farhad på måndag morgon. Ibland så kunde Swami Satyam komma med oxkärra, andra gånger hämtade Satyavratji honom på motorcykel för att sedan skjutsa tillbaka honom på måndagsmorgonen. När han var hos oss kom folk från bruket och staden konstant för att träffa honom.

Min initiering

Efter darshan av Ma Ganga i Gangotri, hade önskan om att få ett gurumantra vuxit fram i mig. När jag satt där vid Narmada i Amarkantak återuppstod denna längtan och den fortsatte bara att växa i intensitet. När jag pratade med Swami Satyam om det sa han, "Det finns bara en guru och den gurun är Swami Sivananda. Du kommer att åka till Rishikesh

i vilket fall som helst. Ta *mantra-diksha*, mantrainitiering, och fortsätt sedan vidare till Badri-Kedar."

"Men Swami Sivananda sa till mig att jag kommer att få min initiering i mitt eget hem," protesterade jag. Men ödet hade något annat i beredskap för oss. Vi blev tvungna att återvända från själva Amarkantak och resan till Badri-Kedar blev aldrig av.

Jag började att utöva sadhana regelbundet. Jag höll yogaklasser och jag undervisade även andra. Men när än jag satt och mediterade blev jag otålig över att få ett gurumantra. Att diskutera detta med Swami Satyam var lönlöst. Han sa alltid, "Swami Sivananda är den enda gurun. Du måste bege dig till Rishikesh igen. Vad mig beträffar så kommer jag aldrig att bli en guru eller bygga ett ashram. Jag kommer att vandra likt en tiggarmunk under tolv år och sedan kanske jag bosätter mig i Gangotri". Jag fortsatte att sätta min tilltro och bön till att min önskan efter ett gurumantra från Swami Satyam skulle besannas.

Swami Satyam hade fått välsignelser och befallningar av Himalayas gudomliga väsen. Gurudevs välsignelse fanns alltid där för den som önskade. Swami Satyam utövade själv mycket sadhana under chaturmas. Han måste ha mottagit en inre inspiration eller befallning för när han kom helgen den 24 augusti höll han tal och satsangs under två dagar som vanligt men innan han återvände på måndagsmorgonen sa han "Jag kommer tillbaka klockan 5.00 torsdagen den 29:e. Se till att förbereda särskilda arrangemang i synnerhet för prasaden." Alla stirrade på honom men han bara skrattade. Till slut frågade jag "Vad är det som är så speciellt med den 29:e så att du ber mig göra alla dessa förberedelser?"

"Det är dagen för din återfödelse", sa Swami Satyam med ett skratt, "så därför måste du be alla att komma."

"Jag kommer att se till att allt är klart men jag kommer att göra de slutliga förberedelserna först när du är på plats", sa jag, fortfarande osäker på hans avsikter.

Den 29 augusti var det fullmåne och precis som Swami Satyam hade lovat så anlände han tidigt på morgonen. De

nödvändiga förberedelserna slutfördes hastigt, alla mina vänner och bekanta var inbjudna och de infann sig snabbt. Bhajans och kirtans fortsatte en tid och sedan hölls en havan under vilken jag fick mantra-diksha. I femton minuter reciterades mantrat *Om Sri Ramachandraaya Namah* oavbrutet. Alla var positivt överraskade av det faktum att Swamiji inte bara hade gett mig mantrat offentligt utan han hade också frågat mig (och alla övriga närvarande) att upprepa mantrat högt.

"Swamiji, vanligtvis så brukar man viska mantrat i örat på aspiranten ackompanjerad av blåsande i trumpetsnäckor och ringande i klockor," kommenterade Mrs Rama Dandeka, "För att inte tala om andra, kan inte ens aspiranten höra eller förstå mantrat korrekt. För första gången i mitt liv ser och förstår jag saker i ett annat ljus. Å allas vägnar skulle jag vilja säga något. Kan jag och de andra damerna här som inte har någon guru också kunna få din välsignelse och en mala som Basanti?"

"Det mänskliga sinnet tar emot alla sorters intryck, goda som dåliga", sa Swami Satyam, "och dessa intryck skapar konsekvenser i sinom tid. Intrycken man har fått från satsangs och av att repetera Guds namn leder sinnet till ett tillstånd av gudomlig berusning och transcendental lycksalighet. När än det är en diskussion om guru och diksha, kommer du att minnas dagens initieringsceremoni." Sedan la han till, "De av er som anser er vara mottagare av dagens diksha tillsammans med Basanti kan ge era namn till Satyavratji. Satyavratji kommer att skaffa malas till er från Rishikesh, som jag sedan kommer att ge er."

"Några av oss herrar skulle också vilja mottaga detta privilegium. Kan vi också ge er våra namn?" frågade Krishna Shankar Dev. "Vi betraktar dig redan som vår guru, men äran att cementera detta förhållande går till Satyavrat bhai och Basanti didi. De är de verkliga broarna mellan Nandgram och Rishikesh." Sedan tillade han, "Swamiji, Meena Dave säger att du är den lilla Swamiji och farbror Satyavrat är den stora Swamiji, för man har en tendens att vara lite rädd för honom."

“Meena har rätt,” skrattade Swami Satyam. “Jag är den lilla Swamiji, bara en vanlig andlig arbetare. Men Satyavratji är definitivt den stora Swamiji, för han fortsätter att planera storslagna program dag och natt. Ibland när jag är less på alltihop, hotar jag med att bege mig in i djungeln; men hans grepp om mig är så starkt att jag är oförmögen att bryta mig loss. Därför ser jag på denna plats som min Sarnath (platsen där Buddha höll sin första predikan övers.anm). Och nu har Basanti gått ännu ett steg framåt. Jag ville aldrig bli en guru, men nu har jag blivit en, och istället för att få en discipel har jag fått så många i ett svep!”

Han fortsatte, “Idag har er Basanti didi blivit Ma Dharmashakti. Hon behöver era välsignelser så att hon kan visa sig själv värdig sitt namn. ‘Satya’ och ‘Dharma’ kommer att vara hjulen på vilka min yogarörelses vagn kommer att flyga fram. Må Gud och Gurudev välsigna oss alla.”

Under två dagar hade vi inspirerande satsangs med Swamiji. Den 30:e var Rakhi-dagen, och alla vara lyckliga och uppspelta. Människor sa, “Från och med nu kommer vi inte kalla denna plats för Basanti didis hus utan Satyadham.”På allas enträgna begäran att komma tillbaka för att hålla satsang, sa Swami Satyam, “7 september är den gynnsamma dagen för Krishnashtami och den 8 september är det Swami Sivanandas födelsedag. Jag kommer hit på kvällen den 6:e och åker igen på morgonen den 9:e.” Swamijis besök förde alltid med sig glädje och firande. Den här gången var det två särskilda händelser som sammanföll med hans besök. Alla var fyllda med en känsla av glädjefylld förväntan. Pojkarna förberedde en sketch och flickorna en Raas-garbhadans för Swamijis besök.

Klockan 14.00 på eftermiddagen den 5:e kom Swami Narayanananda och sa, “Swamiji kommer inte imorgon kväll”.

“Varför inte? frågade jag. “Vad har han gett för anledning?”

“Kanske är han lite arg. Han sa att han inte tänker komma hit på en månad.” Med detta sagt så åkte Swami Narayanananda till Navagaon.

Jag kunde inte förstå varför Swamiji plötsligt hade ändrat sig. Jag var helt förvirrad. Till slut satte jag mig ner framför hans foto i mitt meditationsrum och frågade. "Är du verkligen irriterad på oss Swamiji? Men ingenting sådant har hänt. Förra gången sa du att du skulle komma den 6:e. Varför denna plötsligt ändrade plan? Du är inte bara vår guru, du är även vår far och som dina barn har vi rätten att kräva det som tillhör oss."

Min närmaste granne kom också över när hon hörde nyheten. Alla kände sig upprörda. Slutligen bestämdes det att ett brev skulle skrivas till Swamiji för att ta reda på den verkliga orsaken. Vi ville förvissa oss om att det inte var den gamla swamin som hade gjort något rackartyg. Brevet skrevs och skickades med en bruksarbetare.

Arbetet på bruket var uppdelat i tre skift. Det första skiftet var från klockan 6.30 till 15.00, det andra från klockan 14.30 till 22.00 och det tredje från klockan 22.30 till 5.00. Arbetare kom på cykel från ställen så långt bort som tio till tolv kilometer från fabriken. Mellan trettio och fyrtio arbetare brukade också komma från Farhad.

Swami Satyam skickade sitt svar med samma bruksarbetare, som levererade brevet klockan 15.30 och sedan åkte till sitt arbetspass på bruket. Swamiji skrev:

Dharmashakti,

När jag kom tillbaka hit efter din initiering så bestämde jag mig för att stanna på en och samma plats i en månad utan att åka någonstans. Den gamla swamin skulle åt ditt håll så jag bad honom förmedla detta budskap, och förklarade tydligt orsaken och omständigheterna. Nu börjar jag tro att den gamla mannen gjort något rackartyg och ni är oroade på den punkten. Men kom ihåg, jag är en man av omväxlande beslut och löften. Jag bryter dem lika lätt som jag tar dem…

Jag är överallt. Kroppen kan bara vara på ett ställe åt gången men jag är allomfattande. Tvivla aldrig på denna sanning. Bortom kroppens villfarelser finns visionen av Atma, själen. Eftersom dina ögon endast kan se kroppen kommer du inte att kunna se det som besjälar den.

Det finns någonting bortom min kropp, som är grunden till att jag existerar och kan uppfattas av andra. Det är rent medvetande. Det finns överallt. Det kan anta en form och materialiseras framför dig. Det kallas chinmaya vigraha, medvetandes form. Vi bör sträva efter att se bortom de grova, fysiska kropparna och varsebli det eviga, medvetna varandet som dväljs inom oss. Och när Det är varseblivet så kan jag vara med dig inte bara den åttonde i varje månad, utan varje dag, ja till och med varje stund.

Men för det måste du öva. Att veta är en sak, att göra är en annan. Utövandet allena leder till perfektion. Nu när du vet vägen, varför dröja? Börja omedelbart. Satsang med mig måste leda dig till atma sanga, förening med din egen själ. På det andliga planet finns ingen åtskillnad. När man vet det blir man inte förblindad av den fysiska manifestationen. Om du fortfarande önskar min fysiska närvaro, sänd då Satyavratji på kvällen den 6:e. Jag kommer efter solnedgången och återvänder innan soluppgången nästa dag. Gör särskilda förberedelser för satsang och för prasad. Tills dess, adjö.

—Satyam

På kvällen den 6:e åkte Satyavratji till Farhad för att hämta Swamiji. Vi väntade som på nålar. Vid klockan 18.00 när Swami Satyam äntligen dök upp, så var det som inget mindre än ankomsten av Gud själv. Massor med människor hade samlats hemma hos oss. Efter pooja, bhajan, kirtan och prasad besökte Swami Satyam alla hus i närheten. På ett ställe ledde han bhajan och kirtan, på ett annat ställe höll han ett tal och på ytterligare ett ställe utbytte han lättsamma och vänliga skämt. Hela natten fortsatte han att gå från hus till hus och höll satsangs och bhajans. Vi följde med honom hela natten. Klockan 4.00 återvände han hem till oss och tog ett bad. Under tiden lagade jag varma pakoras och kokade te. Alla åt dem till frukost och sedan gick vi med en bit för att vinka av Swami Satyam.

Etableringen av en filial till Divine Life Society i Nandgram

En plan utarbetades för att öppna en filial av Divine Life Society i Nandgram. Vi fick det nödvändiga godkännandet från Rishikesh med en försäkran om att vi skulle få de relevanta dokumenten och annan ashram-litteratur nästa månad. Efter kvälls-satsangen den 8 september beslutades också att förvärva ett litet hus för att genomföra veckovisa bhajan-, kirtan- och satsang-sessioner samt starta ett litet bibliotek. Föredrag med framstående helgon och swamis skulle också anordnas i detta center.

Alla förberedelser var klara i oktober. Från Rishikesh fick vi en kopia av registreringsdokumenten från Divine Life Society, ett brev som förmedlade Swami Sivanandas välsignelser och massor av böcker, tidskrifter och broschyrer.

Swami Satyam bad oss att börja förbereda för ett tredagars konvent i november. Nyheten om det kommande konventet publicerades i lokala tidningar och broschyrer. På invigningsdagen talade Swami Satyam om Divine Life Society i Rishikesh och invigde formellt dess Nandgram-filial. Efter tal av huvudgästen, Sri K.L. Shukla, lästes Swami Sivanandas brev med välsignelser upp. Hinduer, muslimer, sikher, jainer, kristna och buddhister, representanter för alla trosuppfattningar och religioner höll tal. Swami Atmananda från Ramakrishna Mission, Raipur, höll också en föreläsning. Fyra sessioner genomfördes varje dag, inklusive en morgonlektion med asana och pranayama. Swami Satyam och representanter för olika religioner höll föreläsningar under varje session. Deltagarna hade kommit så långt bort ifrån som Durg, Bhilai, Raipur och Gondia.

En yogagemenskap för kvinnor etablerades också. Efter konventet bildades en förvaltningskommitté för den nyöppnade filialen. Alla i kommittén var för att publicera en tio till tolv sidor lång tidskrift med filialens verksamhet och Swami Satyams kommande program. Efter att ha fått vederbörligt tillstånd från Rishikesh ashram började tidningen komma ut under namnet *Divine Life Message*. Efter

att ha tjuvstartat den nya filialen verksamhet fortsatte Swami Satyam till Bombay.

I december besökte Swami Satyam Burhanpur och Indore. Därifrån återvände han till Nandgram via Khamgaon. Han övervakade aktiviteterna i Divine Life Society-filialen, och efter att ha hållit ett satsang-program fortsatte han till Mahasamund. Efter att ha genomfört ett tredagarsprogram där, fortsatte han till Raigarh och därifrån till Delhi.

Han ville börja ge ut böcker. I sitt nästa brev skrev han: "Skapa en mapp med alla engelska manuskript och få dem maskinskrivna. När jag kommer nästa gång ska jag titta på det och berätta vad du ska göra härnäst."

Satyavratjis arbetsbelastning hade ökat avsevärt. Förutom sitt arbete på kontoret tog han hand om programmen och aktiviteterna i Divine Life Society-filialen och dess bibliotek, arrangerade Swami Satyams program, tog hand om hans korrespondens och arkiverade manuskripten av hans tal. Ändå gick allt smidigt. En plan gjordes återigen för en resa till Badri-Kedar, för vilken de nödvändiga förberedelserna också slutfördes.

Speciell sadhana shivir

I januari åkte Swami Satyam till Raipur-Rewa. Därifrån åkte han till Katrasgarh och Chhapra för att hålla program. Efter programmen återvände han till Raipur-Rewa. Han planerade att stanna där i två månader. Han skrev till oss: "Ordna en retreat på en avskild plats på landsbygden någon gång under maj. Ni två och jag har en mycket speciell sadhana att utföra. Vi kommer definitivt att åka till Badri-Kedar 1960. Seth Radha Kishan har en fin, isolerad trädgård i sin by. Försök att ordna den platsen för retreaten."

I samband med högtiden Holi, skickade jag Swami Satyam en blomstergirland och lite *gulal,* färgpulver. Hans svar var upplysande:

> Jag har fått ditt brev och dina gåvor, men min Holi har inte kommit än. När min sadhana är fullbordad kommer

jag verkligen att bli färgad. Satyavrat och Basanti, jag skall färga er med den svartas färg (Krishna), så att ni för alltid förblir uppslukade av hans hågkomst. Jag ska smörja dig med bhaktis färg, doppa dig i sadhanas färg, fylla dig med hans namn och tvätta dig i vattnet av hans minne. Du har bara sett Holi som färgar kroppen, färga nu ditt sinne och se det roliga!

Bhagawati Babus by, Pathan Dhodgi, valdes slutligen för retreaten. Hans familj var gamla jordägare i regionen och Satyavratji hade besökt hans hem många gånger. Det var beläget i en ödslig djungel, men bara de första 6 kilometrarna var svåra att ta sig igenom. På somrarna kunde man åka med ox-kärra men under regnperioden kunde man bara cykla eller gå till fots. Bhagawati Babu hade bett Swami Satyam många gånger att besöka hans ställe. Det hade allt man kunde begära – ett stort hus, många tjänare och alla nödvändiga bekvämligheter.

Swami Satyam skulle åtföljas av endast sju personer – Vishwaprem och hennes farbror Harsinghani, Satyavratji och hans syster Annapoorna, och Basanti, hennes yngre syster Ratna och hennes vän Bharati. Swami Satyam ville inte ha en stor grupp där, även om lokala bybor skulle vara välkomna för satsangs under helgen.

Swami Satyam kom till Nandgram i april, och i maj åkte vi till Bhagawati Babus by. Vi åkte åtta kilometer med buss till Bandha Bazaar. Två ox-kärror kommit dit för att hämta oss. Efter att ha tagit oss igenom sex kilometer av tät djungel nådde vi slutligen Pathan Dhodgi. Vi fick en rundtur av hela huset och efter lunch installerade vi oss i våra rum. Sedan tog vi en promenad i djungeln. Kullarna och bäckarna påminde oss om Himalaya. Borta från stadens liv och rörelse verkade denna plats vara en fristad av lugn och ro. På kvällen reciterade byborna *Ramayana* och sjöng bhajans och kirtans.

Retreaten började nästa morgon: asana, pranayama, bhajan, kirtan, japa, dhyana följt av en frågestund. Efter lunchen vilade vi. Klockan 14.00 läste vi Swami Sivanandas

bok *Sadhana* och hade satsang med Swami Satyam. Sedan tog vi en promenad. Efter middagen hade vi föredrag om *Gita, Ramayana* och *Bhagavata*. Alla byborna samlades för föredraget. De lyssnade uppmärksamt och ställde till och med några frågor i slutet. De var ganska imponerade av djupet och bredden av Swami Satyams kunskap. Snart började de behandla honom som sin far. De bjöd in sina släktingar och bekanta från närliggande byar med att säga: "Ett stort, klokt helgon har kommit till vår by. Han är mer än hundra år gammal men ser ut som en ung man. Ni måste alla komma för hans darshan. Era liv kommer att bli välsignade."

Allas sadhana började utvecklas längs vägar guidade av Swami Satyam.. Jag gjorde de flesta asanas, inklusive sirshasana, huvudstående. Swami Satyam tittade noga på mitt huvudstående och sa åt mig att praktisera det i fem minuter. Sedan instruerade han mig att utföra *purascharana*, mantrasadhana. Jag måste slutföra japa av etthundrafemtio malas dagligen. Han gav mig detaljerade instruktioner för purascharana - hur mycket tid jag skulle spendera i japa och hur mycket tid jag skulle vila och så vidare. Han applicerade chandan tilak, gav mig sina välsignelser och sa åt mig att börja min purascharana. Den första dagen slutade japan vid 22:00. Jag fortsatte japa nästa dag. På den tredje dagen kom ett intensivt, flammande ljus ut ur meditationsbilden. Ljuset ökade och avtog periodiskt i intensitet. Snart blev värmen outhärdlig och jag kunde inte längre fortsätta min japa. På den fjärde dagen blev ljuset starkare. Jag upplevde extrem värme och obehag. Plötsligt svepte en våg av rädsla genom mig. Jag började gråta och gick för att berätta för Swamiji om det. Han sa åt mig att vila i en timme och sedan återuppta mitt praktiserande. Hur mycket jag än försökte, kunde jag inte avsluta en enda mala den dagen. Då sa Swamiji åt mig att göra japa i sällskap med andra, inte ensam. Men även då, så fort jag blundade, började jag uppleva konstiga saker. Till slut sa Swami Satyam: "Avsluta din *anushthana,* andliga utövande. Gör bara *likhit japa*, skrivet mantra, och *swadhyaya*, självstudier." Även det visade sig vara svårt att göra. Jag

började gråta okontrollerat så fort jag började någon övning. Till slut sa han åt mig att stoppa allt.

En dag fick Vishwaprem plötsligt hög feber. Hon var en stadstjej och denna plötsliga sjukdom i okända, lantliga omgivningar skrämde och oroade henne. "Kom igen", uppmanade Swami Satyam då och då, "ge mig din feber och bli frisk igen." Alla skrattade åt denna harmlösa kommentar. Swami Satyam gav henne också några homeopatiska läkemedel. Sent på kvällen hade febern helt försvunnit!

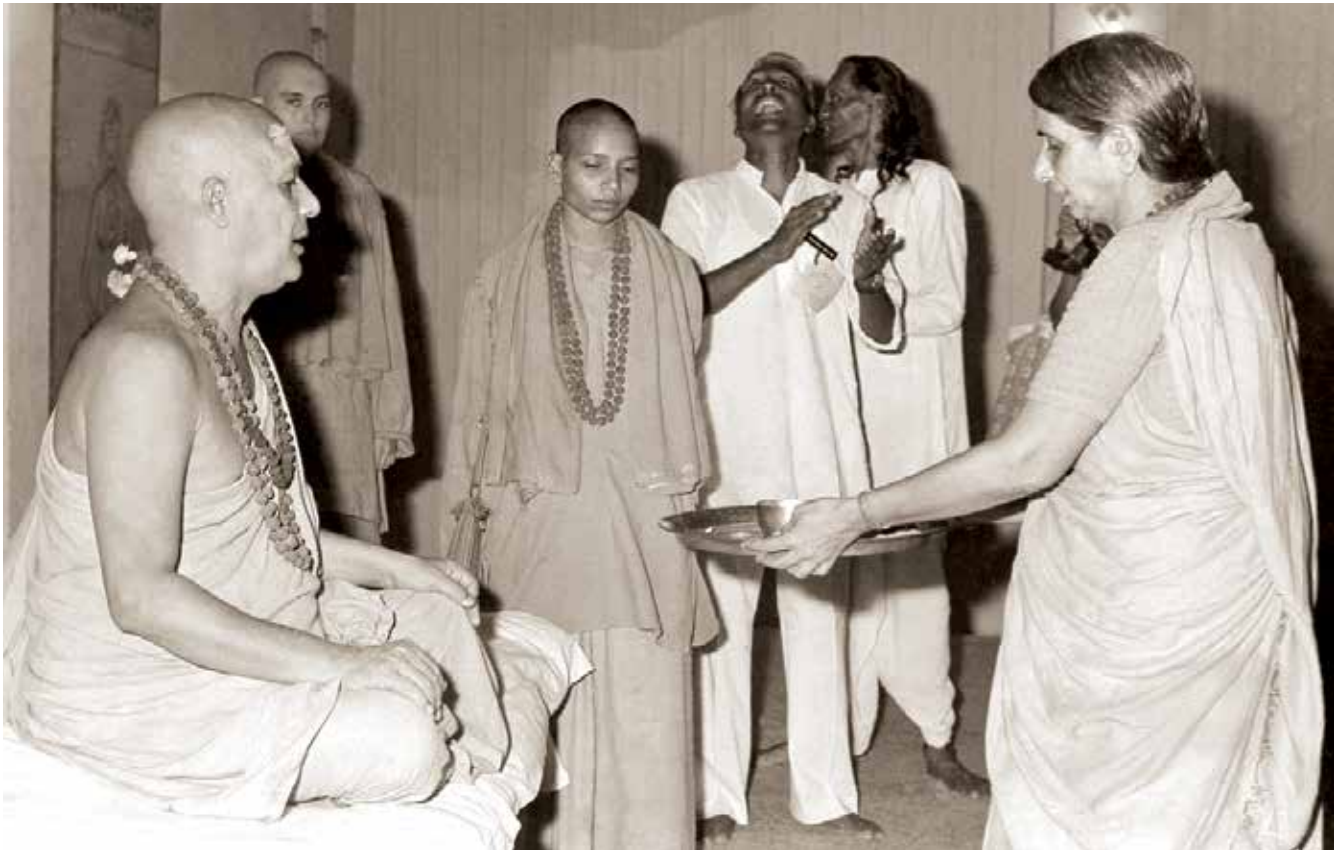
Men nästa morgon hade Swami Satyam hög feber! Han kunde varken öppna ögonen eller dricka vatten eller te. På något sätt lyckades Satyavratji ge honom tre eller fyra skedar av te, men han kräktes upp allt. Han kräktes till och med upp den homeopatiska medicinen som gavs till honom. Satyavratji började massera hans ben och fötter. I vanliga fall lät Swami Satyam aldrig någon röra vid hans fötter, men idag sa han ingenting.

Annapoorna och jag trodde att det måste ha berott på bybornas onda öga. Vi bestämde oss för att använda chili för att avvärja det onda ögat. Men vi var rädda att Satyavratji skulle bli förargad om han fick reda på det. Jag kallade ut Satyavratji under någon förevändning. Under tiden tog Annapoorna snabbt med sig lite salt och chili, viftade med dem över Swami Satyam och när hon dumpade chilin i spisen så höll hon byborna i åtanke. Vilket underverk! Kort därefter uttalade Swami Satyam några meningar för första gången. Vi var ganska nöjda med resultatet av vårt "experiment" och upprepade det varje halvtimme eller så. Under tiden drack Swami Satyam lite vatten, smuttade på lite te, tog även lite medicin och fortsatte att prata med oss. Vid 15-tiden hade vi gjort vår "chilimagi" sju gånger. När kvällen närmade sig sa Swamiji: "Låt oss ta en liten promenad. Ni pratar, jag fortsätter att lyssna." Vi var överlyckliga över att se dessa tecken på en mirakulös återhämtning. Vi skämtade, berättade historier och höll Swami Satyam underhållen. Och från nästa dag återupptogs retreat-rutinen.

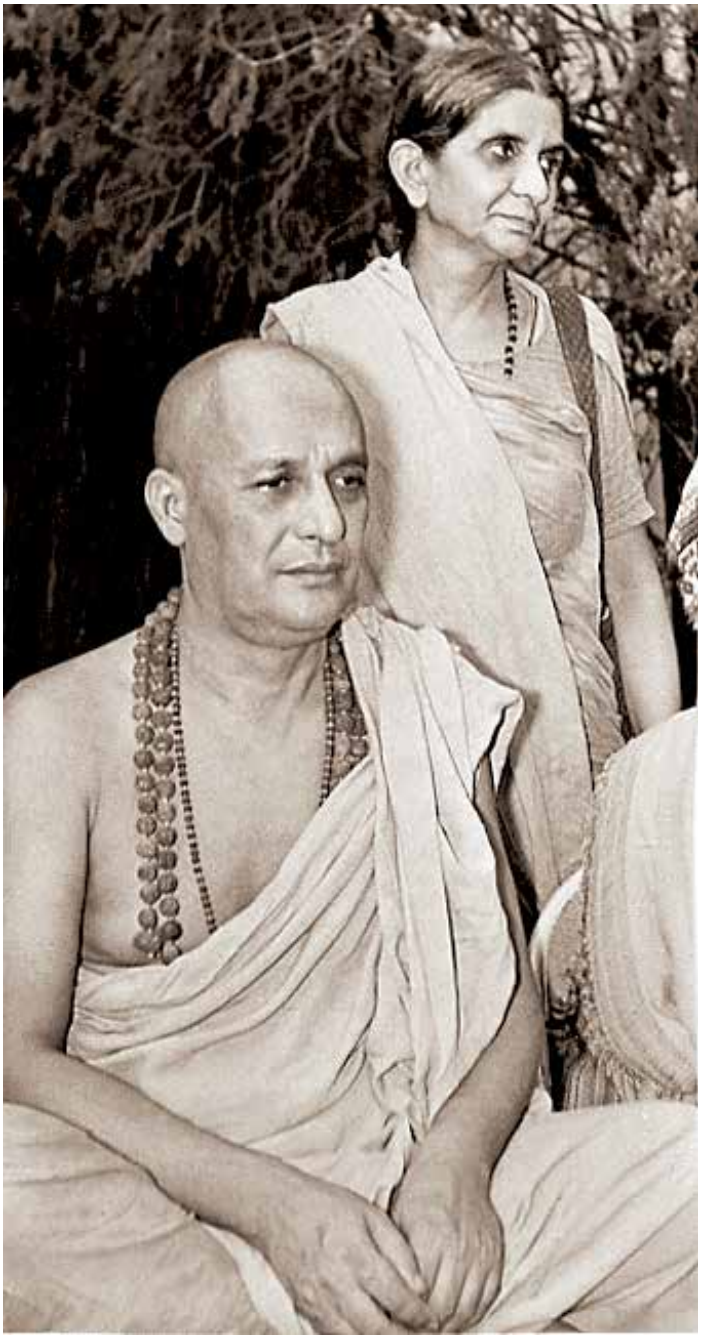

Under de följande fyra dagarna fortsatte regelbunden japa, dhyana, bhajan, kirtan och satsang på *Bhagavata* och *Ramayana* oavbrutet. Den femton dagar långa retreaten avslutades och alla återvände till Nandgram. Nästa dag åkte Vishwaprem och hennes farbror Nandgram till Bombay.

Studentexamineringarna pågick i Nandgram. Bara ett par prov återstod. En av våra bekanta, Manju Babaria, utvecklade en hög feber över en natt. Hennes mor kom gråtandes till vårt hem, "Bara hennes sista prov är kvar. Vad händer om hon inte kan göra sitt examensprov idag?"

"Oroa dig inte", tröstade Swami Satyam henne. "Allt kommer att bli bra. För hit henne i en rickshaw."

Flickan fördes till oss. Hon hade mycket hög feber. Swami Satyam viskade försiktigt till henne: "Ge mig din feber. Drick lite kaffe så mår du bra på nolltid." Och sedan klappade han henne på huvudet, och sa till henne att göra bra ifrån sig på sitt examensprov och skickade henne till skolan med sin bror. På eftermiddagen hade Swami Satyam utvecklat hög feber!

Alla möjliga tankar blixtrade genom mitt huvud. Vid ett lämpligt tillfälle tog jag Satyavratji åt sidan och sa till honom, "Swamiji sa samma sak till Vishwaprem i byn. Hon tillfrisknade omedelbart, och han fick hennes sjukdom. Idag yttrade han också samma ord och se, nu har han utvecklat hög feber. Där var vi tvungna att använda chili sju gånger..." Och jag berättade allt för honom.

Satyavratji blev mycket förargad när han fick veta om vår "chilimagi". "Det var fel sak att göra. Har du inte insett Swamijis kaliber än? Han kommer att börja bli frisk i kväll och i morgon kommer han att vara helt bra. I morgon måste du berätta för honom om din dumma dårskap och be om hans förlåtelse."

Nästa kväll när alla satt tillsammans erkände jag allt framför Swamiji – hur vi hade trott att hans feber var resultatet av bybornas onda öga och hur vi hade slängt salt och chili i elden med byborna i åtanke. Swami Satyam blev lite irriterad först men sedan började han skratta. "Varför sa ni inte det då?" utbrast han med glimten i ögat." Jag skulle

också ha velat se och lära mig hur man fångar och blir av med det onda ögat. Jag kunde också ha drivit bort många spöken...”

Swami Satyananda nämner fortfarande denna händelse då och då, även om den är årtionden gammal vid det här laget. “Det finns definitivt en sanning i vad de säger om det onda ögat,” säger han med ett skratt. “En gång hände det mig också. Dharmashakti var tvungen att använda en hel del chili för att få mig frisk igen!”

En vecka senare åkte han till Mount Abu, där han fick lite respit från den fruktansvärda sommarvärmen. Swami Satyam tillbringade sin barndom i Almora och efter det många år i Rishikesh. När han reser genom de stora slätterna i centrala Indien nu är det värmen som stör honom mest. I Nandgram får värmen från det närliggande bruket kvicksilvret att stiga ännu högre. Det är därför han planerar resor till Himalaya. Ibland är det Gangotri, ibland Badri-Kedar, ibland en okänd destination…

Chaturmas i Bandha Bazaar

Swami Satyam hade bestämt sig för att tillbringa sin kommande chaturmas i Bandha Bazaar. Han kom till Nandgram i juli och stannade en vecka, under vilken han såg över alla program och aktiviteter. Han gick igenom mapparna med korrespondens och gav nödvändiga instruktioner om framtida program och händelser. Fyra dagar före Guru Poornima kom Seth Radha Kishan för att hämta Swami Satyam. Satyavratji följde med honom och återvände nästa dag.

På Guru Poornimas morgon åkte Satyavrat och Dharmashakti till Bandha Bazaar. Vägen var ganska dålig, förstörd på många ställen av strömmar och bäckar. Det tog över två timmar att köra de fem milen till Bandha Bazaar. Seth Radha Kishans fruktträdgård låg ytterligare en kilometer från byn. Det fanns ett trädgårdshus med två rum mitt i fruktträdgården, med en veranda på vardera sidor. En brunn låg i närheten. Husets väggar var draperade med

grenar och löv av bel-träd, vilket gav det utseendet av en rishis stuga. En trädgårdsmästare och en väktare bodde vid entrén. Swami Satyam hade tagit en sankalpa att påbörja en särskild sadhana på dagen då ekadashi inföll. Han skulle inte resa någonstans under de kommande fyra månaderna och skulle praktisera mouna hela dagarna. På kvällen, vid 18-tiden, kunde Seth Radha Kishan och andra komma, och då skulle han avbryta sin mouna för att ha satsang med dem. Vid 20.30-tiden skulle alla gå, och han kunde återuppta sin mouna. Under de första två månaderna planerade han att bara äta frukt en gång om dagen och sedan en måltid om dagen under de kommande två månaderna.

Satyavrat och Dharmashakti anlände dit klockan 9.00. De pratade med Swami Satyam ett tag och sedan frågade Dharmashakti om guru pooja. "Vi går till den lilla kullen bakom oss," föreslog Swami Satyam. "Det finns ett litet Hanumantempel där uppe. Vi kan sitta och prata där." Kullen var egentligen en enorm sten som templet och en liten fyrkantig innergård hade byggts på. Det fanns också en liten damm i närheten. Cirka fyrtiofem trappsteg ledde upp till templet.

Efter att ha nått templet satte sig Swami Satyam på trappan och Satyavrat och Dharmashakti genomförde sin pooja. Swami Satyam satt kvar med slutna ögon hela tiden. Efter att ha avslutat poojan satte de sig vid hans fötter och blundade i meditation. Dharmashakti hade en extraordinär upplevelse. Det kändes som om ett starkt ljus hade kommit ut inifrån Swami Satyam och spridit sig över henne. Hettan från det intensiva ljuset fick henne att svettas ymnigt. Hon var tvungen att täcka ögonen med båda händerna för att blockera det bländande ljuset. Swamiji brast ut i skratt.

"Ge oss prasad", bröt Satyavratji tystnaden, "vi är alla hungriga." Dharmashakti märkte att ljuset hade försvunnit så fort Swami Satyam började skratta. De delade alla på prasaden och samtalade ett tag. Satyavrat och Dharmashakti var tvungna att ge sig av vid 15-tiden, så att de kunde vara hemma vid 17-tiden, där alla barn ivrigt väntade på att få

Swami Satyams prasad. När de var på väg att gå frågade Swami Satyam: "Du gör dina asanas regelbundet, eller hur? Okej, fortsätt med sirshasana också."

Swami Satyams sadhana fortsatte utan avbrott. Satyavratji åkte dit varje lördag med relevanta brev och mappar, stannade till på söndagen och återvände hem på måndagsmorgonen. Varje dag kom Seth Radha Kishan själv klockan 16.00 med te, frukt, torkad frukt och nötter. Swami Satyam tog själv lite grann och gav resten som prasad. Två månader fortsatte på det här sättet. Sedan började han äta en måltid på kvällarna. Mouna och sadhana fortsatte oavbrutet.

I november skulle dagen för grundandet av Nandgram-filialen av Divine Life Society firas. Satyavratji gjorde alla arrangemang efter samråd med Swami Satyam. När Satyavratji kom för att besöka honom frågade Swami Satyam: "Varför kom inte Dharmashakti?" Och Satyavratji svarade: "Jag hade bett henne komma, men..." Jag ville själv komma, men det fanns en viss tvekan. Ändå fortsatte jag med mina asanas och alla hushållssysslor.

I november kom Swami Satyam för det första jubileumsfirandet av Divine Life Society-filialen som hölls i stadshuset. Hela evenemanget genomfördes i linje med föregående års program. Hundratals människor kom för att delta i programmet. Representanter för olika religioner talade om sina respektive trosuppfattningar. Satyavratjis syster, Annapoorna, hade också kommit för att delta i programmet. Hon förstod situationen och berättade för Swamiji om mitt tillstånd. Swamiji hade ett hjärtligt skratt...

"Gör du fortfarande dina asanas? Sirshasana också?" retade han mig. Sedan instruerade han mig, "Okej, från och med nu gör bara pawanmuktasana och sukh poorvak pranayama. Ta långa promenader på morgnar och kvällar. Läs bra och inspirerande litteratur. Tänk på Kaushalyas Rama och Yashodas Krishna och lev ett återhållsamt och disciplinerat liv." När han vände sig till Annapoorna sa han: "Du måste bo hos Dharmashakti från januari." Han åkte till Bombay strax därefter.

Utrustad med välsignelser från Ma Ganga och sin Poojya Gurudev, hade Swami Satyam överöst en discipel som hade längtat efter en son sin välvilja, och själv utförde han rigorös sadhana för att åberopa en extraordinär själ som skulle kunna axla ansvaret för hans mission och föra det framåt med stormsteg. Med de gudomliga krafternas välsignelser och en stor gurus välvilja manifesterades sankalpan…

Swami Niranjans födelse

Tidigt på morgonen den 14 februari 1960 tillkännagav ett vackert barn sin ankomst till den här världen. Swami Satyam var då i Bombay. Den dagen sa han till Vishwaprem, "Den jag har väntat på har äntligen kommit. Idag kommer vi att få ett telegram om hans födelse." Den 20 mars kom Swami Satyam till Nandgram. Han tog den lilla pojken i sitt knä, välsignade honom och sa:

> Guds ljus har stigit ner i form av det här barnet för att lysa upp den här jordens mörkaste hörn. Han har fötts genom en ren, gudomlig sankalpa. Han har inte bara kommit för att vara din gosiga son. Han har kommit för att uppfylla ett storslaget syfte och mission. Vi är alla honom skyldig att utföra vår plikt och ta vårt ansvar. Han kommer inte att tycka om fjäskande eller överdriven tillgivenhet. Vi måste förbereda honom för den stora uppgift han har kommit för att ta sig an, en uppgift som kommer att involvera otaliga andra själar.
>
> Han är ett förkroppsligande av gudomligt ljus och han har kommit med de erforderliga ingredienserna. Vattna den unga plantan med det heliga namnet Rama, så kommer denna dyrbara blomma med tiden att sprida sin gudomliga doft över hela världen. Dharmashakti, du hade bett om ett passande namn för barnet, och så jag säger: Han är 'Niranjan' och låt ditt *mahamantra* vara:
>
> *Mantra satyam, pooja satyam, satyam devo niranjanam*
> *Gurorvaakyam sadaa satyam, satyameva param padam.*

Utgivning av böcker

Swami Satyam stannade några dagar i Nandgram och besökte sedan Bhilai, Raipur, Bilaspur och Raigarh. Därifrån fortsatte han till Bombay. Mot slutet av juni kom han till Neemgaon, där han tillbringade två månaders chaturmas. I september återvände han till Nandgram. Allt var i ordning för utgivningen av hans böcker. Han tittade i mapparna, sorterade innehållet i dem och till sist i oktober 1960 trycktes hans missions tre första böcker på Desh Seva Press i Allahabad. Den första var *Lessons on Yoga, del 1*, en tvåhundrasextio sidor tjock bok som innehåller brev till Vishwaprem och Satyavrat. Boken visade sig vara mycket populär; läsarna kände det som om breven var riktade direkt till dem. De andra två böckerna var på hindi, *Kurukshetra kee ladai* och *Yoga Asana*, var och en var omkring femtio till sextio sidor.

Många människor blev Swami Satyams disciplar. Han hade börjat helt ensam, men hans anhängare fortsatte att öka i antal. Förfrågningar om hans program strömmade in från många håll. Tre- till fyradagarsprogram anordnades då och då i stålstaden Bhilai. Durg, Raipur och Bilaspur var andra platser där hans program ofta organiserades. Alla ville att Swami Satyam skulle bygga ett ashram i sina respektive städer. Men han fortsatte att undvika frågan. Satyavratji ville att Swami Satyam skulle slå sig ner i Rajnandgaon. Han hade till och med förvärvat en bit mark på Nagpur Road i utkanten av staden. Swami Satyam sa dock, "Jag har ingen lust att starta ett ashram just nu. Först måste du få fler och fler böcker utgivna."

Hela världen är Swami Satyam´s familj och han gör ingen skillnad på vänner och främlingar. Detta var mandatet som gavs till honom av hans guru, och det är nu hans sankalpa att hjälpa de människor som springer förgäves efter hägringen av lycka i livets öken. Det är med det syftet i åtanke som han vägleder och styr alla roderlösa själar som han kommer i kontakt med.

Världen är en vidsträckt, bred scen och människan är en liten skådespelare på den. Swami Satyam åkte en gång till Raigarh efter att ha genomfört ett program i Bilaspur. Det

var någon gång under år 1956. Han kände ingen i Raigarh vid den tiden. Raigarh är en stad med rika köpmän och affärsmän. Swami Satyam hade kommit utan någonting förutom en trasig väska slängd över sin axel. Han gick runt i staden till sent på eftermiddagen, men ingen brydde sig om att ens prata med honom. "Kanske är alla väldigt upptagna här," tänkte han. "Jag måste ta första steget för att inleda en konversation." Han stod utanför en stor butik och ropade högt, "Hari Om". Den högmodige butiksägaren tillrättavisade honom hårt och sa åt honom att gå iväg. Swami Satyam sa "Hari Om" och gick vidare. Hunger och törst plågade honom, men hans sinne var absorberat i ajapa japa.

Det låg en liten kyrka på en tvärgata. Därifrån såg en gammal präst den strålande, unge sannyasin. Han kom fram till Swami Satyam och frågade: "Vill du ha lite te?" "Visst," svarade Swami Satyam. Det fanns ett litet hotell i närheten, som prästen gav honom lite te och kex från.

Snart spred sig Swami Satyanandas namn och berömmelse i regionen via tidningar. Efter att ha fått höra om hans program i Shakti och Bilaspur skrev människorna i Raigarh ett brev till Swami Satyam och bad honom komma för att leda ett program där. "Jag måste åka dit," sa Swami Satyam till oss. "Bestäm datumen." Ett program organiserades så småningom. "Jag låter dig inte åka dit ensam. Jag följer med dig," sa Satyavratji. "Jag litar inte på Raigarhborna." Han följde med Swami Satyam till Raigarh där ett mycket framgångsrikt tredagarsprogram genomfördes. Senare blev många i Raigarh hans anhängare och disciplar, och började tjata på honom att bygga ett ashram där. Swami Satyam vägrade till en början, men till slut fick de sin vilja igenom och lät bygga ett ashram. Som genom en slump så ligger ashramet bara några steg från butiken, kyrkan och hotellet där Swami Satyam fick sin första "smak" av Raigarh…

Att överlista sina motståndare

En intressant händelse ägde även rum i Nandgram. Det var i oktober månad år 1958. Swami Satyam genomförde vid

den tidpunkten chaturmas i byn Farhad. Tjänstemännen på Shankar Bhavan Bal Samaj hade bett Swami Satyam att hålla tal den 20 och 21 september, dagarna för Ganesha-festivalen, och Swami Satyam hade givit sitt samtycke. Men när de kom för att hämta honom sa han: "Jag kommer inte. Jag gillar inte onödig pompa och ståt, för att inte tala om fåfänga tävlingar. Det är vad dessa program har reducerats till. Om jag kommer, kan det sluta med att jag säger saker som kommer att förarga många människor. Så det är bättre att inte åka." Och det gjorde han inte.

Under Durga-festivalen, Navaratri, när Bal Samaj-folket åter vädjade till honom, gick Swami Satyam med på att hålla en föreläsning. Efter att ha fastställt datumet blev evenemanget ordentligt offentliggjort. Swami Satyam kom på den bestämda kvällen och efter att gått en runda bland de olika 'Navaratri-uppvisningarna' som sattes upp i hela staden, anlände han till Shankar Bhavan. En stor folkmassa började samlas framför Shankar Bhavan för att lyssna på honom. Föreläsningen började klockan 21.00. Folkmassan måste ha varit mer än tjugotusen. De lyssnade alla uppmärksamt på Swamiji.

Under sin föreläsningen tog Swami Satyam efter hand upp ämnet som låg nära hans hjärta:

> Idag springer världen som galen efter pompösa shower och drar till och med in gudarna och gudinnorna i detta galna lopp. Ni behandlar Durga som den Gudomliga Modern, men bryr er inte om att ni slösar bort tio eller tolv tusen rupier i onödig pompa och ståt. Den Gudomliga Modern gillar inte alls sådan prålighet. Alla barn är lika i hennes ögon. Hon vill att alla ska leva tillsammans och dela på vad de har. Ni slösar så mycket pengar på grund av show, konkurrens, namn och berömmelse, medan den levande Durga ignoreras och förolämpas. Min Durga strövar omkring i trasor, jobbar hårt för sitt uppehälle, plockar kogödsel från gatan så att hon kan laga sin enda måltid för dagen, och i slutet av dagen blir hon föraktad

av själva samhället hon tjänar! Modern säger: 'Jag behöver inte den här pråliga showen och dekorationen, gör något för dessa olyckliga kvinnor istället…'

Publiken blev mycket rörd av Swamijis tal. Men några trångsynta människor och ett fåtal fåfänga pandits gillade inte Swamijis kommentarer och de gjorde invändningar. Ett dispyt uppstod med några hetlevrade ungdomar som tog Swamijis parti. Till slut utmanade de skriftlärda Swamiji till en diskussion om vad skrifterna säger i frågan. "Bra", svarade Swami Satyam, "vi pratar om det här i morgon."

Nästa dag gjordes stora förberedelser inför den kommande debatten som fick stor publicitet. En stor scen restes med högtalare runt om så att folk långt borta också kunde lyssna på debatten. På kvällen hade trettio- eller trettiofemtusen människor samlats där. Klockan 21.00 började programmet. De skriftlärda började presentera sina argument med uttalanden som, "Det här och det här står skrivet i den här delen av Vedaskrifterna." Och Swami Satyam svarade, "Ja, så är det. Men står det inte också skrivet att..." och han förklarade sin poäng på en så enkel och tydligt sanskrit att alla närvarande blev mållösa. Han talade med stor auktoritet och citerade utförligt från Vedaskrifterna, Upanishaderna, Purana-texterna, *Bhagavata*, *Gita* och *Ramayana*. Inför hans övertygande och obestridliga argument och hans kommando över klassisk sanskrit, fick dessa pandits kalla fötter. Debatten måste ha pågått i en och en halv timme, varefter de skriftlärda kapitulerade. De tillkännagav att de med glädje accepterade nederlag inför Swami Satyananda, den berömda discipeln till den store Swami Sivananda, och böjde sig i aktning vid hans fötter.

"Jag är bara ett barn inför lärda forskare som ni," svarade Swami Satyam ödmjukt. "Hur som helst, det är alltid Guds vilja som råder. Jag böjer mig i aktning vid alla mina värdiga "motståndares" fötter.

Luften fylldes av jubelrop och lovord. Både barn och vuxna hoppade av glädje. Swami Satyam började sjunga

bhajan *Agad Bam* och barnen började dansa Tandava så energiskt att alla började hoppa och dansa. Vilken syn det var!

Swami Satyananda är som ett barn bland barn, allvarlig bland vuxna, en osjälvisk karmayogi bland de fattiga analfabeterna i byn, enkel och jordnära bland vanliga människor och en tänkare och talare par excellence bland forskare. Bland de hängivna är han en bhajan-kirtan samraat eller adept, och för sadhakas är han en fulländad yogacharya. För den här världens förvirrade själar är han en fyr, som känner de tre tidsperioderna lika väl som linjerna på sina händer. Han föredrar att förbli i bakgrunden, anonym och okänd, men står i det främsta ledet när det gäller att erbjuda aktning och ära till andra. Hans bildning är enorm och djup, men mycket mer värdefull är hans iver att tjäna och hans outtröttliga ansträngningar att förbättra villkoren för andra. Genom att förstå behoven och kraven i dagens samhälle har han format sitt liv på ett sådant sätt att han lätt och utan ansträngning vinner allas hjärtan. För honom är alla, både barn och äldre, män och kvinnor ett förkroppsligande av den Absoluta Guden. Han ser samma ande i alla och gör inte skillnad på människor. Precis som en mamma älskar alla sina barn lika, så är Swami Satyanandas kärlek opartisk och universell.

I november reste Swami Satyam till Gondia för ett femdagarsprogram. Därifrån åkte han till Bombay och ledde tvådagarsprogram i Nagpur och Amravati på vägen. Han stannade i Bombay i två månader, där han ledde program på så många olika platser att invånarna i Bombay bestämde sig för att publicera en samling av de satsangs han gett där.

När Swami Satyam återvände till Nandgram tittade han i mapparna och sa: ”Från och med nu kommer böcker att behöva publiceras kontinuerligt. Vi borde ha vår egen press. Du känner mycket väl till svårigheterna att få böcker tryckta i Allahabad. Pressen borde nu vara vår högsta prioritet.”

“Om detta är din vilja kommer den säkert att förverkligas,” svarade Satyavratji.

Vandringar i Bihar

Swami Satyam besökte Bihar i januari 1961. Han höll ett program i Chhapra och stannade sedan kvar en månad och ledde program på närliggande platser. Därifrån kom han till Munger…

De första dagarna bodde han i en anhängares hus i Lal Darwaza. Senare bodde han i Raibahadur Kedarnath Goenkas Ananda Bhavan, en vacker och historisk plats. Byggd av den lokala kungen Mir Qasim för många århundraden sedan, är det en vidsträckt plats med vackert designad arkitektur. På fastigheten finns trädgårdar med träd fulla av frukt, välskötta gräsmattor och alla möjliga exotiska växter och träd. Platsens naturliga skönheten är värd att se.

Men det finns något annat som gör den här platsen extra speciell. Inbäddat bakom träd, rabatter och fontäner finns en liten fyrkantig terrass med stolar och bänkar för avkoppling. Direkt nedanför rinner den mäktiga Ganges, som om hon kysste byggnadens murar. Floden är ganska bred här. Man kan sitta här i timmar utan att tröttna på utsikten. Oavsett vart man vänder sig ser man den blå himlen ovanför och det blå vattnet nedanför.

Den natursköna platsen, borta från stadens liv och rörelse, var Swami Satyananda väldigt kär. Det var här han satte ihop bhajan-häftet Siddha Prarthana, som så småningom trycktes i Allahabad. Närhelst Swami Satyananda kom till Bihar, lockade Goenkajis kärlek och tillgivenhet samt Ananda Bhavans skönhet honom alltid till Munger, och han brukade komma för att stanna i några dagar. Nu hade en ny attraktion lagts till den listan – Karna Chaura. Han åkte dit närhelst han kände för det, oavsett om det var morgon, middag eller kväll, och han hade alltid några speciella upplevelser.

De gånger han stannade i Munger gick han alltid till Karna Chaura och satte sig på den urgamla plattformen. Ibland mediterade han, andra gånger gick han dit för att sova. Ibland fick han visioner som skakade om honom, men han återvände alltid till platsen.

Goenkaji ville att Swamiji skulle slå sig ner i Munger. Han brukade alltid säga, "Snälla stanna här i denna stad välsignad av *uttarvahini* eller den norrut strömmande Ganges. Om du så önskar kommer vi att bygga ett ashram åt dig också." Till vilket Swami Satyananda alltid sa: "Jag vill inte bygga ett ashram. Men när jag besöker Munger kommer jag definitivt att stanna i Ananda Bhavan."

I Bhagalpur brukade han bo på Shiv Bhavan. Mrs Adhyavati Sahay kände Swami Satyam från hans dagar i Rishikesh och alla i familjen höll honom i stor aktning. Många av familjemedlemmarna tog mantra-initiering från Swamiji, inklusive Mrs Sushila Sahay, Dr B.L. Prasad och Mrs Hemlata Prasad som också var nära anhängare, och som hjälpte till på alla möjliga sätt.

I Chhapra bodde Swamiji hos Kailaspati Narayan, en hängiven discipel som så småningom publicerade en bok med hans *satsangs*. Från Munger brukade Swami Satyam resa till Bhagalpur, Chhapra, Katrasgarh, Sitamarhi, Patna och andra platser, leda *satsang*-program och sedan återvända till Munger.

En fåfäng thakurs, godsherres, förvandling

Swami Satyanandas disciplar och anhängare kan hittas överallt. Hans karaktär är sådan att den som träffar honom eller deltar i hans *satsang*, om så bara en gång, är oförmögen att glömma honom för resten av sitt liv. Även om man är ateist eller en orubblig motståndare till Swamijis åsikter, förvandlas man till en passionerad anhängare efter att ha träffat honom. Låt mig berätta en incident som belyser denna aspekt av Swamijis personlighet…

Det finns en liten by vid namn Raipur i Rewa-distriktet. Hela byn levde i vördnad för godsägaren, Thakur Ravinandan Singh. Hans yngre bror, Narendra Singh, var major i armén och var stationerad i Delhi under Swamijis tid i Rishikesh. Han åkte regelbundet till Rishikesh och träffade Swami Satyam, som han respekterade mycket. Han utförde mycket personlig sadhana och skrev ofta brev till Swami Satyam för vägledning.

Han hade en återkommande förfrågan till Swamiji, "Om du någonsin råkar besöka Rewa, snälla gå till mina förfäders by också. Det är ett mycket outvecklat och omodernt område; din närvaro kommer definitivt att åstadkomma en positiv förändring i min familj och i hela byn."

När Swamiji besökte Rewa 1959, bestämde han sig för att också åka till den här byn i Raipur. Så snart han kom in i byn varnade byborna honom, "Mahatmaji, snälla gå tillbaka vägen du kom. Vår despotiska thakur tvekar inte ens att stjäla en sadhus eller sannyasins magra tillhörigheter."

"Jag har kommit hit för att besöka just den där thakurns hem," svarade Swamiji. "Snälla visa mig vägen."

Byborna vädjade till honom. "Snälla gå inte; du kommer helt säkert att bli förolämpad och förnedrad. En gång närmade sig en sadhu thakurn med sin ko i släptåg. Thakurn ryckte till sig kon, gav sadhun stryk när han protesterade och skickade iväg honom. Han har alltid ett gevär med sig. Till och med tiggarna är rädda för att närma sig honom. Så Maharaj, snälla släpp tanken på att träffa detta råskinn."

"I så fall," sa Swami Satyananda med ett leende, "måste jag definitivt träffa honom." Med det sagt så begav han sig till hans port.

Vid deras första möte var thakurns beteende mot Swami Satyananda minst sagt kyligt. Till slut sa han, "Eftersom min yngre bror har skickat dig, kommer jag att be dig att stanna en dag i mitt hus." Thakur Ravinandan Singh hade en vän, Dharmadas Mishra, som var en pensionerad polischef. Båda vännerna hade satsang med Swamiji den dagen. När han förberedde sig för att åka nästa dag sa thakurn: "Maharaj, stanna kvar en dag eller två."

"Min guru har befallit mig att ha satsang med alla, hög eller låg, rik eller fattig," sa Swamiji, "så jag kommer att stanna i templet i närheten och ha satsang med byborna där."

"Tja, i så fall kommer jag att bjuda hit byborna. Men du måste stanna i mitt hus", sa thakurn med eftertryck.

Några bybor kom, darrande av rädsla, när de blivit inbjudna till Swamijis satsang. När det gällde Swamijis

avresa, sköts den hela tiden upp och det slutade med att han stannade i thakurns residens i nästan en månad. Sakta började många bybor också att delta i Swamijis satsangs.

Thakurn älskade bhang, som dagligen tillreddes åt honom. Utövandet av purdah var så strikt att ingen, inte ens solen, än mindre en dödlig, kunde kasta en blick på hushållets kvinnors ansikten. Vapenkulturen var så djupt rotad i regionen att även kvinnorna bar revolvrar. Små pojkar bar vapen när de gick till skolan. Flickorna gick såklart inte i skolan alls.

Thakurns familj var extremt rik, men de var så giriga att de efter varje monsunsäsong tog fram allt 'guld, silver och kontanter' för att torka det i solen av rädsla för att det skulle mögla! Innan torkningen skulle hela förmögenheten vägas och sedan vägdes den igen innan den sattes tillbaka. Om tjänstefolket noterade en siffra några uns lägre, ansågs det acceptabelt. Om de noterade samma siffran sa thakurn: "Det har inte torkat ordentligt, lägg ut det i solen igen imorgon!"

Thakurn var överdrivet försiktig när han var ute och reste. Om han var tvungen att resa till en by 16 kilometer bort, brukade stora förberedelser göras inför hans resa. Bhang skulle tillredas, en elefant skulle stå redo att bära thakurn och många människor skulle ansluta sig till följet. När de fick reda på att de hade färdats två mil eller så och rest längre än sin destination, slog de upp sina tält exakt där de var och njöt av mat, dryck och bhang långt in på natten, varefter de brukade återvända hem. Nästa dag skulle de överdådiga förberedelserna upprepas igen, men den här gången skulle de gå försiktigt fram, fråga många människor på vägen och nå sin destination direkt. Sådana var thakurns udda vanor!

Swami Satyanandas satsangs åstadkom en stor förändring i thakurns hushåll. Kvinnorna började gå på satsangs, flickorna började gå i skolan, de fattiga byborna började också bjudas in till satsangs. Thakurn kunde då och då sträcka ut en hjälpande hand till en fattig, behövande person. Dagen då Swami Satyananda till slut skulle åka, gav thakurn honom femhundra rupier.

"Jag kan inte ta emot dem," sa Swamiji. "Som en sannyasin vill jag bara att andra förstår mina läror och försöker leva i enlighet med dem, i fred, broderskap och harmoni. Du har gett mig mat och kläder, och jag är säker på att du kommer att ordna en biljett för min fortsatta resa också. Varför skulle jag då behöva de här pengarna?"

Thakurn tog fram sin revolver och riktade den rakt mot Swamiji. "Maharaj," sa han, "jag har plundrat många med pistolhot. För att inte tala om sadhus, jag har inte ens skonat tiggare. Och nu med just den här pistolen kommer jag att tvinga dig att ta emot det. För första gången i mitt liv ger jag istället för att ta. Om du inte accepterar det, skjuter jag dig.

"Swamiji skrattade, medan två Ganga-Yamuna-liknande floder strömmade nedför thakurns ansikte…

Då sa Swami Satyananda, "Ok, jag accepterar ditt bidrag. Skicka det till Satyavratji, han är den enda som har hand om allt mitt arbete, utgifter och utgivning av böcker. Vad du än skickar dit kommer bara att hjälpa min mission."

Sådan var förändringen i hjärtat som Swami Satyam åstadkom i Thakur Ravinandan Singh och hans vän, Dharmadas Mishra. Han som en gång varit byns skräck blev som en familjemedlem för alla. Senare kom Dharmadas Mishra också till Munger-ashramet och tog så småningom sannyasa-initiering i januari 1965.

Grundandet av International Yoga Fellowship

Swami Niranjans första födelsedag firades den 14 februari 1961. Fotot som togs på honom den dagen blev väldigt fint. En kopia skickades till Swami Satyananda. Två månader senare tog vi emot ett paket med kopior av hans senaste böcker, *Yoga Nidra* och *The Science of Pranayama*. Vi var glada över att se just det fotografiet tryckt i boken, med följande bildtext:

> En stor discipels nedkomst, ämnad att återuppliva indisk andlig kultur och gå i spetsen för den yogiska renässansen.

1961 höll Swami Satyam många program i Bihar. Mellan sina olika program bodde han på Ananda Bhavan och arbetade på flera olika böcker. En av dem var en översättning av *Lessons on Yoga* till hindi under titeln *Yoga Sadhana, del 1*. En sammanställning av brev för *Yoga Sadhana, del 2* pågick samtidigt. Program genomfördes också i Bombay, Amravati, Nandgram, Bhilai, Bilaspur, Raigarh och Calcutta. Anhängarna i Bombay hade sammanställt Swamijis engelska satsangs till fyra böcker, som var redo för tryckning.

I januari 1962 kom Swami Satyam till Nandgram. Han fick ett inre kall att starta en organiserad rörelse. Efter samråd med Satyavratji kom han fram till ett beslut. Den 9 januari kallade han till ett möte där den välkände författaren Dr Baldev Prasad Mishra, finansministern K.L. Shukla och andra framstående personer var inbjudna. Swami Satyam förklarade motivet och visionen bakom skapandet av International Yoga Fellowship Movement. Man enades enhälligt om att förbereda alla nödvändiga dokument för organisationen och börja förverkliga dess syfte och mål omedelbart.

Vid nästa möte, den 15 januari, sa Swami Satyam, "Det är en shivir planerad i Nagpur, och efter den måste jag åka till Bombay. Många böcker är redo för publicering. *Satyam Speaks*, *Words of Satyam*, *The Practice of Trataka*, *Yoga Chudamani Upanishad*, *Yogashakti Speaks*, *Steps to Yoga*, *Yoga Initiation Papers* och *Pawanmuktasana* är de åtta böckerna på engelska, medan i Bhagalpur, Chhapra och Munger, kommer fem böcker, nämligen *Yoga Sadhana* (*Del 1* och *2*), *Amarsangeet*, *Surya Namaskara* och *Yogasana Mudra Bandha*, att tryckas på hindi. Alla böcker kommer att skickas till Nandgram efter tryckning, där de kommer att hanteras av Satyananda Publication Society, Nandgram." Det beslutades att Satyavratji skulle vara sekreterare för Satyananda Publication Society och att han skulle registrera det så snart som möjligt.

Nästa möte om International Yoga Fellowship Movement hölls den 25 februari där kommittémedlemmarna valdes vederbörligen. Swami Satyam förklarade hur det nödvändiga

pappersarbetet skulle slutföras och hur rörelsens olika aktiviteter skulle genomföras. Efter att ha förklarat allt i detalj sa han, "Satyavratji måste också börja förbereda för den kommande tryckpressen. Så många böcker trycks just nu, vem vet hur många som kommer att tryckas i framtiden. Grunden för vår mission vilar på just dessa böcker. Jag får också inspiration och idéer om en yogatidskrift. Satyavrat och Dharmashakti kommer att behöva axla allt detta ansvar."

"Livet är som en ros", lade han till. "För att få rosen måste man kämpa sig igenom törnen. Livet är som juvelen på kobrans huvud. För att få juvelen måste man ge sig i kast med ormen. Livet är som sandelträ. För att få det doftande träet måste man försiktigt kapa grenarna utan att väcka de giftiga ormarna som ligger lindade runt dem. Detta är den svåra balansakt som dessa två också måste följa. I den här tidsåldern kan den transcendentala upplevelsen förverkligas mycket lättare av någon som lever med hus och familj än en sannyasin."

Efter att ha skisserat alla framtida aktiviteter och talat om för oss vilka olika företag vi behövde kontakta angående pressmaskineriet, reste Swami Satyam till Bihar. Från den 24 till 30 mars var han i Sitamarhi varefter han återvände till Nandgram. Formaliteterna kring registreringen av International Yoga Fellowship hade då fullbordats. Han tittade på de relevanta dokumenten, gav instruktioner om nästa fas av missionen och efter att ha skapat en atmosfär av inspiration och glädje åkte han till Nagpur. Från Nagpur fortsatte han till Bombay, där han stannade till slutet av april. I början av maj återvände han till Nandgram.

Han skrev ett brev till Swami Sivananda och informerade honom om inrättandet av International Yoga Fellowship och bad om hans välsignelser för missionens framgång. Vi fick snart ett välsignande brev från Swami Sivananda:

Var hälsade gudomliga själar!

Jag sänder mina hjärtliga gratulationer till er alla för att ni har startat International Yoga Fellowship Movement.

Må Gud den allsmäktige skänka er total framgång med denna ädla mission. Jag sänder Lord Vishwanaths prasad som välsignelse.

Andlig frid är den indiska civilisationens kännetecken. Det är en gudomlig egenskap som tillhör själens rike. Denna frid blommar i ett rent hjärta. Oavsett om du kallar det frid eller befrielse, ande eller Gud, är det en och samma sak. Denna frid kan uppnås genom meditation, hängivenhet, japa och bön.

Det är omöjligt att finna frid genom förvärv av rikedom eller andra världsliga föremål. Den som överger passioner och begär uppnår evig frid.

Avlägsna hatet, girigheten, villfarelsen, självviskheten och svartsjukan som är djupt rotad i det mänskliga samhället och sprid budskapet om inre frid. Endast inre frid kan leda till världsfred. Det är den enda sanna tjänsten för mänskligheten. Må Gud hjälpa och bistå er i den stora uppgift som ligger framför er.

Med tilltro, kärlek och Om
Swami Sivananda Saraswati

Divine Life Society,
Sivananda Nagar (Rishikesh)

Efter att ha tagit emot välsignelserna från den store gurun började missionens aktiviteter på riktigt allvar. Alla var mycket inspirerade och entusiastiska över rörelsens ideal.

Chaturmas i Ananda Bhavan

Satyam kom till Munger för chaturmas. Närhelst han kom till Munger bodde han på Ananda Bhavan. Förutom den enorma huvudbyggnaden i Ananda Bhavan, fanns det en mindre byggnad, Gol Kothi, som var utrustad med alla faciliteter. Han bestämde sig för att bo i den byggnaden under chaturmas. Den tysta, avskilda miljön på platsen passade honom riktigt bra. På natten vågade inte ens väktarna vistas

i den gamla anläggningen som var genomsyrad av historia. Vid 23-tiden låste väktarna alla byggnader, gav nycklarna till Swami Satyam och lämnade fastigheten. De kom tillbaka först vid 5.00 nästa morgon.

Swami Satyam utövade svår sadhana vid den tiden. Han åt bara frukt en gång om dagen. Han började en avancerad hathayoga-sadhana. Nätterna var fullkomligt lugna och tysta, med höga, lummiga träd överallt, med den skeppslika Ananda Bhavan i mitten och den mindre Gol Kothi vid dess sida. Hela naturen var tyst, med undantag för ljudet av Ganges vågor som mjukt skvalpade mot stranden i närheten. I denna fördelaktiga miljö fördjupade Swami Satyam sig helt i sin sadhana, ibland fortsatte han sin japa-sadhana hela natten.

En natt hörde Swami Satyam ljudet av någon som dansade till ackompanjemang av gripande musik. Han trodde att tjänstefolket vanligtvis åkte hem för natten, men kanske hade de tagit med sig en dansös ikväll. Han gick över till deras rum för att få reda på sanningen, men han fann rummen låsta. Och ändå kunde han höra stycken av den melodiösa ragan *Basant Bahaar*. "Den här bungalowen tillhörde en gång Mir Qasim," sa han för sig själv. "Kanske har någon kung eller adelsman mördat en dansös så hennes ande fortfarande vandrar omkring här." Han lyssnade uppmärksamt på musiken. Det lät verkligt och levande. Melodin, harmonin och rytmen var ganska tilltalande för öronen och han fortsatte att lyssna…

Han hörde den här musiken många gånger under sin vistelse på Ananda Bhavan. Men det störde honom aldrig och hans sadhana fick ett framgångsrikt slut. Därefter flyttade Swami Satyam in i den större byggnaden. Omkring åtta eller tio trädgårdsmästare och väktare var där under dagen. Folk kom för att strosa runt i de vackra trädgårdarna. Goenkaji och hans familj kom också förbi många gånger, men ingen stannade kvar över natten. Ingen vågade sig ens i närheten av den platsen på natten. På den tiden var Munger glesbefolkat. Det fanns ett bårhus i närheten också, vilket var ytterligare

en anledning till att folk var rädda för platsen. De kallade platsen 'spökhuset' och undvek den helt nattetid.

Men Swami Satyam tyckte väldigt mycket om den här platsen. Den bakre delen av byggnaden som ligger nära Ganges, dit folk var rädda för att gå även under dagen, var Swami Satyams favoritplats. Han brukade ofta sitta där och njuta av moder naturs stilla frid, långt ifrån den stressade omvärldens problem och bekymmer.

Konstiga saker började äga rum även i huvudbyggnaden. Swami Satyam hörde vid flertalet tillfällen ljudet av någon som räknade mynt i ett angränsande rum. Han visste att det inte fanns någon där, för dörren var låst och reglad och han hade nyckeln. Det hände även andra oförklarliga incidenter. Medan han var engagerad i sadhana och anushthana på natten, verkade massor av fåglar flyga runt i rummet. Swami Satyam brydde sig aldrig särskilt mycket om dessa händelser. Han hade vistats i Ananda Bhavan många gånger och de här incidenterna inträffade bara när han genomförde rigorös sadhana. Oavsett om de var spöken eller siddhis av sadhana, brydde sig Swami Satyam inte och han ignorerade dem helt och fortsatte med sin sadhana.

"En viss del av min personlighet har alltid varit intellektuell", sa Swami Satyam. "Min fallenhet för undersökningar och analys var stark redan från barndomen. Även om jag tillbringade större delen av min tid med att utöva karmayoga i min gurus ashram, hittade jag ändå tid att studera de klassiska filosofi- och sadhanasystemen. Samkhya-filosofin är min favorit. Jag måste ha läst allt som finns att läsa om världens olika religioner och filosofier."

"När helst jag träffade min gurubhai, Swami Chidananda, som jag uppskattar väldigt mycket, var det första han sa: 'Jag kommer inte att argumentera med dig, Satyam. Vad du än säger är rätt.' Swami Venkatesananda brukade säga samma sak. Än idag anser mina gurubhais att jag är en argumentativ intellektuell. Och på grund av detta karaktärsdrag har rädsla och fruktan ingen effekt på mig. Jag har mitt eget sätt att tänka igenom saker."

Sådan är stora personligheters natur…

Samtidigt hade B.N.C.-bruket i Nandgram varit stängt i många månader. Det fanns inget hopp om att återuppta verksamheten inom en snar framtid. Ägaren bodde i Calcutta, och bruket sköttes av hans son och svärson. Även andra viktiga administrativa tjänster hade tillsatts av släkt och vänner. När ägarna inte kunde driva bruket ordentligt la de ner det. Tjänstemännen var fortfarande närvarande på kontoret, men de omkring femtusen arbetarna hade blivit uppsagda. En kamp pågick mellan fackföreningen och ledningen. Lokala politiker förvärrade situationen genom att hetsa upp arbetarna.

Sadhana shivir i Rajgir

I oktober 1962 organiserades en femton dagar lång sadhana shivir i Rajgir av anhängarna från Bhagalpur, som besöktes av sadhakas från Chhapra, Bombay och Bhagalpur. Satyavrat och Dharmashakti kom från Nandgram för att delta i sadhana-programmet. De tog med sig Niranjan också, som då var ett och ett halvt år gammal. Rajgir är en plats värd att se för dess naturliga skönhet och antika historia. Denna plats var välbesökt av Lord Buddha. Han bodde på det närliggande berget Gridhakoot under en tid. Det finns många grottor och *viharas*, kloster, från den buddhistiska eran. De förtrollande vattenfallen, kullarna och de varma källorna tar andan ur en. Under Mahabharata-eran var det Kung Jarasandhas huvudstad och Lord Krishna besökte platsen med Arjuna och Bhima.

Denna shivirs dagliga rutin involverade sadhana, satsang, föredrag, vitaliserande bad i de varma källorna och långa promenader i de vackra omgivningarna. Swami Satyam berättade intressanta fakta och anekdoter. På kvällarna satt vi vid hans sida för att höra inspirerande satsangs:

> Lyckliga är de vars hjärtan är fyllda av ömma känslor för gurun, för på den vägen är känslor som elektriska strömmar. Om sadhakas som har ett överflöd av denna känslomässiga energi inte använder den på ett bra sätt,

missar de sitt livs chans. För det första är kärlek extremt svår att hitta i den här världen och även om man hittar den, är den vanligtvis befläckad av lust, passion och andra basala känslor, varför världslig kärlek antingen slutar som hat eller besatthet. Samma sak händer med kärleken till gurun. Oftast är den frånvarande, och om den finns, består den av ljumma känslor av aktning och beundran, inte av ett starkt band av kärlek och tillgivenhet. Och även om det finns en stark känsla av kärlek, tenderar den känslan gradvis att bli förvriden och förvrängd.

Men där gurun och discipeln är förenade på alla plan, där det inte finns någon förvanskning eller förvrängning i deras förhållande, kommer alla gudomliga energier och krafter till liv. Kärlek ska vara djup och extraordinär, men ändå förbli ren och sublim. Precis som elektricitet driver både det sändande och det mottagande instrumentet, så väcker känslan av sann kärlek liv i både guru och discipel. Om du har en sådan närhet till gurun, marschera då modigt på dhyanas väg och passera modigt varje milstolpe. Lyssna på alla meddelanden jag skickar. Använd sinnets inre språk för att skicka och ta emot meddelanden i den mentala sfären. Förstå dessa begrepp och tillämpa dem sedan. Meditera, meditera... förlora dig själv i strömmen av kontinuerlig hågkomst. Vad som hände, varför det hände, vad som kommer att hända – det är meningslösa frågor. Slösa aldrig din tid på att tänka på dem. Allt är bara Guds gåva till dig. Han är den enda Givaren. Tänk inte på varför han gav till den ena och inte till den andra. Att hysa sådana tankar är ren galenskap.

Höj dig över de triviala reaktionerna i det dagliga livet. Detta är en högre nivå av sadhana. Praktisera obundenhet. Oenighet och missämja är mentala fantasier. Lidande är inget annat än en mental skapelse. Var glad och nöjd. Det är riktig sannyasa. Att engagera sig i vad som helst och i allting är ett tecken på världslighet. Svängandet av lyckans och sorgens pendel skapar störningar i ens sadhana. Låt livet gå vidare på sitt eget

ljuva sätt. Var alltid glad. Du behöver inte göra någonting, Gud kommer att göra det som behövs. Du agerar bara som en maskin.

Jag bryr mig endast om arbetet och aktiviteterna kring min mission. Jag har inget behov av tillfälliga vänner. Myglare och slöfockar kommer automatiskt att sållas bort. Mitt arbete kommer att föras vidare av Satyavrat och Dharmashakti. Jag ser fullständighet hos er två. Andra är också kapabla och användbara, men jag kan inte kalla dem mina egna. Även om jag blir skurkaktig, kommer ni två aldrig att överge mig, medan alla andra kommer att vända sig bort och gå sin väg.

Dina framsteg är tillfredsställande. Framhärda med din sadhana. Okunnighetens moln kommer definitivt att blåsa bort och kunskapens ljus kommer att lysa igenom. Ha alltid det enda namnet, den enda formen, i åtanke. Glöm det aldrig för en sekund. Låt de mentala vågorna tystna, låt stormarna försvinna. Inte förrän då avtar de mentala vågorna i själens underliggande skikt...

En kvinna går sakta, men stadigt och resolut framåt. Kvinnor har knappt gått på den här vägen tidigare, men vem har brytt sig om att visa dem vägen? Några försökte själva, men de gick vilse. Det är en stor och sällsynt slump att ni båda följer mig på exakt parallella vägar. Det är en samskara utan motstycke. Dharmashakti, du har fått en 'juvel' som en välsignelse för din tapasya och goda samskaras. Fördjupa dig i ett liv av tyaga, tapasya och sadhana, för att säkerställa en ljus framtid för denna 'juvel'. Börja att sakta dra tillbaka tankevågorna, en efter en, med hjälp av verktygen 'namn' och 'form'. Ibland ser du moln, ibland blixtar, ibland stjärnor, ibland månsken, ibland en promenad i himlen… Förstår du?

Och ibland kommer du att höra ljudet från veena, sitar och trummor, ibland surrandet av bin och ibland anahad eller det transcendentalt ljudet. När sadhana blir full av glädje och lycka, tenderar nästan alla att gå vilse i den lyckan. Det kan också vara ett hinder. Låt

aldrig upplevelser av smärta, njutning eller lycka ställa sig i vägen för den ständiga hågkomsten av ditt mantra, namn och formen av din ishta. Ju mer uppmärksamhet du ägnar ditt sinne och dess nycker, desto större blir ångesten, oron, förvirringen, disharmonin och glömskan av din ishta. Sann kärlek är en upplevelse bortom beskrivning, medan sprången i det hjortliknande sinnet är begränsade till buren skapad av maya. Du bör bara bry dig om din sadhana. Framsteg sker och kommer att ske.

En kvinnas sinne är sannerligen som kvicksilver. Hennes natur är som nektar, men om hon blir förblindad av själviskhet kan hon också förvandlas till gift. Om hennes sinne blir helt fokuserat och målmedvetet, vilka under det då kan skapa! Människor frågar om män och kvinnor behåller sina olika egenskaper även på det andliga planet? I den fysiska sfären är detta naturligtvis sant, men inte i den andliga sfären. Där är de ett element, en energi, ett flöde, och båda måste genomgå sadhanas eld och forma sina sinnen kring mantrat och ishtan, namn och form. Vilka skillnader vi än ser beror på uppväxt, utbildning och andra influenser från samhället. Så fort sadhana mognar faller de gamla löven av och våren sätter in. Alla tvivel försvinner och ersätts av självförtroende och tro.

Egentligen har samhället projicerat sina egna fel och brister på det feminina sinnet; hon har tvingats forma sig efter samhällets föreskrifter. Kvinnor har genom hela mänsklighetens historia tvingats genomgå förnedrande prövningar och vedermödor, men det betyder inte att de är underordnade. I slutändan är allas sanna natur andens, *sat-chit-ananda*, sant-medvetande-lycksalighet. Samskaras som manifesterar sig i det yttre är bara en täckande slöja.

Lokalbefolkningen lämnade efter satsangen men sadhana shivir-deltagarna blev kvar hos Swamiji. Till oss sa Swami Satyam:

När den andliga energin intensifieras, börjar hågkomsten av namn och form att flöda oavbrutet. När det fortsätter

i drömtillståndet, vet då att det har berört ditt innersta medvetande. När du upplever framsteg i meditation, vet då att hågkomsten av namn och form har intensifierats. När det börjar framstå som verklighet, vet då att hågkomsten har blivit levande. Inspirationens flod rinner inom dig; låt den ha ett vidare flöde än tidigare. Du måste se över dina sankalpas och ge dem konkret form. Skaka av de gamla löven från tidigare år. Låt nya löv, nya blommor, nya grenar förebåda början på en ny vår.

Låt inte svaghet smyga sig in i dina sankalpas. Stärk din tilltro. Den tvivelfyllda natten passerar. Må tilltrons sol lysa fram så att du också kan vägleda andra på denna väg. Dina tankar bör bara gå åt ett håll. Bakom varje tanke bör finnas den underliggande önskan om att uppnå perfektion i uppfattningen av formen.

Fullända din sadhana i ensamhet. Använd japa, mala, bilder, purascharana, mouna, ensamhet, asana, pranayama, självstudier, skrivandet av mantra och meditation. Kontemplera över Gud även i sömnen, japa och dhyana även i dina drömmar! Under de kommande femton dagarna, glöm allt och fördjupa dig i den högsta lycksaligheten.

Vi måste alltid arbeta med vårt mål i åtanke. Genom japa och dhyana, tilltro och övertygelse måste vi vakna upp och manifestera en kraftfull energi. Vi måste manifestera vår ishta som en medveten, levande varelse. Vi måste lära oss att stänga sinnenas dörrar, till och med en minut eller en halv minut räcker. Först då kan vi förvänta oss att de inre dörrarna öppnas. Detta är tillståndet meditation, för vilket tystnad i sinnet är avgörande. Detta är endast möjligt genom kontinuerlig hågkomst och japa av namnet.

Du måste grundligt utrota rädsla av alla slag. Det finns inget behov av att vara rädd för vare sig sanning eller lögn, synd eller dygd, vad man får eller inte får göra, gud eller demon. Rädsla uppstår från saker gömda i hjärtat, från handlingar som är avsedda att döljas för andra. Att

höra ont skvaller om andra eller att gynna den ena på bekostnad av den andra, skapar också en känsla av rädsla. Men verklig rädsla uppstår från förlust av tilltron på Gud. Alla andra rädslor är bara olika manifestationer av denna primära rädsla.

Ogynnsamhet och okunnighet kvarstår så länge det finns rädsla. Du måste lägga din rädsla åt sidan och meditera djupt. Japa med varje inkommande och utgående andetag, gradvist upphörande av alla tankar, seger över ångest och nervositet, meditation och mer meditation; först då kan du gå in. När du väl är inne hittar du vägen vidare. Stäng alla dörrar. Världslighetens vindar kommer att öppna dem igen. Återigen måste du stänga dem ordentligt. Om japa av namnet slutar kommer allt att stanna.

Sinnet går på bete,
ångest är som en tagg i sidan,
blommor attraherar sinnet.

Kråkan kraxar gällt,
mäktergalen trollbinder,
papegojan väcker minnen.

Sommaren är het,
vinterfrossa in till benen,
fixera sinnet på en tanke.

Låt hunden skälla,
håll dig distanserad och opåverkad,
var fri från önsketänkande.

Vem har inte bekymmer och problem? Floden rinner, det är dess natur. Livet går vidare, det är dess natur. Om vi måste vara oroliga, bör det bara vara över en sak – hur man får en glimt av 'den gudomliga formen'. Det borde vara vår ständiga tanke, vår ständiga oro. Tro inte att du har blivit befriad genom att ta emot ett mantra. Vi har alltid varit fria, när begick vi synder? Vad är rätt och fel trots allt? En mördare får sitt straff i den här världen. Vi

har inte tagit mantra-diksha för befrielse, snarare är det för gudsförverkligande som vi har tagit emot mantrat. Vi älskar Honom, det är därför vi har påbörjat sadhana. Ta bort allt detta bagage av rätt-fel, bundenhet-befrielse och alla andra värdelösa föreställningar.

Världslig kärlek leder till undergång. Sorg vid separation, lycka vid återförening – dessa är symptom på världslig kärlek. Sann kärlek är mogen och seriös. Den är evig frid och oändlig glädje till sin natur. Min Gud har inte gått någonstans, Han kommer inte någonstans ifrån, Han finns i varenda cell i mitt väsen – det här borde vara vår attityd. Först då kan guru och discipel undvika fallgroparna av bundenhet och undergång. Först då kan discipeln få en glimt av den högre kunskapen. Väck din själ, stig upp och förena dig med din guru i meditation, genom att riva barriärerna av rum och tid. Enbart mekanisk upprepning av guruns namn kommer inte att räcka. Denna yoga bör pågå dag och natt. Världen är en bur, begränsad av framgångens och misslyckandens stängsel, hopp och förtvivlan, medan andligt liv är ett brett, öppet fält av glädjefylld lek. Ibland vinner vi, ibland förlorar vi, ibland blir vi sårade, ändå reser vi oss upp och skrattar. Hari Om.

De olika satsangs fortsatte i denna anda varje dag. Många människor var med på dessa satsangs, ställde frågor och diskuterade sina problem. Till och med Swami Satyams vardagliga yttranden hade kvaliteten av en satsang. När han tillfrågades om något svarade han på ett klart och tydligt sätt. En dag, när han förklarade attityden hos en bhakta som har kapitulerat fullständigt, sa han, "En sann bhakta accepterar både glädje och lidande, njutning och smärta som en gynnsam gåva från Gud."

Det du anser vara en förbannelse
och orsaken till rasande bränder överallt
är Guds välsignelse i förklädnad;
kom ihåg denna gyllene sanning för alltid.

Sedan berättade han en kort historia för att illustrera sin poäng. Medan Sri Rama och Lakshman letade efter Sita, kom de till Pampasjöns strand. De stack in sina pilar i den mjuka sanden och gick ner i vattnet för att bada. När de drog upp sina pilar efter badet, hade en av dem blod på spetsen. De insåg att pilen måste ha oavsiktligen genomborrat en groda. De blev mycket bedrövade och sa till grodan: "Du borde ha skrikit högt när pilen genomborrade dig."

Grodan svarade med en sorgsen ton, "När jag har ställts inför svårigheter eller faror, har jag ropat *Rama Rama* för att rädda mig själv. Men idag när frälsaren själv blev mördaren, vem skulle jag ha kallat på för hjälp? Och varför? Denna skada är också en form av Herrens nåd." Hur sublima är inte känslorna hos en sådan bhakta!

Vi fortsatte att simma i de oupphörligt flödande strömmarna av Swamijis satsangs i en vecka eller så. Och sedan gjorde vi oss redo att med förnyad kraft och entusiasm, återvända till våra respektive arbetsområden. Vi gjorde även ett besök till det närliggande Nalanda. Ett möte för International Yoga Fellowships kommitté hölls också, där framtida program skissades upp med Swami Satyams detaljerade instruktioner.

Grundandet av Yoga Vidya-pressen

Swami Satyam bad oss installera tryckpressar i Nandgram. "Det kan ta upp till fyra eller fem månader" sa han, "för maskinerna att komma, bli installerade och för att kunna påbörja tryckningen. Jag har bestämt att börja publicera yogatidskrifter på engelska och hindi med start i januari 1963. Ni har ett stort arbete framför er. Böckerna har redan börjat anlända till er i Nandgram. Tryckningen av dessa kommer att fortsätta och de kommer att förvaras hos er. I framtiden kommer böcker att tryckas på våra egna maskiner." Han förklarade allting om maskinerna. Vi visade honom katalogerna och broschyrerna som vi fått för olika tryckpressar.

Swami Satyam anlände till Munger via Bhagalpur och Chhapra. Hans arbete växte med stormsteg. Han fick mycket

stöd för spridningen av yoga från alla håll. Premniti Babu lät göra en 150-metersfilm om Swamijis pawanmuktasana-serie och gav även pärmar med filmnegativen. Devaniti Babu bidrog med en kopia av en 3600 meter lång färgfilm av yoga-asanas. Goenkaji och andra anhängare bidrog med en sexton millimeters projektor, tre bandspelare, band, transformatorer och armbandsur.

Swami Satyam tar emot och kommer att fortsätta ta emot många saker från sina anhängare men de saker han fick i början av sin mission har en särskild plats i hans hjärta. Även nu blir han sentimental när han pratar om dem. Han säger "Dessa saker visade sig vara ovärderliga, för det var genom dem som mitt arbete att sprida yoga tog fart. Människorna som gav dem är de som verkligen bidrog till starten av min yogamission." Och mycket snabbt började hans yogamission spridas i Bihar.

Swami Satyam brukade spela bhajans och satsangs på sin bandspelare vart han än gick. Han träffade ofta stora helgon och visa, och han brukade spela upp deras välsignande tal och föreläsningar. Han brukade också visa filmer om pawanmuktasana och andra yoga-asanas. Många nya böcker trycktes. Femton böcker på mellan sextio och trehundra sidor vardera hade redan tryckts och skickats till Nandgram. Swamiji brukade distribuera dessa böcker gratis till alla.

I januari 1963 fick vi ett brev från Swami Satyam där han skrev: "Jag har skickat januarinumren av två tidskrifter, *Yoga Vidya* på hindi och *Yoga* på engelska, för tryckning. Under de kommande två eller tre månaderna kommer de att tryckas i externa pressar, men när er press väl är i drift kommer allt tryckarbete att flyttas till Nandgram. Er press kommer att heta Yoga Vidya Press. Få registreringen gjord under det namnet." Tidskrifterna kom ut i tid och alla disciplar, anhängare och bekanta fick exemplar. Den här nya satsningen uppskattades mycket av alla och de lovade all möjlig hjälp och stöd.

Satyavratji skaffade ett hus i hjärtat av staden och satte upp skyltar utanför huset där det stod "Satyananda

Publication Society" och "Yoga Vidya Printing Press". Sedan började han ordna med utrustning till pressen. Det var ingen lätt uppgift. Dels hade nedläggningen av bruket ökat hans arbetsbörda på kontoret, dels hade han inga tidigare kunskaper eller erfarenheter av pressmaskineri. Satyavratji la ansvaret för att sätta ihop pressen på Jai Narayans axlar, en av Dharmashaktis bröder som hade drivit Suruchi Press i Nagpur i fyra år. Jai Narayan åkte till Amritsar och Allahabad för att titta på de olika tillgängliga modellerna. Sedan, enligt instruktionerna från Swami Satyam, skaffade han två tryckpressar, en stor och en liten, tillsammans med alla andra tillbehör. En skärmaskin införskaffades från Calcutta och typerna kom från Allahabad och Pune. När all utrustning väl hade anlänt till Nandgram kom mekaniker från Nagpur för att installera maskinerna.

I början visade det sig att det var mycket komplicerat att driva pressen. För varje liten sak eller reservdel var man tvungen att åka till Nagpur eller Raipur. Reparationsarbetet på olika maskindelar kunde bara utföras i Calcutta, eftersom det inte fanns någon kunnig mekaniker i Nandgram. Före 1963 fanns det bara två tryckpressar i Nandgram. Yoga Vidya Press var den tredje att starta sin verksamhet och 1983 (när Yoga Vidya Press slutligen avvecklades) fanns det trettiotvå pressar i drift. Nu finns allt som behövs tillgängligt i Nandgram, vare sig det handlar om mekanik, reservdelar eller andra tillbehör.

Swami Satyam tillbringade januari och februari 1963 i Chhapra. I mars kom han till Nandgram och den 15:e reste han till Nagpur. Efter att ha genomfört ett program där fortsatte han till Bombay. I april återvände han till Nandgram, inspekterade pressmaskineriet och efter att ha gett detaljerade instruktioner om hur pressen skulle skötas, tryckningen av tidskrifterna och utskicken till prenumeranterna fortsatte han till Chhapra. Därifrån skickade han allt relevant material till tidskrifterna till oss i Nandgram och begav sig sedan till Munger, där han planerade att stanna ett tag.

Med Swami Satyams välvilja föll allt snart på plats. Maskinerna började fungera tillfredsställande och alla pärmar, register, blanketter, kvittoböcker, innehållet för tidskrifterna (inklusive det sista färdiga innehållet för majnumret) och adresserna till prenumeranter kom från Chhapra. Och med det stora helgonets välsignelser invigde Yoga Vidya Printing Press sin verksamhet med majnumren av *Yoga Vidya* och *Yoga*.

"Jag är väldigt glad att vi har vår egen press nu", sa Swami Satyam. "Böcker är grunden i vår mission. Jag skulle vilja etablera moderna pressar i landets alla fyra hörn, varifrån våra böcker kan ges ut och distribueras på många olika språk. Nu har Yoga Vidya Printing Press startat i Nandgram och det är samtidigt huvudkontoret för vår International Yoga Fellowship Movement. I framtiden, förutom att vara distributionsnavet för alla våra böcker kommer all verksamhet i vår mission att utföras från Nandgram."

Invånarna i Raigarh hade insisterat på att bygga ett ashram där Swami Satyam kunde bo permanent. Men Swami Satyam sa alltid, "Jag kommer aldrig att skapa ett ashram. Jag kommer att vara en vandrande sadhu till 1968. Efter att ha fullbordat tolv år som pilgrim kommer jag att åka till Himalaya." Trots det byggde människorna där en plats som de började kalla ett ashram. För att vara ärlig, hade till och med Satyavratji ett ashram i åtanke, som han även hade köpt mark till. Men enligt Swami Satyams direktiv var han upptagen med pressen och publiceringen av böcker och tidskrifter. Han glömde till och med att han någonsin hade planerat att bygga ett ashram eller ett hus på den tomten.

På Goenkajis särskilda begäran beslutade Swami Satyam att tillbringa chaturmas på Ananda Bhavan. På begäran av lokalbefolkningen började Swami Satyam leda en asanaklass mellan klockan 5.00 och 6.00 och satsang från klockan 17.30 till 19.00. Från den 4 juli, den heliga Guru Poornimadagen, började Swami Satyam sin hathayoga-sadhana. Tanken på ett ashram fanns inte alls i hans tankevärld. Men ödet är oundvikligt. Ibland visar det sig på de mest ofattbara sätt…

Swami Sivanandas Mahasamadhi

Klockan 3.00 den 14 juli 1963 hade Swami Satyam en transcendental upplevelse, som återges nedan med hans egna ord:

> Den 14 juli 1963 sov jag i min säng i Munger när jag plötsligt vaknade upp inom mig själv. Jag kan inte säga vilken sfär av medvetande jag befann mig i (här använder jag inte ordet dröm eller vision). Jag sov djupt och i sömnen tog sig mitt medvetande plötsligt bortom upplevelserna av kropp och sinne. Jag stod på Ganges högra strand i Rishikesh, och en ångbåt var på väg över till andra sidan. Min guru, Swami Sivananda, satt på en stol längst bak i båten och tittade mot Swargashram. Det blåstes i trumpeter och trumpetsnäckor och det ringdes i klockor.
>
> Då, för ett kort ögonblick, vände sig Swami Sivananda om och tittade på mig, samtidigt som båtens propellrar stänkte vatten på min kropp. Där slutade det inre uppvaknandet, men när jag reste mig ur sängen hade upplevelsen varit så verklig att jag fortfarande inte visste om jag var i Rishikesh eller Munger. När jag såg mig omkring tänkte jag: 'Vad är det här? Drömmer jag?' Jag trodde att Rishikesh hade varit den verkliga upplevelsen och nu drömde jag om Munger. Tillståndet av förvirring blev outhärdligt. Sakta återtog jag kontrollen över mig själv och insåg att jag var i Munger, inte i Rishikesh.
>
> Den här inre upplevelsen var ytterst levande, det var ingen dröm. Det kändes som om jag hade lämnat *prithvi loka*, det jordiska planet, och rest till *chandra loka*, det himmelska planet, för att träffa Swami Sivananda. Hela upplevelsen hade varit väldigt tydlig och jag hade varit fullt medveten hela tiden. Det var verkligen en transcendental, evinnerlig upplevelse.

Strax därefter sa Swami Satyananda till Goenkaji, "Jag ska resa till Rishikesh. Guruji finns inte längre." Han gick

till stationen och tog ett tåg till Rishikesh. När han kom dit pågick *akhanda kirtan*, obruten kirtan. Det verkade som om alla disciplar och anhängare, hela Swami Sivanandas "familj" hade samlats där för att visa sin aktning en sista gång.

Den 16 juli gavs Swami Sivananda *bhu samadhi*, jordfästning, i sanctum sanctorum i Samadhi Mandir, som redan hade byggts. Swami Sivananda hade vetat hur länge hans jordiska kropp skulle finnas kvar här på jorden. Kvällen innan *S*ivaratri *h*ade han sagt, "Den som vill ta sannyasa bör göra det nu. Vem vet om jag kommer att vara med nästa Sivaratri." I juni hade han sagt, "Det här är min sista föreläsning och satsang." Dagen därpå hade han insjuknat. Skrattandes kunde han fråga disciplarna som samlats runt honom: "Vem kommer med mig?" När någon sa ja, skakade han på huvudet och sa: "Någon annan kommer att följa med mig." Enligt läkarna var hans tillstånd allvarligt, men när någon ställde honom en fråga svarade han med fullkomlig närvaro, som om han hade total kontroll över sina medvetna förmågor. I två dagar hade han inte ätit eller druckit någonting, inte ens en droppe vatten. På kvällen den 13:e bad han om Ganges-vatten och drack mer än ett halvt glas. Han var väldigt glad efteråt. När disciplarna såg hur hans ansikte utstrålade en sådan fridfull glädje och lycksalighet måste de ha känt en viss föraning. De bad honom om en sista instruktion. Med ett leende skrev han ner, "Glöm och minns – Sivananda." Med sina avskedsord påminde Swami Sivananda sina disciplar att glömma världen och minnas Gud.

Swami Sivanandas jordiska kropp må ha försvunnit, men hans arv finns kvar hos oss. När allt kommer omkring, vad är det som egentligen har försvunnit? Allt är fortfarande här. Swami Sivananda försvann från denna tid och plats endast för att bli tidlös. Han hade kommit ner till den här planeten för att etablera och sprida yoga. Och för att förvandla den yogan till en världsomspännande kultur hade hans favoritdiscipel, Swami Satyananda, redan grundat International Yoga Fellowship Movement med hans välsignelse.

Pilgrimslivets avslut

Swami Satyananda tog emot välsignelserna från sin allestädes närvarande och allvetande guru och återvände till Munger. Under de närmaste dagarna fortsatte han att oupphörligt begrunda det mandat som hans guru hade gett honom. Och sedan kom nästa kommando: "Ditt liv som pilgrim är över. Nu måste du etablera ett ashram för att sprida yoga bland olika delar av samhället. Du har mycket att åstadkomma."

Och Swami Satyananda tog ett beslut. "Från och med nu kommer jag att stanna här i Munger," sa han till Goenkaji. "Det är nu dags att bygga ett litet ashram åt mig." Goenkaji lydde med glädje. Det var vad hade han velat hela tiden. Ananda Bhavan hade redan antagit ett utseende och en känsla av ett ashram, med Swamijis disciplar och anhängare som kom och vistades där flera dagar i sträck. Goenkaji tog gärna hand om alla deras behov vid sådana tillfällen.

Swami Satyananda skissade sina planer för ashramet – ett stort offentligt rum, ett privat rum för honom sig själv, ett kök, ett förråd, tre rum för besökare, en havan kund, en innergård och en gräsmatta. Ritningar upprättades och byggandet påbörjades i anslutning till Goenka dharmashala.

Swamiji kom till Nandgram i oktober. Han sa, "Jag har fått förfrågningar om program, shivirs och satsangs från många håll. Jag kommer att åka till alla dessa ställen under de kommande dagarna, men i december i år kommer min period som pilgrim att vara över. Från och med januari 1964 stannar jag i Munger. På Basant Panchami kommer jag att tända en akhanda jyoti i min älskade Gurudevs namn och anta disciplinen att leva på en och samma plats." Han gav instruktioner om hur man skulle trycka brevpapper, block, kvittoböcker etc. för den nya institutionen som höll på att startas i Munger.

Ah! Den ständigt rörliga tidens nycker! Det fanns en tid då vi kunde ha ett stort helgons darshan utan att lämna vårt hem. En enastående kunnig företrädare av yoga kom till oss och förmedlade yogans sällsynta och ovärderliga läror vid vår port. Nu kommer vi inte att ha detta sällsynta privilegium längre.

Swami Satyananda ska nu organisera och utföra en ännu större uppgift. I januari 1964 kommer hans parivrajaka roll att vara över och han kommer att anta positionen och rollen av en paramahamsa. Han kommer inte att resa någonstans, utan stanna i Munger. Absorberad i ett tillstånd av djup inre kontakt med det gudomliga, blir hans huvudsakliga uppgift att vara ett instrument och stöd till alla varelsers andliga utveckling. Ett helgons krafter är mycket mer effektiva när han är i ett tillstånd av introversion. Tystnad är mycket kraftfullare än ord. Hans andliga ljus kommer att spridas från Munger, inspirera och vägleda andra på vägen av sadhana och inre utveckling. Alla anhängare, disciplar och aspiranter kommer nu att få träffa Swami Satyananda i hans ashram, Bihar School of Yoga, i Munger.

Program anordnades överallt. Swami Satyananda besökte Bombay, Pune, Amravati, Khamgaon, Neemgaon och så småningom Ajanta-Ellora. Där fick han särskilda instruktioner och välsignelser från Gurudev och andra gudomliga varelser. Han fick också instruktioner angående sadhana och den status som anstår en paramahamsa. Han avlade ett löfte där och förkastade sin kurta, klocka och skor. Sedan besökte han Nagpur, Gondia och Dongargarh, och kom till slut till Nandgram där han stannade i fem dagar. Från tidig morgon till sen kväll var vårt hus fullt av människor som ville träffa honom. Att se Swami Satyananda endast klädd i en dhoti mitt i vintern fick de gamla damerna att grimasera av smärta. Folk från hela staden och många närliggande byar fortsatte också att strömma in för hans darshan. De kom från alla de platser han någonsin besökt, och även från platser han aldrig varit på. När de uttryckte sin önskan om mantra-diksha, kunde de säga, "Guru maharaj, vi är fattiga människor, vi har inte mycket att erbjuda dig," och brista i gråt.

Med Dr Baldev Prasad Mishras ord:

> För många år sedan hade Swami Satyananda Saraswati anlänt till Nandgram som en ung, ensam asket. Hans

medfödda andliga samskaras gavs en möjlighet att blomma ut när han tog emot välsignelserna från grundaren av det berömda Divine Life Society, Hans Helighet Swami Sivananda, som han accepterade som sin guru. När han väl gav sig iväg som en parivrajaka var det Nandgrams stora lycka att det blev den första milstolpen på hans ärorika resa. Han använde inte bara de avskilda, isolerade platserna i området för sin personliga sadhana utan såg också till att hjälpa lokalbefolkningen med olika sätt och medel . Även om han var ensam och en enstöring vågade han drömma om en världsomspännande organisation för att sprida yoga. Och han förblev inte bara en drömmare, han förverkligade sin dröm.

Oavsett om någon väljer att bli en discipel till Swami Satyananda eller inte, kan man fortfarande dra stor nytta av hans upplyftande sällskap. Hur invecklade och komplicerade frågorna än är blir han aldrig irriterad. Snarare är han alltid villig att skingra alla ens tvivel och oklarheter på det mest tydliga och begripliga sättet. Han känner till många tekniker för att hålla både kropp och psyke friskt. Vilka droppar man än må få från oceanerna av hans visdom är de ovärderliga.

En gång sa Swami Satyananda:

Ha en och endast en ishta. Oavsett om det är en form av Gud eller bara en vanlig svart prick, bör den alltid förbli inom ditt medvetande under japa, och din förbindelse med den ska vara vaken och levande. När din uppmärksamhet börjar vackla från ishta, bör du avsluta din japa." Vid ett annat tillfälle sa han, "Asana, pranayama, japa och dhyana görs för att ingjuta ny energi, ny vitalitet i våra hjärtan. Om en viss övning eller ett visst system leder till större trötthet istället för hälsa och glädje, vet du att systemet är felaktigt. Och om du inte kan åtgärda felet bör du överge det helt.

Vid ett annat tillfälle sa han:

> Endast en person vars närvaro ingjuter frid och lugn och som kan lösa ens problem är lämplig att vara en guru. En aspirant gör framsteg genom sin egen tro och övertygelse, inte genom att bekymra sig om guruns dygder och laster. Diksha från en levande guru har sin egen betydelse. Ens gestalt, undervisning och mantra förstör de onda samskaras som är inbäddade i sinnets undermedvetna och omedvetna lager. Därför bör man definitivt hitta en guru åt sig själv. Men man bör bara välja den personen som kan väcka ens inre tro. Oavsett om discipeln initieras individuellt eller kollektivt, är det ens tro och hängivenhet som är de väsentliga ingredienserna för framsteg.

När han vid ett annat tillfälle belyste ämnet ytterligare, sa han:

> Att bli en gurumukhi-discipel till gurun betyder inte att man har blivit guruns slav eller att man aldrig kan lämna gurun. Om discipeln så önskar kan man med sin gurus tillåtelse gå till en annan guide. Och om man så vill kan man lämna tillbaka malan till sin guru och bryta alla band till honom för alltid.

Det han sa var verkligen praktiskt och realistiskt. En gång hade han till och med sagt, "Om en person som har hem och familj kan vara en sannyasin, varför kan inte en sannyasin ha hem och familj?"

Fem dagar i Swamijis sällskap flög förbi på ett ögonblick och snart var det dags för honom att åka. Han välsignade alla, bjöd in alla till det nya Munger-ashramet, tog emot kärleken, vördnaden och aktningen från tusentals personer som önskade honom välgång, och reste till Durg. Satyavratji följde med honom. Jag kunde inte åka eftersom det fanns många gäster i huset. Dessutom fanns det en önskan från de många anhängarna som hade kommit från de närliggande

byarna att jag, deras '*didi*', äldre syster, skulle berätta mer om Guruji och hans mission. Swami Satyananda hade instruerat mig att läsa upp passager från *Yoga Sadhana, del 1* och förklara dem för byborna.

Jag hade varit i många av dessa byar med Swami Satyananda och undervisat kvinnorna i asana och pranayama. Jag hade även lärt dem några enkla huskurer. Alla kvinnorna i byn brukade kalla mig 'didi'. De kom ofta förbi när de ställdes inför något problem eller för att söka råd från mig i en viktig fråga. Även annars, när de skulle till basaren, kunde de komma förbi i tio till femton minuter. Den store guruns välsignelser spreds över alla, precis som en mor som delar ut delikatesser till alla sina barn. Det var hans instruktion att dela med mig till alla av det jag själv hade fått.

Program anordnades i Durg, Bhilai, Raipur, Bilaspur och Raigarh. Satyavratji återvände hem från Raigarh, medan Swami Satyananda fortsatte till Calcutta, sedan till Chhapra, Bhagalpur och så småningom till Munger. Byggnadsarbetet för ashramet var i det närmaste avslutat. Goenkaji var upptagen med att förbereda ashramets invigning och mottagandet av gäster. Han var lycklig bortom ord.

I decembernumret av *Yoga* publicerades Swami Satyanandas välsignande meddelande:

Välsignade Själ

Om namah Shivaya

Aftonen då jag träder in i den heliga Paramahamsa-ordern, på den gynnsamma dagen av Basant Panchami, den 19 januari 1964, tackar jag alla mina disciplar, anhängare och beundrare för deras vänliga hjälp och samarbete som jag tagit emot under mitt parivrajaka-liv, vilket har gjort det möjligt för mig att sprida andlig och yogisk kunskap från dörr till dörr och från ort till ort över hela Indien.

Jag kommer hädanefter inte att kunna resa runt men jag kommer alltid att vara beredd att hjälpa alla dem som söker mina råd och vägledning genom korrespondens eller person-

liga instruktioner på Bihar School of Yoga, som kommer att startas i Munger genom det vänliga beskyddet av Sri Kedar Nath Goenka. Den här skolan kommer att ge femtondagarskurser i alla grenar av yoga under min personliga ledning som dess chef-acharya. Ni uppmanas alla att gå med i den här skolan, som är den enda skolan i sitt slag i landet och utlandet som förmedlar praktiska yogakunskaper.

Just denna dag, till minne av min Guru, Hans Helighet Sri Swami Sivananda Saraswati, som uppnådde mahasamadhi den 14 juli 1963, kommer en akhanda deepak att hållas brinnande för all framtid, som ett tecken på min djupa aktning och tacksamhet till Guruji, som har lärt mig alla de praktiska aspekterna av yoga. Jag är säker på att ni alla kommer att fortsätta er vänliga hjälp och stöd som tidigare för att sprida den uråldriga yogavetenskapen över hela världen på ett modernt och vetenskapligt sätt.

Till sist ber jag Gud den Allsmäktige att överösa er med sina välsignelser, för frid, välstånd och kaivalya, befrielse. Må ni alla leva ett yogiskt liv och uppnå Gudsförverkligande.

I bön,
Swami Satyananda

I april 1956 hade Paramguru Swami Sivananda gett Swami Satyananda sina välsignelser och sagt, "'Satyam, gå och erövra världen!" Och nu var den lydige discipeln, som spred budskapet om yoga överallt och som nu tog på sig manteln av en *paramahamsa sannyasin*, på väg att tända den eviga lågan tillägnad sin guru.

De känslor som Sri Keshav Dutt Pandey uttryckte 1954 verkar nu särskilt relevanta:

> Har någon någonsin uppnått en total seger och dominans över den här världens invånare? Nej. Men från tid till annan har det dykt upp några stora män på den här planeten, som totalt och evigt har erövrat alla varelser på planeten. De vann inte bara över sin tids människor,

utan liksom Buddha eller Shankaracharya har de även lämnat ett outplånligt avtryck i männniskors hjärtan i efterföljande generationer.

Förde de krig mot kungadömen och nationer? Triumferade de med vapen och arméer? Nej, definitivt inte. De offrade sin egen njutning och lycka och började slita för världens välfärd och uppmuntrade andra att göra detsamma. Deras undervisning var inte bara ord, de var snarare yttre uttryck för de inre upplevelser de själva hade haft på vägen. När upplevelserna tog formen av undervisning, var de laddade med dessa stora mäns personliga övertygelse och självkraft. Dem är de vapen med vilka dessa stora män kommer att härska över människors hjärtan för all framtid.

När man ser på den här unga asketen kan man inte låta bli att tänka att Skaparen har skickat hit honom för att utföra en storslagen mission. I början av sitt liv fann han en guru av högsta kaliber och överlämnade sitt liv helt och hållet vid hans fötter. Av sin guru lärde han sig konsten att leva sanningsenligt. Genom att följa huvudprinciperna *brahmacharya*, återhållsamhet, *satya*, sanning, *ahimsa*, icke-våld, *seva*, tjänande, *karuna*, medkänsla och *prem*, ren kärlek, nådde han till slut självförverkligande.

Ren under barndomen kunde han sanskrit, hindi och engelska, och efter att ha kommit till sin gurus ashram talade han många fler språk flytande. Saraswati gav honom ett rent och kraftfullt tal, månen ett harmoniskt lugn, och solen kunskapens ljus.

Det har blivit en ganska vanlig företeelse i dessa delar av landet att bli oemotståndligt attraherad av honom när man upplever hans strålande, leende ansikte. Hans ord är så underbara att öronens törst aldrig släcks. Man känner för att lyssna på honom om och om igen.

Han har fört fram fram många böcker på hindi och engelska till förmån för allmänheten. Han är inte bara en produktiv författare utan också en utmärkt poet och talare. Även när han är engagerad i samhällets och

mänsklighetens tjänst, tappar han aldrig sitt mål ur sikte. Han har skaffat sig en grundlig erfarenhetsbaserad kunskap om varje steg i det andliga livet, vilket är anledningen till att han är allmänt erkänd som en osviklig och inspirerande vägledare på den andliga vägen, vars hjärta svämmar över av önskan om att förena varje själ med den eviga kosmiska själen. En sann karmayogi, hans liv kan sammanfattas i följande ord:

Gårdagens unga Dharmendra,
Swami Satyananda Saraswati i dag,
och morgondagens lysande paramahamsa sannyasin.

Må Gud hjälpa honom i uppfyllandet av hans sankalpa och hålla hans namn vid liv i människors hjärtan för all framtid!

Ett Ashrams och en Organisations Början

Sri Swami Satyananda Saraswati tillägnade sig inte bara *siddhis*, gudomliga krafter, och tillbringade sitt liv i samadhi i skogen. Snarare är han en av dessa unika sadhus och sällsynta yogis som i stor utsträckning har använt sin yogashakti till gagn för hela mänskligheten och allas välbefinnande, vilket är anledningen till att han är miljontals anhängares och disciplars obestridda monark i Indien och resten av världen.

O triumferande hjälte på det andliga slagfältet! Må din segerrika resa vara full av gynnsamhet. Må Gud och Ma Ganga ge dig sina högst utvalda välsignelser!

Satyam bhaktam sadaa shaantam tattvajnamchaiva yoginam
Sivaanandam cha tachchhishyam satyaanandam namaamyham.

Jag bugar mig för Swami Sivananda och hans discipel, Swami Satyananda, som förkroppsligar sanning, hängivenhet och evig frid; som harförverkligat den Ultimata Principen och som är de högsta yogis!

ॐ

Munger är Vise Mudgals *tapobhoomi*, platsen där han utförde sina heliga försakelser. Här byter Ganges riktning och börjar flöda norrut, vilket skapar en gnistrande halvmåne som omger staden från tre sidor. Efter att ha dödat Tadaka och säkerställt att Vise Vishwamitras yajna fullbordades på ett säkert sätt, hade Lord Rama passerat genom Vise Gautamas ashram och så småningom stannat för att vila vid den berömda Kashtaharani Ghat i Munger, innan han fortsatte vidare till Janakpur för att delta i Sitas *swayamvara*, där hon skulle välja en make. Munger är en plats genomsyrad av historia.

Det heliga landet Bihar var hem för Maharishi Valmikis ashram, där Ma Sita hade fött Luv och Kush. Där hade Vise Valmiki gett dem träning och utbildning som stod i proportion till personligheten och ställningen hos deras heroiska far, Rama, en ättling till den berömda suryavamshi Ikshvaku-dynastin. Så mycket så att de två prinsarna kunde förödmjuka Ayodhyas oövervinnerliga armé när den anlände vid tröskeln till deras ashram. På denna heliga jord komponerades eposet *Ramayana*, vilket är den mest relevanta skriften för vår tidsålder.

Lord Krishna hade tillsammans med Bhima och Arjuna, kommit till Rajgir, Jarasandhas huvudstad. Lord Buddha föddes också på Bihars heliga mark. Han strövade över hela Bihar med ett följe av tusentals munkar. Lord Mahavira

välsignade också jorden i denna region med sina heliga fötter. Lyckligt lottat är verkligen landet Bihar.

Lord Shiva är alltid närvarande här i form av Baidyanatheshwar. Mandrakalberget, som placerades på lord Vishnus sköldpadde-avatar och användes som stötstav när havet kärnades av gudarna och demonerna, ligger också här. Lord Vamana hade praktiserat försakelse på just detta berg. Landet Bihar har sannerligen varit en lekplats för skapandet av Guds mångfaldiga lilas.

I Saharsa-distriktet finns en by som heter Mahishi. Idag är det en vanlig by, men det fanns en tid då det var den stora karma kandin, Mandana Mishras by. Jagadguru Shankaracharya kom hela vägen från Kerala till den här byn för att diskutera med Mandana Mishra. Mandana Mishra erkände sig så småningom besegrad. Han accepterade Shankaracharyas discipelskap under namnet Sureshwaracharya och fortsatte söderut, men ruinerna av hans hus och templet av hans kuladevi Ugratara fortlever än i denna dag.

Bihar School of Yogas grundande i Munger

Storsinta och varmhjärtade kungar som Karna regerade på Mungers helgade jord, och idag har hans plats övertagits av ett lekmannahelgon, Raibahadur Kedarnath Goenka. Swami Satyananda drogs till hans kärlek och ömhet och stannade i hans hem, Ananda Bhavan, och utförde där intensiv sadhana. Under sin sadhana hade han sin stora gurus darshan, fick hans välsignelser och mandat, och började lysa som en gudomlig fyr. Goenkaji drev redan ett tempel, ett sjukhus, en dharmashala, en skola och högskola i Munger. Bara ett ashram saknades på listan och nu var även den bristen åtgärdad. När han färdigställde ashramet i januari 1964 band han till sist Swami Satyam till staden Munger.

Alla anhängare, disciplar och bekanta till Swamiji fick en inbjudan: “Den 19 januari 1964, på den gynnsamma dagen för Basant Panchami och Saraswati Pooja, kommer ashramet att invigas och *akhanda jyoti*, evig ljuslåga, kommer att tändas.

Ni är alla inbjudna att vara en del av detta evenemang och ta emot det Gudomligas välsignelser."

Anhängare och disciplar strömmade in från Uttar Pradesh, Maharashtra, Madhya Pradesh, Bengalen, Gujarat, Orissa och andra provinser. Under den gynnsamma Saraswati-pooja, till ackompanjemang av bhajans, kirtans och mantras, tände Swami Satyananda akhanda jyoti, en symbol för yogans lysande tradition och strålande potential.

Medan Sivananda jyoti tändes rullade en tår nedför kinderna på den annars oberörda och obundna sannyasin, som om en droppe Ganges-vatten hade fallit från Lord Shivas tovade hår för att tvätta guruns fötter. Guruns ljus spred sig över hela den välförtjänta discipeln och hans budskap om yoga började spridas åt alla håll.

Efter att ha installerats som en paramahamsa enligt direktivet från sin guru och efter att ha tänt den eviga lågan till minne av sin guru i Bihar School of Yoga, som han var acharya över, avlade Swami Satyananda ett löfte att han inte skulle lämna ashramet på tre år. Han skulle istället skicka sina sannyasin-disciplar för att hålla yogaläger, shivirs och konvent. Själv skulle han följa bestämmelserna i sitt löfte till punkt och pricka.

Vid samma tillfälle invigde Swamiji också Satyananda Yoga Research Library. "Jag kommer att stanna i ashramet," sa han, "och hålla klasser och ge satsangs under femtondagars-kurserna. Då och då kommer jag också att hålla konvent. Särskilda program kommer att anordnas vid Basant Panchami, Guru Poornima, Sivananda *janmotsav*, födelsedag, och andra viktiga tillfällen. Anhängare och disciplar kan komma hit när de vill."

Den främsta avsikten med att Swamiji lämnar livet som parivrajaka och antar rollen som en paramahamsa acharya, är för att effektivt kunna sprida sin guru Swami Sivanandas yogatradition.

Hamsa, svanen, symboliserar ett visst skede i en sannyasins liv, där hans andes svan stannar kvar i Mansarovar, högre medvetande, och inte går någonstans. Det är ett steg i den

mänskliga evolutionen som återspeglas i det yttre genom efterföljandet av vissa regler och disciplíner.

Det är sant att Swami Sivananda inte längre är fysiskt närvarande mitt ibland oss. Det är också sant att stora helgon aldrig dör. Deras förgängliga skal kan försvinna, men den sanna essensen av deras själ genomsyrar varje hörn av skapelsen. Kraften och utstrålningen som hade samlats i form av Swami Sivananda lyser nu upp miljoners hjärtan runt om i världen.

Vi är alla oerhört stolta över att vår Gurudev själv är en stor yogi och att vår Param Gurudev var en världskänd andlig personlighet. Swami Sivananda var inte bara ett stort helgon, utan vi är honom än mer tack skyldiga eftersom han skapade en andlig dynamo för världens välbefinnande och vägledning i form av Swami Satyananda. Välsignade är både guru och discipel! Vi böjer oss ödmjukt vid deras fötter.

Femtondagars-kurser började på allvar hållas på Bihar School of Yoga, Sivananda ashram. Klasserna leddes av Swamiji själv. Asana och pranayama på morgonen, följt av en lätt frukost med gröt, sedan reciterandet av *Gita* och Upanishaderna, följt av lunch klockan 10.00. Från klockan 13.00 brukade det vara likhit japa, nadayoga, yoga nidra, karmayoga i någon timme och sedan middag klockan 17.00. Efter middagen var det bhajan, kirtan och satsang. Ljuset släcktes vid 20.00. Shankhaprakshalana på den fjärde dagen. *Mouna vrat*, obruten tystnad, på den trettonde dagen. Samma rutin följdes den dagen, förutom att det var i tysthet. Vid 16-tiden sa Swamiji "Hari Om", alla svarade med "Hari Om" och mounan avslutades. Alla satt på gräsmattan och drack en sorts tunn gröt, följt av middag och bhajan-satsang. På detta sätt gick mouna och fasta hand i hand. På den fjortonde dagen brukade rutinen följas till klockan 14.00, varefter reciterandet av *Ramayana* började. Lokalbefolkningen kunde också delta i reciterandet av *Ramayana*. Arati hölls klockan 17.00, följt av prasad och middag. Ofta på den sista dagen av kursen kom några speciella delikatesser från Goenkajis Lakshmi Bhavan. Och på den femtonde dagen tog Swamiji farväl av deltagarna.

Sakta började deltagandet på kurserna öka och deltagare inkvarterades även i den angränsande Goenka dharmashala. Böcker om *Ajapa Japa Sadhana, Japa Yoga, Asana Pranayama, Moola Bandha, Samadhi Vidya* och *Swara Yoga* publicerades på hindi och engelska. *Vairagya Vihar*, en översättning av Bhartiharis *Vairagya Shatak* på hindivers, publicerades också. Swamiji hade komponerat denna vackra poetiska översättning under sommarlovet i sina förfäders by Bhikiyasen 1938, vid bara femton års ålder!

Under Chaitra Navaratri det året publicerades följande artikel skriven av Sri D.N. Gupta, redaktören för Sacchi Baat, i *Yoga Vidya*.

Mungers jord och en sannyasins tapasya

Religion och andlighet har minskat kraftigt i vår moderna tid. Känslosamheten och känslorna bakom vår dyrkan av Ma Durga eller Kali har urvattnats under åren, och idag har våra religiösa känslor begränsats till de gälla ljuden som hörs från de skrålande högtalarna som pryder våra tempel och helgedomar.

Men i år i ashramet såg jag festivalen Ramnavami genomföras med den renhet och glöd som var kännetecknet för vår kultur. Cirka tvåhundrafemtio personer, varav majoriteten var utbildade damer från välbärgade familjer, samlades på Bihar School of Yoga på Ramnavami där de deltog i en nattlång vaka och sedan sjöng Rama-kirtans med Sri Swamiji som avslutning. Hela atmosfären var mättad av frid, hängivenhet och lugn.

Därefter kom en ung flicka fram för att sjunga en bhajan. Med en mjuk, melodiös röst hyllade hon Tulsidasji, kompositören av *Ramacharitamanas*. Hennes röst blev gradvis mjukare och mjukare och bhajan fick ett lugnt slut. Flickan behöll sitt tysta, värdiga lugn och återvände till sin plats. Varken applåder eller någon annan gest av uppskattning följde. Stämningen förblev helig och fridfull. Detta åtföljdes av Sri Swamijis satsang, och till sist delades prasad ut till alla.

Vilket skick var den här platsen i fram till för några månader sedan? Folk tvekade att komma hit, men nu, som genom Aladdins lampas magi, har platsen förvandlats till ett livligt, dynamiskt ashram. Ashramet är verkligen ett tempel, men utan gudabilder eller statyer, förutom en lampa som kommer att vara tänd i all evighet. Detta tempel är tillägnat det kärleksfulla minnet av mästaryogin, Swami Sivananda, och är efter hans exempel, helt befriad från all pompa och ståt. Inga pråliga bilder eller statyer, bara det svaga leendet från helgonet från Rishikesh som verkar genomsyra hela platsen.

Precis som Sivalaya-templet, Dharmashala, Chandikasthan, etc., kan tacka Goenka-familjen för sin existens, är detta vackra ashram och denna unga sannyasin, som har ägnat sitt liv åt yogans förnyelse, här på grund av Sri Kedarnath Goenka.

Familjen Goenka har bidragit mycket till samhället. Denna plats, som hade varit försummad så länge, har plötsligt blivit levande efter byggandet av ashramet. Den rena och vackra atmosfären i det angränsande Sivalaya-templet har också förstärkts med uppkomsten av ashramet.

Många människor kommer till ashramet med fysiska åkommor och mental oro, och genom de förunderliga effekterna av dess speciella miljö finner de den frid och tröst de saknat hela livet. För varje nykomling är ashramet ett fönster in i en helt annan värld, en värld av frid och renhet.

Saker av historiskt värde och intresse bör bevaras så att framtida generationer kan uppskatta dem. Det kan mycket väl visa sig att detta moderna yoga-ashram och de gamla historiska ruinerna mitt emot det blir centrum för sökare och aspiranter från hela världen. Först då kommer detta heliga lands uråldriga glans att återupplivas.

Sri D.N. Guptas, som alla gärna kallade "*Dadaji*", farfar, dröm förverkligades äntligen många år senare. Den här artikeln

som uttrycker hans dröm skrevs 1964, och drömmen blev sann 1978.

Swami Satyanandas blotta närvaro och sällskap är tillräckligt för att förändra människors liv. Vi hittar ett perfekt exempel på det i följande artikel skriven av Kumari Ratna i *Yoga Vidya*.

"***Touchstone"***

Denna händelse inträffade för många år sedan. Sri Swamiji hade kommit till oss och han skulle ge satsang den kvällen. Trots invändningarna från hennes familjemedlemmar tog sig Ratna, själva förkroppsligandet av envishet och trotsighet, den kvällen till en biograf istället. När filmen slutade och jag kom hem vid 22.00 blev jag chockad när jag såg Sri Swamiji sitta utanför dörren. Han hade inte somnat än, han satt på en fåtölj utanför. Mina fötter blev till sten. Jag kunde varken smyga in eller våga stanna kvar i Sri Swamijis närvaro. Jag hade blivit tagen på bar gärning. Jag försökte smyga in på tå, när Sri Swamiji ropade: "Ratna, kom hit. Vart tog du vägen?"

"Vilken film?"

Oavsiktligt kom sanningen fram, "Till bion."

"*Hum pannchi ek daalke* (Vi är fåglar i ett och samma träd)", svarade jag.

Sri Swamiji bad mig att sätta mig ner. Jag förstod att jag skulle få en utskällning. Jag hade inget annat val än att sätta mig ner.

"Hallå, alla fåglarna är från ett och samma träd, men de sitter på olika grenar. Ta mig till exempel. Min gren bär fina, söta frukter. Det finns inga problem alls på den väg jag har valt i livet. Den är lätt och strödd med blommor. Jag behöver inte oroa mig för att gå till kontoret eller tjäna mitt dagliga bröd. Men vet du vad det är för frukter som hänger på grenen du sitter på? Det vattnas i munnen från utsidan men är bittra från insidan!"

Jag var inte på humör för att lyssna på en föreläsning så här sent. En våg av ilska uppstod inombords, 'Vilken

knasig man! Igår sa han att sannyasa-livet är som att gå på ett rakblad och nu säger han precis tvärtom.' Men jag höll mina tankar för mig själv. Ett stund uppehöll han mig med småprat och sa sedan:

"Säg mig en sak, Ratna. Om du fördes till en mycket illaluktande plats och fick en injektion som på något sätt gjorde dig omedveten om stanken, vad skulle hända?"

Jag log mot hans skenbara okunskap, "Det är uppenbart, eller hur? Ingenting skulle hända först, men senare skulle den där dåliga lukten definitivt visa sina skadliga effekter."

"Ratna," sade han i en mer allvarlig ton, "senare kommer du att i dina psykologistudier läsa att det mänskliga sinnet har tre komponenter, det medvetna, det undermedvetna och det omedvetna. Sinnet suger alltid upp de negativa sakerna först. Vi inser aldrig när och hur dessa negativa saker ackumuleras i det omedvetna, eftersom vi för närvarande är under påverkan av det medvetna sinnets injektion'.

"Jag säger inte att man ska avstå från filmer helt. Titta på dem, men minska gradvis mängden. En gång gav en läkare ett intressant råd till en alkoholist: "Ingen skada att dricka sprit varje dag, men den första dagen efter att ha druckit ett glas, fyll det tomma utrymmet i spritflaskan med vatten. Nästa dag, drick ett glas igen och fyll det återstående utrymmet i flaskan med vanligt vatten. Upprepa detta i några dagar.' Alkoholisten följde rådet. Och en dag kom då det inte fanns någon sprit kvar i flaskan, bara vatten återstod, och alkoholisten utvecklade en motvilja mot sprit. På samma sätt kommer du en dag inte alls vilja se en film.

"Varje varelse på den här planeten har sin väg att gå. Till och med en åsna gör det. Men även efter att ha gått hundra mil, förblir en åsna en åsna. Endast människan har potentialen att antingen degenerera eller bli gudomlig efter att ha gått hundra mil. Till vilken nytta är det liv som likt en havsvåg uppstår och igen försvinner efter att den

har träffat kusten? Önskar du inte att även efter att du har gått över till andra sidan, kommer folk att samlas vid din grav, offra blommor till ditt minne och att ditt namn är skrivet med gyllene bokstäver på historiens sidor?

"Både bra och dåliga saker säljs på denna marknad som världen är. Du kan köpa vad du vill. Men kom ihåg att när någon slutar att köpa smärta, verkar de medföljande tårarna söta snarare än salta. Blomman kan plockas först efter att man har vadat genom taggar, och parfym utvinns först efter att blomman har krossats. Forma ditt sinne som en blomma. Krossa dess otaliga färger och former, extrahera nektar ur den. Livet är kort och livets fåfänga är flyktig, men om du vill kan du lämna ett avtryck efter dig själv. Ingen är Gandhi eller Buddha av födseln."

Swamiji slutade tala och min dagdröm bröts plötsligt. Vilken magi Swamijis ord har! De misslyckas aldrig med att beröra den innersta kärnan av ens väsen. Hans ord är enkla och raka, men de är så inspirerande att de kan förändra ens livs kurs. Jag hade hört mycket om '*touchstones*' men det här var det första jag hade sett med egna ögon. Den som kommer i kontakt med Swamiji blir helt förvandlad, hans idéer och attityder förändras helt.

Swamijis ord kommer för alltid vara färska i mitt minne. Närhelst livet går genom en mörk fas lyser dessa juveler upp min väg och inspirerar mig att fortsätta gå på den väg han har visat.

Olika aktiviteter och program i Munger ashram

Den 14 juli firades den första årsdagen av Swami Sivanandas mahasamadhi. Under sjungandet av bhajans och kirtans serverades etthundraåtta fattiga människor från grannskapet överdådigt med mat och de gavs filtar som prasad. På kvällssatsangen berättade Sri Swamiji om sina upplevelser med Swami Sivananda.

På Guru Poornimas morgon, efter att havan och poojan var över, tände en parsisk dam från Bombay *akhanda agni*, den eviga elden i havan kund. Elden i denna kund kommer för alltid att hållas vid liv med ved från mangoträdet.

Den 8 september firades Swami Sivanandas sjuttiosjunde födelsedag. Rektorn för Bhagalpur University, Dr Ramdhari Singh Dinkar, ledde cermonin. I sitt välsignande tal sa han, "Swamiji betalar tillbaka sin skuld till sin guru genom att sprida yogans budskap att uppnå styrka och frid. Det är en ära för Bihar School of Yoga att människor från alla länder och religioner kommer för att lära sig och utöva yoga." I festligheterna deltog bland annat delstatens arbetsminister, ministern för religiösa angelägenheter, socialministern, utbildningsminister, talmannen för den lagstiftande församlingen och den personliga läkaren till Indiens president, Dr Dukhan Ram. Dignitärerna gick runt i ashramet och uttryckte sin belåtenhet och glädje. Programmet avslutades med ett musikframträdande av Sri Chandrasekhar Khan, en känd musiker från Bihar.

Senare samma år påbörjades byggnadsarbetet på Yoga Nidra Vihar, i anslutning till Panchavati (Sri Swamijis rum).

Sri Radheshyam Agrawal, en advokat, socialarbetare och sadhaka från Nandgram, har varit associerad med Swamiji sedan 1956. Han hade varit på flera ställen tidigare för att utöva sadhana, men efter att ha träffat Swamiji hittade han till slut sin väg. Efter uppbyggandet av ashramet i Munger åkte han dit för att delta i en kurs och i slutet av kursen ombads han att tacka å alla deltagande sadhakas vägnar:

> Ett tacktal är en formalitet som genomförs vid möten och konvent, men den här yogaskolan är en plats där varje aktivitet har en djup och sublim filosofi bakom sig. Sublimeringen av sinnet och intellektet leder till utvecklingen av hjärtat och genom att erbjuda mitt hjärta till Bihar School of Yoga och Paramahamsa Satyanandaji, skulle jag vilja säga något å alla aspiranters vägnar.
>
> Jag har vistats i många ashram och sett många fler utifrån. Jag hittade något speciellt på vissa av dessa platser, blev lite förnöjsam på andra, men ingenstans fann jag total tillfredsställelse. Överallt kvarstod samma grundläggande problem – vilken är den sadhana som

ska utföras när vi kommer hem? Mina tankar fortsatte att cirkla runt den här frågan. Även om man skulle åka till Himalaya, vad är det för sadhana man ska göra där…

Idag är jag oerhört glad över att kunna konstatera att efter att ha varit i det här ashramet i femton dagar, så har allt jag lyckats praktisera under ledning av aktade Swamiji, den inspiration jag har lyckats få i mig för framtiden, släckt alla mina tvivel och frågor. Det svåraste med att utöva yoga är att hitta rätt väg för sig själv. När den rätta vägen väl har hittats kommer aspiranten definitivt att nå sitt mål. Hur snabbt han kommer att hitta vägen beror helt på hans medfödda potential och det bemödande han lägger på sin sadhana.

Det är verkligen en lycka för invånarna i Munger att Himalaya, yogans vagga, bokstavligen har kommit ner till deras lilla stad i form av den här yogaskolan. Är det inte en slump att Ganges som har sitt ursprung i Himalayas toppar har kommit ner för att vagga den här platsen i sitt sköte? Invånarna i Munger bör känna till de unika egenskaperna hos detta ashram, som har säkrat en ljus framtid för sig själv och staden Munger.

1. Aktiviteterna i detta yoga ashram har organiserats på ett sådant sätt att intresse och attraktion för yogavetenskapen väcks även hos den vanliga aspiranten, medan i andra ashram inte ens avancerade aspiranter kan få rätt vägledning eller motivation. Den här skolan är engagerad i den lovvärda uppgiften att forma de lerliknande aspiranterna till färdiga krukor, som när de är ordentligt gräddade i sadhanas eld kommer att vara till stor nytta för samhället och nationen.

2. Kursplanen som följs på den här skolan är kortfattad och intressant, och det är det enda institutet i Indien, och förmodligen hela världen, där yogaklasserna bedrivs i pathshaala-traditionen. Det är en plats där inlärning och förståelse går hand i hand, ett bibliotek och ett laboratorium som slingras samman till ett.

3. Precis som Gud beviljar hjälp till alla typer av hängivna: artas, artharthis, jignasus och jnanis, så finner aspiranter av alla slag, skydd i skuggan av denna institution. Detta ashram är som en vacker bäck som bär yogavetenskapens livgivande vatten. Här har aspiranten en möjlighet att uppnå fysisk hälsa genom asana och pranayama, mental hälsa genom pratyahara och dharana, och en andlig upplevelse genom mer avancerade tekniker som chidakasha dharana, etc.

4. Aspiranter får sällan personlig uppmärksamhet i andra ashram. Aspiranten längtar alltid efter att träffa den ansvarige swamin men han har aldrig tid för dem, medan i den här skolan är Sri Swamiji själv alltid redo och ivrig att träffa deltagarna för att fråga dem om deras problem och för att ge dem goda råd.

5. Maximal övning och inlärning på minsta möjliga tid – det är en unik egenskap för kurserna som genomförs på den här skolan. Inom ett kort intervall på femton dagar skaffar man sig tillräckligt med kunskap och erfarenhet för att fortsätta övningarna på egen hand. Yoga är ett omfattande och seriöst ämne, som är svårt att förstå och tillägna sig även efter att ha vistats och studerat i flera år på andra ashram, men här lär man sig ganska mycket på bara femton dagar. Detta ashram är verkligen en välsignelse för uppriktiga aspiranter.

6. Särskilda klasser genomförs för kvinnor och barn. Det finns väldigt få ashram som ger kvinnor möjligheter och uppmuntran. Den här skolan har varit mycket framgångsrik i att skapa intresse hos barn för det här ämnet och att plantera positiva samskaras i dem.

Det är på sin plats att nämna här att man inte kan hitta en sådan träning i yoga till en så låg kostnad. Ashramet tar bara ut tjugoen rupier för den femton dagar långa kursen, som inkluderar kost, logi och alla andra utgifter.

Till sist vill jag å alla aspiranters vägnar uttrycka min djupa tacksamhet till ledningen och alla volontärerna på denna yogaskola och särskilt till Sri Swamiji.

Vilken vacker och inspirerande beskrivning av ashramet! Ashramets olika aktiviteter började bedrivas på ett regelbundet och effektivt sätt och besökare och aspiranter kom kontinuerligt i allt större antal. Arbetet spred sig, berömmelsen spred sig och Swamijis smittande entusiasm och iver spred sig också till alla.

Första internationella yogakonventet, 1964

Sri Swamiji bestämde sig för att anordna ett yogakonvent från 1 till 7 november. Alla hans disciplar, anhängare och bekanta blev mycket glada över att höra denna nyhet. Förutom det konstanta stödet och uppmuntran från Sri Kedarnath Goenka, bidrog hans son, Krishna Kant Goenka, också mycket till Sri Swamijis mission. Som hans sekreterare utförde han Swamijis instruktioner och order. Planer utarbetades för konventet och snart började förberedelserna på allvar med utgivningen av kort och broschyrer. Information om det kommande programmet publicerades även i tidningarna *Yoga* och *Yoga Vidya*.

Gratulationsmeddelanden mottogs från presidenten, Dr Rajendra Prasad, och premiärministern, Pandit Jawaharlal Nehru. Jagadgurus skickade sina välsignelser och lyckönskningar. Swami Chidananda kom från Rishikesh och var huvudgäst i programmet. Swamijis disciplar, anhängare och välgångsönskande personer samt medlemmar i International Yoga Fellowship kom i tusental för att delta i konventet.

Sri Satyendra Nath Sinha (talman i Bihars lagstiftande församling), Sri Anand Mohan Sahay (tidigare sekreterare i Indiens regering), Dr Dukhan Ram (MLA), Sri K.P. Singh, Sri N.K. Sinha, Sri I.N. Thakur, Sri Vinodananda Jha, Swami Atmananda från Raipur Vivekananda Ashram och Dr Baldev Prasad Mishra från Nandgram var några av de framstående dignitärerna som deltog.

Konventet invigdes den 1 november av Sri Anant Shayanam Iyengar, Bihars guvernör. Alla arrangemang för konventet, inklusive kost, logi och programplatsen, hade arrangerats på Goenka dharmashala. Fyra sessioner

hölls dagligen och Sri Swamiji var närvarande vid alla fyra. Forskare inom yoga och utövare från avlägsna platser hade kommit till konventet och de föreläste om många olika aspekter av yoga. Det hölls också föredrag av de församlade helgonen och swamis. Alla blev mycket berörda av Swami Chidanandas och Swami Satyanandas föredrag. De två gurubhais förtäljde många anekdoter och upplevelser från sitt guru-ashram.

Den insats som alla volontärer la ner var verkligen beundransvärd. Sri Swamiji hade tränat dem väldigt bra. Hela det sju dagar långa konventet genomfördes på ett underbart sätt. En minnesutgåva, *Mechanics of Meditation*, släpptes också vid tillfället och mottogs mycket väl av allmänheten. Den här boken har också översatts till hindi och har tryckts om många gånger.

Recensioner av den litteratur som publicerats av Bihar School of Yoga, inklusive tidningarna Yoga och Yoga Vidya, trycktes i de ledande tidningarna i Delhi, Punjab, Madras, U.P. och på andra platser efter konventet. En våg av nyfikenhet och intresse för yoga väcktes hos allmänheten. Brev började strömma in från alla håll. Eftersom Sri Swamiji inte alls reste skickade han Swami Yogashakti till Chandigarh, Delhi och Bombay. Hon bar Swamijis budskap till alla dessa platser. Hon delade ut ashramlitteratur och visade filmer relaterade till yogasadhana i ashramet. Att läsa om dessa program i tidningarna eller att se de här filmerna gjorde att folk började organisera kurser och yogaläger i sina städer, och många började också komma till Munger.

Aktiviteter under 1965

I januari 1965, med anledning av Basant Panchami, firades första årsdagen av ashramets grundande med ett tredagars satsangprogram.

Den 10 mars besökte Maharshi Mehiji ashramet. Ett särskilt satsang-program anordnades. Det var också sista dagen på årets fjärde yogakurs och deltagarna fick sina certifikat. En film om asanas visades också.

Swami Yogashakti åkte igen på en turné den 12 maj, med Sri Swamijis välsignelser och budskap. Det fanns ett stort intresse för och ett starkt stöd för Swamijis mission i Tatanagar, Raigarh, Bilaspur, Raipur, Bhilai, Nandgram, Gondia, Balaghat, Bombay, Delhi och Calcutta. Program organiserades på alla dessa platser, men Swamiji skulle inte resa under de kommande tre åren. Så han började skicka sina sannyasin-disciplar till alla dessa platser. Under tiden kom människor från Madhya Pradesh, Maharashtra, Gujarat, Rajasthan och från utlandet för att lära sig yoga på skolan.

Den 14 juli 1965 uppmärksammades Swami Sivanandas 'nirvana-dag'. En fest anordnades i ashramet för etthundraåtta lokala utblottade människor, som fick *kurtas*, skjortor, i prasad. Sri Swamiji själv serverade maten. Hela familjen Goenka och andra anhängare hjälpte också till med serveringen. Festen följdes av reciterandet av *Ramayana*, kirtan och utdelning av prasad. På kvällen visades en film som skildrade Jesu Kristi liv.

Guru Poornima firades den 17 juli med havan, pooja och utdelning av prasad. Ett stort antal människor hade kommit från flera olika ställen. De lokala stadsborna deltog också i kvälls-satsangen och kirtan-programmet.

Havan och satsang hölls på morgonen den 26 juli. Efteråt hölls ett möte där det beslutades att det andra internationella yogakonventet skulle hållas 1 till 7 november. Planer utarbetades för evenemanget och inbjudningar skickades till många helgon och lärda. Snart var förberedelserna i full gång.

Den 8 september, Swami Sivanandas födelsedag, anordnades ett särskilt program med satsang, bhajan och reciterandet av *Ramayana*.

Den 15 september besökte Acharya Vinoba Bhave Munger. Han anlände till ashramet klockan 9.00 och välkomnades av Sri Swamiji. De två hade en givande diskussion. Efter lunch hölls ett möte med frivilliga från Sarvodaya-rörelsen i ashram-salen. Vinobaji och hans medarbetare var mycket imponerade av Sri Swamijis ashram och mission. De uttryckte sin starka önskan att delta i det

andra yogakonventet. Vinobaji och hans medarbetare lämnade ashramet efter middagen klockan 18.00 för att fortsätta till sin nästa destination.

Mrs Vijaylakshmi Pandit åkte på en rundresa i Bihar i oktober månad och besökte också ashramet. Ashramet och hennes möte med Sri Swamiji hade en stor inverkan på henne. Hon började sitt tal efter Swamijis satsang och fortsatte att tala i tre timmar. Hon lämnade ashramet i en mycket glad sinnesstämning.

Andra internationella yogakonventet, 1965

Ett sju dagar långt konvent började den 1 november, där mer än 1 500 nationella och internationella delegater deltog. Det invigdes av HH Swami Niranjan Dev Teerth, Shankaracharya från Puri Peeth, och avslutades av Sri Anant Shayanam Iyengar, Bihars guvernör. Dr Sampoornananda, Rajasthans guvernör, släppte minnesutgåvan.

I konventet deltog bland annat Swami Chidananda från Rishikesh; Swami Ranganathananda från Ramakrishna Mission, Calcutta; Prof Tripurari Chakravarti, Swami Atmananda, Raipur; Maharshi Mehi Dasji, Bhagalpur; Yogiraj Sri Nitya Chaitanya, Delhi; Sri Madhusudanacharya, Rajgir; Srikant Thakur, redaktör för *Aryavarta*, Patna; Moder Maria, Rom; Dr Bruce Robertson, Kanada; Mrs Shakuntala Goswami, Vrindavan; Viragiji, Varanasi; Swami Sadhanananda, Assam; Yogiraj Manuvarya, Ahmedabad; Sri Janardan Swami, Nagpur; Sri Ram Kumar från Yoga Association of Calcutta; Sri Prakash Chandra Sur, Mrs Sumitra Devi (kommunikationsminister, Bihar), Sri Siva Shankar, Sri Vinodananda Jha (före detta chefsminister), Sri Baleshwar Ram (minister för turism, Bihar) och Dr Dukhan Ram, Patna.

En anmärkningsvärd sak hände under konventet. Systrarna (nunnorna red. anm.) i det amerikanska Notre Dame Institutet i Jamalpur kringgick sina strikta regler och bestämmelser och deltog i konventets alla sju dagar. Fyra sessioner hölls dagligen och Sri Swamiji föreläste i varje

session. Temat för konventet var 'Yogans roll och potential att hjälpa mänskligheten'. Alla de församlade helgonen och dignitärerna uttryckte sina synpunkter i ämnet. En minnesutgåva med titeln *Dynamics of Yoga* släpptes också. Konventet avslutades i en positiv stämning och de församlade gästerna och anhängarna återvände hem med förnyad iver och entusiasm.

Aktiviteter under 1966

Det första interregionala yogakonventet organiserades i Gondia den 28 till 30 januari 1966. Aspiranter och anhängare sammanströmlade från Nagpur, Amravati, Khamgaon, Nandgram, Bhilai, Raipur, Bilaspur och många andra platser. Konventet leddes av Swami Yogashakti. Ett 153-årigt helgon från Mandala, den ärevördiga Swami Sitaram Dasji, hade också kommit för att välsigna konventet. Efter sitt välsignande tal släppte Sri Viragiji konventets minnesutgåva. Janardan Swami från Nagpur och Swami Prarthananda från Munger höll också föreläsningar. Mrs Shakuntala Goswami höll föredrag om *Ramayana* varje dag. Kumari Ratna Srivastava höll ett tal på alla kvinnliga delegaters vägnar. Sri Dharmadas Mishra från Raipur-Rewa tog sannyasa-initiering. Det tre dagar långa konventet visade sig vara en stor succé.

Den 7 februari 1966 kom Swami Chidananda, presidenten för Divine Life Society, Rishikesh, till ashramet som huvudgäst för firandet av Bihar School of Yogas andraårs-jubileum. Efter att huvudgästen och andra församlade dignitärer hade talat höll Sri Swamiji ett gripande föredrag om *Gita*, där han betonade vikten av karmayoga. Till sist uppmanade han alla närvarande att bidra helhjärtat till yogarörelsen och hjälpa till att sprida yogans budskap vida omkring, istället för att bara skapa en personlighetskult omkring honom.

Den 2 juli 1966 firades Guru Poornima Mahotsav på Bihar School of Yoga. I sitt tal förklarade Sri Swamiji att denna heliga dag inte är avsedd att fira födelsen av någon speciell guru, snarare är den tillägnad alla brahmanishta, Gudsförverkligade gurus.

På eftermiddagen hölls ett möte där Sri Swamiji beskrev planerna för det tredje internationella yogakonventet som skulle hållas den 1 till 7 november samma år. Efter att ha delegerat olika ansvarsområden till de olika medlemmarna nämnde han att Ranchhodji, en fyrahundraårig jnani och kriyayogi, skulle komma till Munger för att välsigna evenemanget. Inom traditionen är han bara känd som Babaji, och han är känd för ögonläger (tillfällig hälsovård för ögonbesvär. övers. anm) och soppkök som han anordnar på olika platser.

Grundaren av Maitreya Buddhist University i Norge, åttioårige Mr Inarbear skulle också delta i det tredje yogakonventet och skulle leda gruppen av utländska delegater.

Från den kvällen började en systematisk studie av *Gita* under ledning av Sri Swamiji, och den pågick till 30 oktober.

Den 14 juli, Swami Sivanandas 'nirvana-dag', anordnades en fest för fattiga och utblottade människor och Sri Swamiji gav satsang efteråt. Ett särskillt satsang-program anordnades också den 8 september.

Tredje internationella yogakonventet, 1966

Förberedelserna för det tredje internationella yogakonventet som skulle hållas den 1 till 7 november var i full gång. Många helgon och lärda började anlända till konventet, inklusive Kriyayogi Baba, buddhisten Yogi Inarbear, Norge; Swami Chidananda, Mata Sevananda och Swami Karunananda, Rishikesh; Sri Biragiji, Sri Golwalkar, Sri S.M. Bhatt och Yogacharya Major K.M. Kamath, Bombay; Sri R.C. Gupta, Simla; Swami Sivananda, Assam; Dr Baldev Prasad Mishra, Nandgram; Sri M.D. Jafette, Bombay; Tripurari Chakravarti, Calcutta; Yogacharya K.B. Sahasrabuddhe, Raigarh; Paramahamsa Ramhridaya Das, Varanasi; Sri Manuvarya, Ahmedabad; Parivrajaka Sadhanananda och Justice M.L. Abhayankar, Bombay; Sri J. Mishra, Darbhanga; Sri B.P. Sinha och Sri Jagat Narayan Lal, Patna; William Hooveringer, USA; det trettonåriga underbarnet

Kumari Saroj Bala; Yogacharya Baidyuk Pasek, Polen; Sri T.N. Bharde, Bombay; Yogacharya Sue Holmes, Mexiko; Yogacharya Dr R. Polderman, Holland; Dr Sharma, Raigarh; Swami Poornananda, Kerala; Shanti Kumar Bhatt, Bombay; Swami Nitya Chaitanya Yati, Delhi; Swami Sharanananda, Vrindavan; Yogacharya Roma Blair, Sydney; Yukiko Fujita, Japan; Swami Atmananda, Raipur; Yogi Himalaya, Kerala; Prabha Atre, All India Radio, Bombay och medlemmar av Yoga Association, Calcutta, för uppvisningen av asana.

Omkring tvåtusen nationella och internationella delegater hade samlats för konventet. Det inkluderade Sri Swamijis anhängare och disciplar förutom medlemmar och volontärer från International Yoga Fellowship. När berömmelsen om Swamiji och hans arbete spred sig, ökade också antalet aspiranter som kom till Munger. Ett stort tält och en scen hade satts upp i Goenka dharmashala för evenemanget. Catering hade också gjorts i dharmashalan. Hundratals volontärer var engagerade i olika aktiviteter relaterade till konventet. Anhängare och bekanta gav också en hjälpande hand.

Men en fråga vägde tungt i allas sinne. Swami Satyananda hade antytt något om att gå in i *mahasamadhi*, frigörelse från kroppen, efter det tredje internationella yogakonventet. Det var orsaken till den ängslan och oro som hans disciplar och anhängare upplevde.

Minnesutgåvan för 1966 fick titeln *Science of Yoga*. Mr Pai från Bombay hade också kommit för att delta i konventet. Han hade även deltagit i de två föregående konventen. Han filmade hela processen från invigning till avslutning. Filmen han gjorde visas i ashramet då och då.

Efter invigningen av konventet den 1 november förklarade Sri Swamiji: "Precis som Ganges kommer yoga också att behöva komma ner från Himalaya till de vidsträckta, vida slätterna." Swami Chidananda talade om 'Mänskligt liv – en ovärderlig möjlighet'. Swami Sevananda, en sydamerikansk discipel till Swami Sivananda, delade med sig av sina erfarenheter av yoga.

Sri Karunananda, en australiensisk discipel till Swami Sivananda, som för närvarande lever som en *kaupeen*-klädd, höftskynke, asketisk yogi i Kurukshetra, gav en fantastisk uppvisning av asana och pranayama. Hans bhajan *Brahma murari surarchita lingam* och kirtans som sjöngs till kartal-rytm förtrollade alla. På begäran sjöng han kirtan varje dag.

Sri Swamiji höll tal och satsangs i varje session i det sju dagar långa programmet. De församlade helgonen och lärda uttryckte också sina synpunkter om olika aspekter av yoga. Liksom tidigare år anordnades en mottagning för Sri Swamiji av Mungers kommunfullmäktige den 6 november, där han hyllades av alla församlade dignitärer, anhängare och disciplar.

Därefter överlämnade Sri Swamiji skolans acharyaskap till sin discipel Swami Atmananda. Inför tusentals delegater och besökare placerade han sin dhoti över hennes axlar, vilket betecknade hennes invigning till acharya. Vad kommer att hända härnäst? Detta var frågan som var i allas tankar.

Meddelanden kom med gratulationer och lyckönskningar från Indira Gandhi och andra nationella ledare. Sri Swamijis anhängare och välgångsönskande personer hade redan uttryckt sitt stöd och välgångsönskningar. Det enda som återstod var instruktionen från Gurudev. Sri Swamiji väntade på en indikation från honom om vad han skulle göra härnäst. Han fortsatte att be om instruktioner och vägledning.

Och sedan regnade välsignelserna från den store gurun ned över den värdiga discipeln. Förutom välsignelserna fick Sri Swamiji också ett särskilt kommando från sin guru:

> Glöm samadhi nu! Du har mycket arbete att utföra. Du är Yoga-Gangas Bhagiratha, du måste ta med dig denna livgivande vetenskap från Himalayas snöiga grottor in i vanliga mäns och kvinnors kämpiga liv över hela världen. Du kommer att fortsätta att få mina instruktioner och vägledning.

Sista dagens program avslutades i stor glädje och lycksalighet. Alla deltagare återvände till sina hemstäder med Gurudevs välsignelser och förnyad entusiasm.

Sri Swamijis berömmelse och det arbete han utförde fortsatte att spridas. Mrs Vijaya Premniti, en nära bekant till Sri Swamiji, uttryckte sina synpunkter i ämnet i en artikel som publicerades i novembernumret 1963 av *Yoga Vidya*. Vid den tiden höll Sivananda Ashram fortfarande på att byggas. Hur passande är inte hennes synpunkter:

En sannyasins dröm

Om du skulle forska om drömmar skulle du inse att mandatet att skapa stora institutioner och rörelser vanligtvis kommer till stora själar genom drömmarnas medium. Det är vår Gurudevs dröm att han ska föra fram den gamla vetenskapen om yoga från graven den begravdes i och inte vila förrän han framgångsrikt har integrerat den i den moderna kulturen och civilisationen.

Sri Swamiji är en komplett och fulländad yogi. Genom sitt personliga praktiserande har han testat yogans principer och funnit att denna vetenskap som överlämnats av de gamla rishis är helt sann och giltig. Genom att använda dessa principer skapar han en grund för den kommande kulturen och civilisationen. Grunden och strukturen för det mänskliga samhället har alltid skapats av de stora visionärerna och siarna. Vanliga människor vet bara hur man lever i den monteringsfärdiga strukturen. Då och då dyker det upp extraordinära män och kvinnor, som inte vacklar vid vedermödor, förolämpningar, vanvård och hån, utan sätter en outplånlig prägel på samhället.

Vår Guruji har också åtagit sig en mission vars betydelse och långtgående effekter möjligen kan förbises av lekmän, men våra kommande generationer kommer definitivt att inse det bidrag som Sri Swamijis olika allsidiga bemödanden har haft på människors hälsa och samhället i stort. Hans bidrag till att föra fram uråldrig praxis och vetenskaper och till att återinföra yogavetenskapens

förlorade glans utan att kompromissa med dess grundläggande värderingar har varit oöverträffad. Han har jämställt yoga med vetenskap och visat att det är en oerhört användbar kunskapsbank för det moderna samhället. Det är lika relevant i denna Kali yuga-ålder av järn, stål, kol, koppar, ånga, elektricitet och atomenergi som det var under Satya yuga-åldern av rishis och visa. Sri Swamiji har gett en öppen utmaning till vår tids så kallade utbildade människor att praktisera lite innan de talar om ett ämne de inte har någon kunskap om.

Sri Swamiji är en sann siare. Han har en tydlig vision om civilisationens framtida kurs. Han brukade få glimtar av framtiden, till och med ansikten av okända människor i drömmar, meditation och trans. Han hörde röster i djupa tillstånd av meditation. Han kände till många aspiranter, bundsförvanter och disciplar i förväg, han visste att de skulle ge stor hjälp och stöd till hans mission. Än idag vet Sri Swamiji exakt vad som behöver göras inom ett visst arbetsområde och hur man lägger grunden för det arbetet. Han kan konsten att presentera den yogiska kulturen för gemene man på ett vetenskapligt sätt. Och han delar sina idéer med alla som är villiga att lyssna.

Det finns många människor som Satyavrat, Basanti, Mrs Adhyavati Sahay, Devidutt Joshi och andra som känner Swami Satyananda Saraswati från hans tid i sin gurus ashram. Det finns många som har fått initiering från Swami Sivananda, men som betraktar Swami Satyananda som sin guru för sadhana. Det finns många barndomsvänner och följeslagare till Sri Swamiji, som nu bor i Delhi, Bombay, etc., som har blivit hans disciplar och utövar sadhana under hans ledning.

Det är Sri Swamijis dröm att varje person införlivar yoga i sin livsstil precis som de har införlivat kappor, byxor, pyjamas och slipsar. Allmänheten saknar förmågan att tänka eller resonera på egen hand, den låter sig alltid bestämmas över av yttre faktorer. Det lägger ett mycket större ansvar på reformatorers och samhällsbyggares axlar. Det är anledningen till att helgon och sannyasins tar denna börda

på sina axlar. Eftersom de inte har någon personlig agenda, är det också de som blir framgångsrika i sina ansträngningar.

Jag har sett många människor komma till Sri Swamiji för att få hjälp och stöd – ledsna och lidande, unga och gamla, män och kvinnor, och han berättar för var och en om ett sätt och en metod som är mest lämpad för honom eller henne. Hur bekymmersamt är inte den vanliga människans liv, hur mycket behöver hon inte den sanna kunskapens ljus. Allt detta kan inte bedömas av högt uppsatta regeringstjänstemän som fångas i hypnosen av förmåner och löner. Idag ser var och en först och främst till sin egen välfärd. Först efter det kommer han att tänka på att hjälpa någon annan. Men kan en sannyasin någonsin tänka så här? Aldrig. Han förblir trogen sin valda väg, oavsett vilka hinder som än uppstår.

Med en sådan järnvilja och stark beslutsamhet tar Sri Swamiji sig an sin uppgift att återuppliva den uråldriga yogakulturen. Genom böcker, tidskrifter, ljudband och filmer, genom tal på skolor och samhällen över hela landet, spelar han bara en låt, yogans melodi. En lycksalig sannyasin och en strålande yogi, Sri Swamiji är idag inte längre bara en individ. Han har snarare blivit en institution i sig själv. En svepande rörelses vindar blåser genom sidorna i International Yoga Fellowship Movements tidskrifter.

Sri Swamiji etablerar en yogaskola i Munger i januari 1964. Den kommer utan tvekan att bli den första i sitt slag i Indien. Det kommer även nyheter om att ett Yoga Research Institute också kommer att inrättas, där effekterna av yogaövningar på kropp och själ kommer att mätas och registreras med moderna vetenskapliga instrument. Det institutet kommer också att vara det första för Bihar, om inte hela Indien. Eftersom regeringen också uppmuntrar dessa ansträngningar, är det min fasta övertygelse att något vackert kommer att blomma ut i Bihar.

Den här artikeln skrevs 1963 men den har förutspått framtiden så klart och tydligt. Och idag har Sri Swamijis dröm definitivt gått i uppfyllelse.

Aktiviteter under 1967

Ett tredagars yogakonvent anordnades i Raigarh från 13 till 15 januari. Shiviren invigdes och leddes av Sri Swamiji själv. Sri Swamiji hade lovat att stanna kvar i Munger i tre år. Efter att det hade gått tre år, i samband med det tredje yogakonventet i november 1966, blev han fri från dennna bindande disciplin. Och sålunda den 12 januari, på sin första resa utanför Munger, anlände han till Raigarh.

Många helgon och visa, anhängare och aspiranter hade kommit från olika platser för att delta i det tre dagar långa konventet. De församlade dignitärerna höll föreläsningar och föredrag. Sri Swamiji gav satsang i varje session, och på kvällarna höll Shakuntala Devi föredrag om *Ramayana*.

Raigarhborna hade byggt ett ashram som de ville att Sri Swamiji skulle driva. Men Sri Swamiji var tveksam. Han fortsatte att skjuta upp sitt beslut. För det första var han aldrig för att bygga ashram. Nu när han äntligen hade byggt ett i Munger sa han att det var mer än nog.

Första gången Sri Swamiji hade kommit till Raigarh var i november 1956. Ingen hade ens brytt sig om att prata med honom då. En rik affärsman hade till och med sagt några hårda ord till honom, och idag ber just den personen om att få donera ett ashram! Är inte verkligheten märkligare än fiktionen?

Efter upprepade förfrågningar gick Sri Swamiji med på att inviga ashramet den 23 maj. Arrangörerna hade ytterligare en önskan, att även ha en akhanda deepak brinnande i sitt ashram. Det beslutades till slut att Sri Swamiji skulle komma med en deepak från Munger den 23 maj för att hålla ett särskilt tredagarsprogram.

Jagadguru Abhinav Vidya Teerth, Shankaracharya i Sharada Peeth, Shringeri, kom till Munger den 16 mars 1967 och stannade i två dagar. Han välkomnades enligt den syd-indiska traditionen. Han hade darshan av akhanda jyoti, den eviga lågan, som hålls permanent tänd till minne av Swami Sivananda. Alla Shankaracharyas bär med sig sina poojagudomar och *chandramauleshwar lingam* (en

shivalingam, gjord av blå safir). På morgonen den 17 mars genomfördes en traditionell *dugdha abhisheka* (abhisheka med mjölk) av shivalingam. Ceremonin avslutades enligt de föreskrivna normerna och ritualerna med femtio liter mjölk. Tusentals anhängare och dignitärer hade samlats på skolans område för att bevittna denna uråldriga ceremoniella dyrkan.

Därefter höll Shankaracharya ett välsignande tal. Han talade om Swami Sivanandas liv och hyllade Swami Satyanandas ansträngningar inom yoga. "Jagadgurus är de eviga källorna till den vediska traditionen," sa han. Adi Shankaracharya hade etablerat fyra *maths*, institutioner, i landets fyra hörn för att sammanbinda hela nationen med en andlig tråd. De fyra maths är: Govardhan Peeth vid Jagannath Puri i öster, Dwarika Peeth i väster, Joshimath vid Badrikashram i norr och Sharada Peeth vid Shringeri i söder. Den *guru parampara*, linje av gurus, som Bihar School of Yoga i Munger tillhör, är kopplad till Shringeri Math.

I maj hade Raigarhborna reserverat två järnvägsvagnar för Sri Swamijis resa från Munger till Raigarh. Omkring åttio till åttiofem anhängare från Munger, Bhagalpur och Chhapra följde med Sri Swamiji. Han tände en deepak från den eviga lågan i Munger och bar den i en liten tempelliknande lykta till Raigarh. På vägen anslöt sig även anhängare från Calcutta, Kharagpur och Tatanagar till gruppen. Deepaken hanterades under hela resan med stor försiktighet.

På eftermiddagen den 23 maj nådde tåget Raigarh. Hundratals människor hade samlats vid stationen för att ta emot dem. När Sri Swamiji steg av med deepaken i sina händer hälsades han av alla och de hängde blomsterkransar runt hans hals, förfriskningar serverades, bhajans och kirtans sjöngs. En halvtimme senare började en offentlig procession med kirtansång och ett band som spelade. Processionen slingrade sig långsamt till Hanuman dharmashala där kost och logi hade ordnats för gruppen. Alla duschade, åt lunch och vilade. Många människor hade också kommit från andra städer för att delta i detta speciella program.

Man nådde ashramet vid 16-tiden. Deepaken installerades traditionsenligt och därefter hölls bhajan, kirtan och satsang. Programmet fortsatte från morgon till kväll under de kommande två dagarna. Sri Swamiji överlämnade akhanda deepaken till Swami Sadhanananda och gav instruktioner angående skötseln av ashramet och yogaundervisningen som skulle hållas där. Han skapade en verkställande kommitté för ashramet ledning och efter att ha gjort de nödvändiga arrangemangen återvände Sri Swamiji till Munger med sina anhängare. Och så hade det första ashramet i Madhya Pradesh startats. Vilken ödets ironi att ashramet grundades bara en bit från kyrkan och hotellet där en kyrkofader hade bjudit på förfriskningar till en trött, hungrig och törstig Sri Swamiji för många år sedan.

Första yogalärarutbildningen

Efterfrågan på utbildade yogalärare ökade i Indien såväl som i andra delar av världen. Några internationella yogalärare hade sponsrats av sina regeringar för att genomgå lärarutbildning vid BSY och de förväntades komma i juli. Sri Swamiji beslutade att den internationella yogalärarutbildningen skulle genomföras i Munger. Utbildningen skulle hållas under nio månader, så för denna period flyttades femtondagars-kurserna från Munger till Raigarh.

En omfattande kursplan skrevs för niomånaders-kursen. Målet med den här kursen, som hölls från 1 juli 1967 till 31 mars 1968, var att ge specialutbildning i de mer subtila aspekterna av yoga till personer som hade tidigare bakgrund och träning i yoga.

Indiska och internationella deltagare började anlända till kursen i juni. Några av deltagarna hade tilldelats stipendier av sina respektive regeringar. Deltagarna hade i förväg genom kursprospektet informerats om hur svår och prövande kursens livsstil skulle bli. De skulle komma att behöva observera brahmacharya i tanke och handling. De skulle inte ha någon kontakt med människor utanför

ashramet. Och inte bara det, de skulle inte ens kunna kika utanför ashramets murar.

Under kursperioden skulle Sri Swamiji att vara upptagen med yogasadhana med sina elever. Efter att ha fått den här utbildningen skulle eleverna återvända till sina respektive länder och bli budbärare för den indiska andliga kulturen och traditionen.

Fjärde internationella yogakonventet i Gondia

Ett tredagarsprogram anordnades i Munger som inledning till Guru Poornima från den 18 till 20 juli. Den 21 firades Guru Poornima med stor entusiasm och hängivenhet. Många människor kom för att delta i Guru Poornima-firandet. Anhängare från Gondia hade också kommit. Ett ashram hade skapats även där. Det var en innerlig önskan från människorna i Gondia att Sri Swamiji skulle hålla det fjärde internationella yogakonventet i Gondia från 1 till 7 november. Sri Swamiji gav sitt godkännande och sina välsignelser till Gondia-konventet och gav dem vägledning angående olika organisatoriska frågor relaterade till konventet. Många framstående helgon och lärda måste bjudas in. Han förklarade i detalj vem som skulle bjudas in och vad som skulle skrivas i inbjudningarna.

Shankaracharya från Dwarika Peeth, Jagadguru Abhinav Satchidananda, skulle bjudas in för att inviga konventet. Ett par swamis skulle komma från Munger någon månad innan konventet började. Till dess skulle Satyavratji fortsätta komma då och då för att hjälpa till med förberedelserna. Sri Swamiji skulle anlända till Gondia med sina anhängare och disciplar den 29 oktober.

Efter att ha tagit emot Sri Swamijis värdefulla råd, instruktioner och välsignelser, återvände Gondias anhängare till sin hemstad där de började skriva ut blanketter och broschyrer samt skicka inbjudningar.

Satyavratjis aktiviteter hade blivit ännu mer hektiska sedan Munger-ashramet startade. När bruket lades ner i april-maj 1962 hade femtusen arbetare blivit arbetslösa.

Arbetarna ledde en demonstration, fallet gick till domstol, men tvisten förblev olöst även efter det. Så småningom ingrep regeringen och tog över bruket. Efter att ha varit stängt i över femton månader, öppnade bruket äntligen igen under kontroll av Sri Raja Ram Gupta. Han kom och inspekterade allt, och kallade alla tjänstemän till möten och diskussioner. Många maskiner var i ett dåligt skick på grund av att de inte hade använts. Nya maskiner beställdes, gamla rustades upp, pannan eldades och bruket var i drift igen.

Satyavratji var upptagen med att driva pressen och ge ut böcker och tidskrifter. Han hade bestämt sig för att inte återgå till sitt gamla jobb på bruket. "Jag har allt det här arbetet i pressen. Och så finns ashramet i Munger, som jag måste besöka då och då, eftersom Sri Swamiji inte alls lämnar Munger." Satyavratji deltog inte i något av mötena som sammankallats av Raja Ram Gupta. Den senare skickade sin springpojke många gånger, till och med ringde upp några gånger, men Satyavratji ursäktade sig varje gång.

En dag kom Raja Ram Gupta själv till vårt hus (pressen) och sa: "Jag är ny på det här företaget och jag har inte mycket erfarenhet av den här branschen. Du måste återvända till bruket och hjälpa mig att få igång det igen. Jag har samlat all relevant information och efter en vecka i sadeln har jag också fått lite praktisk erfarenhet. Jag har sett dina papper och meriter, och jag har hört mycket beröm om dig från andra. Det är därför jag har kommit för att hämta dig. Utan ditt stöd kommer jag inte att kunna driva bruket. Du kan ta hand om bruket och samtidigt fortsätta att sköta om din press och din gurus angelägenheter. Du kan också åka till Munger när det behövs. När bruket väl är i drift kommer jag inte att besvära dig. Men under de kommande två till tre åren måste du hjälpa mig. Nu när jag har kommit till ditt hus kommer jag inte att gå förrän du går med på att följa med mig."

Satyavratji följde med honom till bruket och organiserade om brukets alla angelägenheter. Gamla medarbetare kontaktades, brev skickades till gamla kunder och sakta vände brukets lycka. Satyavratji flyttade till bruksområdet,

medan jag fortsatte att bo på pressen. Pressen gick ganska bra nu. Vi hade anlitat en erfaren man, Anil Rai, som skötte hela verksamheten.

Swami Niranjan var alltid angelägen om att åka till Munger. Efter byggandet av ashramet 1964 åkte han ofta dit. Ibland med Satyavratji, ibland med Dharmashakti och ibland åkte alla tre till ashramet tillsammans och tillbringade några dagar där.

1967 åkte Satyavratji till Munger för Basant Panchami-mötet. När han kom tillbaka sa han till Raja Ram Gupta: "Jag har arbetat i tre år på bruket sedan det öppnade igen. Nu när det går bra tycker jag att det är dags att sluta."

Raja Ram Gupta var naturligtvis inte så förtjust i hans förslag. Men Satyavratji resonerade: "Jag kommer att bo i den här staden. Om och när behovet uppstår kommer jag definitivt att hjälpa dig; och på liknande sätt från tid till annan kan jag också be om din hjälp. Snälla låt mig gå nu och ge mig min innestående lön."

Med Guds nåd löste sig allt smidigt. I april lämnade Satyavratji äntligen bruksjobbet och inom femton dagar klarerades även hans lönekonto. I maj lämnade han tjänstekvarteren och flyttade till staden. Guptaji hade velat att han skulle stanna kvar i tjänstebostaden. "Du behöver inte lämna tjänstebostaden. Stanna kvar i ett år eller så. Det är många här som slutade på företaget för sju eller åtta år sedan men som fortfarande bor kvar i sina tjänstebostäder. Varför har du så bråttom att lämna din?" Men Satyavratji hade bestämt sig.

Trots Satyavratjis utträde från bruket förblev hans relation med Raja Ram Gupta god. Närhelst Guptaji fick veta att Satyavratji skulle till Munger skickade han lakan eller myggnät till ashramet. Han hjälpte och stöttade ashramet på alla sätt han kunde. I maj åkte han till Raigarh för att träffa Sri Swamiji som han kände stor aktning för.

Krishnananda och Prarthanananda kom från Munger i september för att arbeta för Gondia-konventet. På Swamijis instruktioner åkte Satyavratji till Gondia i oktober och

Prarthanananda återvände till Munger. Antalet deltagare ökade för varje konvent som hölls. Det talades om att fler helgon och visa skulle delta denna gång.

Tjugofem hektar mark hade förvärvats för Gondia-ashramet. Platsen låg två kilometer utanför staden på Kurwa Road. Det var planerat att etablera en 'Sivananda Public School' i ashramets lokaler. Det fanns även planer på att odla grönsaker, blommor och frukter. Mr Patwardhan var skogstjänsteman i regionen vid den tiden. Genom hans speciella insatser och stöd från lokalbefolkningen byggdes ashramet snabbt.

Ett stort tält hade satts upp för det internationella konventet på tomten till en gymnasieskola i hjärtat av staden. Arrangemang för boende för deltagarna hade gjorts i själva skolans lokaler.

Taming the Kundalini var minnesutgåvan som trycktes för konventet. Satyavratji var redan i Gondia. Annapoorna anlände till Nandgram från Raipur. Hon, Dharmashakti och Niranjan skulle följa med Sri Swamiji till Gondia den 29 oktober.

Swamiji väntades anlända till Nandgram klockan 11.00 den 29:e. Tre tågvagnar hade reserverats för hans grupp, som bestod av nittio elever från niomånaders-lärarutbildningen, disciplar och anhängare från Munger, Bhagalpur, Chhapra och Patna. Tåget skulle stanna i tjugofem eller trettio minuter på varje station istället för den föreskrivna tiden på fem eller tio minuter. Sri Swamiji återvände den här vägen efter fyra år. Tusentals människor trängdes vid varje station och väntade på att Swamijis tåg skulle anlända. De tog med sig så stora mängder frukt, blommor, prasad och förfriskningar att det skulle bli mycket kvar även efter att man hade delat ut till alla som befann sig på stationen!

Tåget anlände äntligen till Nandgram vid 13-tiden. När Swamiji såg den stora folkmassan samlad för darshan, klev han ner på perrongen. Dharmashakti steg på tåget med Niranjan och Annapoorna. En lavin av blommor, girlanger och förfriskningar kom deras väg. Den enorma

folksamlingen började bli svår att hantera. Tåget, som normalt skulle ha stannat i tre minuter, blev kvar vid perrongen i trettio minuter. Klockan 13.30 lämnade tåget till slut Nandgrams station och efter att ha stannat vid Dongargarh på vägen nådde det slutligen Gondia vid 16-tiden. Det var en så stor folkmassa på Gondias station att det tog en timme för volontärerna att på ett säkert sätt få ut oss från stationen.

Många stora helgon och mahatmas, hade kommit för att delta i konventet: Jagatguru Sri Satchidananda Maharaj från Dwarkapeeth; 156-åriga Baba Sitaram Das, Mandala; Swami Chidananda och Swami Karunananda, Rishikesh; Swami Manuvarya, Ahmedabad; Swami Atmananda, Raipur; Swami Sharanananda, Vrindavan; Swami Poornananda, Kerala; Swami Sivananda, Assam; Swami Nirmalananda, Australien; Sri Morarji Desai, Sri Babasaheb Bharde, Sri Basant Rao Naik, chefsminister, Maharashtra, Sri N.D. Chaudhary, utbildningsminister, Maharashtra; Swami Karmananda; Dr Tajuk Pasek, Polen; Dr R. Polderman, yogaterapeut, Holland; Dr M. D. Jafette, Bombay; A. E. Vikarama, Ceylon; Mrs Sulay Hudson, ordförande för Yoga Institute, Albuquerque; Yogini, New Mexico; Sri K.S. Kendhe, Puna; Sri K.S. Joshi, Sagar; Vidyamata, Paris; Swami Dayasagar, Paris; Rishiji Maharaj, Paris; Kakasaheb Kelkar, New Delhi; Savita Ben Mehta, Porbandar och Sri Ashok Mehta, Nagpur.

Temat för konventet var "Att introducera yoga inom utbildningsområden". Konventet invigdes av Shankaracharya från Dwarikapeeth. Sri Swamiji var närvarande under hela programmet, som innehöll satsangs, bhajan och kirtan, och asana-uppvisningar. På kvällarna höll Mrs Shakuntala Goswami föredrag om *Ramayana*. Filmer om Bihar School of Yoga visades också dagligen.

Tre kvinnor från niomånaders-lärarutbildningen skulle få sannyasa-initiering klockan 3.00 den 2 november. Sri Swamiji sa till Satyavratji, "Du måste också ta sannyasa idag."

"Allt från dig är en välsignelse," svarade Satyavratji, "så frågan om att acceptera eller neka uppstår inte."

Följaktligen initierades fyra disciplar till sannyasa på morgonen den 2 november, på den gynnsamma Diwali-dagen: Swami Devatmananda Saraswati, Swami Yogeshwarananda Saraswati, Swami Satyavratananda Saraswati och Swami Vivekananda Saraswati.

Satsangs, bhajans och kirtans fortsatte under resten av dagen. På kvällen var hela staden upplyst av tusentals ljus. De gnistrande fyrverkerierna lyste upp natthimlen och deras dånande ljud ljöd överallt. De fyra nyss initierade sannyasins hedrades med ett offentligt mottagande av invånarna i Gondia. Jagadguru Shankaracharya och Sri Swamiji talade vid tillfället.

Under hela det sju dagar långa konventet uttryckte talare sin syn på tillvägagångssätt och medel för att införliva yoga i utbildningssystemet. Många helgon och mahatmas hade också hedrat konventet med sin närvaro. De gav satsangs om yoga och andra andliga ämnen. Under sju dagar flödade en kontinuerlig Yoga-Ganga genom staden. Den 6:e dagen anordnades en allmän mottagning för att hylla Sri Swamiji och den 7:e dagen hölls konventets avslutande session. Sri Swamiji reste till Munger på den 8:e dagen med sina disciplar, anhängare och elever. Han instruerade Swami Satyavratananda, sin nyligen initierade sannyasin och discipel, att stanna kvar i Nandgram och sköta pressen, böckerna och tidskrifterna som tidigare.

Aktiviteter under 1968

Ett yogakonvent anordnades mellan den 1 och 3 januari i Patna. Sri Swamiji ledde förfarandet.

Ashramet i Gondia var klart vid det här laget. Människorna i Gondia hade bjudit in Sri Swamiji till invigningsceremonin den 12 februari. Från Gondia skulle Sri Swamiji fortsätta till Nagpur för ett dagsprogram, sedan till Bombay för ett veckolångt konvent och slutligen till Muzaffarpur för ett annat veckolångt program. Ett brev kom från Sri Swamiji: "Dharmashakti kommer att följa med mig på min resa. Efter att ha besökt Gondia, Nagpur, Bombay och Muzaffarpur kommer hon att stanna i Munger i några dagar."

Sri Swamiji skrev ett separat brev till Niranjan: "Niranjan, jag bad dig att gå i skolan för att lära dig alfabetet. Du har lärt dig vad du behöver lära dig. Du skriver till och med utmärkta brev nu. Alla här älskar att läsa dina brev. Nu är det dags att bestämma var du vill bo."

Och Niranjan fattade genast sitt beslut. Vi hade inte mycket att säga till om. Vi hade lämnat allt i Sri Swamijis händer. "Jag har bestämt mig för att åka till Munger för att bo med Swamiji", sa han. Niranjan gick till skolan och sa rektorn, "Jag åker till Munger. Stryk mitt namn från skolans register."

Alla hans lärare var mycket förargade. De försökte få honom att ändra sitt beslut: "Stanna kvar i några månader till. Dina prov är i mars..." De kom till och med till vårt hem och försökte resonera med oss. Niranjan var trots allt deras bästa elev som hade gjort sig ett namn både för sig själv och skolan. En toppelev i andra klass vid fem års ålder, en toppelev i tredje klass vid sex års ålder. Förutom att vara ordningsman i sin klass, var Niranjan en allroundspelare som utmärkte sig i alla skolaktiviteter. Hans hjälpsamma och samarbetsvilliga attityd hade gjort honom till sin lärares favorit. Om han skulle få toppresultat i fjärde klass i de kommande proven, skulle skolans rykte definitivt gå upp ett snäpp. Men till slut segrade ödets vilja...

Sri Swamiji nådde Gondia den 12:e klockan 16.00 med femton till tjugo anhängare och studenter från den nio månader långa lärarutbildningen. Niranjan och Dharmashakti hade följt med honom från Nandgram. Satyavratji tog med sig böcker och tidskrifter till Nagpur och han mötte oss där den 14:e och följde därifrån med oss till Bombay.

I Gondia hade man gjort alla nödvändiga arrangemang för programmet. Programmet började med att ordföranden för Sivananda Cultural and Educational Society, Sri Mahadev Dhote, överlämnade alla dokument och ashramets nycklar till Sri Swamiji. Sri Swamiji lämnade genast vidare mapparna, nycklarna och hela ansvaret för ashramet till Swami Yogashakti. I sitt tal beskrev han sin vision för Sivananda

Public School. “Jag har mycket att uträtta”, sa han. “Jag kan inte stanna på ett ställe, men mina disciplar kommer att stanna här och fortsätta mitt arbete. Jag förväntar mig ert fulla stöd och samarbete i detta avseende. Med er hjälp kommer skolans och gårdens arbete säkert att blomstra. Jag kommer att besöka er då och då.”

Efter att ha sammankallat ett möte med ashramets ledning och förklarat allt om ashramets relevanta formulär, broschyrer och regler för den ansvarige swamin och hans fyra medhjälpande sannyasins, reste Sri Swamiji till Nagpur med tåg natten till den 13 februari.

Han kom fram till Nagpur den 14:e på morgonen. Program hade arrangerats på tre eller fyra platser i staden, och de fortsatte hela dagen. Sri Swamiji skickade iväg oss på en sightseeing till det lokala museet och företagsträdgårdarna. Efter middagen höll han ett program på Rama Mandirs ägor och därefter tog han ett tåg till Bombay.

Tåget nådde Bombay på kvällen den 15 februari. Vi var inackorderade i en palatsliknande herrgård på stranden. Den sju våningar höga byggnaden hade kontor och ett hotell på de övre våningarna, medan de nedre våningarna användes för möten, bröllop och liknande event. Platsen för Bombay-konventet var den lokala kapplöpningsbanan, där ett stort tält hade satts upp.

Många helgon och visa välsignade konventet med sin närvaro. Många nationella ledare deltog också, inklusive vicepresident Sri V.V. Giri, Sri Morarji Desai och andra. Ett stort konvent i Indiens finansiella och industriella huvudstad lockade förstås ett högt antal människor. Folk från alla delar av staden strömmade in i konferenslokalen.

Bombayborna uttryckte en önskan om att ha ett ashram. Mark förvärvades vid Somaiya Building Trust (Ghatkopar) och den 22 februari 1968 la guvernören i Maharashtra, Sri P.V. Cherian, grundstenen för Bombay School of Yoga. Sri Morarji Desai och Savita Ben ‘Porbander’ höll tal vid det här speciella tillfället.

Den 23 februari åkte Sri Swamiji till Porbander över dagen. När han kommit tillbaka reste vi till Bombay den 24:e. Satyavratji återvände till Nandgram. Sri Swamijis grupp kom fram till Mokama på eftermiddagen den 25:e. En bil och en buss hade kommit till stationen för att ta emot oss. Vi kom till sist fram till Muzaffarpur klockan 16.00. Det finns ett stort dharmashala i Sati Rani-templets omgivningar, och det hade ordnats med kost och logi för oss där.

Invigningen av programmet i Muzaffarpur var planerat till kvällen den 25:e. Ett stort tält hade rests på kapplöpningsbanan. Bhajans, kirtans och föredrag hölls under kvällen. Det dagliga schemat startade från klockan 04.00 nästa morgon. Sjudagars-konventet blev en stor framgång. Sri Swamiji interagerade med deltagarna och många fick även mantra-diksha.

Den 3 mars reste Sri Swamiji till Munger. Lunch hade ordnats längs vägen på Mishrajis bondgård. Efter att ha stannat där för lunch och en timmes vila återupptog gruppen sin resa och kom fram till Munger ashram vid 15-tiden.

Utbildningen av deltagarna i den nio månader långa yogalärarutbildningen hade också avslutats. Mitt i deras krävande sadhana hade de även rest till Gondia-konventet. Deras träning och sadhana återupptogs efter att de kommit tillbaka från Gondia. De utländska studenterna var ganska nöjda med möjligheten att resa runt i Indien och delta i olika konvent i nästan en månad efter att de avslutat kursen. De såg, hörde och upplevde många olika saker, och de var mycket nöjda med den aktning de fick som yogalärare på de olika platserna.

Planerna för Sri Swamijis första världsturné hade börjat kristalliseras. Hans avresa var planerad till den 27 april. Innan han åkte utomlands besökte han sin gurus ashram för att motta sitt mandat och få välsignelser vid samadhi-helgedomen. Sri Swamiji hade beslutat att fira den 31 mars som ‘dagen för nedstigandet av yogiskt medvetande’ och sedan åka till Rishikesh den 1 april. Han höll ett World Yogaseminarium mellan den 19 och 21 april, som

vicepresidenten Sri V.V. Giri, välvilligt hade samtyckt till att besöka. Alla arrangemang hade gjorts för programmet.

Ett särskilt satsang-program hölls den 31 mars för att fira nedstigningen av yogiskt medvetande. Den 1:a reste Sri Swamiji till Delhi, tillsammans med femton eller sexton anhängare från Munger och alla deltagare på lärarutbildningen. Niranjan och Dharmashakti reste också med Swamiji. Vi kom fram till Delhi den 2 april, som råkade vara den gynnsamma dagen Ramnavami.

Sri Manohar Lal Gupta tog emot oss på stationen. Han hade ordnat för oss att bo i hans hus på Kamla Nagar. Vi stannade där i tre dagar. Han visade oss alla platser av historiskt och turistiskt intresse. Sri Swamiji gick till Trimurti Bhavan, där han träffade Smt Indira Gandhi. Hon hade en lång och givande diskussion med Sri Swamiji. Han besökte också Sri Yashwant Rao Chauhan och de hade också ett givande samtal. Flera olika program hölls även i olika delar av Delhi.

Sri Swamiji åkte till Rishikesh på morgonen den 5:e och anlände dit på kvällen. Ashramets ledning hade redan informerats om Sri Swamijis ankomst. Två swamis mötte oss vid bussterminalen. Vi åkte vidare med buss till Sivananda Ashram. Vi var sjuttio eller åttio stycken i gruppen och hela gruppen inkvarterades i ashramet. Swami Satyananda fick ett särskilt välkomnande av de boende i ashramet. Hela gruppen togs på en rundtur i ashramet och fick se pressen, Vishwanath-templet, Samadhi-helgedomen, Gurudevs kutir, Annapoorna Bhavan, akhanda kirtan-salen, sjukhuset och biblioteket. På kvällen hölls bhajan, kirtan och satsang i akhanda kirtan-salen.

Nästa dag sa Sri Swamiji till alla, "Gå på sightseeing i staden men se till att ni återvänder vid lunchtid." Han berättade för de utländska studenterna vart de skulle gå och hur de skulle ta sig dit. Det fanns också sex eller sju indiska damer i gruppen. Han sa till dem, "Dharmashakti har varit här många gånger. Hon hittar, se alla platsens sevärdheter med henne."

Vi tog ett bad i Ganges på morgonen och sedan besökte vi Samadhi-templet, pressen, Gita Bhavan och andra närliggande platser. Efter lunch gick vi mot Lakshman Jhoola och besökte de olika templen. Vi återvände i tid för middag, varefter vi deltog i kvällsprogrammet med satsang. Dharmashakti och Niranjan brukade sitta vid Ganges nära Swami Sivanandas kutir i flera timmar. Det var också där de hade darshan av hans jyoti.

Sri Swamiji besökte sin gurus samadhi och kutir och vandrade sedan längs Ganges strand och bland de välbekanta bergen, djunglerna och forsarna. Han gick överallt och träffade alla.

Till slut fick han sin gurus mandat och välsignelse. Den tredje dagen på kvällen hölls ett särskilt satsang-program. Sri Swamiji och hans gurubhais höll tal. Swamiji fick en låda full med böcker och en med frukter som en present från sin gurus ashram. Speciell prasad delades ut till alla. Den fjärde dagens morgon reste vi till Delhi och nästkommande dag kom vi fram till Munger.

Avslutningsceremonin för den internationella yogalärarutbildningen hölls i Munger den 19, 20 och 21 april. Efter att ha delat ut certfikat och böcker till studenterna talade Sri Swamiji om betydelsen av ceremonin. Han sa, "Dessa 'yogabebisar' har vårdats i livmodern på denna moderliknande yogaskola i nio månader och nu är det dags att viga dem till en stor sak – mänsklighetens välfärd och välbefinnande. Vid detta gynnsamma tillfälle är det mitt uppriktiga hopp och önskan att dessa Luv-Kush-liknande barn (Ramas barn övers.anm.) av yoga kommer att visa sig kapabla att tygla materialismens vilda häst."

Helgonen och mahatmas som hade samlats vid detta speciella tillfälle uttryckte också sin syn på saken. Eleverna berättade om sina egna erfarenheter och uttryckte sina ömma känslor för de gamla visa i Indien, som skapade och fulländade vetenskapen om yoga i Himalayas höjder, och Moder Ganga, som bokstavligen har fört ner denna vetenskap från de snöiga Himalayas höjder till den lidande mänsklighetens tröskel. Var

och en av eleverna uttryckte sin djupaste tacksamhet mot sin älskade Gurudev, Sri Swamiji. Det avslutande talet hölls av Bihars chefsminister Sri Bhola Paswan.

Den 22 april tog Sri Swamiji farväl av alla elever på lärarutbildningen och gav sina välsignelser för deras kommande uppgift att sprida yoga i sina hemländer.

Besökare hade kommit från många olika platser för att delta i avslutningsceremonin. Swami Satyavrat hade anlänt från Nandgram den 17:e. Efter programmets avslutning frågade deltagarna från Raigarh Sri Swamiji om tillstånd att organisera det femte internationella yogakonventet i Raigarh.

"Bra", samtyckte Sri Swamiji. "Börja förberedelserna för evenemanget. Ni måste bjuda in Shankaracharya av Shardapeeth som huvudgäst. Börja skicka inbjudningarna så snart som möjligt. Annonsera konventet i tidskrifterna *Yoga* och *Yoga Vidya*. Jag skickar Swami Yogeshwarananda härifrån i augusti. Hon kommer att överse förberedelserna. Fråga Satyavratji till råds vid behov. Blanketter, broschyrer, böcker – allt kommer att tryckas i vår press i Nandgram. Senare kommer fler swamis härifrån för att hjälpa till med förberedelserna. Jag kommer dit när jag återvänder från världsturnén, kanske två eller tre dagar före konventets början."

Swami Satyavrat bad om tillstånd att ta med sig Niranjan till Nandgram medan Sri Swamiji var borta på sin världsturné. Planen var att resa tillbaka med honom till Guru Poornima-firandet i Munger. Sri Swamiji gick med på det och vi åkte alla till Calcutta den 24:e. Den 25:e flög Sri Swamiji till Bombay, varifrån hans internationella flyg skulle avgå den 26:e. Swami Satyavrat, Niranjan och Dharmashakti åkte till Nandgram från Calcutta.

Första världsturnén

Swami Satyananda Saraswati, budbärare av en global yogisk renässans, gav sig ut på sin första världsturné från Bombay den 26 april 1968. Ett Boeing 747 lyfte mot Kuala Lumpur (Malaysia) klockan 11.30. Flygplanet målades i en saffransnyans och det fanns kopior av Ajantas grottmålningar över

hela dess inre. Det verkade som om Sri Swamiji lutade huvudet på kuddar gjorda av moln och svävade i den tysta vidden av en ändlös himmel.

Sri Swamiji anlände till Kuala Lumpur, som hade varit hans Gurudev Swami Sivanandas arbetsfält, under hans tid som läkare på gummiplantagen i tidigare Malaya. Klockan 21.00 landade Sri Swamijis plan i Singapore. Han omringades omedelbart av en massa ivriga reportrar. Därefter fick han en formell mottagning av medborgarna i Singapore. Den 27 april gav han satsang och besökte olika platser och institutioner i staden. Han togs emot och välkomnades med stor värme på varje plats han besökte. Invånarnas i Singapore var väl medvetna om Swami Sivanandas liv och arbete. Lärda och akademiker hyser en djup känsla av aktning för honom.

Sri Swamiji reste till Hongkong den 3 maj. På Hongkongs flygplats blev han återigen anfallen av reportrar, som ställde många frågor. Från Hong Kong flög han till Sydney där han stannade i sju dagar. Under sin vistelse där gav han så många som sexton tv-intervjuer, förutom att han höll program på många olika platser. Från Sydney åkte han till Tokyo, sedan vidare till Honolulu, och anlände till slut i Nordamerika. Där besökte han Vancouver, San Francisco, Los Angeles, Chicago och Toronto.

Sri Swamiji korsade Atlanten och anlände till Europa. Han stannade i London i elva dagar, där han höll program dag och natt. Han hade inte en stunds vila, även hans måltider var som intervju-sessioner. Under sin vistelse höll han en föreläsning i Westminster Abbey. Det var ovanligt på den tiden att ha en indisk sannyasin, klädd i två dhotis, som föreläste från kyrkans podium. Men sådan var kraften i hans personlighet att hans budskap lätt accepterades.

Sri Swamiji skickade sina Guru Poornimahälsningar från Frankrike. Han höll program i Norge, Finland, Holland, Belgien, Danmark, Tyskland, Frankrike, Schweiz och Österrike. Efter att ha tänt gnistan av yogisk renässans över hela världen under loppet av fem månader återvände Sri Swamiji till Indien den 17 september.

När han anlände Delhi den 17:e gav han sig ut på en turné i Indien och stannade en dag vardera i Porbander, Ahmedabad, Jaipur, Khamgaon, Amravati och Nagpur. Han stannade i Gondia och Nandgram i tre dagar vardera. Han besökte också Bhilai, Raipur, Bilaspur, Cuttack, Bhubaneshwar och Calcutta en dag vardera. Han fick en hjältes välkomnande på alla dessa platser.

Swamiji anlände till Munger den 25 oktober. Han stannade där i två dagar och åkte sedan till Raigarh den 27:e med Swami Niranjan. De nådde Raigarh på morgonen den 29:e. Några andra swamis och anhängare från Munger anlände till Raigarh den 30:e.

Femte internationella yogakonventet, Raigarh

Med anledning av det femte internationella yogakonventet hade Raigarhborna önskat ett omtryck av all Swamijis hindilitteratur. Dharmashakti och Swami Satyavrat, åtföljda av två tjänare, anlände till Raigarh den 29:e med alla dessa böcker.

En lysande samling av andliga och politiska ledare deltog även i detta konvent. Jagadguru Abhinav Satchidananda från Dwarkapeeth var konventets huvudgäst. Swami Satchidananda, Sri Swamijis gurubhai, hade kommit hela vägen från New York för att delta i konventet.

Konventet invigdes formellt av Shankaracharyan den 1 november och förfarandet leddes av Sri Swamiji. Bhajans, kirtans, satsangs och föreläsningar fortsatte under hela dagen. Temat för detta konvent var "Utbildning och Yoga". Femtio framstående indiska helgon uttryckte sina synpunkter under konventets gång. Smt Shakuntala Goswami höll vackra föredrag om *Ramayana* och Bhagavata. På den sjunde dagen avslutade Swami Satchidananda från New York konventet formellt.

Sri Swamiji lämnade Raigarh nästa dag tillsammans med sina anhängare och disciplar. De nådde Calcutta den 9:e och Munger den 10:e. En tremånaders-lärarutbildning skulle börja den 20 november. Dharmashakti följde också med Sri Swamiji till Munger för att stanna där i tre månader.

Ashramets expansion

Det fanns inte många rum i ashramet under den första tiden. När allt fler människor började komma blev bristen på boyta ett återkommande problem. Yoga Nidra Vihar byggdes 1965. 1966 byggdes ett stort rum bredvid vid namn Ojhi för att fungera som bibliotek. Ett annat rum lades till, med ytterligare ett 'underjordiskt' rum under det för Sri Swamijis sadhana. Det fanns en hydda med halmtak framför det, där Sri Swamiji brukade ge kriyayoga-initieringar. Dharmashakti hade också fått sin initiering i kriyayoga 1965 på just den här platsen. Halmtakshyddan var gjord av gräs och lera och det växte en vinranka på den. Hon städade den varje dag och spred färsk kogödsel på golvet. Det påminde henne om forna tiders visas hyddor som hon hade sett på gamla bilder. 1967 byggdes ett kontor med två rum där. Medan den nio månader långa lärarutbildningen pågick fick extra besökare bo i den närliggande dharmashalan. Ibland tog Sri Swamiji med sig alla elever och bodde på Ananda Bhavan.

När allt fler utländska studenter visade stort intresse för att gå nästa lärarutbildning, påbörjades arbetet på en trevåningsbyggnad, med råd och hjälp av Goenkaji. Arbetet startade i juli och byggnaden stod klar redan i oktober. Den här byggnaden kan lätt rymma etthundrafemtio studenter, tvåhundra vid behov och tvåhundrafemtio under större program.

Medan Sri Swamiji turnerade utomlands bad folk honom att genomföra ytterligare en lärarutbildning, och det var därför beslutet togs att starta en kurs från den 20 november. Etthundratjugofem blivande studenter hade redan skickat in sina ansökningsformulär. Några av de blivande eleverna hade redan kommit för att delta i Raigarhs Internationella Yogakonvent, och efter att konventet avslutats kom de till Munger med Sri Swamiji.

Etthundratjugofem internationella studenter och tjugofem eller trettio indiska studenter deltog i lärarutbildningen som startade den 20 november 1968. Alla studenter inkvarterades i den nya byggnaden. Under denna

tre månader långa engelskspråkiga kurs fick deltagarna undervisning och träning i många av yogans aspekter. I slutet av kursen fick de sina certifikat under en speciell avslutningsceremoni som genomfördes den 20 februari. Eleverna uttryckte sin hjärtliga tacksamhet till Sri Swamiji och tog ett högtidligt beslut att sprida yogans budskap i sina respektive hemstäder.

En gång sa Sri Swamiji:

> Jag tror inte på att följa en abstrakt filosofi eller system. Människan måste söka efter den yttersta sanningen, och när det uppnås bleknar all overklighet och osanning till obetydlighet.
>
> Vad jag än gör så gör jag det för att uppfylla Gurudevs vision, inte utifrån någon personlig önskan eller ambition. Det är därför som jag ibland måste sända ut ilskans brännande strålar mot någon och ibland måste vara som månens lugnande strålar för någon annan. Ena dagen gläds jag av att tjäna en annan människa och nästa dag, även om jag måste förarga någon för att få lite arbete gjort, anser jag mig vara helt oskyldig till att ha gjort något fel.
>
> Tendensen att baktala och förtala andra, som vanligtvis ses hos kvinnor, är något jag verkligen ogillar. Guruseva betyder inte att framträda som en from hängiven och äta guruns överblivna mat på hans födelsedag. Att helt och hållet ge sin kropp, sinne och själ till gurun utgör sann tjänst till gurun.
>
> Guruns hjärta är ett hav av kärlek, barmhärtighet och medkänsla. Även om någon skulle begå en miljon misstag, skulle gurun inte ha hjärta att skada den personens hjärta.

Aktiviteter under 1969

I februari 1969 firades Bihar School of Yogas instiftelsedag på Basant Panchami. Ett tredagarsprogram med bhajans, kirtans, satsangs och reciterandet av *Ramayana* genomfördes under firandet.

Från den 1 mars 1969 började Sri Swamiji en *madhu sanchay* (honungsinsamlings-)turné i Indien med sju disciplar. Honung kommer från oräkneliga, färgglada blommor och dess egenskaper och användningsområden är otaliga. Det används till yajna, för att erbjuda gudomen *panchamrit*, till delikatesser som får det att vattnas i munnen, för mediciner och stärkande medel och för att rädda livet på spädbarn. Honungsbina är verkliga helgon. Med sina små, ömtåliga kroppar suger de nektar från blommor och lägger den i sina vaxkakor. Sedan sätter de av igen på nästa runda. Detta är inte bara deras dagliga rutin, utan deras livslånga sadhana.

Varje blomma har en viss mängd nektar. Men blomman själv kan inte utvinna och bjuda på nektarn. Honungsbina suger ut nektarn och gör honung av den. Likaså innehåller våra hjärtan nektar, men vem kan konsten att utvinna den? Vem vill offra sitt liv i jakten på att ge honung till mänskligheten? Vilken stor och fantastisk uppgift! Det kan bara åstadkommas av någon som är en felfri, orädd, ihärdig, hårt arbetande och upplyst karmayogi. Med denna avsikt och syfte i åtanke började Sri Swamiji sin Madhu Sanchay-turné i Indien. Hans anhängare organiserade två, tre och fyra dagar långa yogaläger på olika platser.

Sri Swamiji reste från Munger med sju disciplar och efter att ha genomfört program i Bhagalpur, Patna, Muzaffarpur, Dhanbad, Calcutta, Kharagpur, Tatanagar, Raigarh, Bilaspur, Sambalpur, Raipur, Gondia, Nandgram, Bhilai, Nagpur, Amravati, Bombay, Poona, Porbander, Ahmedabad, Jaipur, Delhi, Bhopal, Sagar, Jabalpur och Gorakhpur, återvände han till Munger den 2 juni. Detta var en historisk tre månader lång turné.

Sri Swamijis madhu vidya, hans teknik att distribuera nektar, är subtil och mystisk men ändå oöverträffad i sin effektivitet. Sannerligen har han delat ut nektar sedan april 1956, dagen då han lämnade sin gurus ashram. Han gav sig iväg med sin kruka av nektar igen den 26 april 1968 när han åkte på sin första världsturné. I alla de olika länder han

besökte delade han fritt ut yogans nektar till både troende och icke-troende.

Swami Satyananda Saraswati är en sällsynt personlighet som tror på att handla snarare än att tala. Hans liv besjälas av tvillingströmmarna jnana och karma. *Brahma Sutras* brahma jnana och *Bhagavad Gitas* osjälviska karmayoga verkar båda ha blandat sig sömlöst i hans livsstil och inställning. Visdom i tanke och skicklighet i handling; förenandet av båda ses endast hos exceptionellt begåvade individer. Indien har aldrig haft brist på ädla helgon och fantastiska forskare. Stora visa, helgon och upplysta har fötts i detta heliga land. Men sällan har en sådan allsidig talang rymts i ett enskilt helgons personlighet.

Stora förändringar äger rum i sannyasa-traditionen då och då. Vanan att fly från sina problem och omfamna sannyasa håller nu på att försvinna. Visdom och urskillningsförmåga börjar växa fram i människors sinnen i unga år; Indiens slumrande energi börjar vakna.

I sitt Guru Poornima-meddelande som levererades i juli sa Sri Swamiji:

> Vår historia, fylld av massakrer och blodbad, pekar på den oundvikliga slutsatsen att varken våra tempel, eller den mekaniska upprepningen av *stotras, hymner,* eller ens de övernaturliga krafter vi dyrkade kunde förändra våra liv eller hjälpa oss i kristider. Var fanns Somnaths så kallade mirakulösa gudom när Mohammad Gaznavi plundrade och bröt den arton gånger? Var fanns Kashi Vishwanaths förmodade gudomlighet när den var centrum för aggressiva krig? Var var *siddhas*, andliga mästare, och yogis när krigets storbrand brände ner Indiens hjärta till aska?
>
> Det var prästerna, de godtrogna massorna, de supermaterialistiskt upphöjda personerna – ödets föregångare, dina och mina – som gjorde oss mer skada än vad Nadir Shah och Taimur Lang gjorde tillsammans. Och om du vill resa dig, stå och gå, lyssna på denna sadhu, att inget annat än dina egna obevekliga

ansträngningar kommer att sätta din sedan länge omhuldade plan i verket. Inga gudar eller gudinnor, inga präster eller asketer kan bidra till en nations materiella välstånd. På grund av vår vanvårdade andliga attityd har vi lidit i evigheter medan resten av världen har tävlat vidare i materiell tillväxt.

Varje eras och nations 'levande helgon' har effektivt tjänat mänskligheten. Shankara var personen som förändrade Indiens grundläggande struktur. Tulsidas var fantastiskt framgångsrik i att åstadkomma en genomgripande revolution i våra landsmäns strävanden och uttryck. Han eliminerade utan tvekan spökens, djävlars och onda krafters gissel från massorna. Det var han som försökte hindra missbruket av siddhis. Det var Rama-krishna som förberedde Indien för att kämpa för sin verkliga sak. Idag blir det vår plikt att betala vad vi är skyldiga dem – förkämparna för människans sak.

Guru Poornima är dagen för uppvaknande och uppståndelse. Vid gryningen av denna *karma yuga*, tiden för oupphörlig karmayoga, må vi fyllas med vitalitet, må våra sinnen utveckla ett brett och expanderat seende, så att vi kan se det egna Jaget, den levande Guden i varje människa.

Sjätte internationella yogakonventet, Sydney

Det sjätte i raden av Internationella Yogakonvent genomfördes i Sydney den 9 till 16 september på särskild förfrågan av australiensiska anhängare. Sri Swamiji lämnade Munger den 5 september. Sexhundraåttio delegater från flera olika länder deltog i konventet, som leddes av Sri Swamiji själv.

Efter konventet reste Sri Swamiji till New York, Paris och Wien innan han återvände till Munger den 30 september.

En särskild shivir genomfördes för försummade barn och ungdomsbrottslingar från 1 till 31 oktober i Munger.

En kriyayogakurs hölls i Munger den 1 till den 7 november, ledd av Sri Swamiji själv. Åttio deltagare genomgick träning under kursen.

På särskild önskan från indiska aspiranter genomfördes en tre månader lång sadhanakurs på hindi från 20 november till 20 februari. Närmare nittio personer deltog i kursen. Man önskade att en sådan kurs skulle genomföras igen inom en snar framtid.

Aktiviteter under 1970

Basant Panchami-programmet den 10 februari 1970 firade ashramets instiftelsedag. Programmet innehöll bhajans, kirtans, föredrag och satsang.

Den 12 februari anlände Swami Satyavrat, Dharmashakti och Kumari Ratna (Dharmashaktis yngre syster) till Munger. De hade kommit för att fira Swami Niranjans födelsedag den 14 februari och planerade att stanna i en vecka. Ända sedan Sri Swamiji anlände till Nandgram 1956, hade Ratna varit chef för hans 'aparmé', bestående av Nandgrams barn. Sri Swamiji kallade henne gärna 'Ram-ratan'. På kvällens satsang presenterade han Ram-ratan för alla och mindes händelserna 1956–57. Till slut bad han henne säga några ord:

> Ända sedan jag kom hit har jag tänkt på den där första tiden. Nu är den bara avlägsna minnen av mitt liv. På den tiden rörde sig Sri Swamiji och lekte bland oss som ett barn. Vi barn regerade under morgon- och kvällstimmarna. Vi tillät aldrig Sri Swamiji att avbryta den oändliga strömmen av historier han berättade för oss. Så snart en tog slut bad vi om en till. Vi var aldrig rädda för Didis (Dharmashaktis) skäll. Det var sällsynt att Sri Swamijis såg utmattad ut; han hade en obegränsad förmåga att stå ut med våra raseriutbrott. Utan tvekan var vi lite hårda och grymma mot honom, omedvetna om mannens storhet och den mission han hade i åtanke. Idag står det klart för oss att han inte bara var vår bästa kompis och lekkamrat, utan en mäktig, universell figur. Han har den självsäkra auran som hos den som inleder en ny era. Och ändå har han en lyhörd ledares medkänsla. Han har skapat en revolution som lyser upp hela världen. Det är

inte en yttre revolution, utan en tyst, inre, vars krav är mycket större än de små kraven av oss barn. Världen har länge väntat på en sådan ledare.

Sri Swamiji är inspirationen bakom en världsomspännande yogarörelse och den personliga guiden för en stor grupp begåvade sannyasins, både indiska och utländska. Ett enormt ansvar vilar på hans axlar och håller honom sysselsatt hela dagen. Han har inte lyxen att se tillbaka på de gångna perioderna av sitt liv, perioder som utgjorde en härlig barndom för oss barn, vari våra själars kamp ligger gömda. Gång på gång är jag frestad att fråga honom: "Nu när du är en titan med oändlig potential, kommer du någonsin ihåg de gyllene ögonblicken när vi brukade göra sketcher och spela spel tillsammans, när du berättade historier för oss likt en mor, när du befallde oss som en far? Vi surade och du vädjade. Jag önskar att jag kunde återuppleva de gyllene ögonblicken igen!"

Sri Swamiji må vara obegränsad men ändå är han inom våra själars sfärer. Den 7 juni 1956 har för alltid etsat sig fast i mitt minne eftersom det var den ljuvligaste och vackraste dagen i mitt liv. På morgonen den 7 juni tog min nyfikenhet över de tvivel som surrade i mitt sinne, och när jag nådde Nandgrams järnvägsstation förundrades jag över att möta en vacker yngling, med ett strålande ansikte inramat av lockigt hår, en verkligt majestätisk grekisk skulptur förkroppsligad. Hans ansiktes gudomligt mystiska leende förde tankarna till en tibetansk lama vars ansikte, svagt upplyst av en liten oljelampas fladdrande ljus i ett mörkt kloster, bar samma outgrundliga leende. Det kändes som om en djup del av min egen själ som jag sedan länge känt mig separerad från hade återförenats med mig. Han fascinerade oss barn med sina enkla, oskyldiga leenden och skratt och blev snart vår messias. Vi ansåg honom vara i nivå med Sri Rama och Krishna, och denna yogans storslagna byggnad som vi ser idag beror helt på magin hos vår älskade 'messias'.

Otaliga strömmar av medkänsla flödar från hans väsen och strömmar in i de bedrövade hjärtana hos alla lidande själar på denna jord. Den flammande elden från hans yoga och tapasya har lyst upp otaliga hem. Han är som ett rent ostronskal, inom vilket den vackra pärlan Niranjan har manifesterat sig, hans *manas putra*, son av gudomlig vilja. Även om Niranjan är ung, är han fast besluten att följa i sin gurus fotspår och förverkliga hans drömmar.

På det av stridigheter fyllda slagfältet som kallas livet, blåser 'Satyam' i yogans trumpetsnäcka (en havssnäcka man blåser i vid speciella tillfällen som ger ett trumpetliknande ljud red. anm.) likt Sri Krishna och lägger grunden till en ny tid och en ny kultur. Hans tal, sånger och framför allt hans yogarörelse åstadkommer ett fantastiskt uppvaknande i de lidande massornas hjärtan.

Alla i publiken blev mycket rörda av Kumari Ratnas ord. 'Dada', redaktören för *Sacchi Baat*, sa: "Barn, du har fått mina ögon att tåras…"

En tredagars shivir hölls i Patna från den 17 februari. Efter att ha avslutat shiviren återvände Sri Swamiji till Munger på natten den 19:e och åkte sedan till Bilaspur den 21:a. Efter att ha genomfört ett tredagarsprogram från den 23:e till den 25:e kom han tillbaka den 26:e. Han sa till Swami Satyavrat, "Vi kommer att åka alla tillsammans. Ni är tre och Niranjan kommer också att följa med mig. Var snäll och ordna fem biljetter."

För att utöka yogarörelsens verksamhet i Munger, förvärvade Sri Kedarnath Goenka ett stort hus innanför fästningens murar och donerade det till Sri Swamiji. I juni 1970 invigde Sri Swamiji formellt denna byggnad och döpte den till Sivananda Kutir Yogashram (SKY). Sju- och tiodagarskurser startades i denna nya byggnad. En- och tremånaderskurserna fortsatte i Sivananda Ashram.

Sjunde internationella yogakonventet, Paris

Det sjunde internationella yogakonventet organiserades från den 16 till 18 maj 1970 i Paris av Swami Devatmananda. Sri Swamiji invigde och ledde konventets förfaranden. På den indiska ambassaden i Paris höll Sri Swamiji en föreläsning om "Tantras metoder och tekniker", som skingrade många missuppfattningar som folk hade om tantra. Han höll också upplysande föredrag om swarayoga, kundaliniyoga och kriyayoga. Han återvände till Indien efter att ha slutfört planerna på att bygga två nya ashram, ett i Paris och det andra på Irland.

Guru Poornima firades den 18 juli i Munger i närvaro av tusentals indiska och internationella anhängare. Under bhajan, kirtan och mantrasång, genomfördes guru pooja och Sri Swamiji gav initiering till hundratals aspiranter. Kvällssatsangen drog så mycket folk från Munger att publiken vällde ut från huvudporten ut på vägen utanför. De lyssnade trollbundna på bhajans, kirtans och satsang.

Vid samma tillfälle invigde Sri Swamiji också det internationella yogabiblioteket. Det skulle komma att användas för den treåriga sannyasa-utbildningen som började den 8 september samma år. Inom kort kom det att bli det största biblioteket i sitt slag i världen.

Den 18 augusti gav sig Sri Swamiji ut på sin fjärde världsturné. Under denna turné besökte han England, Nordirland, Danmark, Frankrike, Belgien, Västtyskland, Schweiz och Österrike där han genomförde yogaseminarier, höll offentliga föreläsningar och initierade aspiranter i mantra. Turnén var en stor succé i alla avseenden och Sri Swamiji återvände till Munger den 6 september.

Den treåriga sannyasa-utbildningen började den 8 september. Kursen lockade ett stort antal sökande varav etthundraåtta kandidater slutligen valdes ut till kursen.

Treårig sannyasautbildning

Utbildningen av de etthundraåtta aspiranterna började den 8 september klockan 4.00, *brahma muhurtas* gynnsamma

stund. Det var Swami Sivananda Saraswatis födelsedag. Detta heliga land Bihar ljuder återigen av sannyasins heliga sånger, något som inte hade hörts eller setts sedan kejsar Ashokas guldålder.

Med Swami Niranjans ord:

Swami Sivananda närde ett hopp och en vision,
och Swami Satyananda förverkligade hans dröm.
Det är Indiens främsta och mest älskade dröm,
Att ge till mänskligheten – en utvecklad, upplyst själ.

Sannyasa är inte försakelse,
men förberedelse för uppoffring.
Uppoffring betyder inte självförintelse,
men livslång tjänst med total hängivenhet.

Att bara ta på sig ockrafärgade klädesplagg färgar inte ens sinne,
rakat huvud eller tovat hår gör en inte heller till en sannyasin,
för dem som alltid är redo att tjäna, är inte hårvård ett onödigt besvär?

En sannyasin har bara en allt förtärande besatthet
plikt – mot sin guru och sin gurus mission
plikt mot sin medmänniska och sin Skapare.

Sadhana, swadhyaya och seva; ingen sömn, ingen vila, inga kläder, ingen mat, inget skvaller. Bara en grundlig studie av skrifterna – Vedaskrifterna, agamerna, nigamerna, Purana-texterna och darshanas, förutom en praktisk kunskap om mänsklig anatomi och fysiologi. Utbildning kommer också att ges i fysisk träning, olika yogasadhanas, ashramledning, organisationsförmåga, kunskap om internationella kulturer och relaterade ämnen. Kort sagt, under loppet av de följande trettiosex månaderna kom dessa sannyasins att ledas genom upplevelsebaserade program av träning och självstudier inriktade på att utveckla *prajnashakti,* visdom, *bhaktibhavana,* hängivenhet och medkänsla, och *karmashakti,* handlingskraft, det vill säga förmågor för huvud, hjärta och händer.

Inga program genomfördes i ashramet under sex månader på grund av sannyasa-utbildningen. Sri Swamiji reste inte heller utanför ashramet. Det var en tid av ansträngande sadhana och tapasya för alla som bodde i ashramet. Ashramet förblev stängt även för Mungers lokala anhängare.

Sadhana för de etthundraåtta sannyasa-aspiranterna började i linje med de gamla gurukuls från Treta- och Dwapara-tidsåldrarna. Under en tid bodde Sri Swamiji i Ananda Bhavan med alla deltagare, där de fördjupade sig i intensiv sadhana. I december anlände Kejriwalji från Dhanbad. Han bad Sri Swamiji att vara i Dhanbad en månad med alla sina sannyasa-kursdeltagare. Han skulle göra alla nödvändiga förberedelser. Det fanns gott om plats där med många rum, en gård, en trädgård, till och med en pool. Hans egendom låg i Dhansar, 6,5 kilometer från Dhanbad. Kolgruvan, matsal och kontor fanns också i närheten.

"Bra", sa Sri Swamiji, "vi kommer i januari."

Aktiviteter under 1971

Tre swamis åkte utomlands från Munger den 1 januari 1971. Det talades också om att Swami Niranjan skulle åka till Irland. Swami Satyavrat och Dharmashakti anlände till Calcutta den 1 januari efter att ha fått ett telegram. Swami Amritananda och Satchidananda åkte till Belfast den 2 januari. "Jag åker till Irland den 28 februari," sa Sri Swamiji. "Niranjan kommer att följa med mig. Följ med mig till Munger nu." Alla anlände till Munger den 4 januari. Det beslutades att alla skulle åka till Dhanbad den 8 januari. Swami Satyavrat skulle stanna där i två dagar och sedan åka till Nandgram; Dharmashakti skulle stanna i en vecka.

Sri Swamiji gav alla nödvändiga instruktioner för sadhana till sannyasa-deltagarna som stannade kvar i Munger och fortsatte sedan med femtio utav deltagarna till Dhanbad. Där skulle de utöva sadhana i en månad och lära ut yoga till byborna i de närliggande byarna. Efter det skulle de gå till fots till Orissa, undervisa *Gita*, *Ramayana* och yoga till

byborna längs vägen och leva på allmosor. Deras destination var Sambalpur som skulle vara värd för det åttonde Internationalla Yogakonventet från den 3 april. Sannyasins höll yogaläger och klasser på många platser i och runt Sambalpur inför konventet.

En daglig entimmes kirtan-session hade startat i ashramet från den 8 september 1970. Sri Swamiji forskade om effekterna av kirtan på tankar och känslor. Det var två eller tre kirtan som fick alla swamis att genast hamna i extas. Alla swamis började svaja och dansa till rytmen av de här kirtans, många tappade medvetandet. Många gånger hamnade också Sri Swamiji i trans.

Swami Satyavrat åkte till Nandgram den 11 januari. Dharmashakti följde efter den 16:e. Och Sri Swamiji reste från Dhanbad den sista veckan i januari och återvände till Munger med Swami Niranjan. Övriga sannyasins fortsatte sin sadhana i Dhanbad och stannade där till den 10 februari.

Sri Swamiji åkte till Calcutta den 27 februari. Den 1 mars reste han till Irland med den elvaårige Swami Niranjan. Efter att ha lämnat Swami Niranjan i ashramet i Belfast genomförde Sri Swamiji åtskilliga yogakonvent och seminarier i flera länder i Europa. Han återvände till Munger den 28 mars.

Åttonde internationella yogakonventet, Sambalpur

Lions Club hade arrangerat det åttonde internationella yogakonventet i Sambalpur. Orient Paper Mill i Vrajraj Nagar hade sitt huvudkontor i Sambalpur. Deras fastighet var ganska rymliga, med många kontor, bostadsrum för besökande kunder och affärsmän, förråd, garage och en stor innergård. Det enorma tältet som konventet hölls i och alla inkvarterings- och logi-arrangemang för delegaterna hade gjorts på denna fastighet.

Sri Swamiji anlände till Sambalpur den 2 april. Tusentals delegater hade kommit för att deltaga i konventet. Det fanns även många internationella delegater. Konventet invigdes av chefsdomaren vid Orissas högsta domstol, Sri Mishraji. Temat

för konventet var "Yoga och socialt arbete". Allt förfarande hölls av Sri Swamiji själv. Som alltid hölls fyra sessioner varje dag. Bhajans, kirtans och tal av framstående helgon och dignitärer hölls vid varje session. Ett speciellt kännetecken för det här konventet var att tonen och innebörden i föredragen var vetenskapliga snarare än religiösa. Och istället för att vara abstrakta och teoretiska var föreläsningarna praktiska. Det fem dagar långa konventet avslutades på kvällen den 7:e. Den 8 april åkte Sri Swamiji till Konark och återvände den 10:e. Ett ashram var på väg att byggas i Sambalpur. Det var nästan klart och invigningen var planerad till nästa månad.

På eftermiddagen den 12:e besökte Sri Swamiji Vrajraj Nagar där han besökte Orient Paper Mill och Shankha-floden. Efter vila och middag i företagets vilorum gav Sri Swamiji en satsang hos det lokala Birla-templet. Efter satsangen åkte han till Raigarh och anlände dit klockan 2.00. Han stannade i fyra dagar och höll satsangs och föreläsningar. Ett möte anordnades för att diskutera framtidsplanerna för ashramet i Raigarh. Sri Swamiji planerade att återvända till Munger, men efter förfrågan från Swami Satyavrat gick han med på att komma till Nandgram. Det var Swami Satyavrats brinnande önskan att få Sri Swamiji att stanna i Nandgram med sina sannyas-lärlingar till Guru Poornima. Utbildningen av dessa sannyasins skulle fortsätta i Nandgram. Han hade redan pratat med de lokala anhängarna och volontärerna i Nandgram och de var helt med på hans plan.

Ashramet i Nandgram ligger fyra kilometer från staden. Sex tunnland mark hade införskaffats på G.E. Road, en brunn hade grävts och en 25 x 9 meter stor sal hade byggts. Det fanns en bred veranda på vardera sidan av salen med ett rum i hörnet av varje veranda, vilket blev fyra rum totalt. En butik, kök och en stor matsal var under uppbyggnad. Sri Swamijis rum, ett extra rum på framsidan samt toaletter och badrum byggdes också. Det fanns en stor innergård där ett tillfälligt kök hade byggts. Ett av de fyra hörnrummen hade förberetts för Sri Swamiji tillfälligt och de återstående tre rummen användes som butik, kontor och bibliotek. Med

dessa arrangemang på plats berättade Swami Satyavrat om sina planer för Sri Swamiji.

"Okej," sa Swamiji, "jag kommer till Nandgram med mina sannyasins, de kommer att fortsätta sina studier, meditation och karmayoga där. Vi kommer att stanna till Guru Poornima, även om jag kommer att fortsätta att komma och gå."

När de boende i Raigarh och Bilaspur fick höra om dessa planer bad de Sri Swamiji att också genomföra program i sina respektive städer. Efter att ha stannat i Raigarh i fyra dagar, kom Swamiji till Bilaspur och ledde ett program i fyra dagar. Sedan genomförde han ett program i Korba också. Swami Satyavrat återvände den 16:e för att fortsätta med förberedelserna i Nandgram. Han gick till B.N.C. Mills, träffade Raja Ram Gupta, berättade för honom om sina planer och bad om massor av lakan och *durries,* mattor. Guptaji sa till honom att han kunde ta så många han ville.

Den 20 april skickade Sri Swamiji alla sannyasins till Nandgram med Dharmashakti. Han åkte själv till Sagar med två swamis. Han kom fram till Nandgram den 23:e.

När Sri Swamiji anlände till Nandgram välkomnade allmänheten honom med öppna armar och tillgivna hjärtan. De gav honom fullt stöd i all hans strävan. Träningen av sannyasins startade igen från den 1 maj. De hjälpte till i det pågående byggarbetet av ashramet som en del av deras karmayoga. En satsang anordnades varje kväll klockan 18.00 till 20.00 där inte bara de lokala stadsborna utan också människor från de närliggande byarna och städerna deltog. Sri Swamiji vände sig till alla som sökte hans hjälp för fysiska, mentala, känslomässiga och andliga problem.

Efter att ha sett allmänhetens intresse så började asana-klasser att hållas på morgonen. Den 29 april firades Shankaracharyas födelsedag i ashramet. Många människor från Nandgram och andra håll deltog i programmet. Några få framstående personer talade om Shankaracharyas liv och gärningar. I sitt tal sa Sri Swamiji, "Jagadguru Shankaracharya höll sig ifrån från alla konflikter och kontroverser och organiserade sannyasins till en stark och

motståndskraftig tradition. Han dök upp som en förenande kraft för sin tids samhälle och återförenade de splittrade delarna av samhället." Sri Swamiji kastade också ljus över Shankaracharyas Vedanta-filosofi och nämnde de olika ashram som han etablerade.

Sri Swamiji utförde *prana pratishtha*, levandegörande, av en Devi-staty i byn Surevani, omkring 6 mil från Nagpur. De medföljande sannyasins genomförde akhanda kirtan vid templet.

Den 23 maj reste Sri Swamiji till Sambalpur där han invigde Utkal School of Yoga och tände en akhanda ljuslåga för att visa hur betydelsefullt tillfället var. Efter att ha lämnat fem swamis för att sköta ashramets angelägenheter, återvände Sri Swamiji till Munger.

Sri Swamiji åkte till Belfast den 30 maj och genomförde ett yogaseminarium där. Efter att ha besökt flera länder i Europa och Sydamerika återvände han till Indien och anlände till Nandgram den 26 juni. Utbildningen av sannyasins hade fortsatt med oförminskad styrka där.

En dröm går i uppfyllelse

Dharmashakti var mycket nöjd med Sri Swamijis vistelse i Nandgram. Efter att ha förklarat dagens arbete för sin presspersonal gick hon till ashramet för att hjälpa till med att sköta butiken och driva köket. Besökare kom till ashramet under hela dagen. Hon träffade dem och berättade om ashramets olika aktiviteter. Närhelst Sri Swamiji var ute och reste, utförde hon alla ashram-aktiviteterna enligt hans instruktioner. Om Swami Satyavrat reste utanför staden för byggrelaterat arbete, gick hon också till postkontoret och tog hand om utskick och mottagande av post och paket. Efter att ha avslutat allt arbete på ashramet återvände hon hem först efter att ha deltagit i kvälls-satsangen. Hennes dröm gick äntligen i uppfyllelse.

Hon hade alltid sett ett vackert, strålande helgon i sina drömmar. Många gånger hade hon också fått tecken och antydningar. Hon tillskrev allt detta det faktum att hon

hade studerat *Gita*, *Ramayana* och berättelser om helgon sedan barndomen. Till slut den 2 april 1953 anlände hon till Rishikesh, varpå hon såg en ung sannyasin stå bakom Swami Sivananda, och insåg plötsligt, ”Det här är den Shankaracharya som återkommande dyker upp i mina drömmar!”

Den 7 juni 1956 anlände Sri Swamiji till Nandgram. Så fort han steg av tåget yttrade han orden, “Moder, jag har kommit...” och Dharmashakti tänkte, “Ja, han är verkligen min Adiguru Shankaracharya...” Ett stort vakuum i hennes liv fylldes, riktningen i hennes liv förändrades verkligen. Hon lärde sig, förstod och fick mycket av honom. Hon reste med honom till många platser, genomförde yogaläger och shivirs, men drömmen förblev fortfarande en dröm.

Så mycket har hänt sedan 1956 – ashramet i Munger, den eviga lågan där, de internationella yogakonventen, yogalägren och shivirs, de många utländska ashramen, mängden av nationella och internationella yogaaspiranter, de tre respektive nio månader långa yogalärarutbildningarna och slutligen den treåriga sannyasakursen där etthundraåtta Indiska och internationella aspiranter har överlämnat sig för ett storslaget yajna. Aspiranterna inkluderade män och kvinnor i alla åldrar, som inte längre sågs från sin fysiska nivå utan som rena själar förkroppsligade i ett mänskligt hölje. Efter att ha sett en annan bild än vad man tidigare blivit ledd att tro om helgon och sannyasins, hade världen nu utan tvekan börjat följa Sri Swamiji.

Vem hade 1956 kunnat förutse att den lilla, pojkaktiga sannyasin som hade vunnit allas hjärtan med sin attraktiva närvaro och ljuva ord, som hade lekt som Kanhaiya bland barn, som hade lärt ut de invecklade principerna asana, pranayama, *Gita*, *Bhagavata* , Vedaskrifterna och Upanishaderna till vuxna på ett tydligt och upplysande sätt, skulle en dag starta en yogarevolution över hela världen? Men det borde inte komma som en överraskning efter att han hade blivit en sannyasin med en järnfast beslutsamhet och med välsignelserna från sin guru, Swami Sivananda, att bli

en *digvijayi*, en världserövrare. Gurudevs välsignelser spred sig överallt som grenarna på ett banyanträd. Sri Swamiji var engagerad i att förnya den yogiska kulturen. Vilket stor insats han bidragit med för att återigen lyfta fram de antika vetenskaperna! Han var nu fullt engagerad i den lovvärda uppgiften att återupprätta yogans förlorade glans i denna moderna vetenskapliga tidsålder.

Sri Swamiji hade förmågan att leda varje individ som kom till honom för vägledning, på den väg som var mest lämplig och relevant för honom eller henne. Han kan identifiera karaktären av någons lidande och det rätta botemedlet mot det med en blick. Han hade den sorglösa frigjordheten hos en sannyasin, utstrålningen som en tapasvi och en yogis fokuserade uppmärksamhet. Yogarörelsens vindar virvlade från sitt epicentrum i Munger och nådde världens alla hörn.

Dharmashaktis dröm förverkligades äntligen när Sri Swamiji, den drivande kraften bakom yogarörelsen, anlände till Rajnandgaon med eftermiddagssolens brännande strålar den 23 april 1971. Han fick ett mycket varmt välkomnande av lokalbefolkningen. Dharmashakti välkomnade honom också i sitt eget hem. Sri Swamiji stannade i fyra månader. Utbildningen av sannyasins fortsatte också. Han reste iväg för andra program men återvände alltid. Vid den gynnsamma Guru Poornimadagen invigde han formellt Rajnandgaon yogaskola och tände den heliga eviga ljuslågan.

Nandgram är välsignat med att få samma undervisning och ideal som Lord Buddha förkunnade för tusentals disciplar i Vaishali för 2500 år sedan. Den antika historien fladdrade återigen förbi framför våra ögon. Ma Ganga flödade precis utanför vår dörr. Och Dharmashaktis dröm hade äntligen blivit verklighet.

Invigning av Nandgram Yogaskola

Allt byggarbete var slutfört när Sri Swamiji till slut kom till Nandgram. Förberedelserna för Guru Poornima pågick för fullt. Volontärer från International Yoga Fellowship från Gondia, Durg, Bhilai, Raipur, Bilaspur och Raigarh

hjälpte till med förberedelserna. Tusentals människor från Delhi, Bombay, Calcutta, Munger, Nagpur, Jabalpur och närliggande byar kom för att delta i Guru Poornima-firandet. Många helgon och visa kom också. Kesri Bajpai kom med hela sin personal från Raipur All India Radio Center. Utbildningsministern, Bhopal Rao Pawar och andra ministrar och lagstiftare deltog också.

Kirtan började i ashramet klockan 5.00 torsdagen den 8 juli 1971. Människor fortsatte att strömma in i tusentals. Det verkade som om Nandgrams alla invånare var inne på ashramområdet. Guru pada pooja började klockan 6.00 och fortsatte till klockan 9.00. Hundratals människor väntade på mantra-diksha. Initieringarna gavs från klockan 9.00 till klockan 12.00. Lunchen serverades mitt på dagen och programmet började igen därefter. En presskonferens hade sammankallats från klockan 13.00 till 15.00 då press-reportrarna fick en chans att personligen intervjua sannyasa-kursens deltagare och andra utländska disciplar till Sri Swamiji. Kirtan fortsatte utan paus i tjugofyra timmar.

Sri Swamiji tände den eviga lågan och avslutade yogaskolans invigningsceremoni. Det andliga ljuset från denna låga kommer att skingra okunnighetens mörker, inte bara i Nandgram utan i hela världen.

Efter att helgon, forskare, utbildningsministern, lagstiftare och andra anhängare hade talat, delades hindiöversättningen av Sri Swamijis klassiska text *Dynamics of Yoga* ut som prasad till alla. Den församlade publiken lyssnade sedan uppmärksamt på Swamijis föredrag om yogans relevans och nödvändighet för hälsa och välbefinnande:

> Det är först nu som den yogiska traditionen återupplivas efter den vediska tidsåldern. Idag utvecklar både unga och gamla ett intresse för yoga. I vår moderna historia har vi styrts av många olika folkslag vilket har fyllt oss med en känsla av förakt och likgiltighet för vår kultur, för vår vetenskap om yoga och tantra. Vi började hata vår egen religion och andlighet. Ogrundade och inbillade

rädslor för yogans skadliga effekter spreds av människor som var angelägna om att utrota yogan, grunden för hela vår kultur och civilisation. Tiderna har nu förändrats. För några år sedan gjorde Swami Kuvalyananda noggrann forskning om yogans effekter på kropp och sinne. Han använde finkänsliga maskiner för att mäta och kvantifiera dessa effekter, som senare publicerades i tidskriften *Yoga Mimamsa*.

När jag läste hans forskningsrapporter blev jag mycket inspirerad. I början var jag en fullblods-vedantin. "Jag är Det, Det jag är" – det var summan och innehållet i min sadhana. När jag läste tidsskriften slog en inspirerande tanke mig, "Yogans förlorade ljus måste återigen ges till Indien." Nu börjar människor gradvis förstå och uppskatta yoga, även om det fortfarande av många anses vara sannyasins exklusiva förbehåll. Men jag deklarerar med eftertryck att yoga är mer relevant för personer med hem och familj än för sannyasins. De tenderar att utveckla många fysiska, mentala och känslomässiga problem från det dagliga livets kamp. Därför har yoga en stor roll att spela för att hjälpa dem att hantera dessa problem och upprätthålla balans och stabilitet i livet. Efter att ha interagerat med tusentals män och kvinnor från alla samhällsskikt under mina år som pilgrim, insåg jag att det indiska samhället var totalt förvirrat och utan riktning. Att blint och mekaniskt följa skrifterna har gjort dem vilsna.

Tänk logiskt och noggrant. Denna yoga som jag talar om är själva grunden för ditt liv. När allt kommer omkring, vad är målet och syftet med livet? Oändlig frid, ren lycksalighet, gränslös glädje och total befrielse från smärta och lidande – är det inte detta som alla vill? Och det är denna önskan som driver människor mot *bhogans*, njutningens, väg eller yogans väg. Enbart bhoga leder till förfall och sjukdomar, medan enbart yoga orsakar neuroser och komplex. Det måste finnas en syntes, en blandning av dessa två vägar. Yoga betyder inte att fly från livet. Det handlar snarare om att omfamna livet nära och starkt.

För att lära dig hur du uppnår detta, tillbringa tid i ett ashram i några dagar. Det kommer att bidra mycket till din känsla av lugn och välbefinnande. Tidigare åkte folk på pilgrimsfärder för att lära sig asana, pranayama och japa av sadhus och helgon. Men det är inte möjligt i den här moderna tiden. Nu kan du få den förmånen i yogashram.

Jag upprepar en och bara en sak. Det verkliga fröet till sjukdom finns inte i kroppen utan i sinnet. Om sinnet är under kontroll, kommer kroppen att vara frisk även om den lämnas utan vård. Olika tankar leder till utsöndring av olika kemikalier i hjärnan. De ger också upphov till olika typer av elektromagnetiska vågor. När det är disharmoni i dessa processer dyker många psykiska och psykologiska störningar upp. Så du måste lära dig konsten att tänka rätt och undvika negativa tankar så långt det är möjligt. Nuförtiden står man inför en störtflod av negativa intryck och influenser även på marknaden. Precis som smutsiga omgivningar skapar infektioner och sjukdomar i kroppen, så skapar negativa tankar kaos i hjärnan och sinnet.

Många människor plågas av sömnlöshet. De behöver piller för att sova. Istället för att behandla trädets rot behandlar de dess grenar. Negativa tankar och känslors parasiter äter hela tiden på hjärnan och sinnet. De är ytterst ansvariga för det kulturella förfall och dekadens vi ser runt omkring. Negativa samskaras förökar sig i geometriska sekvenser precis som Raktabija (mytisk demon övers.anm). Precis som man vaccinerar sig mot smittkoppor eller mässling måste man vaccinera sinnet också. Du har yogavaccinet till ditt förfogande, använd det. Ju mer du insuper yogans praktik, anda och kultur, desto fler fördelar kommer du att se i ditt dagliga liv. Bättre familje- och sociala relationer, friskt sinne, sublima tankar – många är yogans fördelar och hälsoeffekter.

Swami Nityananda var klädd i endast ett höftskynke. Han brukade säga: “Varför oroa sig för pengar? De kommer och går sedan på samma sätt som de kom. Om

du inte kan stoppa dess inträde, hur kan du förhindra dess utträde? Du måste lära dig att vara obunden i livet."

Det var han som gav mig inspirationen att starta ett ashram. Tidigare brukade jag hela tiden vandra hit och dit. När han gav mig förslaget var min första fråga: "Var kommer pengarna ifrån?" Och han svarade: "Oroa dig inte för pengar. De kommer av sig själva." Jag accepterade hans förslag. Nu har det byggts ashram i Munger, Raigarh och Sambalpur, men jag har alltid sett Nandgram som min Sarnath, mitt högkvarter, även om ashramet här precis har byggts. Alla regler ställs på ända i Kali yuga. Barnet föds före fadern. Nandgram ashram är som fadern och Munger tillsammans med de andra ashramen är barnen.

Till slut ska jag berätta en kortfattad metod – gör japa med en mala och dra sinnet inåt. Gradvis, aldrig hastigt. Koncentrera dig på ögonbrynscentret och visualisera din ishta där. Med tiden kommer du spontant att få ett beslut, en riktning från djupet av ditt omedvetna sinne, och det tar dig direkt till din destination. Kom bara ihåg att vara regelbunden i denna sadhana, tillåt inte något avbrott. Till slut, mina lyckönskningar för detta nybyggda yogashram. Hari Om.

Publiken lyssnade i sådan tystnad att man kunde höra en knappnål falla. Förutom i salen var folk ihopträngda på de två verandorna, gården och till och med på taket. Efter sin satsang ledde Sri Swamiji Shanti Path och öste sina välsignelser över alla. Smt Shakuntala Goswami föreläste om *Ramayana* till klockan 22.00. Det meddelades då att den första kursen i den nyinvigda yogaskolan skulle hållas från och med den 16 juli.

Följande välsignelsebudskap mottogs från Swami Niranjan i Belfast:

På Guru Poornimas lyckosamma och heliga dag kommer du att vara tillsammans med en stor guru på yogaskolans

område i Nandgram. Skolan har precis byggts men dess rötter går långt tillbaka i tiden. Inte bara människor, utan även de himmelska varelserna kommer att fira denna storslagna händelse.

Sri Rama, Sri Krishna, alla andra gudar, Adiguru Shankaracharya, Swami Vishwananda, Swami Sivananda – de hade alla gurus och deras hängivenhet till gurun var av högsta kaliber. Tulsidas säger: "Guruns lotusfötter är värda tillbedjan och stor kärlek, för han är en ocean av medkänsla och sannerligen Gud själv i mänsklig form." Han fortsätter med att säga: "Sann visdom och kunskap kan aldrig gry utan en guru." Detta pekar oss mot den väg vi måste följa i livet. Upanishaderna förklarar också med eftertryck, *Durlabha sahajaavastha sadgurukarunam veena,* att det högsta tillståndet är omöjligt att uppnå utan guruns välvilja.

En guru som har insett den högsta sanningen och essensen kan förmedla den kunskapen till oss. Denna känsla återspeglas i *Yoga Vasishtha* som säger, "Guruns ord kommer att göra det möjligt för en sann aspirant att förverkliga Självet genom att tända visdomens låga i hans hjärta. Utan hjälp och stöd från en guru är det extremt svårt, för att inte säga omöjligt, att etablera sig i ett den sanna kunskapens tillstånd. Det är bara genom guruns välvilja som den absoluta Brahman kan förverkligas. Gurun allena tar bort hindren på den andliga vägen. Han allena sliter sönder okunnighetens slöja."

Innan du närmar dig gurun måste du utrusta dig med följande egenskaper: guru bhakti, nishkama karmayoga, yamas, niyamas, upasana och utövandet av mental sanningsenlighet och brahmacharya. När du väl är fri från idén om en begränsad och åtskild varelse, kommer gurun att instruera i *mahavakyas,* de stora vediska sanningarna. Han kommer att avlägsna tvivel och fallgropar från din väg. Men du måste vara uppriktig i din beslutsamhet och ansträngningar. Du måste genom din inre syn ha en direkt varseblivning av tillståndet sat-chit-ananda.

Skrifterna uppmanar oss att utöva *shravana* (lyssnande), *manna* (reflektion) och *nididhyasana* (djup meditation). Detta är det odödliga budskapet som förts vidare genom tiderna. Detta är budskapet från *Gita* och *Ramayana*. Detta är de vises och helgonens budskap som har bevarats och förts vidare genom guru-discipel-traditionen. Det här är inte mina ord, utan min gurus. Nej, det här är inte heller min gurus ord, utan snarare hans gurus. Detta odödliga budskap kommer genom våra stora gurus odödliga ättlingar. "O människa! Allt finns inom dig", uppmanar de gudomliga energierna, "men du är oförmögen att inse det. Du behöver en guru för det ändamålet, vid vars fötter du kan sitta och insupa ljuset av sann kunskap och sprida det i hela världen."

Att vara i en *sadgurus*, sann gurus, sällskap är en stor lycka och medborgarna i Nandgram, mina vördade nära och kära, förvärvar denna lycka. Må alla motta välsignelser från Gud och Guru i överflöd.

Det var översvämningar i Munger. Ma Gangas vatten hade stigit rakt in i ashramet. Sri Swamiji åkte till Munger med bil den 10:e med avsikten att återvända snart.

Yogaskolans första kurs startade den 16 juli. Sri Swamiji återvände den 21 juli. Den 26 juli började kirtan och bhajan från fem på morgonen och hela dagen spenderades i glädje och skratt. En upplyftande satsang hölls på kvällen. Förutom de lokala anhängarna hade folk också kommit från Durg, Bhilai, Raipur och Gondia. Programmet fortsatte till tio på kvällen.

Kursen avslutades den 28 juli. Sri Swamiji delade ut certifikat och böcker till deltagarna och gav sina välsignelser för en ljus framtid.

Tilak Jayanti firades den 1 augusti. Det hölls föreläsningar och satsangs. Den 2 augusti sändes sannyasins ut till fots för att turnera i byarna och hålla satsangs. Två swamis skulle gå till en by, tigga allmosor, lära byborna asana och pranayama, göra karmayoga med dem på eftermiddagen och hålla

satsang om *Gita* och *Ramayana* på kvällen. Efter att ha stannat två dagar i en by skulle de gå vidare.

Sri Swamiji åkte till Sambalpur den 9 augusti 1971. Efter att ha genomfört ett tredagarsprogram där åkte han till Munger.

Swami Sivanandas födelsedag firades i alla anslutna ashrams och yogaskolor. Det hölls satsang-program.

En kriyayogakurs anordnades på Bihar School of Yoga, Munger, från den 15 oktober till den 15 november. Klasserna leddes av Sri Swamiji själv.

Snart genomfördes två kurser på Nandgram yogaskola varje månad. Då och då anordnades också satsang-program. Swami Yogeshwarananda var skolans acharya från juli och framåt. I december 1971 skickade Sri Swamiji Swami Sivaprem för att ta över som acharya från Swami Yogeshwarananda.

Swami Atmananda hade kommit till Munger från Belfast den 30 december. Hon hade tänkt komma för att vara i Nandgram en dag, men senare ändrades hennes planer och hon ringde på telefon och bad oss träffa henne på järnvägsstationen. Swami Satyavrat gick till stationen klockan 11.00. Han hade samlat ihop böcker och annat till Swami Niranjan, som han tog med sig till stationen för att överlämna till Swami Atmananda. Han var väldigt glad den dagen.

Swami Satyavratanandas frånfälle

Swami Satyavrat steg upp klockan 4.00 den 31 december och påbörjade sin vanliga rutin. Han såg över arbetet på pressen och gav instruktioner för dagens arbete. Sedan gick han ut ett tag. En räkning måste tas emot, ett kvitto ges, ett kostnadsförslag behövde ges till bruket… Efter att ha avslutat alla dessa uppgifter gick han till postkontoret. Efter att han slutfört sitt arbete där gick han tillbaka till pressen, och småpratade med bekanta på vägen. Han tittade igenom alla mappar och förklarade arbetet för arbetarna på pressen. “Det är mycket arbete som väntar idag,” påpekade han vid ett tillfälle, “det måste avslutas idag.” Jag kunde inte låta bli

att fråga, “Varför måste allt jobb avslutas idag?” “Det är årets sista dag, eller hur?” svarade han.

Klockan 11.30 kom Swami Sivaprem och sa, “Dadaji, var så vänlig och kom till ashramet. Idag måste du göra vad Sri Swamiji har bett om. Du måste ta nycklarna från Yogeshwarananda och organisera om ashramets skötsel.”

“Oroa dig inte,” svarade Satyavratji, “den uppgiften är mitt ansvar. Vi äter lunch först. Sedan följer jag med dig och löser alla dina problem. Jag måste avsluta alla pågående jobb idag. Det är trots allt sista dagen. Du kan vara säker på att jag kommer avsluta allt fort.”

Efter lunch sa han till mig, “Ge mig den frukt du har, vad det än må vara.” Jag hade apelsiner och han åt upp allihopa. Jag sa “Jag följer också med dig till ashramet,” och på det svarade han “Jag tar inte jeepen. Sivaprem har kommit på cykel så jag tar pressens cykel. Bli under tiden klar med svaren på de här breven. Jag kommer strax tillbaka. Vi måste trots allt ge Sri Swamiji de goda nyheterna.”

Samtidigt som han plockade ihop alla ashramets nycklar, mappar och pärmar och lämnade över dem till Sivaprem, förklarade Satyavratji allt om ashramets drift, skrev ett brev till banken där ashramet hade sitt konto, lät Sivaprem verifiera det och talade om vad han måste få gjort på banken den 2 januari.

Manibai Shah var en dam från Nagpur som bodde i ashramet med sin polioskadade son Gunjan. Hon brukade alltid göra te till Satyavratji när han kom till ashramet. Och efter att ha bjudit honom på te sa hon alltid, “Spara lite till mig också Dadaji,” och han svarade alltid, “Ge mig ditt glas. Jag häller upp ett glas till dig. Jag kommer inte ge dig mina rester.” Den dagen, efter att ha avrundat allt arbete i ashramet och på väg att återvända hem, ropade Manibai till honom, “Dadaji, vänta Teet är färdigt. Jag hämtar det om en minut.”

“Jag är sen,” svarade Satyavratji, “ jag måste gå med detsamma.” Hon hade då redan hämtat teet. Han drack hälften av det och sa sedan, “Manibai, du har alltid bett om

mina rester, eller hur? Idag lämnar jag det här som min prasad, något att minnas mig vid. Hejdå Gunjan. Hari Om."

Swami Satyavratananda gav sig av mot sitt mål. Klockan var 14.00 och vägarna var tomma. Han hade knappt kommit ett par hundra meter från ashramet när han hörde ljudet av en buss bakom sig. Han steg av sin cykel och stod bredvid vägen för att låta den passera. Föraren miste kontrollen över bussen, som girade mot vägrenen. Innan föraren återfått kontrollen, rände bussen in i honom och fortsatte vidare… Han kastades högt upp i luften med sin cykel och landade fem-sju meter längre bort på fältet… Där låg han, som i en djup, fridfull sömn, med cykeln vid sin sida. Ingen skada, inte ens en skråma. Så var Herrens önskan…

Det som är ödesbestämt måste ske. Med sina gynnsamma karmas och med en stor gurus välsignelse hade han levt fullt ut, och till och med i döden hade han framstått som segraren.

Men nyheterna spred en dyster stämning över hela staden. Tusentals människor samlades vid ashramet. Det var ödet, ingen kunde värja sig mot det. Chefen för B.N.C. Mill, Raja Ram Gupta, ringde ett blixtsamtal till Sri Swamiji i Munger. Genom den lokala parlamentsledamoten Ram Sahay Pandeys ingripande gick samtalet igenom omedelbart. Sri Swamiji instruerade att bhusamadhi skulle ges inom själva ashramområdet. Medborgarna i Nandgram ville inte släppa sin kära 'Dadaji'. Tusentals stannade i ashramet hela natten och höll akhanda kirtan. Nästa morgon kom ytterligare hundratals från närliggande städer och byar när de genom tidningarna fått reda på vad som hänt.

Klockan 9.00 den 1 januari 1972 gavs Swami Satyavratananda Saraswati samadhi till reciterandet av Vedaskrifterna och till sjungandet av *Rama naam*, Ramas namn, i tusentals människor närvaro. Tusentals lyckönskningar och böner har förevigat Swami Satyavrat. Livet är förgängligt, men namnet finns kvar, och hans namn kommer att vara ihågkommet i generationer framöver.

Swami Satyavrat hade sagt vid 12.30-tiden att han var tvungen att ge Sri Swamiji några goda nyheter när han

återvände. Vid rätt tidpunkt fick Sri Swamiji också de goda nyheterna. Men nyheten om Swami Satyavrats samadhi gjorde människor runt om i världen ledsna. Många skickade kondoleansbrev, många kom personligen. Vissa människor uttryckte tvivel angående framtiden för Sri Swamijis mission i frånvaro av Satyavratji. Alla tänkte olika men redaktören för Sacchi Baat, Sri Devendranath Gupta, skrev: "Sannyasins är bortom sorg och bedrövelse. De ägnar sig åt sina arbetsuppgifter, inte frukterna av dem. Inte ens Moder jord kommer att kunna se någon skillnad i utförandet av Sri Swamijis fortsatta mission, trots förlusten av Sri Swamijis 'högra hand'. Tiden och tidvattnet väntar inte på någon, de fortsätter att röra sig framåt... "

Och som den stora själ han var, hade Satyavratji gjort följande anteckning i sin dagbok på morgonen den 31 december:

> Till mitt sista andetag är mina händer engagerade i guruns tjänst, känslan för min ishta är ljus som fullmånen, det finns ingen antydan av bundenhet vid något världsligt, och intellektet är skarpsinnigt och omdömesgillt. Den som dör i ett sådant tillstånd till kropp och sinne kommer med all säkerhet att smälta samman med det Högsta Självet. Man måste ständigt, dag som natt, kämpa för att uppnå ett så ärorikt slut på sin jordiska vistelse. Man bör inte låta negativa influenser påverka sinnet ens för ett ögonblick, och man bör ständigt be till Gud om styrkan att kunna undvika detta. Man bör påminna sig om Hans namn och form gång på gång, tills det blir en del av själva andetaget.

Sri Swamiji anlände med bil på kvällen den 5 januari. Dagen efter var han i pressen hela dagen, tröstade alla och påminde dem om deras plikter vid denna kritiska tidpunkt. Han inspekterade alla detaljer avseende Yoga Vidya-pressen och tilldelade två swamis hanteringen av dess verksamhet. Lokala anhängare fortsatte att komma till långt in på natten. Sri Swamiji stannade där i tre dagar och, efter att ha gett

instruktioner om pressen och ashramet, reste han tillbaka till Munger med bil.

Han återvände till Nandgram efter femton dagar. Efter att ha övervakat arbetet sammankallade han till ett möte med ashramkommittén i pressen, gav riktlinjer och instruktioner till alla medlemmar och återvände till Munger tre dagar senare.

När han var på väg att ge sig av bad Dharmashakti honom, "Ta gärna med tidskrifterna *Yoga* och *Yoga Vidya* till Munger tillsammans med pressen. Jag kan knappast göra någonting på egen hand nu, än mindre hantera pressen och ge ut alla dessa böcker och tidskrifter."

"Vill du leva eller dö?" frågade Sri Swamiji strängt. "Om du vill leva, så istället för att dränka dig själv i sorg, dränk dig själv i något ansvarsfullt arbete. Du måste leva för Niranjans skull, för att se de stora gärningarna han kommer att utföra. Förstå poängen med det här väl och gör dig stark och beslutsam. Dharmashakti, om du har lidit en stor förlust, så har världen och jag det också. För att kunna fullföra Satyavratjis oavslutade uppgifterna måste du leva som en avadhoota. Det är vad jag förväntar mig av dig. Det är vad jag befaller dig. Jag kommer tillbaka om femton eller tjugo dagar."

Sri Swamiji kom tillbaka den 13 februari, på den heliga dagen Sivaratri. Han stannade i tre dagar. "Du måste ta hand om både ashramet och pressen," var hans instruktion, "och du måste besöka Raipur varje månad. Gör uppgiften att beställa papper och andra pressmaterial till din. Du måste göra det här jobbet från och med nu. Och du måste också gå på de möten jag sammankallar i Munger. När jag kommer igen den 15 mars kommer vi att ha ett möte här." Med det sagt reste han till Munger den 16:e.

Aktiviteter under 1972

Sri Swamiji anlände till Nandgram den 15 mars och sammankallade till ett möte den 16:e. Han hade levt femtio år av sitt liv den 25 december. Planer gjordes för att fira

denna pionjärs lysande halvsekel av yogisk renässans med ett storslaget guldjubileum. Från början var tanken att anordna guldjubileet i Nandgram. På februarimötet hade Sri Swamiji föreslagit att det skulle vara lämpligare att genomföra jubileet i Munger. Men alla medlemmar ville att programmet skulle hållas i Nandgram eftersom det hade varit den bortgångne Satyavratjis intensiva önskan.

På mötet som hölls den 16 mars sa Sri Swamiji, "Vi skulle kunna genomföra konventet här i Nandgram också. Men då behöver alla volontärer från Munger komma hit och hjälpa till med förberedelserna. Många tusen inhemska och internationella besökare förväntas komma, mycket arbete kommer att behöva göras här. Munger har redan varit värd för många program och konvent av den här storleksordningen. Alla nödvändiga resurser och faciliteter finns tillgängliga och redo där. Vissa förberedelser har redan påbörjats på Basant Panchami. Swami Satchidananda, Maheshwarananda, Vedananda och Agnimitra har redan åkt utomlands för att tillkännage händelsen. Swami Niranjan är för närvarande i London, där han går på college och också håller yogakurser på skolor, högskolor och på tv. De utländska anhängarna och disciplarna ger honom fullt stöd och hjälp." Mot bakgrund av dessa fakta hade kommittéemedlemmarna inget annat val än att acceptera Munger som plats för konventet.

Sri Swamiji höll en kurs i Maheshwari Bhavan den 16:e och 17:e. Han reste till Nagpur på morgonen den 18:e, med sju eller åtta disciplar. Från den 18 till 20 mars höll han föredrag om *tantra shastra*, tantrisk vetenskap, vid Dhanwate Chambers i Nagpur. Den 21:a reste han till Gondia, där han ledde ett dagslångt satsang-program. Nästa morgon reste han på en omfattande turné och besökte Balaghat, Sivni, Chhindwara, Baitul, Aathner, Itarsi, Khandwa, Indore, Dhar, Ujjain, Bhopal, Panchmarhi, Sagar, Tikamgarh, Chhatarpur, Satna, Rewa, Katni, Jabalpur, Narsingh, Mandla, Sihor, Umariya, Shahdol, Amalai, Allahabad, Mirzapur, Varanasi och Gaya. Han höll endagars satsang-program på alla dessa platser innan han återvände till Munger från Gaya.

Han reste med bil på denna turné. De två ashram-fordonen, Pushpaka och Garuda, utgjorde hans följe. Han höll programmen på dagen och reste på natten efter att programmen avslutats. När han kom fram till nästa destination mitt i natten eller tidigt nästa morgon, höll han återigen program under dagen, följt av resor nattetid. Bara Sri Swamiji kunde ha ett så krävande schema! Att hålla program på dagarna och resa på nätterna skulle ha visat sig omöjligt för alla andra.

Som en del av Guru Poornima-firandet som hölls i Munger, hölls satsangs från den 23 till 25 juli och den 26 juli firades Guru Poornima. Samma dag grundades ett vidareutbildningsinstitut i ashramets lokaler i Munger. Detta institut kom att ta hand om fysiskt och psykiskt handikappade barn. Barnpsykologer och andra specialister arbetade under ledning av Sri Swamiji för att förbättra barnens livskvalitet.

Ett program genomfördes i Munger den 8 september för att fira Swami Sivanandas födelsedag. Sri Swamiji for till Sambalpur kort därefter. Han kom dit på kvällen den 21:a. På morgonen den 22 september gav han mantra-initiering till många aspiranter och efter att ha gett inspirerande satsangs under dagen åkte han till Bilaspur på kvällen. Efter ett hektiskt program som varade hela dagen den 23:e fortsatte han mot Nandgram på natten.

Han genomförde olika program i Nandgram under hela dagen och efter kvällens satsang reste han till Nagpur, där mönstret upprepades. Efter ett fullspäckat dagslångt program i Nagpur reste han till Raipur vid 22-tiden. Hans Raipur-program började tidigt på morgonen. Efter att ha hållit program på fängelset, medicinska högskolor, Rajkumar College och Raipur ashram, åkte Sri Swamiji till platsen för Raipurs yogashivir. Han invigde denna yogashivir genom att tända en lykta och bekransa en bild av Gurudev Swami Sivananda. Han höll öppningstalet och lämnade sedan över till två swamis att leda programmet och fortsatte mot Rourkela klockan 21.00.

Att resa på nätterna och hålla program på dagarna, bara Sri Swamiji kunde praktisera denna svåra 'yoga'…

Guldjubileet 1973

Datumen för guldjubileet hade slutligen bestämts – 9 till 15 oktober 1973. Swami Sivananda hade varit läkare i Malaya. 1923 lämnade han sitt lukrativa yrke och när han återvände till Indien anlände han slutligen till Rishikesh. I maj 1923 fick han inspiration och initiering av en gudomlig kanal. Det är en lycklig slump att hans hängivna discipel och grundaren av International Yoga Fellowship Movement och Bihar School of Yoga, Swami Satyananda Saraswati, kom att träda in i sitt femtionde år den 25 december 1973. Således kom guldjubileumskonventet att fira femtioårsdagen av guruns sannyasa såväl som discipeln födelse. Med detsamma började blanketter, pamfletter och kort tryckas och postas.

Ett tredagarsprogram genomfördes i Munger med anledning av Basant Panchami. Programmet gav ny fart åt förberedelserna inför guldjubileumskonventet. Många disciplar började resa land och rike runt, för att sprida budskapet om yoga och bjuda in till konventet.

Sri Swamiji började sina internationella resor med ett besök i Australien i mars. Efter att ha invigt yogakonventet i Victoria reste han runt i de olika delstaterna i Australien. Han återvände den 20 april för att delta i ett möte med konventets mottagningskommitté i Munger. Han gav instruktioner och riktlinjer för nästa fas av förberedelserna och reste sedan till Sydamerika. Därifrån reste han vidare till Europa i maj.

Swami Sivanandas 'nirvana-dag', den 14 juli, firades med särskild glädje och entusiasm. Den 8 september, på Swami Sivanandas födelsedag, organiserades ett program med bhajans, kirtans och satsang.

Konventets delegater började anlända till Munger i början av oktober. Den 8 oktober hade mer än tiotusen anhängare, disciplar och delegater redan anlänt och fler var på väg. Swami Shantananda, Jagadguru från Jyotirmath var konventets huvudgäst. Maharshi Mehidas, den tantriska

forskaren Sri Surat Chakravarti, Gayatri Devi, Swami Chidananda från Rishikesh, Avadhoot Swami Karunananda, Mata Sevananda, Sri Shuddhananda Bharti, Sri Viragiji, Sri Manuvarya och Dr Baldev Prasad Mishra från Nandgram anlände också till konventet.

Swami Niranjan kom från Sydamerika med en grupp på tjugofyra anhängare. Representanter från tjugo länder – ett stort antal yogis, läkare, professorer, vetenskapsmän, konstnärer och yogalärare dök upp till konventet.

Konventet började klockan 5.00 den 9 oktober med en yajna som hölls i ashramet. Vid 8.00-tiden var programplatsen fullsatt. Shankaracharyas personliga sekreterare, Swami Shantananda, proklamerade högt hans ankomst till programplatsen. Efter välsignande vediska sånger från hans följeslagare, började Shankaracharya sitt öppningstal. Han pratade om Swami Sivananda och öste överdådigt med beröm över hans liv och gärningar. Han berömde också den storslagna mission som Swami Satyananda tog sig an och gav sina lyckönskningar åt hans ansträngningar. Därefter talade Maharshi Mehidas till de församlade. Under hela dagen och under de närmaste dagarna höll de församlade helgonen och mahatmas, inklusive Sri Swamiji, inspirerande tal.

Bhajans och kirtans började på programplatsen redan klockan 3.00. Meditations- och kriyayoga-klasser genomfördes från klockan 4.00 till 6.00. Därefter från klockan 8.00 till 11.00, klockan 14.00 till 16.00 och 17.00 till 19.00, höll de inbjudna dignitärerna, inklusive helgon, läkare, forskare, pedagoger och framstående tänkare, föredrag, visade asanas och förde diskussioner om ämnen som var användbara och relevanta för gemene man. Sri Swamiji talade vid varje session. Scenen var alltid upptagen av visa, helgon, rishis och maharshis. Människor satt på taket av dharmashalan och i närliggande trädkronor för att lyssna på de underbara tal som hölls under konventet. Trots den enorma folkmassan fullföljdes konventet, både på och utanför scenen oklanderligt, med stor värdighet och disciplin.

På kvällen den 11:e började mörka moln samlas för att också ha darshan av denna samling av visa och helgon. De uttryckte sitt godkännande i form av ett djupt muller och vattenstänk överallt. Publiken blev orolig vid åsynen av den virvlande svarta massan ovanför, men Sri Swamiji fortsatte sitt dånande tal utan att hoppa över ett enda ord: "... även träden, kvistarna och löven har blivit levande under det här konventet. Alla måste närvara vid detta guldjubileumsfirande av Gurudevs världsförsakelse. Det finns ingen ursäkt att inte komma. Ni måste komma till varje pris…"

Lord Indras förstörelsedans började för fullt vid midnatt. Enligt Sri Swamijis instruktioner startades kirtan i ashramet samt på alla skolor och dharmashalas där delegaterna och gästerna bodde. En hård tävling följde hela natten; ibland fick ljudet av kirtan övertaget och ibland ljudet av Indras vilda dans. Indras våldsamma åskväder öste mängder av vatten över oss medan Sri Swamiji tog emot det oberörd som *Govardhana Giridhari* Krishna.

Gurudevs beslutsfattande och arbetsledningsförmågor måste ses för att bli trodda. Från klockan 05.00 började dussintals jeepar köra runt i hela staden. Situationen var sådan att på grund av cyklonvindarna och det oupphörliga regnet så var det omöjligt att ens kliva ut ur sitt rum och ut på verandan. Under sådana svåra förhållanden lastade konventets volontärer te och frukost från ashramköket i jeepar och körde runt i staden och serverade varm frukost till alla konventets gäster och delegater. Samtidigt fortsatte de att uppmuntra alla att fortsätta akhanda kirtan.

Medan delegaterna var uppslukade av bhajan och kirtan, var Sri Swamiji upptagen med att förhandla med de gudomliga energierna. Hela dagen den 12:e bevittnades stormens våldsamma raseri, men mot kvällen började Lord Indra avsluta sin verksamhet. Det verkade som om han äntligen hade gått med på att underteckna vapenvilan. Tjugo timmar av rasande vindar och skyfall hade lämnat programplatsen efter sig i spillror. De flesta av lysrören och glödlamporna hade krossats. Det fanns inget annat än vatten överallt.

Biharborna var av åsikten att stormar orsakade av östliga vindar vanligtvis varar i dagar om inte veckor, och att chanserna för att regnet skulle upphöra är minimala. Men genom Guds nåd försvann molnen under natten. På morgonen den 13:e hade arbetet med att återuppföra tälten och scenområdet högsta prioritet. Hundratals människor var med och tömde området på vatten, städade upp, fixade kablarna och satte upp belysningen. Klockan 9.00 återupptogs programmet i ashramsalen med en hyllningssång för Sri Swamiji:

Ujjwal hamsa anek, vimal maanas ke ranjan
Janmaanas ke paramahamsa, teraa abhinandan.

Därefter sjöng Swami Chidananda en bhajan och höll ett rörande tal. Sedan gav han sin kära guru-bhai några presenter som ett bevis på hans guru-ashrams lyckönskningar och gratulationer. Detta var guldjubileets gyllene ögonblick, tillägnat guruns tyaga och discipelns födelse. Som grundare av hundratals ashram över hela världen, men ändå obunden mitt i all denna rikedom och härlighet, tog Swami Satyananda emot gåvorna från sitt guru-ashram med barnslig förtjusning. Medan han lindade sjalen runt sina axlar, höll lådan med böcker framför sig och lade frukterna, den torkade frukten, kexen och karamellerna i knät, sa han med ett brett, barnsligt leende på läpparna: "Nu är jag rik!"

När Sri Swamiji sköt föremålen åt sidan för att buga sig för sin vördade gurubhai, fångade den 'vördade gurubhai' upp den 'kära gurubhai' halvvägs och inneslöt honom i en varm omfamning. Deras hjärtan (och ögon) svämmade över av känslor. Alla stannade upp i hänförelse vid denna sällsynta syn och mina tankar reste tillbaka i tiden…

Den 23 maj 1957, på kvällen för vår avresa till Gangotri, sa Swami Sivananda i sin satsang, "Det ser ut som om Satyams fickor är fulla." På vilket Swami Satyam svarade, "Fickorna på denna sannyasin är tomma, Swamiji. Satyam kommer att fortsätta på sin resa först efter att du har fyllt hans fickor till brädden."

Vi kan sällan förstå den sanna avsikten bakom ödets till synes kaotiska vägar. I det här fallet var den sanna avsikten bakom Indras 'raseri' att se till att en 'vördad guru-bhais' hyllning till en 'kär gurubhai' ägde rum framför akhanda jyoti, symbolen för Swami Sivananda, dessa berömda 'söners' store 'fader', så att faderns välsignelser kunde genomsyra hans bägge 'efterföljares' kroppar och sinnen. Det var bara för att manifestera denna möjlighet i verkligheten som Indra var tvungen att skapa all denna förödelse och raseri.

Mitt på eftermiddagen hade hela programplatsen återställts. Marken var fortfarande ganska blöt varpå lastbilslaster med hö togs dit och spreds ut. Mattor lades över höet och eftermiddags-sessionen genomfördes där. De två gurubhais kunde återigen ses sitta tillsammans på scenen. Alla i publiken satt trollbundna när dessa två swamis berättade om sina ashram-upplevelser fyllda av bus, lycka och ömsesidig tillgivenhet.

"Människans sanna natur överskuggas av hennes djuriska natur," sade Swami Chidananda, "vilket är orsaken till allt elände. Bara det liv är värt att leva som har potentialen att avslöja den latenta gudomligheten i människan. Trots att vi är uppslukade av vardagliga angelägenheter är vårt verkliga syfte inte bara att leva och dö. Vi måste gå mot tillståndet av evig glädje och lycksalighet. Mörker är inget annat än frånvaron av ljus. Och ljuset är verkligen sanningen själv. O människa! Vakna, det ljuset kallar på dig! Genom att glömma den eviga sanningen och välja osanningens väg kan du aldrig uppnå varaktig lycksalighet. Endast den eviga sanningen kan skänka dig evig glädje och lycksalighet."

På så sätt destillerade Swami Chidananda det andliga livets essens och fortsatte med att förklara de grova, subtila och kausala sfärerna och de demoniska och gudomliga energierna som är inneboende i var och en av oss. Han berömde också Swami Satyanandas olika ansträngningar och önskade att de skulle bli framgångsrika. Swami Chidananda framförde sina lyckönskningar även till de församlade inhemska och internationella delegaterna och aspiranterna,

avslutade med Shanti Path, och bad för hela världens fred och välgång.

Under satsang den 14:e, innan den trettonårige Swami Niranjan påbörjade sitt tal, presenterade Sri Swamiji sin yngsta discipel för alla närvarande och sa sedan, "När det gäller Niranjan, så finns jag där för honom. Men den personliga förlusten som jag har genomlidit kan aldrig repareras." Sri Swamiji hade inte glömt sin kära discipel och oskiljaktiga bundsförvant, Swami Satyavrat. Rabindranath Tagores ord kom i åtanke: "Bortom stränderna till livets och dödens hav står du odödlig och påminner mig om ljuva, delade minnen..."

På eftermiddagens satsang bad de församlade delegaterna om ett tillfälle att offentligt få gratulera Sri Swamiji. Deras begäran bifölls och de tilldelades en timme för ändamålet.

Den stora skaran som samlades till kvällens avslutande session fick arrangörerna och volontärerna att vara på helspänn. Det stora tältet, verandan, hustaken, väggarna, träden och vägarna var fulla av människor. Efter det avslutande anförandet och Shanti Path, skingrades den stora folkmassan snabbt och fridfullt efter att ha tagit emot Sri Swamijis tillgivna välsignelser. De oroliga volontärerna var förstummade av detta oerhörda skådespel!

På så sätt nådde det sju dagar långa guldjubileumskonventet ett framgångsrikt slut. En höjdpunkt på programmet var shivalingams dugdh abhisheka i det vackert dekorerade Siva-templet intill. En utställning med ashramböcker och litteratur, samt en grafisk beskrivning av varje aspekt av kundalini var också sevärd. Under de sju dagarna var publiken lyckligt lottade att få lyssna på de mest framstående visa och lärda. Bhajan *Brahma murari surarchita lingam* sjungen av avadhoota Swami Karunananda, Smt Amarsangeets själfulla bhajans och kirtans, Smt Krishna Devis trollbindande föredrag om *Ramayana* – alla lämnade de ett outplånligt avtryck i våra sinnen.

Med presskorrespondent Sri Sadhan Chaitanyas ord:

Närhelst en god gärning utförs, uppstår alltid hinder för att testa vårt mod och beslutsamhet. Jag påmindes om Krishna och hans koherde-vänner som brukade leka på Yamunas strand. Då och då föll deras boll i floden, och varje gång var de tvungna att leka en katt-och-råtta-lek med den enorma ormen Kaliya för att hämta den. Hur länge skulle denna katt-och-råtta-jakt fortsätta?

När himlen öppnade sig under guldjubileumskonventet och alla förberedelser gick på tok, råkade jag kasta en förstulen blick på Sri Swamiji. Vår egen Krishna stod fridfull och oberörd. Han var helt oförskräckt av Indras våldsamma vrede. Snarare njöt han av att hetsa ormen. Under skyfallet var det som om Sri Swamiji stod på stranden av Yamuna och utmanade Kaliya.

Kom igen Kaliya, lyft upp dina huvuden så mycket du kan
så att jag kan hoppa på dem och dansa av hela mitt hjärta
darra eller skälv inte, du månghövdade orm,
så att jag missar ett steg och mina fötter börjar skaka
låt dig inte vilseledas av min storlek eller utseende,
denna lilla Krishna är större än den största ormen…

Till slut föll ridån för sjudagarsfirandet. Konventet gav en ny riktning och drivkraft till den yogiska renässansrörelsen. Som alltid filmade Mr Pai från Bombay hela konventets förfarande, och filmen visades på många ställen under den efterföljande yogafestivalen i Chhattisgarh.

Styrelseledamöterna och volontärerna i International Yoga Fellowship Movement bestämde sig för att genomföra tredagars yogaläger på flera platser i Chhattisgarh. Som ordförande fick Dharmashakti ansvaret att diskutera detta förslag med Sri Swamiji och få hans godkännande. Sri Swamiji var mottaglig för idén och kallade till ett möte för alla berörda personer. “Ge mig era namn och namnen på era städer skriftligen,” sa Sri Swamiji. “Det första programmet i serien kommer att hållas i Nandgram, från 29 till 31 december. Där kommer jag själv att tillkännage datumen för de efterföljande programmen. Under två

månader i sträck kommer jag att leda program över hela Chhattisgarh."

Förberedelserna inför programmet i Nandgram satte igång för fullt. Den 28 december 1973 anlände Sri Swamiji i bil tillsammans med tre andra swamis. Swami Niranjan tillsammans med Sanandan och Sanat Kumar, två unga pojkar från Sydamerika, följde också med Sri Swamiji. Fyra swamis hade redan anlänt i november för att hjälpa till med förberedelserna. Förutom lokalbefolkningen deltog mer än sjuhundra utomstädes delegater i programmet.

Regelbundna klasser började hållas från och med morgonen den 29:e. Fyra sessioner genomfördes varje dag. Satsangs och föreläsningar hölls av de församlade helgonen, visa och lärda, inklusive Sri Swamiji och Swami Niranjan. Huvudtemat för konventet var 'Surat Shabda Yoga'. Smt Amarsangeets bhajans och kirtans och kvällsföreläsningen om *Ramayana* av Rajesh Muhammad var programmets andra höjdpunkter.

I sin satsang som hölls på morgonen den 31 december sa Sri Swamiji:

> Oavsett om vi anser att den 31 december är årsdagen för Satyavratjis bortgång eller något annat, så är faktum att döden endast berör den fysiska kroppen, inte själen. Själen är fortfarande närvarande, precis som tidigare. Den ömsesidiga förståelsen som jag delade med honom var utan motstycke. Jag har inte hittat någon annan som är så i samklang med mig som Satyavratji var…
>
> Livet är flyktigt, men ett är säkert – att jag i mitt liv hade turen att skåda en människa, som lärde mig hur man kan leda och styra sitt tänkande, hur man kan ha familj och arbete och ändå leva ett fulländat liv, och hur man genom sin totala, oreserverade tjänst till gurun, får gurun att betrakta en som sin guru snarare än sin discipel. Jag hade den högsta respekten och aktningen för Swami Satyavrat…

Sri Swamiji fortsatte i denna anda i nästan en timme, framförde entusiastiska hyllningar till minnet av denna stora själ, drog sig till minnes hjärtevärmande händelser och slutade till sist med Shanti Path och två tysta minuter till hans minne.

Efter kvällens satsang meddelade han att denna programserie skulle kallas Chhattisgarh yogakonvent. Program skulle genomföras över hela Chhattisgarh under månaderna februari och mars. Han tillkännagav också datum och andra relevanta detaljer. Efter att ha förklarat allt om den kommande programseriens organisering reste han till Munger.

Aktiviteter under 1974

Den 28 januari 1974, på den gynnsamma dagen Basant Panchami, invigdes Dhanbad School of Yoga på Bera colliery, Dhansar (fyra kilometer från Dhanbad). Sri Gopikrishan Kejriwal hade donerat sin bostad för detta ändamål. Sri Swamiji förvandlade lokalerna till ett ashram, utsåg swamis till att hålla yogaklasser och sköta ashramet, och efter att ha gett en inspirerande satsang återvände han till Munger. Ett tvådagars satsang-program hölls även i Munger med anledning av Basant Panchami.

Tvådagarsprogram hade planerats i tjugo städer som en del av Chhattisgarh yogakonvent. Sri Swamiji lämnade Munger den 4 februari med Swami Niranjan, Sanandan, Sanat Kumar och fyra andra swamis. Han fortsatte först till Allahabad och därifrån började han leda program i Ambikapur, Korba, Janjgir, Bilaspur, Raipur, Bhilai, Mahasamand, Dhamtari, Jagdalpur och slutligen Nandgram. Efter en dags vila begav han sig till Gondia. Därifrån åkte han till Balaghat, Panchmarhi, Jabalpur, Satna, Bhopal, Sagar och Tikamgarh, innan han återvände till Munger den 30 mars.

Den 4 april reste Sri Swamiji till Sydamerika. Efter att ha invigt ett yogakonvent där kom han tillbaka den 10 april. Han anlände till Sambalpur den 12 april, där ett yogakonvent hade anordnats från den 13:e till den 15:e. Efter

att ha invigt och genomfört evenemanget återvände han till Munger den 16 april.

Guru Poornima firades den 4 juli i Munger. En tre dagar lång shivir anordnades vid tillfället.

Swami Niranjan anlände till Colombia för att sköta ashramet i Bogota. Omfattande förberedelser pågick i Bogota för det kommande silverjubileet.

Sri Swamiji åkte till Tyskland där program hade anordnats från 28 september till 18 oktober. Därefter återvände han till Munger.

Ett 'Coal-field' yogakonvent hölls i Dhanbad från 1 till 3 november 1974. Konventet invigdes av Shankaracharya i Badrikashram och leddes av Sri Swamiji själv. I programmet deltog många helgon, vetenskapsmän, forskare och musiker.

Aktiviteter under 1975

Sri Swamiji ledde bhoomi poojan för Raipur ashram torsdagen den 30 januari 1975.

Mungers ashrams instiftelsedag firades med bhajans, kirtans, satsang och reciterande av *Ramayana* på den gynnsamma Basant Panchami-dagen i februari.

En regional yogakonferens anordnades i Bilaspur den 8 till 11 mars. Sri Swamiji invigde och ledde konferensen.

Ett yogaprogram invigdes och hölls av Sri Swamiji i Gua från 17 till 25 april.

Ett månadslångt barnläger anordnades i Nandgram i maj. Sri Swamiji anlände den 14 maj. Barnen hade turen att ha hans darshan och få hans välsignelser. Han stannade i Nandgram i tre dagar då det pratades en del om att organisera ett internationellt yogakonvent i Nandgram.

Sri Swamiji höll ett möte där det beslutades att genomföra ett fyradagarskonvent från den 7 till 10 november. Swamiji beskrev i detalj de förberedelser som behövde göras inför evenemanget. Han lämnade fyra swamis för att hjälpa till med förberedelserna. Fler skulle komma i september. "Jag kommer att ta hand om att bjuda in Shankaracharyan från Badrikashrama, Swami Shantanandaji," sa Sri Swamiji och

efter att ha givit sina sista instruktioner åkte han till Jabalpur, där ett yoga shivir hade anordnats.

Sri Swamiji invigde först och främst Mahila Yoga Mitra Mandala i Jabalpur. Två dagar senare invigde han en yogashivir och efter att ha utsett två swamis att leda shiviren återvände han till Munger.

Ett tredagars-sadhanashivir hölls i Munger från 23 till 25 juli med anledning av Guru Poornima. Programmet inkluderade bhajans, kirtans, satsangs och föredrag om *Ramayana* av Smt Krishna Devi.

Klockan 5.00 den 26 juli, Guru Poornima-dagen, vinkade Sri Swamiji av fem disciplar för en turné i hela Indien. Dessa sannyasins skulle stanna var sjätte mil och leva på allmosor. De skulle ge satsangs, hålla diskussioner om *Gita* och *Ramayana*, lära ut något till byborna och vid behov även göra karmayoga med byborna. De stannade endast en dag i varje by. På detta sätt, kom de att täcka de 77.000 byarna i Indien till fots, och spred yogans budskap till Indiens stora landsbygdsbefolkning.

Swami Niranjan var upptagen med förberedelserna av silverjubileums-yogakonventet. Han reste runt i de regionala städerna i Colombia.

Sri Swamiji och Swami Amritananda anlände till Bogota den 1 oktober för att delta i silverjubileums-yogakonventet. Efter konventet reste Sri Swamiji runt i Ecuador, Peru, Aruba, Brasilien, Bolivia, Chile, Panama, Venezuela, Argentina, Curacao, Guatemala, Uruguay, El Salvador, Paraguay, Trinidad, Guyana och andra ö-nationer i närheten. På vägen tillbaka stannade han till i Barcelona, Köpenhamn, Stockholm och Paris innan han återvände till Munger.

Internationellt Yogakonvent, Nandgram

Sri Swamiji anlände till Nandgram på kvällen den 5 november 1975. Konventet skulle börja den 7:e. Alla arrangemang för konventet hade slutförts i förväg. Delegaterna började anlända den 6:e. Deras boende hade anordnats i fyra stora dharmashalas. Snart var alla dharmashalas fullsatta. Smt

Krishna Devi kunde inte närvara vid konventet men Smt Amarsangeet och Sri Rajesh Muhammad kompenserade för hennes frånvaro.

Gästerna inkluderade Sri Ashok Das, Sri Somnath Kannauj, Swami Ananda Kapila, Kumari Gita Iyengar, Prof Rao, Dr Kendhe, Sri Vishnu Kumar Arya och representanter för många ashram och institut. Över 2 000 delegater hade anlänt från hela Indien. Swami Shantananda, Shankaracharya från Badrikashram, invigde konventet och stannade kvar i tre dagar. Sri Swamiji höll i hela konventet och inspirerade alla med sina passionerade satsangs. Alla var hänförda av Kumari Gita Iyengars asana uppvisningar, bhajans från Smt Amarsangeet och föredrag om *Ramayana* av Rajesh Muhammad. De församlade helgonen och lärda höll också upplysande föredrag.

Delegater hade kommit från Bengal, Bihar, Orissa, Uttar Pradesh, Gujarat, Maharashtra, Rajasthan, Madhya Pradesh och andra delar av världen. Alla kände en naturlig samhörighet med Nandgram. Det var Swami Satyavrats hemort, som Swami Satyananda hade utsett som sin Sarnath. Staden utmärker sig dessutom som Swami Niranjans födelseplats. Allt detta hade lockat folk från när och fjärran. Det fyra dagar långa programmet visade sig bli en stor succé. Minnesutgåvan som släpptes vid tillfället hade titeln 'Meditation from the Tantras'.

Efter konventet hade Sri Swamiji planerat en femtondagars-meditationskurs från den 11 november. Han invigde kursen på kvällen den 10:e, planterade ett litet banyanträd på ashramets gårdsplan som en symbol för sina välsignelser och åkte sedan till Raigarh med bil. Där hade ett möte med ashramets förvaltningskommitté sammankallats till den 11:e. Sri Swamiji gjorde några ändringar i administrationen av ashramet och återvände sedan till Munger.

Sri Swamiji gav satsangs i Bombay från 17 till 19 december. Sedan åkte han till Patna för ett tredagars-konvent. Fyra swamis följde med honom dit.

Aktiviteter under 1976

Munger ashrams trettonde instiftelsedag firades den 5 till 7 februari. Programmet innehöll satsangs, bhajans av Sri Ashok Das och föredrag om *Ramayana* av Smt Krishna Devi och Sri Rajesh Muhammad. Många deltog i det upplyftande och inspirerande programmet.

Teamet av sannyasins på indienturnén hade genomfört en framgångsrik rundresa i delstaten Bihar och hade nu kommit in i delstaten Madhya Pradesh.

Sri Swamiji åkte till Calcutta med en särskild inbjudan från den indiska handelskammaren och den lokala tv-stationen och höll tal den 19 och 20 februari. Ämnet var Hatha Yoga och Tantra i modern tid. Innan han kom till Calcutta gav Swamiji ett program i Asansol den 18:e. Från Calcutta fortsatte han till Allahabad. Där höll han ett program från den 24:e till den 26:e. Han återvände till Calcutta och stannade där till den 2 mars. Han besökte Supaul, Sambalpur och Ramgarh och nådde sedan Nandgram den 11:e, där ett veckolångt program hade arrangerats. Efter programmet åkte han till Barhaiya för ett tvådagars-program den 20:e och 21:a och återvände sedan till Munger.

Sri Swamiji besökte Nandgram igen den 13 april och stannade till den 16:e. På morgnarna gav han diksha och på kvällarna talade han om andliga frågor.

På kvällen den 16:e deltog han i ett program på Bhilai hotel. Programmet hade organiserats av yogacentret vid Bhilai Steel Plant.

En mono-typsättningsmaskin för linoleumsnitt installerades på Ashram Graphics, Munger, för att förbättra tryck- och publiceringsstandarden. En korrespondenskurs i kriyayoga startades i januari i form av en månadstidskrift, Kriya, på hindi och engelska. Den treåriga kursplanen kom att fullbordas i december 1976.

Sri Swamiji genomförde en kriyayogakurs i Tenughat, Hazaribagh, från 1 till 10 maj.

En kurs anordnades i Munger för barn i åldrarna tio till arton 7 till 22 maj. Cirka 150 barn deltog i kursen.

De fem sannyasins, Swami Vedananda, Swami Agehananda, Swami Shankaracharya, Swami Vidyutananda och Swami Shraddhananda, som började sin historiska vandringstur den 26 juli, turnerar nu runt till byarna i Madhya Pradesh. De träffade Sri Swamiji i byn Sarsiba i distriktet Bilaspur. Ett satsang-program anordnades där. Enligt Sri Swamijis direktiv kommer dessa sannyasins att delta i det kommande programmet i Raigarh ashram.

Guru Poornima firades den 11 juli 1976 i Madhya Pradesh School of Yoga, Raigarh. Guru pooja genomfördes den 11:e följt av ett tvådagars-program med bhajan, kirtan och satsang. Sri Swamiji höll i hela evenemanget.

Swami Niranjan, som för närvarande driver Satyananda-ashramet i Bogota, höll framgångsrika yogakonvent i Guatemala och San Salvador.

Sri Swamiji var i Ranchi den 25 juli för att moderera över den avslutande ceremonin för yogaseminariet som anordnades av Steel Club. Därefter besökte han Calcutta den 5 och 6 augusti, Kharagpur den 7:e, Cuttack den 8:e, Vishakhapatnam den 9:e och Madras den 10:e. Han var i Mahabalipuram från 10:e till 14:e och i Hyderabad från 15:e till 16:e. Därefter besökte han Nagpur den 17:e och Jabalpur den 18:e. Från Jabalpur återvände han till Munger.

Ett internationellt yogakonvent anordnades i Sydney den 9 till 14 oktober 1976. Sri Swamiji och Swami Amritananda reste till Australien för att delta i konventet.

Ett nationellt yogakonvent anordnades i Raipur den 6 till 10 november 1976. Konventet invigdes och hölls av Sri Swamiji. Det nybyggda Raipur-ashramet invigdes också formellt vid detta tillfälle. Många talare hade bjudits in till konventet. Efter sina föreläsningar fick de församlade delegaterna möjlighet att ställa frågor. Smt Krishna Devi förtrollade publiken med sina fängslande föredrag om *Ramayana*. Sri Swamiji återvände till Munger den 11:e efter att framgångsrikt ha avslutat konventet.

Sri Swamiji invigde och genomförde ett tredagars-yogaseminarium i Bhopal från 1 till 3 december. Seminariet

anordnades av Bharat Heavy Electricals Limited. Programmet bestod av informativa föreläsningar som följdes av frågestunder.

Fjorton år tidigare, 1963, hade Sri Swamiji gett två små plantor, som kallades *Yoga* och *Yoga Vidya*, till Satyavratji, som gav dem näring dem sitt blod och svett. Dessa plantor växte till gigantiska träd vars grenar har spridit sig över hela världen. Under sin kristid hade Dharmashakti många gånger velat lämna tillbaka dessa växter till sin rättmätiga ägare, men Sri Swamiji svarade alltid, "Du måste fortsätta arbetet som Satyavrat påbörjade. Ta av dig offerkoftan av att vara en svag, hjälplös kvinna. Bli som en avadhoota och ta upp detta ansvar med båda händerna." I januari 1977, tog Gurudev äntligen tillbaka i sin vård dessa två symboler för evigt hopp, *Yoga* och *Yoga Vidya*.

Genom Guds, gurus och den bortgångne Satyavratjis välvilja och välsignelse, fick jag styrkan att axla ansvaret för pressen, ashramet, International Yoga Fellowship, tidskrifter, böcker och många andra områden av Gurudevs mission. Nu var ett av dessa ansvarsområden över. Några fanns fortfarande kvar, som jag bad och hoppades kunna ge tillbaka så snart som möjligt.

Från januari 1977 kom båda tidsskrifterna *Yoga* och *Yoga Vidya* att tryckas på Ashram Graphics, Munger. Enligt instruktionerna från Gurudev trycktes hindi-böckerna fortfarande på Yoga Vidya Press, Nandgram.

Aktiviteter under 1977

Från och med januari började *Yoga* och *Yoga Vidya* att tryckas och publiceras från Munger.

Den fjortonde instiftelsedagen av Bihar School of Yoga firades från 24 till 26 januari. Sri Swamiji invigde och höll i evenemanget.

En kriyayogakurs hade organiserats i Tope Chanchi, där alla deltagare höll mouna enligt Sri Swamijis instruktioner. Han åkte dit i slutet av kursen för att förmedla sina lyckönskningar och välsignelser till alla deltagare.

Sri Swamiji bildade Yoga Research Center på Bihar School of Yoga den 24 januari 1977. Detta center kommer att samla in och sammanställa information om forskning och experiment som utförts på olika aspekter av yoga över hela världen. De ämnen som omfattas av detta forskningscenter kommer att omfatta: kriyayoga, kundaliniyoga, prana vidya, yoga nidra, jnanayoga, karmayoga, bhaktiyoga, trataka, ajapa japa, swarayoga, nadayoga, hathayoga, shatkarma, asana, pranayama , mudra, bandha, pratyahara, dharana, dhyana, olika terapier som polypati, homeopati, osteopati, kiropraktik, ayurveda, yogaterapi, psykologi, senaste tekniker som biofeedback, Kirlian-fotografering, enoplasmatisk teori, pyramidologi och kosmologi. Andra tekniker som zen, katolsk meditation, astrologi, grafologi, frenologi, hypnotism, *tantrisk pooja,* tantriska ritualer, *chakra vidya,* vetenskapen om chakras, parapsykisk fysiologi, mantra, yantra och mandala kommer också att inkluderas.

Forskningskommittén kommer att arbeta under ledning av Swami Satyananda. Förutom Swami Niranjan och Swami Yogamudrananda har kommittén fem indiska och tjugotvå utländska läkare som medlemmar.

Sri Swamiji nådde Kathmandu den 20 februari med Swamis Amritananda och Yogamudrananda. Han höll föredrag på Lions Club och den indiska ambassaden. Ett speciellt satsang-program hölls i Mr Housners residens. Han var särskild representant för UNESCO. Dessa program hade en mycket positiv inverkan på folket i Nepal. Sri Swamiji återvände till Indien den 25 februari.

Swami Niranjan genomförde tillsammans med Swami Satyavedananda en framgångsrik rundresa till olika platser i Tasmanien. Förutom att lära ut asana, pranayama, mudra och bandha, gav Swami Niranjan också klasser i prana vidya och höll offentliga föreläsningar om olika aspekter av yoga.

På en särskild förfrågan från australiensiska aspiranter reste Sri Swamiji till Australien tillsammans med Swami Amritananda. Mer än tusen anhängare och aspiranter hade samlats från Australien, Nya Zeeland och de närliggande Stillahavsöarna för att delta i ett speciellt satsang-program

som anordnades från 1 till 3 juli på Satyananda Ashram. Efter att ha hållit programmet återvände Sri Swamiji till Indien den 7 juli och besökte Manila och Hong Kong på vägen.

Swami Niranjan återvände till Munger efter en sex år lång vistelse i Europa, Sydamerika och Australien.

Guru Poornima firades på Raipur ashram. Sri Swamiji deltog i det tre dagar långa firandet med Swami Niranjan och Swami Amritananda. Han var tvungen att åka den andra dagen för något speciellt arbete i Calcutta.

Sri Swamiji deltog tillsammans med Swami Amritananda i ett konvent med europeiska yogalärare i Zinal, Schweiz. Konventet, som hölls från den 3 till 6 september, hade organiserats av European Union of National Federations of Yoga. Två av Swamijis gurubhais, Swami Satchidananda från New York och Swami Venkateshananda från Mauritius, deltog också i konventet, som lockade aspiranter, lärare och anhängare från hela världen.

En kriyayogakurs anordnas i Munger från 26 november till 10 december, där sjuttio australiensiska aspiranter och disciplar deltog. Medicine doktor Karmananda (Sydney), hade redan anlänt till BSY, Munger, för att bidra till forskningsprogrammet.

Sri Swamiji invigde Ladies Yoga Clubs nya lokaler i Kumardubbi den 17 november. Efter sitt föredrag fortsatte han till Calcutta. Han stannade på Calcutta ashram från 18 till 23 november och gav regelbundna satsangs till lokala disciplar och anhängare.

Sri Swamiji besökte Medellin, Colombia, från 15 till 17 december och återvände sedan till Indien via Barcelona.

Många samlingsverk med Sri Swamijis satsangs har redan publicerats tillsammans med böcker om yogisk behandling av flertalet olika sjukdomar. Andra böcker om yogaterapi skrivna av olika läkar-sannyasins under ledning av Sri Swamiji trycks också.

Rapporter om de olika vetenskapliga undersökningarna som bedrivs inom yoga sedan 1977 kommer snart att presenteras och publiceras i ashramets tidskrifter.

I januari 1978 mottogs rapporter om forskning på diabetes, hjärtsjukdomar, högt blodtryck, hudsjukdomar, artrit, yoga nidra, meditation och sirshasana från expertläkare och forskare. De detaljerade rapporterna publicerades i både tidskriften på hindi och engelska och publicerades snart även i bokform. Forskningsarbetet fortsätter.

Ganga Darshans historia

För mer än fem tusen år sedan, under Mahabharata-eran, bodde den store yogin och krigarkungen Karna i denna region. Även om han föddes av Kunti, uppfostrades han av Radha och var därför känd som Radheya. Han skaffade sig kunskap och färdigheter om krigföring under ogynnsamma förhållanden, och omständigheterna gjorde honom till härskare över kungariket Anga (dagens Bhagalpur). Enligt lokal folktro var Mungers fortområde ett av Karnas kungliga residens. Huruvida han faktiskt bodde här eller inte är en fråga för historiker att diskutera och lösa, men som andliga aspiranter är det glädjande för oss att tro att Karna, en stor tantrisk sadhaka, bodde på just denna plats.

Moder Ganga omsluter staden Munger från tre sidor. Inom staden finns en kulle som täcker cirka 9.3 hektar, och som är mycket högre än resten av staden. Tre stora portar öppnar sig i tre olika riktningar. En vallgrav omger denna kulle på tre sidor. Det finns en väg framför och en damm på ena sidan. Kanske fanns det två dammar tidigare, kända som Raja respektive Rani Tal. På toppen av kullen stod det historiska fortet. Det fanns många herrgårdar och byggnader i närheten. Det fanns en stor platta, cirka 60 till 90 centimeter tjock framför huvudbyggnaden, som var känd som Karna Chaura. Den generöse kungen Karna brukade varje dag dela ut femtio kilo guld till sina undersåtar från just denna Karna Chaura. Lokalbefolkningen kallade ibland hela området på kullen för Karna Chaura.

Mir Qasim var den siste härskaren över detta fort. Därefter övergick den i britternas händer. Fram till 1978 tillhörde fortet den förre kungen av Murshidabad, Raja

Kamal Ranjan Rai. Fastighetens byggnader låg i ruiner och området hade blivit ett favorittillhåll för asociala element. Det verkade som om Karna Chauras ande idisslade minnena från dess storhetstid och väntade på en lämplig efterträdare till kung Karnas arv som skulle återställa platsen till dess tidigare glans.

Under sina vandrande dagar som parivrajaka hade Sri Swamiji på inbjudan av en lokal bekant, vars bostad låg nära fortet, kommit till Munger 1956. På den tiden gav Sri Swamiji inte några detaljerat utarbetade program. Då och då gav han en kvälls-satsang. Den återstående tiden brukade han spendera på denna ödsliga kulle. Swamiji lockades i första hand av att platsen låg högt och ensligt. Han brukade vara där så ofta han kunde, sjunga bhajans, skriva, ibland utföra sadhana. Under sommardagarna stannade han där till skymningen. Ibland sov han där också. Många gånger undrade han över den märkliga fascination han hade för den här platsen. "Jag är bara en gäst", resonerade han för sig själv. "Jag har ingen fast rutin eller program hemma hos min värd. Att komma hit under den fria, öppna himlen ger en känsla av befrielse och frihet." Efter att ha fötts och växt upp i naturens sköte var det bara naturligt att Karna Chauras kala, vackra vildmark lockade honom…

Efter ett tag började han få konstiga upplevelser när han satt eller sov på plattan i Karna Chaura. Ibland var upplevelserna behagliga, och ibland skrämmande. Han undrade om dessa upplevelser var verkliga eller bara hallucinationer. Medan han var i Munger, fanns denna plats ständigt i hans tankar. När han lämnade Munger, glömde han allt om denna plats. Inte ens ett vilset minne fanns kvar i hans sinne.

En dag somnade Sri Swamiji på plattan. När han vaknade kändes hans kropp trög och slö. "Det måste vara tidigt på morgonen nu", tänkte han, "jag somnade i det fria. Kanske är det anledningen till min slöhet. Ett bad löser problemet." Men latheten var så överväldigande att han inte kunde resa

sig. När han till slut fick den mentala och fysiska styrkan att gå upp insåg han att klockan var 19.30.

Nästa gång han sov där kändes det som om jorden under honom skakade. "Det måste vara en jordbävning", tänkte han. Munger var trots allt i en seismiskt aktiv zon. Han stannade där han var och påminde sig själv om att han var ute i det fria med ingenting över huvudet, så det fanns inget att frukta…

Plötsligt märkte Sri Swamiji att plattan hade spruckit upp cirka 4.5 meter från honom. Ur sprickan reste sig en lång, skäggig man klädd i vitt. Hans vita kläder och skägg böljade i vinden. Han tittade på Sri Swamiji och flöt sedan iväg. För ett ögonblick greps Sri Swamiji av rädsla. Men känslan försvann så fort han sa till sig själv att det inte fanns något att frukta. Han gick bort till platsen där plattan hade spruckit. Det var en stor spricka, och därunder resterna av vad som såg ut att vara en grav. En tanke dök upp i hans sinne: "Kanske den här mannen kommer tillbaka och för bort mig." Han lämnade genast platsen. Han hade många sådana upplevelser på Karna Chaura, men han skulle glömma dem i samma ögonblick han lämnade Munger.

Sri Swamiji återvände till Munger efter några månader. Det fanns bara ett fåtal bekanta i stan, så han hade knappt några planerade möten där. Han brukade komma till kullen efter middagen och tillbringa lite tid på Karna Chaura. Ibland somnade han också. Av nyfikenhet tillbringade han tre nätter i rad där. Den sista natten, när han låg på Karna Chaura i shavasana, kändes det som om han lyftes upp från marken. Han steg så snabbt att hans hjärta började slå vilt. När han äntligen 'sjunkit ner' igen var han genomvåt av svett. Han försökte återfå sitt lugn genom att försöka sova först på sin högra sida, sedan sin vänstra sida, i shavasana, i makarasana och slutligen djupandning i ryggläge. Men känslan av tyngd och snabba hjärtslag fanns kvar. Plötsligt kom samma man ut ur sprickan igen och sa: "Stanna här!"

Sri Swamiji reste sig snabbt, kom ihåg sin ishta och lämnade platsen. "Den här platsen är inte säker," kom

han fram till och slutade gå dit. Sri Swamiji hade utövat tantriska sadhanas på en kremeringsplats vid nio års ålder. Han var orädd vad det gällde sånt, och därför hade sådana upplevelser inte någon negativ effekt på hans psyke.

När han återvände till Munger stannade han i Ananda Bhavan på inbjudan av Goenkaji. Platsen var fylld av naturlig skönhet och Sri Swamiji hade även där många upplevelser. När han var i Ananda Bhavan, fördjupade han sig helt i sin sadhana, och ägnade knappt någon tanke åt Karna Chaura. Från och med nu när han kom till Munger, stannade han i Ananda Bhavan. Han utövade intensiv sadhana och gav då och då satsangs. Snart utökades hans aktiviteter och olika program började organiseras. Sri Swamijis disciplar och anhängare brukade komma till Munger, bo på Ananda Bhavan och utöva sadhana. De åtog sig också att översätta och sammanställa hans böcker.

1963 fick Sri Swamiji en vision av sin guru i Munger och tog emot ett mandat från honom som kulminerade i invigningen av Sivananda Ashram den 19 januari 1964. Den eviga lågan tändes, regelbundna klasser startade, program och konvent hölls, folk i stora antal började komma både från Indien och andra delar av världen. Men även mitt i allt detta kunde Sri Swamiji inte glömma Karna Chaura. Det historiska fortet låg precis framför hans ashram. Bredvid vägen framför ashramet låg vallgraven och bortom den låg kullen med ruinen av herrgården på toppen. Alla som besökte ashramet drogs dit. De tittade förundrat på det och frågade Sri Swamiji om det. Han berättade om dess historia och ibland på sommarmorgnarna tog han besökarna på en promenad dit.

Sri Devendranath Gupta, redaktör för *Sacchi Baat*, blev bekant med Sri Swamiji vid den här tiden. Han var mycket inspirerad och påverkad av Sri Swamiji, hans ashram, böcker, klasser, program och konvent. Han brukade alltid säga att en dag skulle Karna Chaura hamna i Sri Swamijis händer och ett nytt kapitel skulle skrivas i dess urgamla historia. Han berättade hur regeringen hade planerat att bygga

personalboenden på denna historiska plats redan 1950, men offentliga protester tvingade regeringen att låta platsen vara för allmänt bruk.

Många legender och berättelser har uppstått om denna plats. Bhagalpur var känt som kungariket Anga i forntida dagar och styrdes av kung Karna. Den generösa kungen var en passionerad anhängare av Chandi. Under sina undersökningar fann Buchanan, en brittisk historiker, att Karna hade byggt byggnadskomplexet, nu känt som Karna Chaura, inte som en bostad utan som en plats för att idka välgörenhet.

Under den brittiska eran ockuperade Mir Qasim platsen. Han byggde herrgården och andra byggnader vars ruiner än idag kan ses på Karna Chaura. Byggnaderna från Mahabharata-eran har naturligtvis försvunnit för länge sedan. Befälhavarna för den brittiska armén och andra framstående besökare brukade bo i herrgården. På toppen av kullen gav de brittiska officerarna en salut med kanoner vid viktiga tillfällen. Senare sålde britterna platsen till kungen av Vijaynagaram, som i sin tur sålde den till kungen av Murshidabad, Raja Annadarai. Hans son, Ashutosh Rai, bosatte sig på platsen. Han brukade organisera musikaliska soaréer på den stora, breda plattformen Karna Chaura. Vid den tiden började folk komma dit för makliga promenader, möten, underhållning och avkoppling. Efter avskaffandet av *zamindari*, feodalsamhället, bosatte sig Raja Ashutosh Rai och hans son Raja Kamala Ranjan Rai i Murshidabad.

Därefter byggdes en vapenfabrik i anslutning till den 9,3 hektar stora kullen Karna Chaura. Atmosfären på platsen började försämras. En stor mängd träd höggs ner, inklusive många sällsynta och exotiska träd runt plattformen. Det fanns ett anmärkningsvärt träd på östra sidan av Karna Chaura-plattformen. Om man ens rörde vid en av trädets grenar, brukade hela trädet börja skaka och röra sig. Trädet fanns kvar tills för två decennier sedan. Men under en period höggs många av dessa speciella träd ner, själva plattformen skadades och antisociala inslag tog över de gamla ruinerna.

Detta förfall och dekadens i hjärtat av Munger gjorde många av de äldre i staden ledsna.

Kullen är omgiven på tre sidor av en vallgrav. Framför berget ligger vägen som leder ut ur fortet och en stor öppen plats eller mark. Strax nedanför backen byggdes vapenfabriken på ena sidan av vägen och en elcentral på den andra. I anslutning till det låg den lokala skytteföreningens skjutbana. Tidigare fanns det två dammar – Raja taal och Rani taal, nu finns bara en kvar. Kanske fylldes en igen för att skapa den öppna marken. Det gick rykten i stan om att ett femstjärnigt hotell skulle byggas på platsen där ruinerna låg, där drickandet och rökningen kunde fortsätta okontrollerat. Vapenaffären hade redan byggts, bara en vinaffär fattades, men den bristen skulle också snart åtgärdas!

Karna Chaura återföds som Ganga Darshan

De äldre som kände till historien om Karna Chaura blev mycket bekymrade över den här nyheten. De sa ofta till varandra: "Skulle det inte vara underbart om Sri Swamiji kunde förvärva den här platsen och göra den till ett huvudsäte för yoga? När allt kommer omkring har han stora planer i åtanke för att sprida yogans vetenskap och kultur." En grupp oroliga medborgare ledda av Sri Devendranath Gupta träffade Sri Swamiji i detta avseende.

"Den platsen har definitivt en speciell plats i mitt hjärta", sa Sri Swamiji. "Om ägaren är villig att sälja kommer jag absolut att ta det. Jag har stora planer för platsen – ett yogaundervisningscenter, yogabibliotek, yogaforskningscenter och sjukhus för att nämna några. Var snäll och gör ytterligare förfrågningar."

Sri Devendranath kontaktade Raja Kamala Ranjan Rai och diskuterade saken med honom. Han besökte den dåvarande kungen många gånger, förklarade, föreslog, vädjade och begärde. Närhelst Sri Swamiji besökte Calcutta ashram, åkte Devendranathji till Murshidabad och eskorterade Raja saheb till Calcutta där han kunde ordna ett möte med Sri Swamiji. Diskussionerna fortsatte under lång tid. Slutligen, i januari

1978, gick Raja Kamala Ranjan Rai med på att sälja denna historiska egendom till Swami Satyananda Saraswati, som skulle låta den komma till nytta.

Raja Kamala Ranjan Rai hade bestämt sig för att lämna över egendomen till Sri Swamiji, men affären måste godkännas av den dåvarande regeringen. Fastighetsskatten för tomten, som hade förfallit till betalning var ganska hög och fastigheten var för närvarande i händerna på regeringen, som ville sälja den för att få tillbaka sina obetalda skatteavgifter.

Sri Devendranath Gupta, som vi tillgivet kallade Dadaji, axlade uppdraget att åka till Delhi och träffa relevanta ministrar och tjänstemän. Han hade bestämt sig för att slutföra denna speciella uppgift som han hade tagit på sig. Han var advokat till yrket, och senare hade han startat en veckotidning, *Sacchi Baat*. Han var sjuttionio år vid den tiden, med axellångt hår, flödande vitt skägg och alltid klädd i en enkel dhoti, kurta och chadar. Hans utseende påminde om Rabindranath Tagore. Även i hög ålder hade han en enorm iver och entusiasm för att framgångsrikt utföra detta uppdrag. Han var tvungen att resa till Delhi många gånger, besöka olika regeringsdepartement och träffa många olika tjänstemän. Det rådde ingen brist på lurendrejare, och många fastighetshajar erbjöd högre priser. Dadaji stötte på många hinder och problem med det här uppdraget.

I slutändan segrade det som stod skrivet i ödet. Smt Indira Gandhi, Indiens sittande premiärminister, hade träffat Sri Swamiji och också läst en hel del av hans litteratur. Hon var mycket influerad av hans personlighet och hans mission. Hon gav honom sitt fulla stöd och så småningom hamnade egendomen i Sri Swamijis händer.

Efter att försäljningen hade bekräftats med Raja Kamala Ranjan Rai, besökte Sri Swamiji Karna Chaura med en stor grupp disciplar och anhängare. De gick en rundtur på tomten och sedan satte sig alla på plattformen av Karna Chaura. När han satt där, anmärkte Sri Swamiji: "Från just den här plattformen, där Karna brukade dela ut sitt guld, kommer jag att dela ut yogans frukter."

Under den första veckan i mars erhölls det nödvändiga tillståndet från regeringen. Alla relevanta papper färdigställdes och dokumenten rörande äganderätten förvärvades. Sri Swamiji skickade telegram till alla ashram och centers i Bihar, Orissa och Madhya Pradesh och bjöd in alla till Munger. På morgonen den 11 mars 1978 tog han alla till Karna Chaura för karmayoga. Efter två timmars ansträngande röjning och städning sa Sri Swamiji till alla att vila en stund. Han satte sig själv på en sten och stirrade på Moder Ganges i fjärran. Vi satte oss alla i en ring runt honom.

"Ser du hur Moder Ganga har vänt sig i en svepande båge på denna plats, med staden Munger uppflugen i mitten som ett barn som sitter i sin mors knä?" anmärkte Sri Swamiji i en introspektiv stämning. "De vackra vyerna vid floden på morgonen och kvällen med de breda, vidsträckta fälten runt om är värda att se. Moder Ganga symboliserar yoga. Hennes resa från Gangotri ner till havet representerar själens resa från grov till subtil..." Och han övervanns av en djup, outtalad känsla.

Vi återvände till ashramet vid 10-tiden. Efter lunch blev vi tillsagda att vila till klockan 13.00 då vi alla skulle åka tillbaka till Ganga Darshan. Några swamis kom på en egen plan. "Vi går till Ganga Darshan nu. Vi kommer att vila där", sa de. När de hittade en liten platt och vid yta på toppen av kullen grävde de ner fyra bambustänger och reste en liten upphöjd plattform, som bönder gör på sina åkrar. De gjorde den så bekväm de kunde och kände sig ganska nöjda med sitt hantverk, i hopp om att det skulle bli en trevlig överraskning för Sri Swamiji också.

Vid 13-tiden kom Sri Swamiji upp till Ganga Darshan med alla andra. "Wow!" utbrast han, "vilken fin plattform ni har byggt." Och när han hoppade upp på plattformen började han skratta. Just då började det regna och det gjorde Sri Swamiji ännu gladare. Alla sannyasins fortsatte med karmayogan med förnyad energi och entusiasm.

Och på detta sätt tog ödet på denna historiska plats en vändning till det bättre. 'Karna Chaura' återföddes som

'Ganga Darshan'. Sri Swamijis ankomst till Munger och de upplevelser han hade här var inga vanliga händelser. Deras sanna vikt och betydelse kommer bara att avslöjas i kommande tider.

Snart började byggnadsarbetena på platsen för fullt. Det första som kom upp var muren längs tomtgränsen, följt av brunnen vid botten av kullen. Huvudplattformen i Karna Chaura tog formen av en sadhanasal. Plattformen förstördes inte på något sätt, väggar kom upp på alla fyra sidor av plattformen. Och sedan började arbetet med en kutir till Sri Swamiji i anslutning till sadhanasalen.

Aktiviteter under 1978

Dr Swami Shankardevananda och hans medarbetare utförde forskning inom följande områden: diabetes i ljuset av långvarig yogaterapi, hjärtsjukdomar och yoga, de fysiologiska effekterna av meditation, användbarheten av bandhas vid högt blodtryck, fördelarna med yoga nidra, användningen av kunjal kriya vid behandling av hudsjukdomar, effekterna av sirshasana och behandling av artrit genom yoga. Rapporterna om dessa forskningsprojekt publicerades i en serie i tidskrifterna *Yoga* och *Yoga Vidya*. Många böcker sammanställdes och publicerades också om dessa ämnen.

I februari 1978 anordnades ett tredagars-program med bhajan, kirtan, satsang och reciterandet av *Ramayana* med anledning av Basant Panchami.

Sri Swamiji talade om behandling av hypertoni genom yogiska tekniker vid ett symposium anordnat av Världshälsoorganisationen på Indian Medical Associations Munger-avdelning den 7 april 1978. Den 10 april gav han satsang på Kumardubbi Ladies Yoga Club i Dhanbad. Den 15:e invigde han ett *Ramayana*-program på Jamalpurs järnvägsverkstad. Han talade till flickorna på Baijnath Goenka Girls High School på ett kulturprogram som hölls den 16:e.

Diabetes-kurser hölls från 16 april till 7 maj på Calcutta ashram och från 1 till 16 maj på Raigarh ashram.

Swami Niranjan höll ett yogaläger i Kharagpur från 22 till 24 april. Sri Swamiji besökte Dhanbad med Swami Amritananda den 28 april.

Därefter reste Sri Swamiji till Sydamerika. Planer gjordes upp för att starta en tryckpress på ashramet där. Där kommer snart en spansk upplaga av yogatidskriften att publiceras. Många av Sri Swamijis böcker har redan översatts och publicerats på spanska, holländska och franska.

Samtidigt går arbetet framåt i snabb takt på Ganga Darshan. Guru Poornima-firandet detta år kommer att hållas i den nya sadhanasalen på Ganga Darshan.

Den 20 juli 1978 organiserades Guru Poornima i den nybyggda sadhanasalen vid historiska Karna Chaura. Ett tvådagars satsang-program hölls vid tillfället. Bhajan och kirtan började klockan 5.00 den 20:e och *Guru pada pooja*, ritual vid gurus fötter, klockan 6.00. En stor folkmassa hade samlats under en mulen himmel. Efter att ha avslutat pooja och andra program klockan 10.00, instruerade Sri Swamiji alla att omedelbart återvända till Sivananda Ashram eftersom regn var nära förestående. Det var också lunchtid. När alla kommit tillbaka till ashramet hade det börjat regna. Det var ett gynnsamt tecken. Regnet upphörde slutligen vid 14-tiden. Vid 15-tiden återvände Sri Swamiji till Ganga Darshan med alla sina sannyasins och tusentals gäster och anhängare. De rensade bort allt ansamlat vatten, spred sand och hö och la sedan mattor ovanpå. Till kvällens satsang var Ganga Darshan proppfullt av människor, hela vägen från scenen till vägen. Det verkade som om hela staden Munger hade dykt upp för att bevittna detta spektakel. Det var människor överallt, uppflugna i trädtopparna och på hustaken på de närliggande ruinerna.

Programmet började med en känslosam tolkning av bhajans av Sri Chandrasekhar Khan. Sri Rajesh Muhammad och Smt Krishna Devi väckte berättelserna om *Ramayana* till liv i sin oefterhärmliga stil. Programmet avslutades med Sri Swamijis inspirerande satsang. Molnen hade samlats igen och det hade börjat duggregna. "Snällaskynda er härifrån," sade Sri Swamiji till den stora församlingen, "klockan är

nästan 20.00. Den tid som Lord Indra nådigt har givit oss är nästan förbi." Vi nådde ashramet precis när det började regna kraftigt. Guds lila är verkligen outgrundlig...

I september invigde Sri Swamiji världsyogakonventet som anordnades på Mangrove Mountain av Satyananda Ashram, Australien. Programmet, som hölls från 30 september till 2 oktober, besöktes av över 12 000 personer.

Efter konventet ledde Sri Swamiji morgon-meditationslektioner på Wagga Wagga College den 3:e, vid Melbourne University den 4:e och i Hobart, Tasmanien, den 5:e och 6:e. Därefter gav han satsang på Melbourne ashram till anhängare och yogalärare. Under denna resa gav Sri Swamiji mantra-initiering till över 700 aspiranter.

På sin återresa till Indien mellanlandade Sri Swamiji i Hong Kong den 8 oktober och gav satsang till anhängare och aspiranter vid hindutemplet.

Sri Swamiji talade på ett möte i Bokaro den 1 november och fortsatte sedan till Jharia med sina disciplar. Där besökte han Matri Sadan och gav sina välsignelser och lyckönskningar till institutionens framgång.

Från 2 till 5 november invigde och ledde Sri Swamiji Coalfields internationella yogakonvent som anordnades på Katau Sethia-området i Dhanbad. Mer än 10 000 delegater deltog i det här stora konventet. Många helgon och lärda hade bjudits in som huvudtalare. Smt Krishna Devi, Sri Rajesh Muhammad och underbarnet Vishnu Arora från Ratlam var också närvarande vid konventet.

En särskild kurs genomfördes på Sambalpur ashram för astmapatienter från 15 till 20 november.

Sri Swamiji höll en kriyayogakurs på Bogota School of yoga, Colombia, från 17 till 24 november.

I december reste Sri Swamiji till Thane med Swami Niranjan, Swami Amritananda och andra disciplar för att delta i All India-yogakonventet som anordnades av Ghantali Yoga Fellowship. Konventet, som hölls den 23 till 26 december, lockade mer än 3 000 delegater. Ämnet för konventet var 'Den vetenskapliga grunden för yoga och

dess praktiska tillämpning för att hantera de problem som den moderna människan möter'. Ett stort antal nationellt uppmärksammade läkare och terapeuter deltog också i konventet, och höll föredrag om olika aspekter av yogaterapi.

Ett särskilt möte för läkare och forskare i yoga sammankallades den 24 december, där diskussionsämnet var 'Acceptans av yoga i den nuvarande vetenskapliga tidsåldern'. Alla var överens om det akuta behovet av mer vetenskaplig forskning för att validera yoga som en vetenskaplig disciplin.

Efter konventet stannade Sri Swamiji i Bombay en dag där han spelade in en intervju på Bombay Television Centre. Intervjun sändes den 3 januari.

Aktiviteter under 1979

Sri Swamiji gav satsangs i Rajgir och Bihar Sharif från 3 till 5 januari och i Ranchi från 8 till 11 januari.

Den 9 februari talade han vid den avslutande ceremonin av ett ögonläger i Jamalpur. Han gav satsang i byn Dashrathpur den 11:e och i byn Abhaypur den 13:e.

Därefter reste Sri Swamiji till Australien. På Satyananda ashram i Sydney höll han föredrag och initierade många aspiranter till mantra och sannyasa.

När han återvände till Indien åkte Sri Swamiji på en rikstäckande turné från 1 mars till 2 april. Under sin turné besökte och gav han satsangs i Betul, Khamgaon, Poona, Secunderabad, Nandgram, Sambalpur, Jabalpur, Bombay, Bangalore, Nagpur, Raipur, Raigarh och andra platser.

Sri Swamiji reste igen till Australien i maj där han höll tal vid ett seminarium som anordnades på Satyananda Ashram, Mangrove Mountain. Den 7 maj gav han sannyasa-initiering till tjugofem disciplar. Under sin hemresa från Australien, mellanlandade han i Singapore och gav satsang vid det nya ashramet som drevs av Swami Atmananda. Han stannade en dag i Bombay innan han återvände till Munger.

Ett program hade organiserats i Patna från den 19 till den 22 maj. Detta tredagarsprogram invigdes av guvernören Krishna Vallabh Singh, som sa i sitt invigningstal:

Sri Swamiji bygger ett enormt yoga-ashram i Munger som kommer att hjälpa till att sprida vetenskapen om yoga inte bara i Indien utan i hela världen. Idag är över femhundra ashrams och centers aktiva i att sprida Swamijis budskap om yoga.

Yoga är det första och främsta verktyget för andlig växt och framsteg som gör att vi enkelt och snabbt kan nå livets mål. Genom yoga får vi både kraft och frid. För oss representerar Sri Swamiji en förebild av styrka, intelligens, skicklighet och effektivitet. Han är verkligen en pelare för yoga och andlighet.

Sri Swamiji initierades till sannyasa av sin guru i Sivananda Ashram, Rishikesh, varpå han fick en enorm kunskap om den uråldriga vetenskapen om yoga. Under de kommande tolv åren utövade han intensiv yogasadhana, och fast besluten att göra yoga till en utbredd vetenskap till gagn för hela mänskligheten, är Sri Swamiji idag engagerad i uppgiften att sprida yoga till världens alla hörn. Människor över hela världen dras mot yogans väg i hopp om fysiskt, mentalt och andligt välbefinnande. Yoga är inget nytt för oss indier, men av ren försummelse och okunskap har vi glömt det. Idag, genom Sri Swamiji, försöker vi minnas och återta vårt förlorade arv.

Sri K.B.N. Singh, tidigare rektor vid Bhagalpur University, sa:

Den yoga som sakta höll på att försvinna och vars frukter vi berövades på grund av okunnighet och slarv, återupplivas idag genom Sri Swamijis herkuliska ansträngningar och sprids över hela världen. Idag är yoga inte bara ett medel för att utvecklas i det andliga livet, utan ett vetenskapligt validerat system fullt kapabelt att lindra det fysiska och mentala lidandet hos den vanliga människan som är insnärjd i det världsliga livet. Ankomsten av Hans Helighet, Swami Satyananda

Saraswati, till Patna idag är en stor ära för oss alla och vi är alla oerhört lyckligt lottade att få vara i hans ärevördiga sällskap. På uppdrag av folket i Patna hälsar jag Sri Swamiji varmt välkommen.

Sri Swamiji besökte Danapur den 16 juni. Han fick ett varmt välkomnande i överstelöjtnant Bislas bostad vid Bihar Regimental Centre. Brigad Thambu presiderade över satsang-sessionen som följde. På morgonen den 17 juni träffade Sri Swamiji Bihars guvernör, Sri K.B.N. Singh och chefsministern, Sri Ramsundar Das, vid Raj Bhavan, varefter en satsang-session sammankallades. På kvällen fortsatte han till Delhi varifrån han flög till Colombia. Från 21 till 26 juni genomförde han en kriyayogakurs i Medellin, Colombia. Han invigde också den nyinstallerade offsetpressen i Bogota ashram.

Swami Niranjan höll ett program i Grekland från 6 till 22 juni. Därefter hölls ett program i Schweiz från 24 juni till 8 juli. Den 9 juli höll han Guru Poornima-satsang i Barcelona. Från Barcelona reste han till Dublin för att förbereda det internationella yogakonventet som kommer att hållas där 21-23 september.

Sri Swamiji nådde Bilaspur den 6 juli för Guru Poornima-firandet. Han åtföljdes av swamis från ashramen i Munger, Sambalpur, Raigarh, Raipur, Nandgram och Betul. Alla arrangemang för boende och för själva programmet hade gjorts i Najodia dharmashala. En tre dagar lång sadhana shivir hölls med bhajan, kirtan, meditation och satsang. På morgonen den 9:e, dagen för Guru Poornima, började bhajans och kirtans klockan 5.00. Guru pada pooja klockan 6.00. Tusentals människor deltog i Guru-pooja och hundratals aspiranter fick mantra-initiering. Prasadutdelning och satsang pågick till sent på kvällen. Efter programmets slut åkte Sri Swamiji till Gondia.

Gondiaborna firade Guru Poornima med Sri Swamiji den 10:e. En särskild satsang anordnades. Satsangs och frågestunder hölls den 11:e och 12:e. På förfrågan av sina

anhängare besökte Sri Swamiji många av deras hem. Alla var överlyckliga över att ha fått sin gurus välsignelser på detta sätt. Efter kvällens satsang tog Sri Swamiji farväl till alla och begav sig till Munger.

Sri Swamiji anlände till Dhanbad den 14 juli. Ett möte med ashramkommittén hölls den 15:e. Bhoomi poojan gjordes för en ny byggnad på Dhanbad-ashramets tomt och på kvällen åkte Sri Swamiji till Munger.

Den 23 juli flög Sri Swamiji från Calcutta till Singapore där ett speciellt evenemang hade organiserats med titeln 'Krishna, vår guide'. Alla program som hölls från 24 till 26 juli ägde rum i den enorma konventsalen i Develop Bank of Singapore. Den 26 juli hölls ett särskilt program där Bhaskar Academy presenterade ett dansdrama med titeln 'Usha Kalyanam'. Sri Swamiji återvände till Munger via Bangkok den 30:e.

Sri Swamiji reste runt till olika ashrams och yogacenter i Europa från 18 till 25 augusti. Han ledde den årliga konferensen för European Federation of Yoga i Zinal, Schweiz, och det enorma internationella yogakonventet i Dublin, Irland.

Sri Swamiji gav satsangs i Chandigarh den 27 och 28 september och i Udaipur från 1 till 3 oktober.

En grupp australiensiska aspiranter undervisades i kriyayoga under vägledning och uppsikt av Sri Swamiji från 19 november till 4 december. Därefter hölls en liknande kurs för italienska aspiranter från 5 till 20 december.

Sri Swamiji reste till Rajgir för att hålla en kriyayogakurs från 24 till 27 december. Kvälls-satsangen var öppen för alla.

En särskild kurs anordnades för en stor grupp från Colombia som bodde i ashramet från 19 december till 7 januari.

Aktiviteter under 1980

En stor grupp australiensiska anhängare anlände den 10 januari. Särskilda satsang-sessioner anordnades för dem fram till den 20:e. Därefter hölls en särskild kurs för spanska

aspiranter 21 till 31 januari, och efter den en kurs från 13 till 20 februari för aspiranter från Bombay och Tjeckoslovakien.

En stor fest anordnades i Ganga Darshan den 22 januari, Basant Panchami, för att fira Bihar School of Yogas instiftelsedag. Förutom lokala fattiga och hemlösa människor deltog många lokala stadsbor såväl som invånare från nio eller tio omgivande byar i festen.

Den 23 januari invigde Sri Swamiji Parvati Laxmi Kanya High School i Jhanjharpur och gav på kvällen satsang på Kameshwar Singh Sanskrit College, Darbhanga.

Sri Swamiji besökte Bolangir den 2 till 4 februari för att hålla i västra Orissas yogakonvent. Den 4 februari invigde han formellt Bolangir School of Yoga.

Många aspiranter fick sannyasa-initiering i Munger den 14 februari, Sivaratri. Den 20 februari invigde Sri Swamiji ett Ramacharitamanas-konvent i Bariarpur.

Ett yogaprogram sammankallades i Kahalgaon från den 25 till 27 februari. Sri Swamiji tände en oljelampa den 25:e för att inviga Kahalgaon yogacenter.

Swami Niranjan höll två kurser på Satyananda ashram, Paris, mellan den 9 och 24 februari.

Sri Swamiji bestämde sig för att hålla månadslånga lärarutbildningar från och med då: en på engelska under mars och en annan på hindi under juni. Lärarutbildningen i mars lockade sjuttio deltagare från hela Indien. Deltagarna fick lära sig olika yogaövningar och fick praktisk information om människans anatomi och fysiologi. De gavs också möjlighet att delta i Sri Swamijis satsangs och klasser som undervisades av medicinska experter som Dr Swami Shankardevananda och Dr Swami Karmananda. Alla deltagare fick ett certifikat i slutet av kursen. Lärarutbildningen i juni var kraftigt övertecknad och många reservationsavgifter som betalats i förväg av sökande behövde återlämnas. Sri Swamiji bestämde sig för att hålla ytterligare en lärarutbildning i juli för att hantera rushen av sökande.

Det beslutades att fira Guru Poornima 1980 i Satna. Sri Swamiji skulle vara där från 25 till 27 juli.

En särskild kurs genomfördes för franska och spanska aspiranter från 1 till 12 april.

Från 29 april till 30 maj turnerade Sri Swamiji på följande platser i samband med yogakonventet som skulle hållas i Bogota, Colombia, i oktober – Aten, Rom, Frankfurt, Wien, Zürich, Köpenhamn, Stockholm, Paris, Barcelona, London och Belfast . Han återvände till Delhi den 31 maj.

Swami Niranjan ledde tv- och radioprogram för skolbarn och lärare i Lille, Frankrike. Han gav också en satsang på samma tema i Paris. Han ledde yogaläger i Spanien och Cadiz, och höll satsangs och föredrag i Malaga. Han höll även föreläsningar i Toro Molino, Las Palmas och Teneriffa. Han planerade att besöka Amerika inom kort. Innan turnén i Amerika besökte han Munger.

Babubhai Gosai, ordföranden för Satyananda Ashram, Sydafrika, besökte Indien under sin världsturné. Han träffade Smt Indira Gandhi den 10 februari i Delhi och gav henne en uppsättning böcker utgivna av Bihar School of Yoga. Smt Gandhi berömde Sri Swamijis insatser inom yogaområdet och gav sina lyckönskningar för det internationella yogakonventet som anordnades i Johannesburg i oktober 1980.

Sri Swamiji genomförde en expressturné i Grekland, Italien, Tyskland, Österrike, Schweiz, Belgien, Danmark, Frankrike, Spanien, Mallorca, England, Irland och Nordirland i juni månad. Han besökte yogacenter och ashram som drivs i dessa länder och höll offentliga föreläsningar. Hans resplan inkluderade radio- och tv-program, meditations- och satsang-klasser samt mantra- och sannyasa-initieringar. “Den här turnén kommer att inspirera tusentals människor att delta i yogakonventet i Bogota,” sa Sri Swamiji. Överenskommelser hade gjorts med många flygbolag och hotell för att erbjuda rabatter till personer som deltog i det kommande konventet. Därefter ledde Sri Swamiji den italienska yogakonferensen.

Swami Niranjan hade påbörjat sitt amerikanska program med föreläsningar, satsangs och klasser.

Den 24 juli 1980 anlände Sri Swamiji till Satna för Guru Poornima-programmet och ledde sadhana shiviren som

hölls den 25 och 26 juli. Shiviren inkluderade föredrag av framstående helgon och forskare från olika delar av landet, asana-uppvisningar och bhajans och kirtans.

Guru pada pooja började klockan 6.00 på morgonen den 27:e. Tusentals anhängare och disciplar deltog med stor glädje och hängivenhet. Sri Swamiji gav mantra och upanayana-initieringar till ackompanjemang av bhajans och kirtans. På kvällen gav han en inspirerande satsang och sedan på morgonen den 28:e reste han till Munger.

En modern offsettryckmaskin hade anlänt till Munger ashram. Sri Swamijis bok om tantra, *Tantra Yoga Panorama* hade publicerats på italienska och hans berömda bok *Yoga Nidra* på franska.

Sri Swamiji höll ett internationellt yogaseminarium i Chamarande, Frankrike, från 31 augusti till 6 september. Därefter ledde han den sjätte internationella yogafestivalen i Zinal, Schweiz. Han turnerade i Spanien från 15 september till 7 oktober och besökte Malaga, Toro Molino, Madrid, Casablanca (Marocko), Las Palmas och Teneriffa. Han anlände till Bogota den 8 oktober. Från 10 till 14 oktober ledde han den internationella yogafestivalen 1980. Festivalen lockade tusentals människor från hela världen och kom att bli en stor succé.

Den 2 november ledde Sri Swamiji Munger-distriktets yogakonvent i Bariarpur.

Swami Niranjan turnerade i USA som representant för Bihar School of Yoga och Swami Satyananda Saraswati. Han höll föreläsningar och program på många Lions-klubbar och fem drog- och alkoholrehabiliteringscenter i norra Kalifornien. Därefter höll han en yogaträningssession i San Quentin-fängelset.

Sri Swamiji åkte till Singapore den 6 november där han invigde ett ashram. Han reste sedan vidare till Australien där ett yogaläger, en introduktionskurs i kriyayoga, en avancerad kriyakurs, en sadhanakurs, en lärarutbildning och en "öppen vecka" hölls under hans vägledning och handledning.

I minne av Gurudev

Sri Swamiji sa följande ord när han mindes sin älskade Gurudev, Swami Sivananda Saraswati:

Ända sedan urminnes tider har världen vägletts av andligt upplysta människor som då och då kommer för att höja människans medvetande och för att påminna oss om vägen vi måste gå. Swami Sivananda var en stor själ som föddes för att ge budskapet om andligt liv till tusentals och åter tusentals människor över hela världen. Han kom aldrig till väst och han reste aldrig till öst men idag är han överallt.

Jag har träffat de flesta av de många stora män som har kommit till det andliga livets galax under de senaste trettio till femtio åren. Jag har den största tilltro, aktning, hängivenhet och acceptans för dem alla, för deras fantastiska personligheter, men jag har nästan inte träffat någon i mitt liv som har kunnat övertyga mitt skarpa intellekt. Jag har alltid varit kritisk till allt, inklusive mig själv. Men det var Swami Sivanandas sätt att leva, dagliga rutin, yttre handlingar och uttryck för personlig andlig kraft som var så övertygande och imponerande att jag gjorde honom till min guru. Jag är stolt, eller snarare känner jag att jag är väldigt lyckligt lottad, över att ha Swami Sivananda som min guru.

Jag menar inte att göra en jämförelse mellan andra och Swami Sivananda, men när jag var ung och när jag växte upp som en sannyasin, hade jag definitivt mina egna tvivel om olika personligheter. Om jag såg en man som kunde utföra mirakel, brukade mitt intellekt fråga: "Hur är det nödvändigt?" eller "Om han kan utföra detta mirakel, varför inte det?" och jag brukade skapa ett speciellt mirakel i mitt sinne. Om jag hörde en person prata om religionernas universalitet och människans jämlikhet, brukade mitt intellekt ställa frågan: "Varför utövar du det inte då?" och jag brukade tänka, "Vad är det för nytta att prata om det? Det kan jag också göra."

Om jag stötte på en stor man som hade avstått från allt och predikat obundenhet, brukade jag titta på honom och en fråga uppstod: "Varför lever du då inte efter det istället för att bara försöka övertyga andra?"

Så här fortsatte jag att kritisera under hela mitt liv, ända från tio års ålder. Det var alltid någonting som mitt intellekt inte var övertygat om. Men när jag bodde med Swamiji, från 1943 till 1956, var jag väldigt angelägen om att observera varje handling han utförde och varje sak han skrev i sina böcker. Jag upptäckte att det inte fanns någon klyfta mellan hans undervisning, hans vanor och hans personliga liv. Därför drog jag slutsatsen att när det inte finns någon åtskillnad mellan en mans tanke, tal och handling, är en sådan person en mahatma, en som har universellt medvetande.

Swami Sivanandas liv, så som jag känner till det, var som ett enkelt oskyldigt barns liv. I själva verket hade han inte ens en gnutta av en yogis ego. När du når en viss punkt i den andliga evolutionen blir du som ett barn – inte barnslig, men oskyldig som ett barn. Allt hos Swami Sivananda var så naturligt. Han behövde inte öva på det och behövde inte heller tänka på det. Det var som om hans personlighet, sinne, kropp och ande alla utstrålade en typ av väldoft.

Det finns två typer av människor – de som uttrycker sin natur och de som uttrycker sitt intellekt. Jag har sett många människor som är väldigt ödmjuka, men det är inte deras natur. De är listiga människor, men de beter sig ödmjukt mot andra. Jag har sett människor med barmhärtighet och medkänsla, men jag kan känna lukten av att det inte är deras natur; de tror på det, så de gör det. Jag har sett människor med renhet, avhållsamhet, kyskhet och generositet, men jag vet definitivt att dessa inte var en del av deras natur; det var uttryck för deras tro.

Du kan vara medkännande, ödmjuk, barmhärtig och ren, men är det vad du verkligen är, eller är det bara så du har tränat dig själv för att du vet att det är väldigt bra

egenskaper? Swami Sivananda var inte en konstgjort god man, han var i sig själv, i grunden och i första hand god eftersom det var det grundläggande i honom. I mina ögon är det det enda som gjorde Swami Sivananda helt annorlunda alla andra jag har träffat i mitt liv.

Swami Sivananda föddes den 8 september 1887 i södra Indien på stranden av floden Tamraparni. Det fanns profetior om att nästa inkarnation av gudomlighet skulle födas på dessa stränder. I hans familj för ungefär tre århundraden sedan fanns ett annat helgon som var mycket hedrad som en stor lärare och hängiven till Lord Siva. Så naturligt absorberade Swami Sivananda all storhet från sin släktlinje.

Han blev läkare, åkte till Malaysia och tjänstgjorde som läkare fram till 1922. När han insåg att människans sjukdomar var djupare till sin natur lämnade han yrket, återvände till Indien och initierades i sannyasa 1923. Från 1923 stannade han kvar i Rishikesh fram till sin död 1963. Han hade inte för avsikt att utveckla ett ashram, men ett växte upp runt honom. Han hade inte för avsikt att ha disciplar och bli en guru, utan disciplar samlades runt honom och gjorde honom till en guru.

Skaran av disciplar växte år för år tills de till slut var tvungna att söka efter en plats där de alla kunde leva tillsammans. På platsen för det nuvarande Rishikesh-ashramet fanns en förfallen ladugård som Swamiji och hans unga disciplar förvärvade och bodde i. Runt denna lilla ladugård växte ashramet fram till det stora internationella komplex som idag hyser Divine Life Society.

Jag kom till Swami Sivanandas ashram den 19 mars 1943 tidigt på morgonen. När jag träffade Swamiji satt han i ett litet rum som var hans kontor. Så fort han såg mig reste han sig och hälsade mig med "Om Namo Narayanaya" och bugade sig för mina fötter. Jag var ungefär nitton år då. Han fick mig att sätta mig ner och frågade mig vad jag hade kommit för. Jag sa att jag letade efter något. I det första mötet var det inte möjligt för mig

att berätta allt för honom. Han sa att jag skulle stanna där, och så blev jag kvar i tolv år.

Under dessa år levde jag med en person vars varje handling var helt i överensstämmelse med vad vi kallar Guds beteende, gudomlig handling. Ju mer jag tänker på det och jämför det med mitt eget liv, desto mer förstår jag vad ordet perfektion egentligen betyder. Jag vet att ni alla inte kommer att få chansen att bevittna ett exempel på perfektion om inte, naturligtvis, någon annan kommer ner som han. Men visst, i fallet Swami Sivananda, var perfektion ett absolut uttryck för skönheten och storsintheten i hans personlighet.

Under åren med Swami Sivananda lärde jag mig inte hathayoga, rajayoga, bhaktiyoga, tantra, Upanishaderna eller *Gita*. Från gryning till skymning, och ibland även under natten, arbetade och arbetade och arbetade jag som en åsna eftersom han bara gav mig ett kommando: ”Arbeta hårt, så blir du renad. Du behöver inte föra in ljuset; ljuset finns i dig.”

Det var inte intellektuellt möjligt för mig att förstå vad han sa till mig, men eftersom jag hade accepterat honom som min guru, accepterade jag hans ord. I tolv år levde jag ett liv bortom tid och rum, och arbetade som en besatt. Jag gjorde allt från att städa toaletterna till att sköta ashramet.

De första åren av ashramlivet var så svåra att om jag föreställer mig dem nu, tror jag att det måste ha varit en dröm. Jag är säker på att ingen av mina disciplar skulle ha kunnat överleva där som swamis! Tillsammans med många av de andra unga sannyasins hjälpte jag till att bygga ashramet steg för steg. På den tiden visste vi aldrig vad vi skulle äta nästa dag. När jag gick till Swamiji sa han: ”Du ser så mager och smal ut; du borde äta mycket.” Det enda svar jag kunde ge var: “Varifrån?” Sedan log han och sa till mig, “Spelar ingen roll, prana finns inom dig och från den kan du få den energi du behöver.” Hans leenden var underbara. Jag tror inte ens hundra unga

kvinnors skratt kunde få mig på fall, men ett av Swami Sivanandas leenden var tillräckligt för att döda mig.

Förutom att vi hade lite att äta, hade vi ingen plats att sova på, inget rum, inget tak och inga filtar. Jag såg aldrig ett myggnät under hela tiden jag var i ashramet, bara massor och massor av gigantiska myggor.

För att dricka vatten var vi tvungna att gå ner trehundra trappsteg, och naturligtvis var vi tvungna att gå uppför dem igen efter att vi hade druckit klart. När jag hade diarré var det ett stort problem. Varje besök innebar en promenad på två och en halv kilometer. När jag avslutat ett besök och kom tillbaka var jag tvungen att gå igen! Naturligtvis brukade det inte finnas något vatten kvar i min hink, och jag behövde gå ner trehundra steg igen, hämta mer vatten och sedan skynda mig till djungeln.

En gång hade jag gulsot och jag visste inte om det. Jag var på väg tillbaka från marknaden en morgon när en äldre swami ropade: "Hej, du har gulsot!" Jag visste inte vad han menade med gulsot eftersom sjukdom var något jag aldrig upplevt tidigare. När jag återvände till ashramet frågade jag Swamiji: "Vad är gulsot?" Han sa att det var någon form av sjukdom i kroppen. Jag glömde det och ingenting hände. En annan gång hade jag paratyfoidfeber och jag var bortrest från ashramet och hade ingen som tog hand om mig. Jag kunde inte laga mat till mig själv och jag blev så hungrig att jag gick till trädgården, plockade några gröna papayas och åt dem råa. Nästa dag fick jag kramp i magen. Herregud, vad ont jag hade! Men även det gick över.

Under de svåra perioderna, som i slutändan visade sig vara avsedda för vår utveckling, arbetade vi omedvetet dag och natt med att bygga rum, skriva böcker och trycka dem. Vi visste aldrig att vi jobbade. Det var ett transcendentalt liv och arbetet var avkoppling. Jag kan definitivt säga att under de tolv åren hade jag inte riktigt någon mental oro. Även om det fanns något jobbigt inom mig så vågade det aldrig resa sitt huvud.

Att leva med Swami Sivananda var som att leva med en liten bebis. I hans närvaro var du aldrig medveten om ditt ego. Håll en liten bebis i ditt knä, så får du reda på var ditt ego är. Oavsett din ålder, om du är en stor officer eller affärsman, ledare för ett stort företag, premiärminister för ett land eller till och med en brottsling, hur beter du dig med en bebis i knät? Skillnader, formaliteter, personligheter finns inte längre. Det var effekten av Swami Sivanandas personlighet, och det är så här ett helgon lever.

Det är väldigt svårt att tala om så stora män, för vad kan vi säga om dem? Det är inte lätt att förstå den andliga upplysningen hos en person. Sinnet och logiken är ändliga, men de andliga prestationerna är oändliga. Med den ändliga skalan kan du inte förstå det andliga livets oändlighet.

Swami Sivananda gav oss fullständig frihet att uttrycka oss. Vi var tvungna att ta hand om alla ashramets angelägenheter från att bygga hus och ge ut böcker, till att ta hand om gästerna eller ekonomin. Vilket problem ashramet än hade eller vilka saker ashramet än behövde, var vi tvungna att hantera det själva. Om vi gjorde ett misstag blev vi inte tillsagda. Swamiji trodde att alla hade kommit till ashramet med en ädel avsikt, och han hade fullständig tro på uppriktigheten, syftet och avsikterna hos sina disciplar. Även om Swamiji hörde talas om swamis som slogs sinsemellan, sa han, "Det är bara en tillfällig förströelse, avkoppling!"

Många utomstående brukade framföra klagomål till Swamiji om swamis som slogs eller misshandlade varandra. Han sa, "De är swamis, sannyasins som har avstått med ett syfte och en avsikt. Det är en tillfällig maya som stör dem. De kommer snart att vara okej." Det var det som höll hans disciplar kvar hos honom. Det var inte Swami Sivananda som skapade hela illusionen, hela mayan, utan hans disciplar, och han var bara den som såg det. Han gav oss massor av chanser att lära oss saker, och

det är därför hans disciplar gör ett så fantastiskt arbete över hela världen idag på ett mycket sattwiskt och humant sätt. De fungerar inte på ett rajasiskt sätt, utan på ett lugnt, tyst och enkelt sätt.

Under min vistelse hos Swami Sivananda brukade människor från olika ashram komma till mig eftersom de visste att jag var en lysande sanskritforskare. "Vad lär din guru dig?" frågade de. "Inget", svarade jag. "Lär han dig inte hathayoga?" fortsatte de. "Nej," sa jag, "jag skriver hans brev." "Ger han dig shaktipat?" frågade de vidare. "Jag vet ingenting om den här shaktipat-grejen", kom svaret. "Har han gett dig några siddhis?"frågade de. "Nej," svarade jag, "ingenting."

Ärligt talat har det jag säger i föreläsningar, det jag har skrivit i böcker, hathayogan jag undervisar osv inte kommit från studier eller undervisning. Jag har inte läst böcker om alla de sakerna, men de är väldigt tydliga för mig, och definitivt är jag en auktoritet på hathayoga, tantra och kundalini. Du förstår, kunskapen kommer inte utifrån; det är en utveckling av det som redan finns inombords. Det som finns i mig finns också i dig. Den enda skillnaden är att jag hade ett ledord i livet – att tjäna guru, utan något motiv, utan förväntningar. Det var min passion, min glädje och mitt nöje.

En gång kom en mycket mäktig politisk ledare till ashramet. Han sa till mig, "Hör här min pojke, du slösar bort din tid på det här stället. Du är så briljant och en så fin talare, du kan påverka hela landet. Följ med mig så ska jag berätta vad du ska göra." Jag höll tyst och tänkte: "Det här är ett test som min guru har skickat till mig." Det var den största frestelsen eftersom den politikern ville göra mig till ledare för en stor federation, en ledare för tusentals mäktiga människor, men jag accepterade inte det erbjudandet. Jag kom ihåg vad Swamiji hade sagt till mig, "Arbeta hårt och rena dig, så kommer ljuset att utvecklas inifrån". Och jag kände mig säker på att det skulle gå i uppfyllelse.

Jag har hört många mytologiska berättelser om stora barmhärtiga män, men jag har aldrig sett någon förutom Swami Sivananda. Ingen gick utan att ha fått något. Om man bad om pengar, kläder, filtar, mat, husrum, medicin, kärlek, tillgivenhet, erkännande, diplom, rekommendationsbrev, allt man ville ha fick man. Det var storheten i Swamijis hjärta. Det var inte så att han var rik, i själva verket var ashramet under många år högt skuldsatt.

Om någon berättade för Swamiji om ashramets ekonomiska situation brukade han säga: ”Det är inte jag; det är Gud som ger.” Om något inte fanns tillgängligt i ashramet var vi tvungna att hämta det från marknaden i Rishikesh. Om det inte var tillgänglig där måste det hämtas från Dehra Dun (42 kilometer bort) eller från Delhi.

Swamijis generositet var ett av de största problemen för institutionen. Hans beteende, attityd och personlighet blev en mycket stor börda, så till den grad att i samma ögonblick som pengar togs emot via posten gavs de omedelbart till olika personer, vilket inte lämnade något kvar på kontot. Då, när Swamiji frågade om pengar, sa vi till honom att det inte fanns några. När han insåg vad vi gjorde började han ge bort pengarna på en gång som de lades vid hans fötter.

Inte alla i Swami Sivanandas ashram talade väl om honom; några kritiserade honom dag ut och dag in. Vissa människor kom till och med till ashramet för att förlöjliga och håna, inte bara Swamiji, utan allt som berörde honom. Swami Sivananda visste det här mycket väl. När det uppmärksammades för honom, sa han bara: “Guds skapelse är vacker, och vi måste alla vara olika varandra. Om det inte finns något motstånd eller någon kritik, kommer människans utveckling att hamna i en återvändsgränd. Om du tänker, önskar eller tror att alla ska acceptera dig, dina råd, din filosofi, ditt sätt att leva och hålla med dig helt och hållet, då hoppas du på en värld som aldrig kan bli verklighet.”

Världen är en blandning av de tre gunas. Och därför kommer du alltid att hitta människor med olika sammansättningar av dessa tre egenskaper. Om alla i din institution var som du, skulle det vara som en orgel eller ett harmonium med bara en ton, inte sju. I musik, som i livet, är varje ton helt annorlunda än de andra. Om du inte vet hur man kombinerar dessa toner när du spelar harmonium kommer du bara att producera oljud och störningar. Men om du kan kombinera tonerna bra kommer du att kunna skapa vacker musik av de olika ljuden. På samma sätt behöver skvallerbyttor, lögnare, baktalare och andra liknande människor finnas och de kommer alltid att finnas, så du måste lära dig att leva med dem och inte låta dem störa dig."

Det här är en mycket svår filosofi att leva efter, men det är oundvikligt. Om du inte kan leva med olika typer av människor i samhället, i din familj, på en institution, då är du dömd till misär, frustrationer och alla möjliga psykiska problem. Det vet du mycket väl.

När folk kom till honom med sina bekymmer var Swamijis attityd så naturlig och fri från fåfänga, show och egoism. Jag har aldrig sett någon annan som honom. Många människor som har siddhis gör en show av det och ger ett sorts scenframträdande, eller ger sig själva äran, men han gjorde aldrig det. Närhelst folk kom till honom med ett problem, sa han alltid, "Jag kommer att be för dig", eller "Du bör praktisera detta mantra och meditation", eller "Gud är mycket snäll och han kommer att lyssna på dina böner. Du kommer att klara dig."

Om någon berättade för Swamiji att de hade blivit hjälpta av hans andliga kraft, brukade han omedelbart avvisa det. Han brukade säga: "Nej, Gud är stor, han har gjort det. Jag har bara hjälpt honom." Många människor har marknadsfört sin andliga kraft eller så har de använt den för politiskt inflytande eller för att skaffa disciplar. Detta görs fortfarande i världen idag och det har skett genom alla tider. Men Swamiji var aldrig en del av detta.

Enligt Swamiji är andlig kraft, som kommer till dig genom sadhana, ett uttryck för Guds önskan. Därför är du bara ett medium, ett instrument. Så mycket ära kan du få. Du är verktyget, men du är inte skaparen av mirakel. Du är inte helaren, du är inte profeten, det är Han. Detta är den största självkontroll som en sadhu, en sannyasin eller ett helgon måste ha.

En gång stack en skorpion mig två gånger på tån och det var en mycket hemsk upplevelse. Jag grät faktiskt som ett barn, inte av rädsla, för jag känner inte till rädsla, utan på grund av den outhärdliga smärtan. Den var så stor att jag ville skära av mig tån, men innan jag hann göra det träffade jag Swamiji. Han frågade: "Vad har hänt med dig?" Jag sa, "Skorpion." "Låt mig se", bad han, och när han rörde vid den var jag okej. Sedan frågade jag: "Hur gjorde du det?" Hans svar var: "Åh, jag råkade komma ihåg det rätta mantrat för det." Jag visste att han inte reciterat några mantras, men han tänkte inte ta åt sig äran.

Den 13 juli 1963 var jag i Munger och den natten när jag sov hade jag en mycket klar vision. Jag såg Swamiji åka över Ganges i Rishikesh på ett mycket stort fartyg. Jag stod på stranden till floden medan fartyget rörde sig mot den motsatta sidan. Drömmen var över och jag visste att Swamiji hade lämnat sin kropp. Guruns fysiska kropp kan lämna jordelivet när som helst, det är oundvikligt, men hans ande stannar för alltid om discipeln kan förbli i samklang med honom. Sedan vägleder han honom hela tiden, i drömmen, i tankar, känslor och i det verkliga livet.

Aktiviteter under 1981

Den 3 januari 1981 anordnades Premchands hundraårsfirande på Sri Krishna Seva Sadan, Munger. Sri Swamiji ledde evenemanget.

Byggarbetet var i full gång på Ganga Darshan. Sadhanasalen var klar. De månatliga lärarutbildningarna och hälsokurserna hölls i den salen. Brunnshuset var också klart, och det var även kutir. Arbetet på en övervåning hade

påbörjats. Byggnaden Yoga Arogya var också nästan färdig. Nästa byggprojekt var Annapoorna Bhavan. Bottenvåningen skulle inrymma köket och fyra stora salar med långa verandor på båda sidor. Den övre våningen skulle ha trettiofem till fyrtio bostadsrum. Studenter hade redan börjat bo i Ganga Darshan-komplexet. Vid måltiderna gick de alla till Sivananda Ashram och kom sedan tillbaka.

Den gynnsamma dagen för Basant Panchami firades den 9 februari i Sri Swamijis närvaro. Ett program med havan, bhajan, kirtan och satsang organiserades i Ganga Darshan, varefter den nybyggda Yoga Arogya-byggnaden formellt invigdes.

Den 15 februari gav Sri Swamiji certifikat till studenter från RD & DJ College, Munger, som hade deltagit i National Service Scheme. Han belyste yogans vikt och betydelse i studentlivet. På kvällen höll Sri Swamiji ett föredrag vid ett satsang-möte som anordnades av byborna i Fulka, en by nära Jamalpur.

Sri Swamiji invigde ett *Ramayana*-program i Rampur-kolonin, Jamalpur, den 16 februari.

Från 27 februari till 1 mars deltog Sri Swamiji i en satsang-konferens som organiserades under överinseende av All India Gita Sammelan, på Sanatan Dharma Mandir, New Delhi. Därefter höll han i silverjubileums-yogakonventet, Bhilai, organiserat av Bhilai Steel Plant Yoga Niketan. Fyra sessioner hölls dagligen i det tre dagar långa evenemanget och Sri Swamiji var närvarande vid varje session.

Därefter fortsatte Sri Swamiji till Raigarh, där han talade vid ett möte för medlemmarna i JC:s klubb den 10 mars.

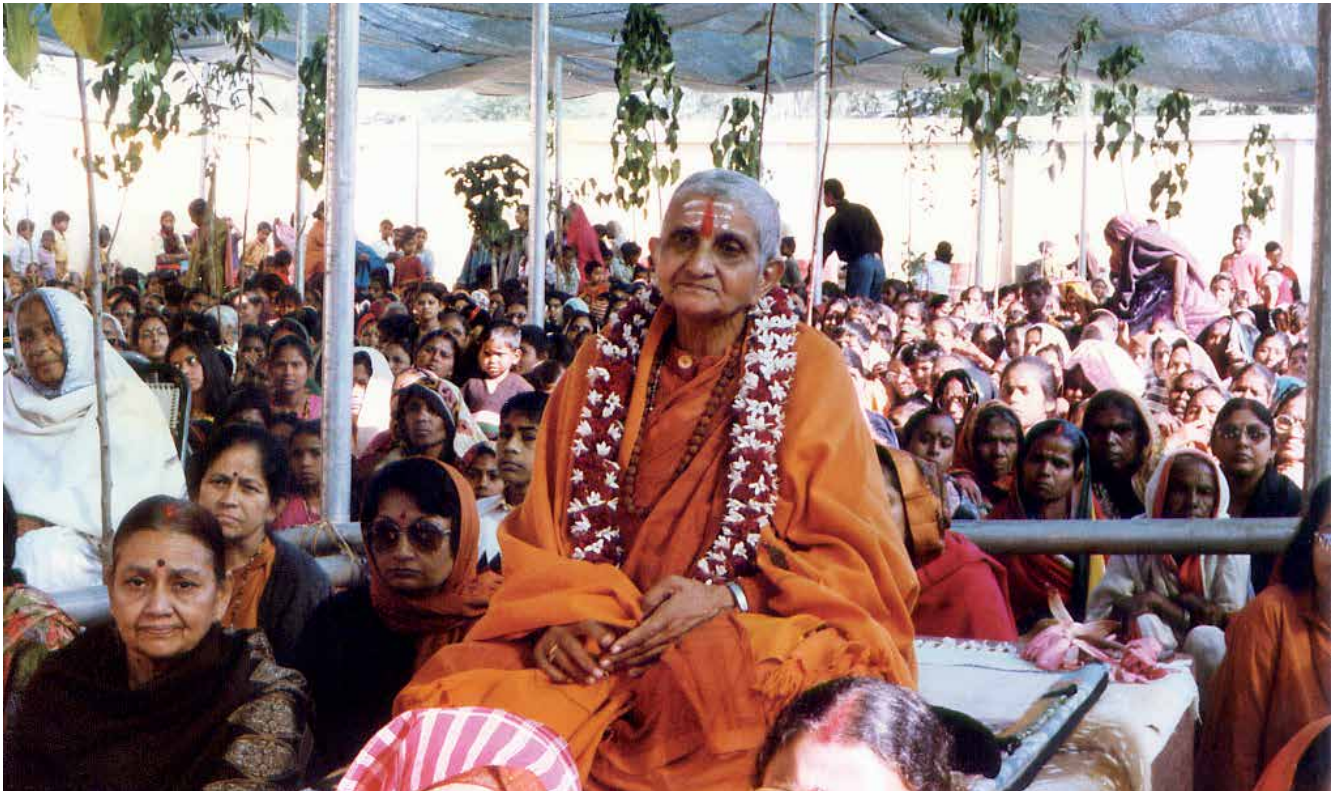
Från Raigarh återvände Sri Swamiji till Munger. En tvåmånaders sannyasa-kurs hade anordnats i Munger under mars-april för de aspiranter som ville bekanta sig med olika aspekter av sannyasa-livet innan de tog sannyasa. Kursens deltagare levde som sannyasins i två månader.

Sri Swamiji reste till Europa i april. Han höll en tantrayoga-meditationskurs organiserad av Swami Om Murti från 2 till 4 april i Milano, Italien. Sedan höll han ett

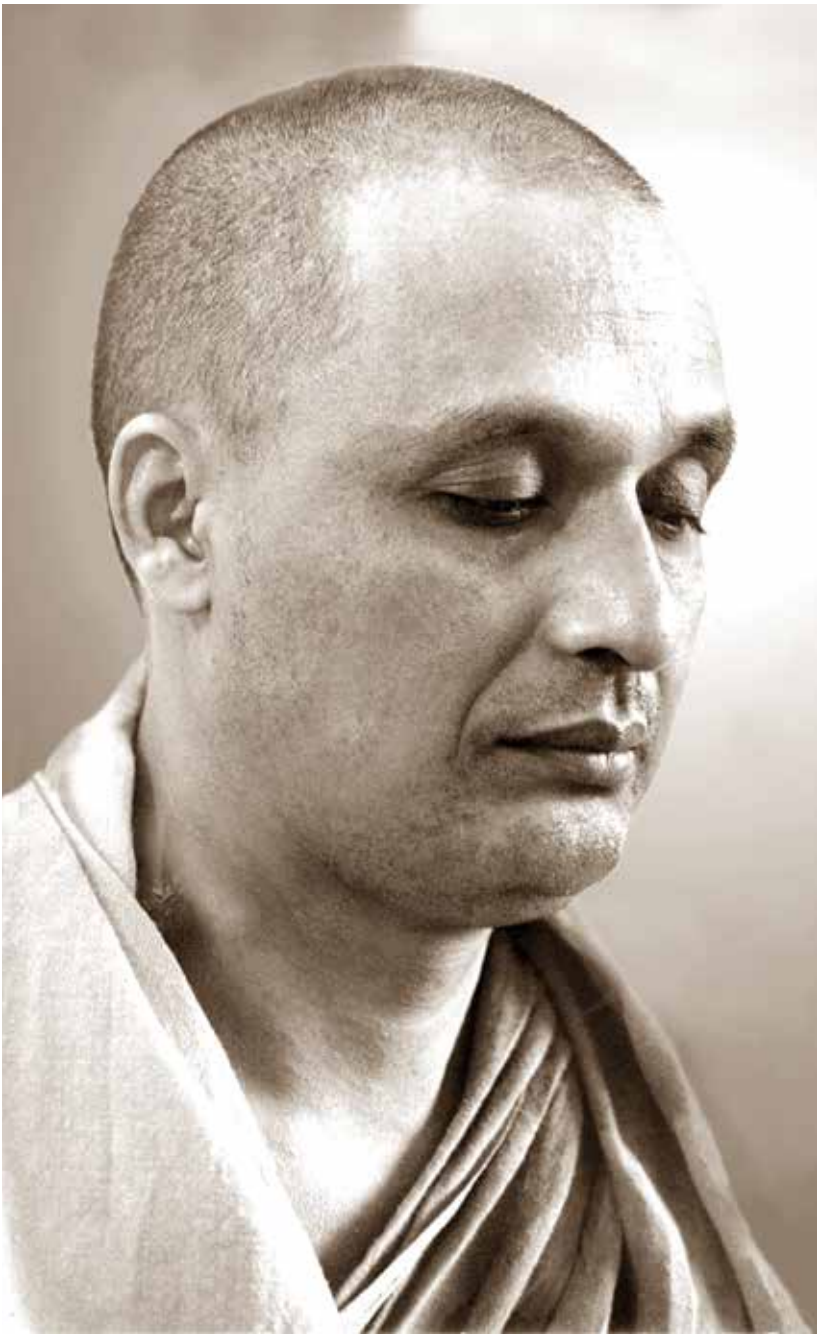

yogakonvent i Grekland, organiserad av Swami Sivamurti, från 7 till 9 april. Därefter, den 11 och 12 april, ledde han ett program organiserat av Swami Anandananda i Torino, Italien.

Under 1980 hölls lärarutbildningar i mars, juni, juli och augusti på hindi och en kurs på engelska för indiska medborgare under oktober. I november anordnades en kriyayogakurs på hindi och engelska. I november, december och januari 1981 hölls yogakurser för utländska aspiranter.

Sri Swamiji startade en veckolång yogakurs på Bhagalpur Engineering College den 19 april. Därefter höll han en föreläsning på ett program som anordnades av Sabaur Yoga Mitra Mandal vid Bihar Agricultural College.

Swami Niranjan turnerade över hela USA och spred budskapet om yoga till amerikanska medborgare. Hans program inkluderade vecko- och helgkurser i New York; helgkurser i Elizabeth, New Jersey; föreläsningar på olika drogrehabiliteringscenter i och runt San Francisco; föreläsningar på trettio Lions klubbar i norra Kalifornien; yogaklasser i Downey och Anaheim; ett besök på Self-Realization Fellowships huvudkontor i Los Angeles; föreläsningar i Yucca Valley, Kalifornien; en rundtur på yogacenter i Salt Lake City, Utah; föreläsningar i Chicago, Madison county och Morton, Illinois; intervjuer i Woodstock och Rochester, New York, och en lärarutbildning i San Francisco.

Swami Niranjan började sin andra turné till amerikanska stater i januari 1981. Han åtföljdes på denna resa av Swami Prashantananda och Anjali Mata (en discipel till Swami Rammurti). Hans resplan inkluderade program på följande platser: Los Angeles, Yucca Valley, San Francisco, Anis, Benson, Deming, Albuquerque, Oklahoma City, St Louis och Chicago.

Efter att ha hållit dessa program stannade Swami Niranjan i Rochester, New York, där han drev ett ashram och höll föreläsningar och klasser.

På kvällen den 17 maj invigde Sri Swamiji Maharshi Mehidasji Maharajs nittioåttonde födelsedagsfirande i

Munger. Programmet arrangerades av Sant Mat Satsang Ashram. Den 12 juni lade han grundstenen för institutet för tantra, yoga och astrologi. Parlamentarikern Sri Chandrashekhar Singh var huvudgäst vid tillfället.

Det beslutades att fira Guru Poornima i Jabalpur det året. Mahila Yoga Mandal i Jabalpur var frivillig värd för evenemanget. Yogautövare från Schweiz, Colombia, Brasilien och Italien hade kommit till Munger för att delta i en särskild yogasadhanakurs från 6 till 13 juli. Efter kursen reste alla deltagare till Jabalpur. Familjen Nainani hade också kommit från Barcelona för att delta i programmet.

Sri Swamiji nådde Jabalpur den 14:e. Anhängare och disciplar, bekanta och icke-bekanta hade anlänt från alla delar av landet. Ett program med satsangs, föredrag, bhajans och kirtans hölls den 15 och 16 juli.

Den 17:e började bhajans och kirtans klockan 5.00 och fortsatte till klockan 11.00 tillsammans med Guru pada pooja, mantra-diksha och upanayan-diksha. Sri Swamijis avslutande satsang framfördes på kvällen, varefter arrangörerna presenterade ett tacktal och avslutade med Shanti Path.

Sri Swamiji reste till Delhi med flyg den 18:e. Därifrån flög han till Finland via Paris. I Finland höll han en lärarutbildning anordnad av Finlands yogaförbund för fyrahundra yogalärare från 22 till 28 juli. Därefter höll Sri Swamiji en yogakurs för europeiska yogalärare från 29 juli till 9 augusti vid yogauniversitetet, Paris och ett program i Zinal, Schweiz, från 12 till 19 augusti.

De månadslånga lärarutbildningarna pågick regelbundet i Ganga Darshan, Munger. En femtondagars-hälsokurs startades också från den 16:e till den 30:e varje månad efter ivriga förfrågningar.

Sri Swamiji reste till Zinal, Schweiz, för att delta i den internationella yogaveckan som hölls 6 till 13 september. I år firade European Yoga Federation Swami Sivanandas nittiofjärde födelsedag som en del av programmet. Konferensen leddes av Swami Chidananda, ordförande för

Divine Life Society, Rishikesh, och Swami Satchidananda, ledare för Integral Yoga Institute, USA, och drog deltagare från 48 länder. I programmet deltog också ledare för alla Satyananda-ashrams förutom sextiotvå disciplar och anhängare från Spanien.

Efter konferensen anlände Sri Swamiji till Paris. Där ledde han program från 16 till 20 september som anordnades av Swami Yogabhakti. Han höll offentliga föreläsningar på 'House of Consciousness' om tantra och yogans roll i terapi, och höll en veckolång kurs på Condorcet-gymnasiet om teoretiska och tillämpningsbara yogatekniker för att utveckla människans inre potential.

Sri Swamiji delade ut diplom till den första omgången av utexaminerade från den fyraåriga lärarutbildningen som drivs av Sivananda Ashram, Frankrike. Han accepterade också ordförandeskapet för denna lärarskola.

Från 20 till 23 september reste Sri Swamiji runt till olika ashram och center i Spanien och gav satsangs och initierade anhängare i mantra.

Sri Swamiji anlände till Rom den 24 september, där han gav en särskild satsang för aspiranter som var intresserade av kriyayogaträning.

Efter att ha avslutat sin europaturné besökte Sri Swamiji Nagpur den 26 september, där han ledde en satsang-konferens. Därefter reste han med bil till Raipur via Nandgram. Den 30 gav Sri Swamiji en pressintervju vid Raipur ashram. Ett fyra dagar lång nationellt yogakonvent var planerat att äga rum i Raipur från den 1 oktober.

Sri Swamiji ledde evenemanget som hölls på Netaji Stadium i Raipur. Megakonventet invigdes av Madhya Pradeshs chefsminister, Sri Arjun Singh. Framstående talare hade bjudits in från Bhopal, Indore, Nagpur och Baroda. De flesta sannyasin-disciplarna till Sri Swamiji deltog i konventet, tillsammans med många läkare och terapeuter som hade varit associerade med honom under lång tid. Raipurs kronofogde, Sri Najeeb Jang, och hans fru gav mycket hjälp och stöd. Smt Krishna Devi och Sri Rajesh Muhammad höll

föredrag om *Ramayana*. Kumari Karuna Mishra talade om Vedanta medan Somnath Kannauj och Kumari Meera Harne sjöng själfulla bhajans. Efter att ha genomfört ett mycket framgångsrikt fyradagarsprogram återvände Sri Swamiji till Munger den 6 oktober.

Swami Niranjan höll ett yogaläger för över tvåhundra deltagare i Los Angeles. I september ledde han program i Charlottesville och andra platser i Virginia. Han höll också ett stort yogaprogram i Washington.

Sri Swamiji och Swami Amritananda anlände till Singapore den 5 november för att fira Singapore ashrams första årsdag. Den 6 november föreläste Sri Swamiji vid Elizabeth Medical College. Den 7 november invigde han firandet av den första årsdagen och gav en inspirerande satsang till anhängare och disciplar som hade kommit från Malaysia och andra närliggande länder. Han gav också mantra-initiering till många aspiranter. Sri Swamiji stannade i Singapore till den 10 och gav satsangs, föredrag och initieringar i anhängares hem. Han återvände till Indien den 11:e.

I december reste Sri Swamiji till Sydamerika. Från den 3 till den 17 december turnerade han över hela Colombia. Därefter åkte han till Tyskland, varefter han återvände till Munger för att hålla en kommande kurs för europeiska yogalärare vid Ganga Darshan.

En omfattande rundtur i södra Indien hade planerats för Sri Swamiji under januari-februari 1982. Förberedelserna hade börjat för det första sydindiska yogakonventet som hölls i Bangalore den sista veckan i januari.

Ganga Darshans utveckling

Tiden flyger och det gör Gurudevs yogakampanj också. Ganga Darshan-komplexet som ligger på toppen av den berömda kullen som går tillbaka till Mahabharata-eran tar snabbt form. Plattformen i Karna Chaura, där guld en gång distribuerades, har förvandlats till en sadhanasal. Den storsinte kung Karna brukade dagligen dela ut femtio kilo guld från den här platsen. Idag distribuerar den berömda

disciplen till Bhumandaleshwar Swami Sivananda, Swami Satyananda Saraswati, den gyllene vetenskapen om yoga från just den platsen. Det fanns en tid då människor behövde guld och rikedom. Men i dagens konsumtionssamhälle har människor alla bekvämligheter och lyx, men de känner inte till frid, hälsa eller glädje. De söker överallt efter fysiskt välbefinnande och mental frid, och det är på denna historiska plats som de uppnår det målet med hjälp av yoga. Sri Swamiji öppnar nya kapitel inom yoga för att hjälpa och vägleda lekmän såväl som seriösa aspiranter.

Ytterligare en våning byggs ovanpå kutir bredvid sadhanasalen. Den kommer att vara Sri Swamijis bostad. Det finns en väg bakom kutir som svänger ner till en grind på baksidan där fordon på väg mot Annapoornabyggnaden eller pressbyggnaden kommer in. Bakom vägen ligger Yoga Arogya-byggnaden. Närmare porten ligger platsen där Annapoorna-byggnaden kommer upp. Byggarbeten har också påbörjats för den senaste byggnaden, presshuset. Det kommer att sträcka sig 200 meter; bottenvåningen kommer att inrymma tryckpressen medan övervåningen kommer att ha sextiofem till sjuttio bostadsrum. Den övre våningen kommer också att ha stora salar i båda ändarna av byggnaden. Det här kommer att vara ett bostadshus för kvinnor, för att inhysa swamis och kvinnor som kommer för att gå kurser i ashramet, och det ska kallas Shakti Vihar.

Panoramautsikten över Ganges flöde norrut är en syn att skåda från Ganga Darshan! Nu har en äkta Yoga Ganga börjat flöda från Ganga Darshan. Förutom de månadslånga lärarutbildningarna har även femtondagars yogasadhana- och hälsokurser påbörjats. Sri Swamiji kommer att initiera andra betydande projekt i sinom tid. Hans vision är vidsträckt och långtgående.

En dag satt en stor skara människor runt Sri Swamiji. Han sade till dem, “Efter pressbyggnaden kommer huvudbyggnaden. Den kommer att vara sju våningar hög och ska inrymma ett forskningscenter, som kommer att ha datoriserade maskiner för att bedriva forskning om

sjukdomar och användning av läkemedel samt yogaterapi för behandling. En institution känd som Sivananda Math kommer att ge stipendier till värdiga studenter, böcker och pennor med mera till fattiga barn, öppna skolor på landsbygden, gräva handpumpar och brunnar och dela ut kläder och mediciner till fattiga bybor. Det kommer att ge all möjlig hjälp till behövande och utblottade...” Alla slogs av förundran över omfattningen av Sri Swamijis vision. Med Sri Govardhan Prasad Singhs ord:

På kung Karnas välsignade kulle
står Swami Satyanandas majestätiska gestalt.
O Ma Ganga! Viska försiktigt vem som är störst av de två,
den rike kungen eller den fattiga sannyasin?

O forntida fort från Mir Qasims tid!
hur länge ska du vara tyst?
Säg mig sanningen! Är forntidens Karna
verkligen nutidens Satyananda?

Den förra delade ut guld varje dag,
den senare skänker yogans frukter på alla möjliga sätt.
En gav rikedom och välstånd till de fattiga,
den andra tar bort de lidandes smärta.

En var eleven till Parashurama,
den andra är en discipel till Sivananda.
En hade en stor armé av vagnar och soldater,
den andra har miljontals disciplar och yogautövare.

Karna sökte efter Arjuna på slagfältet,
Swami Satyam söker efter det oändliga.
Den förre ville slåss och vinna,
den senare bekämpar begären inom sig.

Om Karna var en Raja av Dwapara yuga
är Swami Satyam en Rajarishi från Kali yuga,
Undervisar i Sri Krishnas karmayoga
till alla moderna Arjunas.

Karna Chaura har nu blivit Ganga Darshan,
redo att återuppliva den gamla yogatraditionen.
Dess dörrar är öppna för alla,
ingen, ung eller gammal, är avstängd.

O Ma Ganga! Jag kan höra din viskning nu,
Karna Chauras glädje kan inte mätas
För forna Karna har återvänt hit
och Ma Chandi strålar av behag.

Aktiviteter under 1982

Den första internationella kriyayogakursen hölls på Ganga Darshan från 31 december 1981 till 15 januari 1982 under överinseende av Sri Swamiji. Kursen lockade aspiranter från Frankrike, Italien, Schweiz, Tyskland, Belgien, Jugoslavien, Grekland, Israel, USA, Colombia och Australien. Sessionerna hölls i Karna Chauras sadhanasal. Sessionerna för de andra hälso- och yogasadhanakurserna hölls i det gamla Sivananda Ashram.

En grupp aspiranter från Chile besökte ashramet i februari för kriyayogautbildning. Intresset och entusiasmen för att lära sig denna uråldriga vetenskap är stort bland utländska yogautövare.

Sri Swamiji åkte på en omfattande turné i södra Indien från 18 januari till 16 februari. Han reste först till Bombay, där han ledde ett program den 18 och 19 januari. Den 20:e nådde han Bangalore. Från den 22 till 24 januari ledde han det första sydindiska yogakonventet där. Därefter ledde han program i Hasan 25 januari, Mysore 26 januari, Trivandrum 27 till 29 januari, Coimbatore 29 till 31 januari, Trichy 2 till 3 februari, Madurai 4 till 5 februari, Biveli 6 februari, Madras från 7 till 10 februari, Hyderabad 11 till 14 februari och i Poona den 15 februari. Han återvände till Bombay den 16:e.

Lärarutbildning på hindi hölls i Ganga Darshan under mars, april, maj, juni, juli, augusti och oktober. Kurser på både engelska och hindi hölls under maj och oktober. Femtondagars hälso- och yogasadhanakurser genomfördes

samtidigt. Särskilda kurser i kriyayoga, swarayoga och avancerade sadhanakurser hölls under november, december, januari och februari.

Sri Swamiji turnerade Europa under mars och april. Hans första stopp var Schweiz, där han invigde och ledde det årliga konventet för Swiss Yoga Federation från 19 till 21 mars. Den 26 mars föreläste han vid den internationella konventet för naturmedicin i Genève. Från 28 mars till 3 april gav han satsangs i Spanien och Marocko. Därefter deltog han i program och intervjuer som anordnades av Swami Pragyamurti i London den 5 till 7 april. Därefter hölls Sri Swamijis program i Martinique 8 till 13 april, Glasgow 14 till 16 april, Newcastle 17 till 18 april, Manchester 19 till 21 april och på Satyananda ashram, Danmark, 23 april.

Ett tredagarsprogram med bhajans, kirtans och satsangs organiserades på Ganga Darshan i februari för att fira Bihar School of Yogas instiftelsedag. Sri Rajesh Ramayani höll föredrag om *Ramayana* varje kväll. I programmet deltog också många anhängare från andra städer.

Köket i den nybyggda Annapoorna-byggnaden på Ganga Darshan invigdes den 9 mars 1982, på den gynnsamma Holi-dagen. Fram till nu hade måltiderna tillagats och serverats i det gamla ashramet. Den 9 mars serverades sannyasins och studenter prasad i Annapoorna-byggnaden och från den dagen lagades måltider här. Hela köket i det gamla ashramet flyttades till Ganga Darshan och den 15 mars flyttades även ashramkontoret till Ganga Darshan. De flesta av ashramaktiviteterna började att utföras från Ganga Darshan. Sannyasins fortsatte att leva på båda ställena.

Byggnationen av presshuset påbörjades med full fart. Taket gjöts i juni och putsningen av golvet påbörjades. Det beslutades att fira Guru Poornima i den byggnaden. Det var också planerat att flytta hela pressen till den nya byggnaden i december. Rummen på övervåningen skulle stå färdiga senare.

Ruinerna av det som kanske en gång var en kunglig bungalow var omöjliga att reparera och rekonstruera.

Sri Swamiji meddelade att en sjuvåningsbyggnad skulle byggas upp på just den platsen och att han skulle utföra bhoomi poojan på själva Guru Poornimas gynnsamma dag. Hälsokursena och lärarutbildningarna i juli ställdes in och Guru Poornima-förberedelserna började på fullt allvar.

Swami Niranjan höll en tantrayoga-shivir vid Astara Foundation, Kalifornien, USA.

Den 9 maj anlände Sri Swamiji till Tokyo där en stor skara anhängare och disciplar välkomnade honom mycket varmt. Sri Swamiji gjorde en omfattande turné i Japan och besökte bland annat Kyoto, Hiroshima och Nagasaki. Han höll föreläsningar och satsangs på alla platser han besökte. Grundaren av internationella institutet för religion och parapsykologi, Dr. Hiroshi Motoyama och hans medarbetare tog emot Sri Swamiji mycket varmt och organiserade många föreläsningar på universitet och forskningscenter. Han gav också en intervju på den lokala tv-stationen.

Sri Swamiji stannade till i Los Angeles på väg till Colombia. Swami Niranjan, tillsammans med Kamal och Jivat Mukhi, Swami Prashantananda och Mata Anjani kom från San Francisco för Sri Swamijis darshan. Många indiska och amerikanska disciplar hade turen att få hans darshan och höra hans satsang.

Sri Swamiji anlände till Medellin, Colombia, den 19 maj och invigde det nya ashramet där. Han reste sedan till San Agustin, som är en levande relik från Colombias forntida förflutna.

Den 23 maj anlände Sri Swamiji till Santo Domingo där han invigde och ledde Karibiens yoga och hälso-seminariet som anordnades av det lokala Satyananda Ashram. Han höll återkommande föreläsningar på Syrio-Lebanese-Palestinian club från 23 till 31 maj. Han vände sig till läkare, gav tv-intervjuer och initierade många aspiranter i mantra. Han återvände till Indien den 3 juni.

Tvilling hindi-engelska lärarutbildningarna som hölls under maj månad fick entusiastisk respons från yogautövare. Separata klasser genomfördes för de två grupperna.

Sri Devendranath Gupta, som kärleksfullt kallades Dadaji, gick bort den 16 juni 1982. Han blev åttiotre år. Han var en mycket nära discipel och hängiven anhängare till Sri Swamiji, och vicepresident för ashramets förvaltningskommitté vid tiden för sin bortgång. Han hade praktiserat juridik i Munger sedan 1928 och var knuten till sin tids ledande tidningar, inklusive *The Statesman*, *Indian Nation*, *Amrit Bazaar Patrika*, *Yugantar*, *Anand Bazaar Patrika*, *Searchlight*, med flera. Senare startade han sin egen veckotidning, *Sacchi Baat*. Ända sedan ashramet öppnade 1964 hade förvandlingen av Karna Chaura varit hans dröm, som slutligen förverkligades 1978 tack vare hans obönhörliga ansträngningar. Dadaji var verkligen ett helgon som personifierade idealet 'enkelt leverne och klarsynthet'.

Guru Poornima-firandet hölls på Ganga Darshan från 4 till 6 juli. En tvådagars shivir började den 4:e och inkluderade en sadhana-lektion på morgonen, Sri Swamijis satsang på eftermiddagen följt av en fråge- och svar-session, föredrag om *Gita* av Sandhya Kumari och Karuna Mishra samt *Ramayana* katha av Smt Krishna Devi . Alla program hölls i det nybyggda presshuset.

På eftermiddagen den 5 juli ledde Sri Swamiji bhoomi poojan och lade grundstenen till huvudbyggnaden på Ganga Darshan.

Den 6 juli började bhajan och kirtan i presshusets enorma hall klockan 5.00. Guru pada pooja började klockan 6.00. Tusentals anhängare från Indien och utlandet hade samlats för att visa sin aktning och ta emot sin älskade Gurudevs välsignelser. Hundratals aspiranter fick initiering i mantra, karma-sannyasa och poorna sannyasa. Upanayan-ceremonin genomfördes också för unga pojkar, följt av Sri Swamijis välsignande tal. På kvällen hölls ett bhajan och kirtan-program under vilket Kumari Karuna Mishra höll föredrag om Upanishaderna och Smt Krishna Devi om *Ramayana*.

Sri Swamiji höll ett seminarium om yogisk och andlig litteratur som anordnades av Bhagalpur Yoga Mitra Mandal den 9 juli. Den 18 juli gav han satsang vid ett offentligt möte anordnat på Naturopathy Institute, Munger.

I augusti besökte Sri Swamiji USA. Där ledde han en serie program från 22 augusti till 13 september, organiserade av Swami Niranjan. Därefter flög han till Italien där han ledde yogaseminarier och satsang-program från 15 till 30 september. Därefter var Sri Swamiji i Grekland från 1 till 7 oktober och ledde program organiserade av Satyananda Ashram, Grekland.

Efter att ha återvänt till Indien efter sina amerikanska och europeiska turnéer stannade Sri Swamiji på Ganga Darshan ett tag och interagerade med deltagarna i lärarutbildningen.

Den 28 oktober anlände Sri Swamiji till Sambalpur, Orissa. Där ledde han All India-yogakonventet från 29 oktober till 1 november. Ett stort antal disciplar, anhängare, aspiranter och yogautövare från Indien och utlandet hade samlats för konventet. Föreläsningar, satsangs, personliga intervjuer och mantra-initieringar fortsatte under hela konventet.

Sri Swamiji höll ett program i Puerto Rico den 14 och 15 november organiserat av International Yoga Teachers Federation. Han höll föreläsningar och satsangs i Sydamerika 21 till 24 november och i Santo Domingo 25 till 27 november. Därefter var han i Medellin, Colombia, från 28 november till 6 december, där hans program med satsangs och föredrag fortsatte.

Swami Niranjan gav föreläsningar om yoga och höll yogaläger i Michigan, Virginia, Washington DC, Puerto Rico, Denver och San Jose.

Sri Swamiji presiderade över Mithila yogakonventet i Begusarai från 10 till 12 december och invigde det nybyggda ashramet där.

Från 25 till 27 december ledde Sri Swamiji Thane yogakonvent. Den 24 december höll han ett tal vid Homi Bhabha Atomic Research Institute om sjukdomslära ur den yogiska synvinkeln. Den 25 december kom han till Thane med sina disciplar, där han välkomnades av Sri Morarji Desai. Thane yogakonvent invigdes av Sri Morarji Desai själv, och evenemangen leddes av Sri Swamiji. Ett stort antal

läkare, forskare, vetenskapsmän och yogaterapeuter deltog i konventet, tillsammans med tusentals anhängare och disciplar. Det här storslagna fyradagarskonventet visade sig vara betydelsefullt i flera avseenden.

Sri Swamiji gav satsang på Bihar School of Yogas filial i Bombay den 29 och åkte till Munger den 30:e.

Swami Niranjan utses till Sri Swamiji efterträdare

Den 19 januari 1983, på den gynnsamma dagen för Basant Panchami och nittonårsdagen av grundandet av Bihar School of Yoga, överlämnade Swami Satyananda Saraswati sitt ledarskap till Swami Niranjanananda Saraswati. Swami Niranjan hade drivit Satyananda-ashramen i USA tills nu. Han hade precis återvänt för tre dagar sedan, den 16:e, enligt sin gurus önskemål.

I ljuset av yogans världsomspännande återuppväckande och popularitet, blir Swami Satyananda ständigt tillfrågad att genomföra allt fler yogaprogram nationellt och internationellt, och att ge mer inspiration och vägledning till de olika ashram, skolor och center som är anslutna till Bihar School of Yoga. Sri Swamiji kommer att fortsätta arbeta för missionen att sprida yoga och vägleda Bihar School of Yoga i egenskap av dess grundare.

Det enda barnet till Swami Satyanandas första disciplar, Satyavrat och Dharmashakti, Swami Niranjanananda Saraswati föddes den 14 februari 1960 för att fullfölja Sri Swamijis mission. Sri Swamiji kom till Nandgram från Mumbai den 19 mars. Hans ögon lyste upp så fort han höll den trettiofem dagar gamla bebisen i famnen. Det verkade som om guru och discipel utbytte hemliga blickar... och sedan brast gurun ut i skratt, “Det här är Niranjan, som har kommit för en speciell mission. En mission som sträcker sig till många, många själar. Han har kommit som en ljusstråle, utrustad med alla nödvändiga verktyg. Jag är säker på att ni två kommer att förvandla denna gnista av gudomlighet till något verkligt gudomligt. Han förtjänar inte bara kärleken och aktningen från sina föräldrar utan av samhället, nationen

och hela mänskligheten. Han är verkligen fläckfri och felfri, så kalla honom alltid Niranjan."

Med välsignelserna från sin gudomliga guru förvånade den unge Niranjan alla med sin talang och sina aktiviteter. Han flyttade till ashramet och tog upp sannyasa vid en ålder då andra barn gömmer sina ansikten i sin mammas knä och håller sin pappas hand. Redan från början fick pojk-yogin Niranjan en annan sorts utbildning. Att leva i sällskap med sin guru i en disciplinerad ashrammiljö ledde till att en häpnadsväckande självmedvetenhet och intuition utvecklades. Sida vid sida blev han också exponerad för många olika människor, situationer och kulturer.

Vid tio års ålder, den 10 februari 1970, på den gynnsamma dagen för Basant Panchami, initierades han i sannyasa. I mars 1971 skickades han till Nordirland för att hjälpa till med det nybildade ashramet där. Han reste runt, föreläste och gav program på Irland, Skottland, England, Frankrike, Schweiz och Österrike. Han återvände till Munger i oktober 1973 med en grupp colombianska anhängare för att delta i firandet av guldjubileet.

Swami Niranjan återvände till Sydamerika 1974. Där forskade han på arkeologiska platser och om andra historiska artefakter, vilket gav bevis på en uråldrig yogakultur i den förcolumbianska civilisationen. Under de närmaste åren drev han ashram, höll föreläsningar och seminarier, undervisade klasser och reste runt till olika områden i Sydamerika och Australien.

1976 återvände han till Indien från Australien med Sri Swamiji. I Munger tog han på sig ashramets alla angelägenheter, inklusive pressen. Han fungerade också som Sri Swamijis personliga sekreterare. Från december 1977 började han driva Calcutta ashramet. Han bidrog också till forskningsarbetet på diabetes i Calcutta och Burla, Orissa. Han genomförde extraordinärt arbete under sin vistelse i Calcutta.

I juni 1979 anlände Swami Niranjan till Grekland. Han reste runt på många platser i Europa, ledde program,

konvent och seminarier och hjälpte till med förvaltningen av olika ashram och yogacenter. Hans vistelse i Europa visade sig vara enormt hektisk och pressad.

Han reste till USA i april 1980. Där höll han föreläsningar och program i över tjugofem städer. I oktober etablerade han Satyananda Ashram, USA. Under sin vistelse i Amerika träffade han många kristna präster, buddhistiska munkar, disciplar till Swami Sivananda och andra viktiga religiösa och andliga personer. Han besökte många forskningscenter och deltog i ett omfattande forskningsprojekt med Dr Joe Kamiya från Kalifornien. Han ledde program på högskolor, universitet, Lions- och Rotaryklubbar över hela landet. Han vistades i Amerika till början av 1983 för att förestå ashrams och propagera yoga.

Den 16 januari 1983 återvände han till Indien enligt Sri Swamijis direktiv, och den 19 januari 1983, på den gynnsamma dagen för Basant Panchami, nominerade Sri Swamiji den tjugotreårige Swami Niranjanananda Saraswati till ordförande för Bihar School of Yoga, och lade ett mycket stort ansvar på hans unga axlar.

Med Swami Satyasanganandas, Sri Swamijis personliga sekreterares ord:

> 1983 förebådar nya dimensioner och horisonter för BSY. Att bygga en institution är i sig en enorm uppgift, men att hitta lämpliga efterträdare för att upprätthålla de höga idealen och normerna är minst lika viktigt. Redan från starten har Swami Satyananda spelat den dubbla rollen som guru och administratör, två roller som är diametralt motsatta och motsägelsefulla, vilket då och då ledde honom till många svårigheter, och som han överlevde med oöverträffad skicklighet.
>
> Vi är alla bekanta med en gurus roll. Han inspirerar, instruerar och är ledstjärnan för många liv. För er som har en guru är det otänkbart att leva det här livet utan att vårda den relationen. Det skulle vara liktydigt med att inte ha några ögon att se med eller öron att höra med,

men har du någonsin stannat upp och undrat hur en guru kan uppfylla kraven från sina disciplar? Hur kommer det sig att inte bara en eller två eller tre, utan tusentals och miljoner människor över hela världen kan hämta energi från den enda källan? Det är uppenbart att han kan fördjupa sig i djupare och högre medvetandetillstånd där ingen dualitet existerar, där han kan sålla det sanna från det osanna, den vardagliga och den grova upplevelsen från ren erfarenhet. Det är denna förmåga som gör att han kan ta sig an människors problem med exakt precision.

Men om han samtidigt också måste spela rollen som administratör, är det nödvändigt att han då och då måste återvända eller komma ner till de praktiska, dagliga angelägenheterna i livet. Så å ena sidan måste han gå djupt inombords, och å andra sidan måste han ge yttre form åt samma medvetenhet. Naturligtvis är denna konstanta fluktuation från högre till lägre sinnestillstånd inte en bagatell och inte lätt att uppnå, för det ena sinnestillståndet är inte komplementerande till det andra. Endast en *jivanmukta*, en upplyst i detta liv, kan göra det med största lätthet. Swami Satyananda har varit ett typiskt exempel för en sådan person. Hans beslut som administratör har varit felfria och hans vägledning till människor upplysande.

Hur länge måste dessa krav tynga honom? Sri Swamiji säger ofta skämtsamt: ”Mitt liv har delats upp i tjugoårscykler. Jag föddes 1923, jag gick med i min gurus ashram 1943, jag öppnade mitt ashram 1963, och nu, 1983 den sista vändpunkten, går jag i pension.” När han ser den besvikna och tröstlösa blicken i våra ansikten skyndar han sig alltid att lägga till: “När jag säger gå i pension, menar jag som administratör. Jag kommer att fortsätta att vägleda och inspirera människor så länge jag lever.”

En annan mycket relevant punkt som Sri Swamiji ofta nämner är att det alltid är nödvändigt för grundaren av en institution att avgå och installera sin efterträdare under sin livstid, så att den efterträdande personen kan

bemästra arbetet grundligt. Detta är särskilt relevant för en sannyasa-institution där ingenting egentligen tillhör någon enskild person.

Många andliga ledares oförmåga att åstadkomma denna förändring har varit avgörande för många institutioners undergång. Vi har sett många jivanmuktas som fungerar dynamiskt under sin livstid, men som inte har kunnat lämna starka pelare efter sig. Självklart måste de någon gång lämna över ansvaret till andra och för att det ansvaret ska kunna uppfyllas måste beslutet fattas vid rätt tidpunkt. En blomma blommar ju bara när jorden och årstiden är rätt. Sri Swamiji, som alltid har fattat sina beslut vid rätt tidpunkt, har valt att 1983 nominera sin efterträdare. Detta beslut kommer att väcka en mängd frågor hos många. Möjligen hör du till dem som undrar över framtiden för BSY efter att Sri Swamiji pensioneras från administrationen.

Som ni kommer att se så har Sri Swamiji med sitt noggranna öga för detaljer, inte bara tänkt på nuet utan också flera år in i framtiden. När allt kommer omkring måste disciplar och anhängare över hela världen få en försäkran om att den institution som de har arbetat så hårt för inte kommer att upplösas. För närvarande har BSY många ashram, otaliga center och ett stort antal inspirerade skolor, tusentals lärare och en mängd sannyasins av olika nationaliteter och religioner utspridda över världen, med huvudkontoret i Munger. För att stödja dem är det nödvändigt med lämpliga lärare, en effektiv administration, en ordentlig intern ledning och inspirerande vägledning.

Sannyasins som har utbildats av Sri Swamiji till lärare är av mycket hög kaliber och har producerat utmärkta resultat och gensvar vart de än har rest. Dessa sannyasins, vars antal hela tiden ökar, kommer att fortsätta att sprida läran vida omkring. Swami Niranjanananda, som styrelseordförande, kommer att hantera alla administrativa ärenden direkt. För en discipel är det av

största vikt att han kan följa varje kommando från sin guru, verbalt eller på annat sätt. Han bör kunna förutse och vara ständigt uppmärksam på varje behov hos gurun; först då kan gurun överföra sin kunskap och vägledning till discipeln och fortsätta sin mission genom discipeln.

Swami Niranjanananda har alltid upprätthållit idealen och normerna för en sådan discipel. Även om han bara är tjugotre år gammal kan hans erfarenhet, mognad och skarpsinniga omdöme jämföras med en person som är dubbelt så gammal. Han har rest mycket sedan han var elva år, kanske ovetandes om det enorma ansvar som skulle drabba honom senare. Men att döma av hans tidigare meritlista, känner man att ansvaret vilar på mycket unga men kapabla axlar.

Enligt riktlinjerna i sannyasa parampara eller traditionen som fastställts av Adi Shankaracharya, är det guruns ansvar att förmedla sin kunskap till värdiga disciplar så att de kan fortsätta arbetet även efter att gurun har avstått från sina plikter. Arbetet utförs trots allt med ett bestämt syfte i åtanke och är inte en individs infall. Det har en mycket större och bredare vision, vars fördelar och långtgående effekter bör märkas inte bara under detta decennium utan under de kommande decennierna. Den här kulturen, levnadssättet och filosofin får inte dö ut med tidens tand, och den bör inte heller begränsas till endast ett fåtal personer. Snarare måste vi diversifiera, vi måste sprida yogasystemen till världens alla hörn. Vi måste bevara den här kunskapsbanken som kan hjälpa oss på alla områden av våra liv så att inte bara våra barn utan våra barnbarn och barnbarnsbarn får veta och själva kan avgöra den bästa livsstilen.

Nu när Sri Swamiji inte längre står vid rodret för administrationen kommer räckvidden och omfattningen av det han kommer att kunna täcka, att öka avsevärt. I detta avseende kan vi se fram emot seminarier och konvent i olika länder, städer, orter och byar, som kan arrangeras för honom att presidera över, så att han, med

sin gurus ord, kan fortsätta att ta yoga från dörr till dörr och från kust till kust.

Anhängare, disciplar och beundrare till Sri Swamiji såg på honom med förundran på den historiska Basant Panchami-dagen. Han verkade väldigt jovialisk och glad. Han initierade många aspiranter till mantra och karma-sannyasa. Han gav också poorna sannyasa-initiering till tjugo aspiranter, varefter hans välsignande satsang följde. Sri Swamijis äldre disciplar, som hade varit associerade med honom sedan hans parivrajakdagar, bad och hoppades att denna, den fria himlens odödliga fågel, skulle fortsätta att välsigna alla med sitt inspirerande sällskap och visdomsord…

Missionens Spridande och Befästande

Oh juvel bland män!

Till och med Skaparen är förvånad över att se ditt bländande ansikte. Genom att rena hela ditt väsen i kunskapens eld tills det lyste som smält guld, var du distanserad och obunden i denna värld som det legendariska lotusbladet.

Ganga tatastham chirayogiraajam, yoge ramantam shuchi shaanta moortim
Aananda samstham vipine vasantam, kaashaayavantam satatam namami.

Jag bugar mig för Swami Satyananda, klädd i ockrafärgade kläder, yogans eviga mästare, som bor på stranden av den heliga Ganges och som förkroppsligar frid, renhet och lycka.

ॐ

Hari anant, hari katha ananta – 'Gud är obegränsad, och så är också hans tidsfördriv'. Ändå strävar människor efter att uttrycka Guds härlighet på det sätt och språk de förstår. Därför har jag försökt att skriva något om älskade Gurudev, en mycket svår om inte omöjlig uppgift. Jag har alltid haft en fallenhet för att skriva. Jag brukade skriva regelbundet för söndagsupplagan av lokaltidningen och damtidningarna Didi och Janani om recept, broderier och vanliga fastor och högtider. Allt det blev oviktigt efter att ha kommit i kontakt med Sri Swamiji. Jag började skriva ner hans satsangs, som jag sedan metodiskt arkiverade. Ibland skickade jag en av dem för publicering i de lokala tidningarna och tidskrifterna. År 1957 sa Sri Swamiji åt mig att skriva om mina upplevelser under Gangotri-resan. Det blev början på den här biografin.

Därefter gav Sri Swamiji mig instruktioner att sammanställa och redigera hans satsangs, att sammanfatta hans undervisning i koncisa och bevingade ord och att skriva artiklar om Badrinath, Kedarnath, Gangotri, Yamunotri och andra populära pilgrimsresor. "De här artiklarna kommer att ge en bra introduktion till dessa ämnen. Ta tag i denna uppgift omedelbart. Du måste snabbt få klart tre eller fyra böcker. Du är intelligent och kapabel, du behöver inga detaljerade förklaringar. Ha alltid penna och papper med dig och fortsätt skriva."

Efter publiceringen av häftet *Akasha ka tara, dharati ka phool* (en gåva av kärlek till Sri Swamiji av Swami Niranjan), sa Satyavratji: "Nu måste du skriva en bok om Sri Swamijis liv och verk." Då kunde jag inte ens föreställa mig vad jag skulle skriva och hur. Under de samtal som Satyavratji hade med Sri Swamiji, och närhelst Sri Swamiji nämnde något av betydelse eller berättade om sina barndomsdagar, gjorde Satyavratji anteckningar som jag senare skrev ner i min dagbok. Satyavratji brukade alltid säga, "Ta väl hand om dessa dagböcker och papper. De är mycket värdefulla. En dag måste du skriva en *Guru Gita*. Oavsett om jag är i närheten eller inte, kommer min själ att vara ytterst nöjd den dag din bok är klar. Mina lyckönskningar och välsignelser kommer alltid att hjälpa dig i ditt skrivande."

Efter Satyavratjis olycka verkade denna uppgift omöjlig. Men idéer till boken dök upp hela tiden. Ibland tittade jag igenom de gamla dokumenten, ibland gick jag vilse i minnen. Tiden flög iväg, omständigheterna förändrades. Två decennier hade gått innan jag på allvar tänkte på boken igen. Det är Herrens nåd att jag har med mig Gurudevs 'krus av nektar' – hans ord, hans idéer, de privata samtalen, satsangs, resorna som vi gjorde tillsammans och de delade upplevelserna. Jag hörde några anekdoter om honom från hans gurubhais, andra läste jag i böcker. Vilken händelse jag än stötte på i dagböckerna och dokumenten från hans anhängare, disciplar och vänner, samlade jag dem och placerade dem mentalt på sin rätta plats i boken.

"Det är lätt att bli Gud," brukade Sri Swamiji säga, "men väldigt svårt att bli en sann människa." Och jag tar mig friheten att skriva om en genuint stor människa, som nu har gett en ny riktning åt sitt liv.

Man har kanske hört talas om stora asketer och de som önskat avstå från det världsliga men som sedan blivit insnärjda i det dagliga livets trams på grund av att de fäste sig vid småsaker. Men att Sri Swamiji lämnade bakom sig en institution, så blomstrande och välkänd som Ganga Darshan och som han själv hade skapat från grunden, för att anamma

livsstilen som en penninglös pilgrim, talar mycket om kvaliteten på hans tyaga och vairagya. Det verkade som om den forna tidens store kung Janaka hade återvänt i form av Swami Satyananda i denna tidsålder. När jag tänker på denna betydelsefulla punkt i hans liv, känner jag att jag saknar ord för att på ett lämpligt sätt uttrycka mina känslor.

Bhumandaleshwar Swami Sivananda skapade en strålande sol ur ljuset av sin egen lysande själ, vars livgivande strålar har spritt sig till varje fläck i denna värld. Sri Swamiji lämnade sitt hem när han var nitton år gammal och ödet förde honom till Swami Sivanandas fötter. Tolv år av svårt och hårt ashramliv gav honom värdefulla insikter om människans förutsättningar. Han insåg att det inte kunde vara hans livs mål att ha en 'heligare-än-du'-attityd och 'predika-från-predikstolen'. Han måste leva som en vanlig man. Och 1956 gav han sig av mot sitt mål med sin guru Swami Sivanandas välsignelse.

Han höll sitt första program i Delhi. Från Delhi planterade han fröet av sin sankalpa och mission i Satyavratji. Han anlände slutligen till Nandgram den 7 juni 1956, där han djärvt proklamerade, "Yoga är morgondagens kultur" och "Nandgram är min Sarnath."

Teoretisk kunskap är användbar för att uppnå urskiljning men enligt Sri Swamijis åsikt måste man tillägna sig kunskap och praktiskt implementera den i sitt liv. Man bör inte bara känna till och förstå de andliga sanningarna utan forma sitt liv i enlighet med dem. Vår kunskap om yoga var inkapslad i kryptiska sutras och endast ett fåtal indiska aspiranter förstod dem. Men nu känner hundra- och tusentals aspiranter över hela världen och Indien till kundalini-shakti och utövar asana och pranayama, ajapa japa och kriyayoga. Yoga-Ganga är till gagn för alla.

Sri Swamiji är grundare, inspiratör och ledare för International Yoga Fellowship Movement. Hans mål är att förankra yogiska egenskaper och dygder i det mänskliga psyket. Han har krossat missuppfattningarnas och okunnighetens murar som omgav den livgivande yogaskatten.

Han har fört ett korståg för att befria vetenskapen om yoga från de gamla dammiga skrifterna som den annars hade förblivit instängd i.

Charvaka, buddhism, jainism, nyaya, vaisheshika, yoga, mimamsa, vedanta, upanishader och *Gita* – dessa utgör de sublima filosofierna i det forntida Indien. Man klippte och klistrade ihop små delar av dessa olika filosofier vilket ledde till skapandet av olika sekter och kulter. Varje filosofi lyfter bara fram en aspekt av den Absoluta sanningen. Sanningen har många former, men den vanliga människan är oförmögen att förstå den grundläggande principen; följaktligen blir anhängarna av en filosofi antagonistiska mot anhängarna av en annan tankeskola.

Därför var det bara naturligt att i en tid där människans krav har förändrats, där hennes övertygelser, värderingar och livsstil har genomgått en djup förändring, började de kulturella och andliga traditionerna falla isär trots stora ansträngningar att rädda dem. Till och med nationen föll samman. För att inte tala om landet och dess kultur, till och med dess mest kända religiösa ikon, Lord Shiva, gick över till den kinesiska sidan tillsammans med sin boning, Mount Kailash! Under sådana förhållanden, i en tid plågad av materialism och konsumtion, började Sri Swamiji sin yogarörelse. År 1962 tog hans planer konkret form. Nandgram blev epicentrum för International Yoga Fellowship Movement och Sri Swamijis Yoga-Ganga började spridas från dörr till dörr och kust till kust.

Den gudomliga gurun gav sina välsignelser och mandat till den värdiga discipeln, som beslutade sig för att etablera ett yoga-ashram på den norrut flödande Ganges strand och hålla lågan av sin gurus visdom och kunskap vid liv för evigt. Och det beslutet materialiserades med hjälp och stöd av Sri Kedarnath Goenka.

Människor från alla kaster, trosuppfattningar, religioner och samhällsskikt började komma till Bihar School of Yoga för att lära sig yoga. Varken Bihar School of Yoga eller International Yoga Fellowship främjade någon religion,

sekt eller doktrin. Deras mål var snarare att arbeta för den vanliga människans fysiska, mentala och andliga välbefinnande och utveckling genom att sprida systematiska och vetenskapliga sadhana-tekniker. Så småningom började folk anamma yogans principer och metoder. Verksamheten började växa och aspiranter började komma från alla världens hörn. Filialer av International Yoga Fellowship och Bihar School of Yoga började dyka upp i många städer och yogaläger samt -konvent organiserades över hela landet och över hela världen.

De framtida möjligheterna var obegränsade i omfattning och obeskrivliga till sin natur. Vetenskapen om yoga är Indiens uråldriga skattkammare. Liksom i andra vetenskaper fortsätter man att göra nya undersökningar och upptäckter även i detta ämne. Omfattningen av denna vetenskap är numera inte begränsad till ett fåtal enstöringar och eremiter. Snarare är barn och vuxna, män och kvinnor, unga och gamla, rika och fattiga, analfabeter och utbildade, ingenjörer, läkare, advokater och professorer – alla stolta deltagare i denna storslagna yogayajna.

Sri Swamiji var fast besluten att återuppliva och regenerera den uråldriga yogakulturen. Han strävade oupphörligt efter att återupprätta yogans förlorade glans och rykte. När allt kommer omkring är vetenskapen om yoga lika relevant i den nuvarande atomåldern som den var i de gamla rishis tidevarv.

Ord gör inte rättvisa åt de herkuliska ansträngningar som Sri Swamiji la ner på sitt mission. På kort tid har hundratals ashram, yogacenter och affillierade institutioner etablerats över hela världen, där tusentals konvent, lektioner, seminarier och lärarutbildningar har anordnats, för att inte tala om de intensiva turnéer där Sri Swamiji brukade resa på natten och hålla program på dagen och som täckte tjugofem till trettio städer på bara en månad. Varken vila eller avkoppling, bara resor och program. Endast någon av Sri Swamijis kaliber kunde leda sådana militäriska kampanjer. Andra skulle inte ens våga tänka tanken på att åstadkomma något sådant.

Över hundra böcker skrivna av Sri Swamiji har publicerats. Många titlar sålde slut snart efter publicering. Så stor efterfrågan var det på dessa böcker. Miljontals exemplar av Sri Swamijis klassiska bok *Asana Pranayama Mudra Bandha* har redan sålts, och boken har tryckts om mer än tjugofem gånger på engelska såväl som på hindi. Den har också översatts till flera språk, där den kärt kallas 'husläkaren'. Många andra böcker av honom har också översatts till andra språk.

Sri Swamiji sa en gång: "Min mission är en gudomligt vigd väg, vars slutdestination är omvandlingen av det mänskliga samhället och civilisationen till en gudomlig sådan. Detta är min sadhana, som jag kommer att fortsätta praktisera till slutet av mitt liv." Sri Swamiji följer mottot *vasudhaiva kutumbakam* och strävar efter att förvandla hela världen till en enda familj.

Att ständigt vara medveten om Sri Swamijis ovannämnda uttalande och att alltid sträva i den riktningen är den första och främsta plikten för hans disciplar, anhängare och medlemmar av de institutioner han har skapat. Vi måste arbeta hårt för att förbättra vår omgivning, var vi än befinner oss. Genom att utveckla en attityd av kärlek och medkänsla måste vi skapa en gigantisk global familj. För att hålla elden av världsfred och universellt broderskap brinnande, måste vi förädla våra liv i Sri Swamijis ädla yogayajna.

Sri Swamiji gav sig av ensam från sitt guru-ashram, men människor fortsatte att ansluta sig på vägen och hans följe fortsatte att öka. Och det kommer att fortsätta öka även i framtiden... Sri Swamiji var obunden som ett lotusblad från första början och det var så han alltid förblir. Det han sa, det gjorde han och det han gjorde, det sa han. Hans tal och handlingar stämde alltid överens. Det är vad jag har sett, förstått och upplevt under min långvariga förbindelse med Sri Swamiji.

Bihar School of Yoga arbetade och expanderade inom många områden. Efter att Ganga Darshan byggdes öppnades många möjligheter och vägar för forskning och arbetet hade redan satt igång i den riktningen. Sri Swamiji startade också

Sivananda Maths altruistiska aktiviteter. Hans satsangs, föredrag, yogaseminarier och mantra-initieringar fortsatte med oförminskad styrka.

Aktiviteter under 1983

Den 23 januari 1983 höll Sri Swamiji en satsang och ett mantra-dikshaprogram i aulan på lantbrukshögskolan i Sabaur, Bhagalpur.

Den 25 januari invigde Swami Niranjanananda Saraswati Prembhakti Harinam Yash Sankirtan Sammelan i Suryagarha, Munger, och höll öppningstalet. Hälso- och lärarutbildningar genomfördes regelbundet på Ganga Darshan. En gurukul-utbildning genomfördes i maj för barn i åldrarna sju till fjorton år. Det blev en månadslång kurs där hundratals barn deltog och därför ställdes alla andra kurser i maj in.

Den 3 februari anlände Sri Swamiji till London med Swami Satyasangananda. Från London reste han till Manchester där han höll föreläsningar om kriyayoga, tantra och hathayoga. Den 5 februari höll han ett insiktsfullt föredrag om meditation och initierade många aspiranter till karma-sannyasa.

Sri Swamiji återvände till London den 7 februari och invigde ett tredagarsprogram i Caxton Hall. I sitt tal tillkännagav han sin pensionering och installationen av Swami Niranjan som ledare för Bihar School of Yoga. De församlade anhängarna och andra välgångsönskande personer blev oerhört glada över att höra denna nyhet. De flesta av dem kände Swami Niranjan väl och väntade redan på hans ledarskap.

Sri Swamiji talade om kriyayoga, yoga nidra och meditation under programmet. Han belyste också många andra aspekter av yoga och tantra. Ett yogaseminarium anordnades också senare i London där Sri Swamiji initierade många aspiranter till mantra och sannyasa.

Under sin vistelse i London träffade Sri Swamiji Sri Bhanot, BBC:s nyhetsredaktör för hindi-avdelningen. Han gav också intervjuer till Brian Natshire, redaktör för

Yoga Today och Mr Kaushal, redaktör för hindi-tidskriften *Amardeep*.

Sri Swamiji åkte till Plymouth den 11 februari för ett tvådagarsseminarium om kundaliniyoga. Många aspiranter fick mantra-diksha under seminariet. Den 14 februari reste Sri Swamiji till Harlow med bil. I Harlow invigde Sri Swamiji ett yogaseminarium på kvällen den 14:e. Den 15:e höll han föreläsningar om yoga nidra, kriyayoga, meditation och flera andra aspekter av yoga. Han intervjuades också av Ronald Freeman, en lokal journalist. Den 16 februari återvände Sri Swamiji till London varifrån han flög till Paris.

I Paris besökte Sri Swamiji Sivananda Ashram den 16:e. Den 17:e träffade många aspiranter och sökare Sri Swamiji personligen och fick mantra-diksha och sannyasa-diksha från honom.

Den 18 februari föreläste Sri Swamiji om 'Yoga och den medicinska behandlingen av kardiovaskulära sjukdomar' vid en konferens som anordnades på Tenonsjukhuset. I konferensen deltog ledande franska läkare. Därefter återvände Sri Swamiji till Sivananda Ashram där han initierade många anhängare i mantra.

Den 19 februari överlämnade Sri Swamiji diplom till tjugofem studenter vid DIPS (Diffusions of Teachings of Swami Satyananda Saraswati), som precis hade avslutat sin treåriga yogautbildning som hölls av Swami Devatmananda vid Sivananda Ashram. Sri Swamiji tog också del av de forskningsartiklar som studenterna skrivit under studietiden. Därefter höll Sri Swamiji en diskussion om 'Syntesen av västerländska och österländska filosofier' vid Sorbonne. Samma kväll föreläste han på Dumas Medica om 'Den forntida vediska traditionen av rishi-sannyasa och dess relevans för den moderna människan.'. Han gav sannyasa-initiering till många värdiga aspiranter och reste sedan till Pisa den 20:e.

Han fick ett varmt välkomnande på Pisas flygplats av sina italienska anhängare och disciplar. Ett seminarium hade anordnats i Pisa där Sri Swamiji föreläste om Patanjalis Yoga

Sutras. Varje dag höll Sri Swamiji föredrag och gav mantra och karma-sannyasa-initieringar. Den 23 februari reste Sri Swamiji till Genève, Schweiz.

Ett fyra dagar långt yogaseminarium hade sammankallats i Genève med ämnet chakras. Seminariet lockade deltagare från hela Europa, som hörde Sri Swamiji förklara i detalj om placeringen och funktionen av de olika chakras i människokroppen. Många deltagare fick också mantra och karma-sannyasa-initiering från Sri Swamiji.

Den 27 februari anlände Sri Swamiji till Barcelona där många disciplar och aspiranter ivrigt väntade på honom. Han besökte många anhängares bostäder och höll satsangs där. Satsangs anordnades också dagligen i ashramet i Barcelona. Den 3 mars reste Sri Swamiji till Swami-land, ett ashram i lantlig miljö, en timme från Barcelona. Där tillbringade han hela dagen i ashramets vackra, naturliga omgivningar. Många aspiranter fick mantra- och karma-sannyasa-diksha.

Ritning för framtiden

Utdrag ur Sri Swamijis satsangs som gavs i Manchester och London under februari 1983:

> Innan jag kom till Swami Sivananda 1943 hade jag träffat många gurus, men när jag hittade honom hittade jag ljuset. Jag känner mig stolt över att jag levde med honom fram till 1956. Det var en fantastisk tid. Jag hade läst om Kristus många gånger, men aldrig trott att en sådan man skulle kunna leva i den här världen. Medkänsla, kärlek och hänsyn till andra är mycket svåra egenskaper att hitta, men i Swami Sivananda hittade jag en sådan man.
>
> Han hade ingenting som band honom, men han älskade alla. Han var varmhjärtad men ändå disciplinerad och hans liv var ett konstant uppoffrande. Vem som helst som kom till honom, för vad som helst, fick något. Han var väldigt mäktig. Tusentals människor kom till honom för att bli friska. Han helade miljoner men förkunnade det aldrig. När han låg för döden frågade hans disciplar

honom, “Vad är ditt budskap till mänskligheten?” Han sa inget, utan tog fram en penna och skrev sitt sista budskap till mänskligheten: ’Gud ber med dig. Allt annat är oviktigt”.

På den här korta tiden är det inte möjligt för mig att berätta allt om honom. Jag tycker i vilket fall inte om att prata mycket om min guru. Jag älskar honom, och det är min sak, inte din. Du måste hitta din egen guru och ha samma känslor för honom. På morgonen den 19 mars 1956 kallade han mig till sin kutir och gav mig en mission. Jag skulle gå ut i den vida världen. Han sa då till mig, ”1923 föddes du; 1943 kom du till mig; 1963 kommer ditt eget arbete att börja; 1983 kommer ditt institutionella arbete att avslutas, och efter det kommer du att vara på den kosmiska nivån.” Så jag arbetar således efter hans instruktioner.

Efter Swami Sivanandas mahasamadhi har jag ofta tydligt känt hans närvaro. Jag har tydligt hört hans röst; men än idag vet jag inte hur jag ska kontakta honom. Även om jag vill så kan jag inte. Men när upplevelsen kommer är den väldigt tydlig, behaglig, lugn och tyst. Den kommer till mig när jag vill göra mig av med allt jag har skapat, när jag vill avsluta något. Jag gillar inte ashram. I grund och botten har jag alltid trott att en swami borde leva ett annat slags liv, men jag kan inte göra det. Jag måste fortsätta, vare sig jag gillar det eller inte.

Sist jag kände hans närvaro var i november 1982 när jag var vid havet i Puerto Rico och kände mig lite matt och deprimerad på grund av vädret. Han sa till mig, “Du är nu fri från ditt ashramliv”, och därigenom släppte han mig. Ett tiotal swamis från Amerika, Colombia och Europa var med mig, inklusive Swami Niranjan. Jag kallade på honom och sa, “Nu är min plan klar. Jag kommer inte längre att arbeta med den administrativa sidan av Bihar School of Yoga eller någon institution. Avbryt dina program i Amerika och återvänd till Munger så snart som möjligt.”

Jag valde honom när han kom till mig vid fyra års ålder och tränade honom utan att berätta för honom att han skulle efterträda mig. Nu ska han sköta hela missionen så långt han kan. Om han klarar det bra eller inte är upp till honom; det är inte min sak nu. Jag tillhör yoga, inte Bihar School of Yoga. En institution är ett medel, inte ett mål i sig.

I början är rörelsen medlet och filosofin målet, men senare blir institutionen målet och filosofin medlet. Det händer med alla religioner, alla institutioner. Vi lever bara för att få organisationen eller institutionen att överleva och jag tror inte att jag kommer att göra det nu när jag går i pension. Jag går i pension från den institution som jag skapade och uppriktigt arbetade för.

Det betyder att jag inte kommer ha någonting att göra med den institutionen som institution; inte för att jag är emot den eller för att det har varit några svårigheter, utan för att jag nu inte kommer begränsa mig till några institutioner och religioner. En sannyasin borde vara bortom institutioner och religioner. För honom är alla andliga institutioner en del av hans själ och varje religion är lika värdefull, viktig och meningsfull.

Under de kommande tjugo åren kommer jag att arbeta för mänsklighetens bästa och min sadhana. Personligen anser jag att även yoga är ett medel snarare än ett mål. Jag har tänkt i många år att när människor når framgång, högt anseende och makt, glömmer de bort syftet. Istället för att arbeta för mänskligheten, arbetar de för sig själva. Vi måste bara arbeta för yoga så långt vi kan övertyga människor om att det kan hjälpa dem. Vi måste sprida en viss filosofi eller vetenskap endast i den utsträckning som människor kan dra nytta av den, men om vi glömmer att mänsklighetens bästa i allmänhet är målet, och inte själva undervisningen, då har vi gjort ett stort misstag.

Om du tänker på det djupt och grundligt kommer du att inse att institutionerna stagnerar. De blir mäktiga med stora administratörer och tjänstemän som ändrar styrdokument, lägger till sida efter sida, förbereder

dogmer för institutionens överlevnad och sedan har kopplingar till politiska partier. Detta slutar vanligtvis i fullständigt kaos och det kan hända vem som helst. Så jag tänkte att jag skulle bli fri och prata med folk om yoga. Jag inser att yoga har mycket mer att ge mänskligheten än vad den redan har gett. Att lära ut yoga är nödvändigt, men det har lärts ut av och genom olika institutioner, och det har blivit väldigt begränsat och oacceptabelt för många.

Alla andliga sökare borde ha samma strävan och ideal som jag uttrycker nu. De borde vara fria från alla representativa rörelser, organisationer, klaner, klasser eller sekter och fortsätta att flytta från plats till plats, så det inte kan sägas att de arbetar för en institution, för namn, berömmelse, pengar eller något annat. Från november 1983 och framåt kommer jag att flytta ut ur ashramet och tillbringa de kommande tjugo åren som en pilgrim, låt oss säga en 'kunglig' pilgrim.

Jag kommer att spendera lite tid på att resa från plats till plats för att besöka alla *tirthas,* pilgrimsplatser. Jag är inte förtjust i folksamlingar. Jag behöver ingen fest för ögat, för jag har insett att det bara är ett fåtal människor som blir ryggraden i en riktig civilisation. Där man samlar massorna i tiotusentals, misslyckas allt med tiden. Historien har bevisat det. Så jag kommer bara att gå till tirthas, och hur jag tillbringar de kommande tjugo åren av mitt liv efter det, kommer framtiden att utvisa.

Sri Swamiji reste till Indien den 5 mars 1983 och efter att ha tillbringat en dag i Bombay återvände han till Munger.

Från den 9 till 16 april bodde Sri Swamiji på Satyananda Ashram, Australien. Många anhängare fick mantra-diksha av honom, och sextio aspiranter fick sannyasa-diksha. Sri Swamiji förlängde sin vistelse i Australien och stannade på Mangrove Mountain till den 22 maj. Där invigde han den nya pressbyggnaden och höll en invigningsceremoni för de nya tryckpressarna. Den 21 maj initierade han många aspiranter till mantra, karma-sannyasa och poorna sannyasa. Han

talade också om swarayoga. Den 22 maj reste han till Indien tillsammans med Swami Satyasangananda.

Ett storskaligt 'Anga Yoga'-konvent hade anordnats i Bariarpur, femton kilometer från Munger, från den 15 till den 17 maj. Ett stort tält restes på den lokala Phillips High School. Swami Niranjan tände den ceremoniella oljelampan på kvällen den 15:e och höll invigningstalet. På morgonen den 16 maj initierade han många aspiranter i mantra och på eftermiddagen genomförde han bhoomi poojan och la med fem stenar grunden till Bariarpur-ashramet. Under de kommande tre dagarna genomfördes vanliga asana- och pranayama-klasser på förmiddagarna och satsangs och föreläsningar under resten av dagen.

Fyrahundrafemtio barn från hela landet samlades på Bihar School of Yoga, Ganga Darshan, för att delta i gurukul-utbildning. Under hela maj kändes och såg ashramet ut som en skola för barn. Lektioner, lekar, karmayoga, kirtans och satsangs pågick under hela dagen. Barnen fick fullständig frihet att leka och busa i ashramets vidsträckta parkliknande omgivningar. Hela kursen genomfördes under kompetent handledning av Swami Niranjan och kom att bli en stor framgång i alla avseenden. Kursen avslutades den 25 maj. Många barn tog mantra-diksha och uttryckte en brinnande önskan att komma tillbaka nästa år. De lämnade ashramet glada och lyckliga.

Från den 3 juni startade lärarutbildningarna igen.

Den 10 juli besökte Sri Swamiji tillsammans med Swami Satyasangananda och andra sannyasins Patna. Han träffade anhängare och disciplar och talade vid offentliga möten och presskonferenser. Program hölls på Rotaryklubben, lokala högskolor och många andra platser. Sri Swamijis meddelande spelades in av All India Radio och sändes strax efter. Många disciplar tog mantra-diksha, hundratals fick personliga råd och vägledning, tusentals fick hans darshan och lyssnade på hans satsangs. Den 13 juli reste Sri Swamiji till Calcutta. Han bodde på Calcutta ashram från den 14 till 20 juli, gav satsangs och gav mantra-initiering till många aspiranter.

Guru Poornima 1983

Sri Swamiji anlände till Raipur den 21 juli med sina sannyasin-disciplar för att leda Guru Poornima Mahotsav. En speciell sadhana shivir genomfördes den 22 och 23 juli. Bhajans och kirtans började klockan 5.00 den 24:e. Guru pooja började klockan 6.00. Tusentals anhängare samlades från hela Indien för att utföra guru pooja, tillbedjan av sin guru, enligt den gamla indiska traditionen. Anhängare från Australien och Sydamerika spelade in det hela för att sändas på tv. Raipur tv-center spelade också in programmet, som sändes som ett tjugofem minuters inslag ett par veckor senare.

Sri Swamiji gav mantra- och karma-sannyasa-initiering och gav en djupt betydelsefull satsang. Han sa:

Jag har deltagit i Guru Poornima-firandet sedan 1964, och i år är det sista året som jag deltar. Hädanefter kommer jag inte att delta i något sådant program. Därför är årets Guru Poornima mycket betydelsefull, och jag vill göra det väldigt tydligt för er alla.

Till förra årets Guru Poornima har min personlighet varit begränsad och betingad, som om den var uppdelad i två delar, en yttre och en inre. En persona var en sadhu och den andra en guru. Jag var tvungen att uppfylla båda dessa roller. Det var ganska påfrestande ibland, men på något sätt har jag lyckats spela båda rollerna framgångsrikt under de senaste tjugo åren.

Under tidigare Guru Poornima-program brukade jag undra om Guru Poornima hyllades för gurun eller för aspiranten. Ni inser inte skillnaden, för ni kommer med er tro och tron är så strålande att den bländar ögonen och ni missar många saker. Precis som ljuset från femton eller tjugo lampor är tillräckligt för att blända ögonen, så ser man inte på samma sätt några brister i trons ljus. Guru Poornima som firas i år är till för en fri, befriad sadhu, som inte är knuten till någon eller något. På denna firandets dag finns det inga utmärkelser eller belöningar för någon. Fri från alla plikter och ansvar ska jag nu

förmedla yogans budskap från dörr till dörr i Indien och resten av världen, och vila var som helst i Moder Naturs sköte. När jag känner för att komma kommer jag, annars inte. Jag står inte i tacksamhetskuld eller är inte bunden till någon. Jag har kommit hit enbart för att återuppliva era förfäders mäktiga traditioner och berätta för er om betydelsen av denna Guru Poornima som ni firar.

På denna heliga Guru Poornima-dag måste sannyasins också reflektera över och bestämma vad som är deras plikt och skyldighet, vad är deras sadhana och tradition? Asana och pranayama är inte vår verksamhet eller yrke, det är snarare vår sadhana. Och vi bör hålla oss på avstånd från den lilla status och aktning vi får av att undervisa yoga. En sannyasin bör förbli obunden och avskild från allt. Han måste leva som ett lotusblad i vatten.

En annan punkt som jag vill betona är att efter att ha tagit mantra-initiering är det viktigt att regelbundet praktisera japa av det mantrat. Utan sadhana kan man inte utveckla självförtroende, och utan självförtroende är man maktlös inför de dagliga problem som dyker upp i ens liv. Du har ett förråd av latent energi inom dig. Genom sadhana kan du väcka den energin och utnyttja den för att bli av med dina problem. Jag hävdar inte att alla människors problem kan utrotas på detta sätt, men i hög grad kan människan eliminera sina problem själv. Utforma ett femton till tjugofem minuters långt sadhana-program med asana, pranayama och japa-meditation för dig själv och var regelbunden i dess utövande. Denna sadhana väcker gradvis atmashakti, den gudomliga energin som sover inom var och en. Det enda syftet med mantrat som ges till dig idag är att väcka den energin, och detta är mitt Guru Poornima-budskap till er alla.

Efter programmet åkte Sri Swamiji till sin bostad i Raipur ashram. När han steg in i bilen kallade han Dharmashakti till sig och sa, "Jag kommer inte att åka till Nandgram. Du förstår varför, eller hur? Jag kommer inte att komma ut från

mitt rum under de kommande två dagarna," sa han och åkte iväg. Dharmashakti nådde ashramet en timme senare. Hennes rum låg mitt emot Sri Swamijis. Hans rum var låst från utsidan och han hade gett strikta order om att hålla det låst under de kommande två dagarna. Vi skulle bara öppna dörren när han ringde oss.

Efter att beslutet hade fattats att hålla Guru Poornima-programmet i Raipur, hade Dharmashakti bett Sri Swamiji att hålla ett program i Nandgram den 26 juli. Sri Swamiji hade tackat ja och ett program hade arrangerats från den 25:e till den 27:e. Detaljer om programmet hade också publicerats i ashramtidskrifterna. Dharmashakti hade slutfört alla nödvändiga arrangemang för programmet i Nandgram och, efter att ha förklarat allt för den swami som var ansvarig för Nandgram-ashramet, hade hon åkt till Raipur för Guru Poornima-firandet. Där hade hon också pratat med Sri Swamiji angående programmet i Nandgram. "Ha ett tvådagarsprogram," hade han sagt, "jag kommer att vara där från eftermiddagen den 25:e till eftermiddagen den 26:e." Hon hade vidarebefordrat budskapet till Nandgram och programmet hade tryckts i lokaltidningarna. Nu med den plötsliga ändringen av planerna, väntade Dharmashakti tålmodigt och tänkte, "Låt det vara enligt Gurudevs önskemål. Jag går inte förrän jag har träffat honom." Ashram-swamin och andra disciplar och anhängare kom upp till Sri Swamijis rum då och då, men när de såg det låst vände de tillbaka.

Sri Swamiji kom ut ur samadhi på morgonen den 26:e. Han ringde till kontoret på nedervåningen och bad dem komma och öppna dörren. Dharmashakti gick för att ha hans darshan och satt länge vid hans fötter och lyssnade på honom när han pratade. "Nu när jag är en fri fågel," sa han, "tillbringade jag de senaste två dagarna på ett väldigt avslappnat och bekymmerslöst sätt. Många gånger tidigare har jag tänkt på att göra något liknande, men Guru Poornima-dagen brukade alltid vara så hektisk att jag aldrig kunde få någon tid för mig själv. Du känner mycket väl till mina innersta tankar och strävan; jag trodde aldrig jag skulle

göra allt det jag gör och har gjort. Jag betalar bara tillbaka min skuld till min guru. Det är inte fråga om mitt val eller önskan. Jag lämnade inte mitt hem för att bli en guru eller öppna ett ashram. Jag lämnade mitt hem eftersom jag inte hade någon anledning att stanna där längre. I hela mitt liv har jag låtit Guds önskan styra mina handlingar. Min gurus mandat är Guds röst för mig. Om Han vill åstadkomma något genom mig, kommer det med säkerhet att ske. Det finns inget jag kan göra åt det. Min enda bön till Gud är att jag blir ett medium för förverkligandet av den gudomliga viljan, inte för den billiga uppvisningen av yogiska krafter. I slutändan är det bara Guds vilja som råder.

"Du har varit förbunden med mig under en lång tid. Fundera inte så mycket på att jag inte kom till Nandgram. Jag är överallt, med var och en. Om du hade någon speciell gåva till mig, ta med den nästa gång du kommer till Munger. När åker du till Nandgram?"

"Swamiji," svarade jag, "ditt flyg går på eftermiddagen. Jag planerar att åka på kvällen efter din avresa. Jag funderar inte så mycket, men när jag återvänder till Nandgram kommer folk definitivt att ställa alla möjliga frågor till mig om din frånvaro. Saker och ting kan bli lite svåra, så välsigna mig så att jag är stark nog att möta alla svårigheter."

Sri Swamiji började skratta, "Du har fått mina välsignelser för länge sedan. Inte bara fadern, utan hela världen kommer att lovsjunga det modiga och viljestarka barnet. Du var kapabel, det var därför du kunde ta emot välsignelserna. Hari Om."

Sri Swamiji åkte till Munger på eftermiddagen. Jag återvände till Nandgram med kvällståget. Det är en två timmars resa med tåg från Raipur. När jag nådde pressen var det många som väntade på mig. Jag fick veta att bhajan och kirtan hade genomförts i ashramet sedan morgonen. Mer än femhundra personer var närvarande där, inklusive många anhängare från andra delar av landet. "Sri Swamiji kunde inte komma på grund av oundvikliga omständigheter" var allt jag sa som förklaring. Efter att ha svarat på oräkneliga

telefonsamtal och träffat otaliga människor skickade jag äntligen hem alla pressanställda och låste pressen klockan 20.00. Jag drog mig till slut tillbaka till mitt rum. Jag hade planerat att göra något där på Guru Poornima men kunde inte göra någonting. Ett virrvarr av tankar nystades upp i mitt sinne. Jag försökte att meditera, eller bara göra japa, men det gick inte. Till slut fördes jag hjälplöst med i strömmen av tankar som for genom mitt sinne.

Nätet av tankar fortsatte att expandera. Sri Swamiji, hans gärningar, hans ord blinkade förbi som bilderna i en film. Varför finns det lidande i livet? Varför finns det ofullständighet och brister hos mänskligheten? Det jag har lärt mig från min guru är att helheten och uppfyllelsen av mänsklig existens ligger i syntesen av materiellt och andligt liv. Grunden för denna syntes är en känsla av släktskap med hela mänskligheten, en känsla av enhet med den kosmiska anden. Mat kan inte ge oss frid, inte heller ger bara ideal oss lycka. Istället för att enbart fokusera på kroppen, sinnet eller anden, måste ens medvetenhet expandera i alla riktningar och bli allomfattande. Sträva mot en kompromiss mellan yoga och bhoga, tyaga och vairagya, sanning och osanning, teori och praktik. Ensidig utveckling kan aldrig leda till fullständig skönhet och tillfredsställelse.

Vilken underbart sublim undervisning, i vars ljus alla vägar som leder till det slutliga målet blir kristallklara!

Den stora mission som Sri Swamiji lämnade sitt hem för, tog sannyasa, genomgick svåra sadhanas, utstod otaliga strapatser under sina vandringar, byggde ashram och startade den storslagna rörelsen att sprida yogans ljus var inte så lätt som många tror. Det var mer utmanande än att balansera på en knivsegg eller få en elefant att passera genom ett nålsöga. I slutet av det hela säger Sri Swamiji helt enkelt: "Yoga är inte en sekt eller en religion utan ett sätt att leva."

Guru paduka pooja hade också organiserats i Ganga Darshan. Bhajans och kirtans började tidigt på morgonen den 24 juli. Tredje våningen i huvudbyggnaden var fullproppad med anhängare och disciplar. Paduka pooja

firades med stor glädje och hängivenhet på morgonen och på kvällen presenterade Sri Chandrashekhar Khan ett program med andaktsfull musik och Smt Krishna Devi, ett upplysande föredrag om *Ramayana*.

En kurs i kriyayoga och tattwa shuddhi anordnades i Ganga Darshan i oktober 1983 under Sri Swamijis handledning och vägledning. Separata klasser genomfördes för indiska och utländska studenter. Mer än tvåhundra aspiranter från hela Indien deltog i kursen. Den internationella kursen lockade aspiranter från England, Italien och Grekland. I slutet av kursen tog många aspiranter karma-sannyasa-initiering.

Den 26 oktober gav Sri Swamiji satsang på den lokala Rotaryklubben i Munger.

Swami Niranjanananda invigde ett ögonläger i Bariarpur den 9 november.

Sri Swamiji lämnade Munger den 9 november för en världsturné. Efter att ha gett darshan, satsang och diksha i Dhanbad, anlände Sri Swamiji till Calcutta där han höll ett seminarium med temat 'Hantera högt blodtryck och relaterade sjukdomar med yoga' från den 11 till den 13 november. Dr Swami Shankardevananda, Dr Swami Vivekananda, Justice T.K. Vasu (chefsdomare vid Calcutta High Court), Sri D. Rai, Dr T.W. Tulpule, Bombay, Dr S.S. Sanyal från Bellevue Clinic, Prof A.K. Madti från neurofysiologiska avdelningen vid Calcutta University, Dr Usha Sundaram och många andra läkare och terapeuter deltog i seminariet. En grupp framstående läkare genomförde en paneldiskussion om 'Yogans påverkan på hjärtsjukdomar.' Under seminariets gång tog två läkare poorna sannyasa. Efter seminariet reste Sri Swamiji till Australien.

Sri Swamiji anlände till Sydney med Swami Satyasangananda den 16 november. Den 28 november talade han vid en stor sammankomst på Mangrove Mountain ashram och invigde ett tredagars-seminarium. En avancerad kriyayogakurs började också den 28 under Sri Swamijis vaksamma ledning. Sri Swamiji gav upplysande satsangs om kriyayoga och tantra varje dag under seminariet.

Den 4 december invigde Sri Swamiji en vecka med temat 'mantra, nada och symbol'. Under veckans gång gav han diksha till många aspiranter. Den 11:e invigde Sri Swamiji en särskild karma-sannyasa-kurs under vilken över femtio aspiranter initierades till karma-sannyasa.

Sri Swamiji höll en offentlig föreläsning i Sydney den 18 december. Den 19 december tog många aspiranter mantra-diksha i Manly ashram. Den 24 december samlades många anhängare och bekanta på Mangrove Mountain för mantra-initiering, andligt namn och personlig vägledning. Den 25 december tog tjugofyra aspiranter poorna-sannyasa, och många andra initierades till mantra och karma-sannyasa.

Aktiviteter under 1984

En tremånaders introduktionskurs i sannyasa började i januari på Ganga Darshan. Målet var inte att deltagarna skulle ta sannyasa, utan att exponera dem för en sannyasa-livsstil och att hjälpa dem att få värdefulla erfarenheter av att leva som en sannyasin.

Lärarutbildning, hälsokurser och övriga yogakurser genomfördes på samma sätt som tidigare år. En kurs för barn organiserades i maj, men denna gång hade barnen sällskap av sina vårdnadshavare.

På Basant Panchami, den 7 februari, firades Bihar School of Yogas instiftelsedag. Ett tredagarsprogram anordnades. Mer än tvåtusen disciplar, anhängare och välgångsönskande personer deltog i programmet som bestod av havan, reciterandet av *Bhagavad Gita*, bhajans, kirtans, böner, meditation och *Narayan bhoj*, måltid för alla. Swami Niranjan höll inspirerande satsangs varje kväll.

Den 15 januari, reste Sri Swamiji till Australien. I Newcastle, New South Wales, lät han sig intervjuas av tidningar och av ABC-radion. Han besökte Sri Ghoshs bostad där han höll en satsang på temat 'Betydelsen av yoga i det dagliga livet' för utlandsstationerade indier och andra medlemmar av Indian Vedic Society som hade samlats där.

Sri Swamiji reste vidare till Cairns, Queensland, den 20 januari. På vägen dit stannade han till i Townsville för en tv-intervju. I Cairns deltog han i en presskonferens organiserad av radio och av lokaltidningarna. Nästa dag höll han offentliga föreläsningar om meditation. Den 22 januari invigde han Satyananda ashram i Cairns och den 23:e höll han en föreläsning om den terapeutiska aspekten av yoga. Han gav också mantra, karma-sannyasa-initieringar och andliga namn till aspiranter.

Den 26 januari anlände Sri Swamiji till Rocklyn, Victoria efter ett kortare stopp vid Satyananda ashram i Canberra. Nästa dag tände han en lykta för att inviga det nybyggda Satyananda ashram i Rocklyn och höll inspirerande satsangs på ämnet 'Betydelsen av ashram-liv'. Den lugna och fridfulla atmosfären i ashramet som var byggt i vildmarken visade sig vara mycket befrämjande för de andliga aspiranterna. Ashramet hade tillräckligt med utrymme för att inhysa 250 människor åt gången.

Sri Swamiji gav satsangs inom olika aspekter av yoga under det åtta-dagar långa yogaseminariet i Rocklyn ashram. Han gav andliga namn till aspiranter och många blev också initierade i mantra och karma-sannyasa. Efter att ha invigt en kriyayogakurs på ashramet den 31 januari, reste Sri Swamiji vidare till Canberra.

Den 1 februari gav Sri Swamiji en intervju till korrespondenterna från *Canberra Times* och till andra australiensiska tidningar på Canberra Press Club. Han gav en särskild intervju till Channel 7 TV Network. Efter att ha initierat många aspiranter i mantra och karma-sannyasa, återvände han till Mangrove Mountain den 2 februari.

Den 5 februari intervjuade Jan Similton på ABC-radion Sri Swamiji för programmet 'City Extra' och intervjun sändes över hela Australien. Den 12 februari höll Sri Swamiji ett offentligt föredrag i Gosford.

Därefter åkte Sri Swamiji till Queensland där han höll satsangs och föredrag mellan den 17 och 20 februari. Han deltog också i ett yogaseminarium i Brisbane. Efter att ha

hållit ett offentligt föredrag i Gold Coast, tog sig Sri Swamiji vidare till New South Wales, där han höll offentliga föredrag i Lillian Rock, Nimbin, Bellingen, Taree, Newcastle och Sydney mellan den 21 och 29 februari.

Sri Swamijis turné i Australien visade sig bli en stor succé. Tusentals yogautövare och andliga aspiranter deltog i hans program. På varje ställe som han besökte initierade han hundratals aspiranter till sannyasa, mantra, andligt namn och symbol. Trettiosex aspiranter tog karma-sannyasa i Mangrove Mountain, i Lillian Rock tjugosju stycken, sexton stycken i Nimbin, elva i Bellingen, tio i Newcastle och Taree, sexton i Rocklyn, tolv i Canberra, tjugosju i Brisbane, sexton i Cairns och trettio stycken i Hobart.

I mars gav Sri Swamiji satsangs och offentliga föredrag i Auckland och i Lake Whangapai (Nya Zeeland), Launceston och Hobart (Tasmanien), Perth (delstaten Västaustralien), Rocklyn (Victoria), Alice Springs (Nordterritoriet och Adelaide (Sydaustralien). Han invigde också en kriyayogakurs på Satyananda ashram i Sydney.

Swami Niranjan invigde *Ramayana sammelans,* konvent, den 19 februari vid Kalyanpur järnvägsstation och den 21 februari vid Bariarpur järnvägsstation vilket var organiserat av Jamalpur Railway Workshop Ramayanakommitté.

Den 19 februari, på den heliga Sivaratridagen, organiserades ett särskilt program med bhajans, kirtans och satsang i Ganga Darshan. Genom att överlämna malas och andliga namn som Sri Swamiji skickat från Australien, initierade Swami Niranjan nio aspiranter till poorna sannyasa och tio till karma-sannyasa framför den heliga elden.

Två kurser i ämnet 'Effektiv företagsledning' genomfördes i Ganga Darshan under maj.

Den 30 maj anlände Sri Swamiji till södra Frankrike där han den 31 maj invigde Satyananda Yoga Center i Toulon. Den 1 juni höll han ett offentligt föredrag om 'Disciplin och frihet genom yogautövande, i Pablo Neruda Hall i Nimes. Den 2 juni invigde han en kriyayogakurs och höll inspirerande satsangs om olika aspekter av yoga.

Den 8 juni reste Sri Swamiji vidare till den vackra ön Des Ambies (vid franska Rivieran) för att leda ett femdagarsseminarium. På den här medelhavsön växer tallar överallt. Här höll Sri Swamiji satsangs om relevansen och betydelsen av tantra i vardagslivet och han initierade många aspiranter i mantra. Den 12 juni han gav han också initiering i poorna sannyasa. Sri Swamijis vistelse i södra Frankrike var väldigt lyckad.

Den 13 juni åkte Sri Swamiji till Paris, där han fick ett mycket varmt välkomnande av anhängare och disciplar. Den 15 juni påbörjade Sri Swamiji en föreläsningsserie i tre delar på temat 'Indiska skrifter och deras praktiska tillämpning i vardagslivet'. Vid dessa föreläsningar, som hölls på Sivananda Ashram, förklarade han de finare aspekterna av Vedaskrifterna, tantra-shastras och övriga framstående skolor inom indisk filosofi och tanke.

Genom att presentera en grundlig och insiktsfull analys av den grekiska skolans filosofi och dess effekter på västerländsk religion och civilisation så visade Sri Swamiji att denna filosofi ledde till födelsen av en kultur och ett samhälle där det materiella och det andliga var separerade från varandra, medan det naturliga lärandet inom Vedaskrifterna ledde till utvecklingen av ett vackert levnadssätt i vilket världsligt liv, religiös tro och andlig strävan blandades till en harmonisk helhet. Den föreläsning som Sri Swamiji levererade var makalös i sin tydlighet, originalitet och klarhet i tanken. Den speglade tydligt hans medfödda genialitet.

Från den 18 till 24 juni höll Sri Swamiji flera offentliga föreläsningar inom många olika områden av yoga och tantra. Den 18 juni höll han en föreläsning om 'Andligt sökande inom äktenskapet' på Centre de l'Homme et de la Connaissance i Paris. Den 19 juni var han hedersgäst på ett privat program hos Frimurarna. Ämnet för hans föredrag var 'Yoga, Indiens lägliga gåva till västvärlden'. Den 20:e och den 21:a höll han satsangs för stora samlingar människor vid Satyananda Ashram i Paris.

Den 22 juni besökte Sri Swamiji Dr Daussy och Prof Cloarecs berömda klinik vid Tenonsjukhuset i Paris. Dessa eminenta läkare är världsberömda specialister på hjärtsjukdomar. Sri Swamiji höll en föreläsning om 'Yoga, framtidens medicin' i konferenssalen på Tenonsjukhuset. På kvällen höll han en föreläsning om 'Senaste vetenskapliga forskningen om Yoga' vid Sorbonne, det berömda franska universitetet. Under sin föreläsning informerade Sri Swamiji sin publik om anledningarna till varför ryssarna hade skickat en indisk yogautövare ut i rymden.

Den 23 juni deltog Sri Swamiji i ett rundabordssamtal på ämnet 'Yoga och utbildning i framtiden' tillsammans med deltagare från utbildningsdepartementet och lärare från Condorcetgymnasiet i Paris.

Den 25 juni åkte Sri Swamiji till Chamarande, Frankrike, dit han hade blivit inbjuden av Mr Gerard Klitz på uppdrag av europeiska yogaunionen. Sri Swamiji höll en fem-dagars kurs på Chamarande yogauniversitet. Under hans föreläsningar om yoga och tantra fokuserade han speciellt på *Yoga Sutras* av Patanjali. En höjdpunkt i schemat var utgivandet av den franska översättningen av *Four Chapters on Freedom* (med titeln 'Liberté'), hans mästerliga engelska kommentarer till *Yoga Sutras*. Boken var översatt av Swami Yogabhakti och utgiven och tryckt av europeiska yogaunionen under ledning av Mr Gerard Klitz. Yogafederationen hade rekommenderat denna bok som lärobok till läroplanen för yogalärare över hela Europa. Innan Sri Swamiji lämnade Frankrike initierade han sju aspiranter i sannyasa.

Den 30 juni reste han till Grekland för att hålla i Guru Poornima-firandet i Thessaloniki. Detta var första gången som Guru Poornima firades i Europa i Sri Swamjis fysiska närvaro. Ett tre-dagars program organiserades på kvällen före Guru Poornima där sannyasins, anhängare, disciplar och välgångsönskande personer från Grekland och alla delar av världen deltog. Den 13 juli, på den heliga Guru Poornimadagen, fick tusentals anhängar darshan av Gurudev Swami Satyananda Saraswati och mottog hans välsignelse.

Många aspiranter initierades i mantra och karma-sannyasa. För de europeiska anhängarna var detta en upplevelse och ett minne att vårda.

En särskild Guru Poornima sadhana shivir organiserades också på Ganga Darshan mellan den 10 och 12 juli. Sri Chandrashekhar Khan sjöng vackra bhajans på kvällen den 10:e. På kvällarna den 11 och 12 juli höll Smt Krishna Devi och Sri Rajesh Mohammed föredrag om *Ramayana*. Morgonen den 12:e började tidigt med bhajans och kirtans, följt av havan och paduka pooja. Mer än tretusen personer deltog i programmet som visade sig bli en stor succé.

Den 14 juli återvände Sri Swamiji till Frankrike från Grekland. Där höll han ett sju-dagars seminarium för yogalärare som hade organiserats av Swami Yogabhakti i de inspirerande omgivningarna runt Chateau Theyrargue, ett åttahundra år gammalt slott i södra Frankrike.

Tattwa shuddhi-klasserna på seminariet leddes av Swami Satyasangananda. Detta var den första presentationen av tattwa shuddhi i Europa. Under kursens gång höll Sri Swamiji flera satsangs om yogafilosofi och tantra och dess tillämpning i det dagliga livet.

Sri Swamiji åkte till centrala Frankrike den 23 juli, där han deltog i ett femton-dagars seminarium organiserat av Swamis Devatmananda och Pragyananda vid L'Hermitage, ett lantligt ashram. Deltagarna var i huvudsak studenter från DIPS (Diffusions of Teachings of Swami Satyananda Saraswati), som förmedlar undervisning för yogalärare. Sri Swamiji höll satsangs som täckte många ämnen varje dag, bland annat Upanishaderna, *Ramayana*, *Mahabharata*, Vedaskrifterna och Purana-texterna. Under seminariet fick tre aspiranter poorna sannyasa-initiering.

Därefter reste Sri Swamiji till Neuchatel, Schweiz, på inbjudan av Siru Nainani och höll där en sadhanakurs. Den 18 augusti åkte han till Genève för att delta i ett seminarium om swarayoga, samkhya, tantra och vedanta. Under seminariet höll Sri Swamiji klara och tydliga föredrag på ämnen inom yoga som människor hittills hade väldigt lite kunskap om.

Efter att ha initierat tre aspiranter till karma-sannyasa, åkte Sri Swamiji till Dehli och anlände till Munger den 29 augusti.

Sadhanakurser, yogalärarkurser och hälsokurser hölls regelbundet på Ganga Darshan. Sannyasins på ashramet reste också regelbundet för att organisera olika yogaläger och shivirs.

Sri Swamiji invigde en kriyayoga- och tattwa shuddhikurs på hindi den 14 oktober då han höll en inspirerande satsang för deltagarna.

Den 6 november invigde Swami Niranjan en kriyayoga- och tattwa shuddhikurs på engelska. Swami Anandananda anlände med en grupp anhängare från Italien för att delta i kursen. Swami Sanyam tog också med en grupp från England. Under november och december gav Sri Swamiji poorna sannyasa-initiering till fyra aspiranter, karma-sannyasa till nittio aspiranter och mantra till flera hundra.

Datorålderns gryning i ashramet

Under det gynnsamma tillfället Vijayadashami i oktober 1984 installerades två datorer i Ganga Darshan, vilket placerade den lilla staden Munger på Indiens datakarta. Datorerna användes för att samla forskningsdata på yogaövningar såväl som läroböcker av Sri Swamiji och annat material som gallrats ut från den antika tantriska och yogarelaterade litteraturen.

Aktiviteter under 1985

Swami Niranjan höll i ett satsangprogram i Dhanbad ashram mellan den 3 och 6 januari. Därefter organiserades Swami Niranjans program i Sri Sanjeet Kumars residens, på ISM auditoriet, Dhanbad Lions Club, Coal Bhavan auditoriet, Sijua club, Digladih club, Sudamadih kolgruva, Moolidih kolgruva, på kvinnornas satsangförening, Gujarati Samaj (Jharia), Agrasen Bhavan (Jharia), Pistodevi Vidyamandir, Kustaur club, Golukdih kolgruva, Kujima kolgruva och Saraidhela.

Den 24 januari invigde Swami Niranjan ett shivir i Kalyanpur, Munger. Den 3 februari invigde han ett läger

för att hjälpa blinda i Suryagarha. Den 10:e deltog han i det årliga firandet av Saraswati Shishu Mandir i Munger och den 17:e invigde han ett center för naturmedicin och yoga i Bal Bharatis Vidyamandirs lokaler i Munger.

Basant Panchami, Bihar School of Yogas instiftelsedag, firades med ett tre-dagarsprogram med bhajans, kirtans och satsangs. En fest organiserades också till förmån för de fattiga och utblottade.

Sri Swamiji initierade åtta indiska aspiranter till poorna sannyasa den 17 februari, på den heliga Sivaratridagen. Han initierade även tjugofem aspiranter till karma-sannyasa och många andra i mantra.

Den 24 februari gav sig Sri Swamiji i sällskap med Swami Satyasangananda ut på en resa till England. De anlände till Londen den 26:e. Där höll Sri Swamiji en föreläsning om meditation vid en workshop organiserad av Antonia Boylo den 2 mars. Från den 8 till den 10 mars ledde han ett seminarium om yoga och tantra som var organiserat av Swami Pragyamurti på Conway Hall. Sri Swamijis föreläsningar under det här seminariet fokuserade på de praktiska aspekterna av tantrisk meditation i relation till kroppen, sinnet och medvetandet. Sri Swamiji initierade tretton aspiranter till karma-sannyasa och en till poorna sannyasa under sin vistelse i London.

Den 26 mars återvände Sri Swamiji till Ganga Darshan och stannade i två månader. Han hade etablerat två offentliga institutioner, Sivananda Math och Yoga Research Foundation i oktober 1984, och nu hade dessa institutioner blivit registrerade i vederbörlig ordning. En tidskrift som kommer ut var tredje månad, kallad *Sivananda Math*, hade börjat ges ut under välsignelse av Sivananda Math, som också gav stipendier till värdiga studenter och delade ut böcker och pennor till underpriviligerade barn.

Det här året bestämde sig Sri Swamiji för att fira Guru Poornima på Satyananda ashram i Aten. Han åkte i sällskap med Swami Satyasangananda till Grekland den 22 juni för att leda ett tre-dagars program med sadhana och satsang.

På vägen till Aten stannade Sri Swamiji till i Bombay och gav darshan och satsang till sina Bombay-anhängare. Han reste till Aten den 24 juni, där han varmt togs emot av sina grekiska anhängare och disciplar. Sri Swamiji åkte för att se det nya ashramet i Paiania, ett ashram som är utspritt över ett område på tio hektar. Platsens fridfulla atmosfär var en idealisk miljö för europeiska anhängare att insupa Sri Swamijis närvaro och satsangs.

Guru Poornima-festligheterna startade den 29 juni 1985 med ett medryckande föredrag av Sri Swamiji. Swami Yogashakti från Colombia presenterade bhajans och kirtans och Swamis Satyasangananda och Devatmananda höll föredrag om förhållandet mellan guru och discipel. I sina satsangs spred Sri Swamiji ljus över yoga, tantra och andra aspekter av indisk filosofi.

Den 2 juli på den gynnsamma Guru Poornimadagen, hölls Guru paduka pooja med stor hängivelse och vördnad av tusentals anhängare från Grekland, Europa, USA och England. Det var ett underbart tillfälle för västerländska disciplar att få bevittna denna heliga händelse.

Guru paduka pooja hölls också på Ganga Darshan, Munger, med mycket glädje och entusiasm. Mer än tvåtusen anhängare deltog i programmet, som innehöll bhajans, kirtans, reciterande av *Ramayana* och satsang.

Sri Swamiji invigde en tattwa shuddhi-kurs i Grekland den 3 juli, som hölls av Swami Satyasangananda.

Den 9 juli reste Sri Swamiji till Antwerpen, Belgien, efter en inbjudan av hans gamla discipel Sri Ram Senon, chef vid Raja Yoga Vedanta Institute. Under sin vistelse i Antwerpen, föreläste Sri Swamiji flitigt om pranayama, mudra, bandha och kundaliniyoga. Han höll också i en särskild yoga nidra-klass som sändes på nationell tv. Han initierade fyrtiofyra aspiranter i karma-sannyasa och sjutton stycken i poorna sannyasa.

Den 14 juli återvände Sri Swamiji till Aten där han initierade många anhängare till mantra, karma-sannyasa och poorna sannyasa. Han reste från Aten till Indien den 19 juli.

Han stannade i Bombay i tre dagar där hans program hade arrangerats av deltagare i det nyligen bildade Satyananda Yoga Centre. Sri Swamiji gav satsangs och föreläsningar på många olika ställen i Bombay. Den 23 juli åkte han till Delhi och den 24:e återvände han till Munger.

Den 18 oktober åkte Sri Swamiji till Dhanbad där han mötte anhängare och höll satsang. Han kom till Novamundi den 19:e i ett privatplan som tillhörde Sri R.N. Sharmas, vice ordförande för the Tata Iron and Steel Company. Sri Swamiji fick ett traditionellt välkomnade av studenterna för TISCO grundskola. Efter att ha talat till en stor samling människor i Novamundi Yoga Kendra talade Sri Swamiji till deltagarna i en kriyayogakurs som hölls av swamis från Bihar School of Yoga. På kvällen höll han en offentligt föreläsning på Novamundi Club.

Sri Swamiji åkte till Bombay den 21 oktober på inbjudan av Satyananda Yoga Centre. Under sin vistelse i Bombay gav Sri Swamiji tre offentliga föredrag i kundaliniyoga i Bharatiya Vidya Bhavan. I sina föredrag belyste Sri Swamiji de mindre kända aspekterna av tantra. Vid dessa föredrag deltog människor från Bombays alla samhällsklasser. Den 29 oktober blev Sri Swamiji inbjuden att tala vid the Homi Bhabha Atomic Research Centre, Trombay.

Sri Swamiji gav dagliga satsangs hemma hos Sri och Smt Munshi i Chateau Windsor. Han gav också mantra-diksha and karma-sannyasa till många aspiranter.

I november återvände Sri Swamiji till Munger där han höll satsang till deltagarna i kriyayoga- och tattwa shuddhikurserna. Han initierade sju indiska deltagare till poorna sannyasa och många aspiranter i mantra. I november tog Swami Pragyamurti med sig en grupp från England för en kriyayogakurs. Swami Anandananda tog också med sig en grupp från Italien för ashramliv och karmayoga.

Sri Swamiji fick inbjudningar till besök och program från olika delar av landet och från hela världen. Han skickade följande meddelande till alla sina anhängare och disciplar:

Sri Swamijis budskap

Från tid till annan har jag fått många brev från disciplar. Besökande grupper har också frågat om jag kan komma på besök. Det är självklart att jag skulle komma eftersom jag känner en djup samhörighet med mina disciplar och sannyasins vilka jag ser som mina egna. Men för tillfället är det inte möjligt.

Med allas önskan i åtanke har jag bestämt att skicka Swami Niranjan i mitt ställe. Även om jag inte kommer att vara där i egen hög person så kommer min själ, mitt hjärta och sinne att resa till er med Niranjan.

Med detta i åtanke, bör alla sannyasins, karma-sannyasins, disciplar, anhängare och vänner bli informerade om hans besök. Swami Niranjan åker inte bara som min representant men i själva verket som min själ, utan någon skillnad.

Jag hoppas att mitt budskap är tydligt.

Aktiviteter under 1986

I januari 1986 arrangerades program i Madhya Pradesh, Orissa och Maharashtra. Sri Swamiji skickade Swami Niranjan och fyra andra swamis för att leda programmen. Swami Niranjan och de swamis som följde med honom lämnade Munger den 5 januari och kom fram till Calcutta den 6 januari. Efter att ha hållit satsang i Calcutta anlände de till Raigarh på morgonen den 7:e. Ett hektiskt program med satsang, lektioner och initieringar hade arrangerats i Raigarh. En offentlig föreläsning hade också anordnats på kvällen.

Swami Niranjan kom fram till Bhilai den 9 januari, där ett fyra dagar långt konvent hade organiserats från den 9:e till den 12:e. Swami Niranjan invigde konventet på kvällen den 9:e med att tända en ceremoniell ljuslykta och hänga en krans runt Sri Swamijis porträtt. Under konventet hölls bhajans, kirtans, satsang, asana, pranayama, yoga nidra och frågestunder. På särskild förfrågan från invånarna i Nandgram gick Swami Niranjan med på att också besöka Nandgram.

På morgonen den 12:e reste Swami Niranjan från Bhilai till Nandgram med bil. Nandgramborna hade börjat samlas vid ashramet från tidig morgon för att få en glimt av sin älskade Niranjan. Så snart Swami Niranjan anlände till ashramet fick han ett tumultartat välkomnande. Först gick han för att visa sin aktning vid Swami Satyavratanandas *samadhi-sthal*, gravplats, och gav sedan mantra-diksha till fyrtiotre aspiranter i ashramets sal. Mer än tvåtusen människor hade vid det här laget samlats i ashramet, och fler och fler fortsatte att komma. De äldre i folkmassan gjorde sitt bästa för att ta sig framåt för att bättre kunna se sin kära Niranjan. Swami Niranjan talade till församlingen och sa: "Jag har inte kommit hit för att ge darshan, jag har snarare kommit för att förmedla budskapet om Poojya Gurudev och för att ta emot era välsignelser och lyckönskningar." Efter att ha träffat alla återvände Swami Niranjan till Bhilai klockan 11.00, där ett hektiskt program med föreläsningar, initieringar, möten och presskonferenser fortsatte resten dagen.

Den 13 januari anlände Swami Niranjan till Raipur med bil. Han höll en presskonferens följt av program vid den ayurvediska högskolan och högskolan för kvinnor. Raipur-centret för All India Radio spelade in en särskild intervju, varefter han talade till en mycket stor samling av aspiranter och anhängare. Efter att ha gett mantra-initieringar på morgonen den 14:e åkte Swami Niranjan till St Josephs kyrka där han höll en föreläsning om "Vikten av yoga i modern tid". Efter att ha hållit föreläsningar och intervjuer under hela dagen, reste Swami Niranjan och hans grupp på natten till Sambalpur.

De kom fram till Sambalpur på morgonen den 15 januari. Ett tredagars Utkal yogakonvent anordnades från den 16:e till den 18:e. Under konventet hölls bhajans, kirtans, initieringar, satsang och frågestunder. Smt Krishna Devi höll föredrag om Ramayana under konventets alla tre dagar. Den 17:e höll Swami Niranjan en offentlig föreläsning på Burla Engineering College. Efter konventet reste gruppen den 18:e vidare till Bombay.

Swami Niranjan anlände till Bombay den 19:e, höll en offentlig föreläsning om "Yoga för bättre hälsa" i Thane och delade ut certifikat till deltagarna i en yogalärarutbildning. Från den 20:e till den 25:e höll han klasser i chidakasha dharana på Bharatiya Vidya Bhavan. Många människor fick också möjligheten till privata samtal med honom. Den 21 januari höll han en offentlig föreläsning om "Patanjalis rajayoga" i ISKCON-auditoriet i Juhu. Den 22:a föreläste han om "Yogaterapi" på Bombay West Rotary Club. Den 23:e talade Swami Niranjan om "Stresshantering genom yoga" för arbetarna och officerarna på Gestkin Williams Company i Bhandup, och lärde dem enkla och effektiva yogaövningar. Den 24 januari höll han en föreläsning om "Yoga, dagens vetenskap och framtidens kultur" på Tata Auditorium. Den 25 januari genomfördes en asana-klass för barn på Bharatiya Vidya Bhavan under Swami Niranjans ledning. Alla dessa program hölls av Satyananda Yoga Centre, Bombay. Därefter reste Swami Niranjan till Gondia natten till den 25 januari.

Han nådde Gondia på eftermiddagen den 26 januari, där han fick ett mycket varmt välkomnande. Därefter följde ett hektiskt program med satsang, initieringar, intervjuer och frågestunder. Efter det återvände han till Munger via Calcutta den 29:e.

Sri Swamiji åkte till Delhi den 5 februari. Därifrån fortsatte han till Amravati, Maharashtra, för att inviga och leda ett tre dagar långt nationellt yogakonvent. Sri Swamiji invigde konventet den 7:e med ett passionerat tal om "Yogans betydelse för en individs allsidiga utveckling". Den 8 och 9 februari gav han satsang och träffade yogalärare och studenter från hela Indien som hade kommit för att delta i konventet. Den 10 februari återvände Sri Swamiji till Delhi och sedan till Munger.

Den 1 mars reste Sri Swamiji till Patna där han invigde ett möte för barn från de östra delstaterna i Indien. Mötet hade organiserats av All India Shishu Sangam. För att inviga mötet tände Sri Swamiji tände den ceremoniella lyktan. Därefter gav barn från Meghalaya en hedersbetygelse till Sri Swamiji.

I sitt tal uppmanade Sri Swamiji barnen att lära sig om och känna till sitt rika kulturarv. Han återvände till Munger den 2 mars.

Sri Swamiji fortsatte att ge satsang till studenter och anhängare i Ganga Darshan. Från december 1985 till mars 1986 tog hundratals människor mantra-initiering. Sextioåtta aspiranter tog initiering till karma-sannyasa och tre till poorna sannyasa.

Sri Swamiji skickade Swami Niranjan till program som arrangerats i Bombay, Lonavala, Kutch och Bhuj. Swami Niranjan anlände till Dhanbad den 5 maj, där han ledde ett program med satsang och mantra-initiering. Därefter besökte han Disergarh och Sankatoria den 7:e och 8:e och genomförde en endagskurs i stresshantering för officerarna på Eastern Coalfields.

Swami Niranjan anlände till Bombay den 9 maj. Den 10:e bjöds han in till Bhabha Atomic Research Centre, Trombay, för att hålla en föreläsning om "Yoga i det dagliga livet". Den 11 maj åkte han till Lonavala för att genomföra en yogaretreat för elever och lärare vid Satyananda Yoga Centre, Bombay. Förutom de dagliga klasserna och satsangs, talade han också om olika ämnen från Vedaskrifterna och Upanishaderna. Många aspiranter fick mantra-initiering i slutet av retreaten.

Swami Niranjan återvände till Bombay den 18:e. Där ledde han en tredagars shivir om prana vidya organiserad av Satyananda Yoga Centre. Hans olika andra engagemang inkluderade en föreläsning med titeln "Harmoni till harmoni" vid Rotaryklubbens årliga konvent på Taj Hotel, en kurs i stresshantering på Tata and Rose Co. Ltd och en inspirerande satsang i Pratibha Munshis residens.

Swami Niranjan flög till Bhuj, Kutch, den 19 maj, där han höll lektioner, initierade aspiranter i mantra, gav intervjuer och privata samtal samt talade till medlemmar i Rotaryklubben, handelskammaren och Merchants' Association. Han höll också ett rörande tal till officerare och soldater från den indiska armén, flygvapnet och

gränssäkerhetsstyrkan. Han gav även satsang på kvällarna på Shanti Niketan.

Den 26 maj återvände Swami Niranjan till Bombay och återvände sedan till Munger via Calcutta den 30:e.

Det här året firades Guru Poornima Mahotsav på Ganga Darshan. En speciell sadhana-shivir organiserades från den 18 till den 20 juli, som inkluderade asana- och pranayamalektioner, bhajans, kirtans, satsang och recitation av *Gita* och Upanishaderna. Dr Manas Vishwas från Datia, Madhya Pradesh, höll föredrag om *Ramayana* varje kväll.

På den gynnsamma Guru Poornimadagen, den 21 juli, började programmet klockan 5.00 med bhajans, kirtans och reciterande av mantra. Därefter var det Guru paduka pooja från klockan 6.00, där mer än tretusen personer deltog. Paduka pooja genomfördes i huvudbyggnaden, medan Sri Swamiji stannade kvar i sin kutir. På särskild förfrågan från anhängare kunde de på avstånd visa sin aktning och ha darshan av Sri Swamiji. Anhängarna bildade en kö efter paduka pooja och efter att ha visat sin aktning till Sri Swamiji i kutir, köade de igen för att gå tillbaka. Detta pågick till klockan 11.00. På morgonen hade Sri Swamiji initierat många anhängare i mantra och sannyasa. Ungefär femtio eller sextio personer hade tagit karma-sannyasa tidigare i juli. Pooja, satsang och resten av programmet genomfördes i salen på andra våningen i den nybyggda huvudbyggnaden. Hela evenemanget var mycket inspirerande och upplyftande.

Sri Swamiji blev kvar på Ganga Darshan ett tag för att utföra några speciella projekt. Han hade etablerat Sivananda Math till minne av sin guru, Swami Sivananda från Rishikesh, vars hundraårsjubileum snart skulle firas över hela världen. Swami Sivananda förkroppsligade kärlek, osjälviskt tjänande, medkänsla och barmhärtighet. Sivananda Math är en registrerad välgörenhetsorganisation dedikerad till att främja dessa höga ideal av Swami Sivananda. Ära till den store gurun och hans lika stora discipel!

Sedan grundandet har Sivananda Math givit stipendier, böcker, anteckningsböcker och annat utbildningsmaterial

till fattiga och behövande elever i Mungerdistriktet. Det är ett omfattande projekt som genomförts enligt målen för institutionen för att hjälpa förtjänta studenter på alla möjliga sätt. Nödvändiga läkemedel delas också ut kostnadsfritt till behövande patienter.

Den 24 december 1985 delades kläder ut till män, kvinnor och barn i det oroliga området Lakshmipur, Munger, som hade haft incidenter med mordbrand, blodsutgjutelse och rån. Sri Swamiji informerade först distriktsmyndigheterna om sin plan och efter att ha fått information om de drabbade familjerna från dem, lät han förbereda en detaljerad lista över vad som skulle ges och till vem. Enligt den listan packades buntar med kläder för att delas ut till var och en av de tvåhundrasexton familjerna. Swami Niranjan, tillsammans med sju swamis och tjugotvå lokala volontärer från Sivananda Math, skickades för att dela ut kläderna till de behövande familjerna. Två familjer fick också köksredskap. Sivananda Math hade mottagit kläderna som en gåva av anhängare från Singapore.

Sri Swamiji planerade att ordna en ambulans som skulle fungera som ett mobilt sjukhus för Sivananda Math. Ambulansen var tänkt att ta läkare, sjuksköterskor och mediciner till avlägsna områden på landsbygden där patienter kunde undersökas och ges medicin på plats. Varannan tvåveckorsperiod skulle ambulansen även ha med sig veterinärer som kunde ta hand om boskapen på landsbygden. Det fanns också planer på att öppna skolor i avlägsna områden på landsbygden. Bihars chefsminister, Sri Bhagwat Jha Azad, besökte ashramet och hade givande diskussioner med Sri Swamiji. Han var nöjd över att höra om Sri Swamijis program och planer och lovade att ge mark och lärare till de kommande skolorna. Sri Swamijis mission växte verkligen med stormsteg.

Swami Sivanandas hundraårsjubileum

Swami Sivanandas hundraårsjubileum inföll den 8 september 1987. Guru Poornima 1987 firades då som ett

hundraårsjubileum. Anhängare och disciplar anlände från alla delar av Indien och världen. Arrangörerna förväntade sig upp till tiotusen personer. Sri Swamiji hade bestämt sig för att ha en tredagars satsang-shivir. Programmet innehöll daglig recitation av *Saundarya Lahari* och *Bhagavad Gita* klockan 8.00, följt av reciterandet av *Ramayana* och Upanishader klockan 14.00. Swami Sivananda var mycket förtjust i musik, och därför intog musiken en framträdande plats i hans hundraårsfirande. Kända musiker slogs om att få uppträda. Tre timmar långa musiksoaréer hölls under programmets alla tre dagar.

Sri Swamiji hade en tydlig plan i åtanke även för forskningscentret. Han visste exakt vad han skulle göra och var han skulle göra det. Datorer togs in och rummen designades för dem. Efter att det preliminära forskningsarbetet avslutats hölls ett seminarium med läkare och terapeuter. Forskningsarbetet hade pågått i ganska många år nu och rapporter och studier från olika läkare hade redan börjat komma in.

Biblioteket var stort, med etthundraen stora almirahs fyllda med böcker om en mängd ämnen. Förutom böcker på engelska och hindi hade biblioteket även böcker på många andra språk. Sri Swamiji hade en storslagen vision i åtanke och hans mångfaldiga aktiviteter sträckte sig till många områden och delar av samhället.

"Karmayoga är den riktiga yogan", är Sri Swamijis ståndpunkt som hans disciplar har tagit till sig. De marscherar på karmayogans väg med mod och övertygelse. Sri Swamiji har verkligen gett en ny riktning för mänsklig utveckling.

Bhumandaleshwar Swami Sivananda praktiserade rigorös sadhana och överförde alla dess ackumulerade förtjänster till sin övermänskliga discipel. Han höll Satyam, en ocean av kunskap och visdom, gömd i sin barm i tolv år och skickade sedan iväg honom med mandatet *bahujan hitaaya, bahujan sukhaaya* – att arbeta till förmån och lycka för många.

Efter att ha tagit emot välsignelserna från sin guru att bli en världserövrare, omfamnade Satyam livet som en parivrajaka och gav sig av på vägen upplyst av sin allsmäktige

gurus själskraft. När han gick genom okända platser, rörde sig bland okända människor, fick han möta många prövningar och vedermödor, men han fortsatte alltid framåt. Snart började hans ansträngningar bära frukt. Han överöstes med framgång vart han än gick. "*Var är taggarna på stigen nu, min väg är täckt av blommor…*"

I juni 1957 mottog han antydningar och anvisningar från gudomliga krafter. Han fick ytterligare ett mandat i Badrinath 1961. När han återvände från Badrinath fick han sin gurus välsignelser och uppmaningar och han lovade att uppfylla det gudomliga mandat han hade fått. *Yoga kommer att vara morgondagens kultur* – med denna djärva proklamation grundade Sri Swamiji International Yoga Fellowship. Efter sin gurus mahasamadhi tände Sri Swamiji en evig låga i hans minne och började fullborda sitt mandat på allvar. Efter rigorös tapasya och sadhana etablerade han sig som en paramahamsa, och började sprida sin mission till världens alla hörn.

Den systematiska yogautbildning som ges av Sri Swamiji, de många yoga-ashramen och centren etablerade i Indien och utomlands, yogakonventen, de framgångsrika världsturnéerna, den pågående forskningen om olika sjukdomar – dessa var alla lysande vittnesmål om yogarörelsens framsteg och framgång. Hans böcker hade sålts i hundratusentals exemplar och många fler trycktes kontinuerligt. Hans verk hade översatts till många indiska och främmande språk och publicerats över hela världen. Tidskrifterna *Yoga* och *Yoga Vidya* hade publicerats regelbundet under de senaste tjugoen åren, och på förfrågan från seriösa sökare hade hela materialet för den avancerade sadhana av kriyayoga publicerats som en serie i tidskriften *Kriya* under en period av tre år på både hindi och engelska.

Sri Vasudev Sharma, en anställd vid Yoga Vedanta Forest University Press, Rishikesh, sa på Sri Swamijis trettioförsta födelsedag:

> O Ananda Kutirs pelare, denna jättelika byggnad som svävar majestätiskt på den heliga Ganges strand, strålar

av stolthet på denna gynnsamma dag, för den har fått stöd av en gudomlig pelare med ett hjärta som är renare än Ganges, en karaktär robustare och stadigare än Himalaya och med ett tal sötare än den sötaste honung…

Dessa innerliga känslor uttrycktes 1954, men orden är sanna än idag med Ganga Darshan som ersatt Ananda Kutir…

Sri Swamiji skrev en essä med titeln "Jag är en sannyasin" i början av 1954. Han hyste samma ideal och inspiration i sin personlighet under hela sitt liv:

Jag är en sannyasin

Människan erövrade de himmelska rikena, korsade enorma hav, mätte himlens ofantliga vidd, utforskade djupet av grottlika hav, avslöjade naturens otaliga hemligheter, anammade olika filosofier och religioner, undertryckte sina lidanden och sorger, förenade födelsens och dödens två stränder med livets kedja, upptäckte gudomligheten och förverkligade den underliggande grunden för evigt liv. Han fick allt, förlorade allt, såg allt. Ändå är människan ofullständig. Hans önskningar är ouppfyllda och ett oändligt behov förföljer honom kontinuerligt. Döden är slutet och födelsen början på den expedition som kallas livet.

Döden fullbordar livet och livet fullbordar döden. Varken dharma eller karma, yoga, mantra eller tantra kan göra livet helt och komplett. Till och med den fullständighet som hyllas i ett yogiskt och andligt liv är som en ofruktbar kvinnas utbildade och välbeställda (det vill säga icke-existerande) son.

Detta problem kvarstår även nu. Ingen har ännu kommit med en lösning. Yogis, jnanis, mahatmas, asketer och vetenskapsmän – alla har försökt men misslyckats. Antingen förlorade vi oss själva i vår individuella strävan efter meningen med livet, eller så sjönk vi i världens materialistiska frestelser, eller så glömde vi allt i de flyktiga

glimtarna av andlig lycka. Någon sökte efter atman, en annan sökte efter paramatman. Någon uppfylldes av Gud, en annan gick vilse i världens labyrint. Någon gav sig ut för att upptäcka det oändliga kosmos, en annan dök djupt ner i haven för att upptäcka dess hemligheter, och ännu en annan sträckte sig ut till rymdens kant. Någon sökte fred medan en annan skapade en storm. Ändå har ingen ännu uppnått en heltäckande, all-omfattande förståelse av livet.

Livets utveckling förblev begränsad till ett fåtal områden. En hindu kunde inte bli muslim, inte heller en muslim bli hindu. En grihastha kunde inte bli en sannyasin, inte heller en sannyasin bli en grihastha. Någon sa att världen var verklig, en annan hävdade att den var overklig. Någon sa: "Allt är ett", en annan sa, "många", medan ytterligare en annan sa: "Egentligen existerar ingenting." Ju mer vi letade, desto mer förlorade vi. Ju mer kunskap vi fick, desto mindre kunniga blev vi. Inte ens efter tidsåldrar av sökande av oräkneliga yogis, jnanis, helgon och mahatmas, kunde livets hemlighet redas ut. Men idag måste vi lösa denna komplexitet.

Vi har förstått att livet är heligt; det är inte en förbannelse eller synd, snarare en vacker välsignelse. Yogis, bhaktas, vetenskapsmän, filosofer och realiserade mästare försökte förbättra livskvaliteten. Men vad blev resultatet? Livets sanna natur blev beslöjad, eller hur? Vi måste ta bort de slöjor som påtvingats livet av religiösa dogmer och skrifternas föreskrifter och tvätta bort de färgskikt som har lagts på livet sedan eviga tider. Då och först då kommer vi att se livet i sin ursprungliga glans. Livet är enkelt och rent, heligt och enat. Från det stora till det lilla, livet finns i allt. Det är verkligt och allestädes närvarande. Slöjorna som påtvingas den är bara pompa och ståt, inget annat.

Låt mitt liv fortsätta som det är, i den riktning det längtar efter. Behåll din kunskap, din filosofi, din andlighet, din vetenskap, ditt sociala uppförande, din

religion. Låt mitt liv flöda lika fantastiskt som ett barns. Låt mig flyga som de sorglösa fåglarna, låt mig förbli oskuldsfull och ovetande. Jag vill inte ha din visdom eller kunskap. Jag behöver inte ditt stipendium eller dina böcker. Jag vill ströva omkring i djungeln och bergen. Låt mig sjunga med fåglarna, stoppa mig inte. Låt mig springa på stigar täckta med torra löv, känna hur de krasar under mina fötter när jag springer bland dem. Stoppa mig inte. Låt mig titta på de underbara scenerna i naturen som utspelar sig vid soluppgången. Låt mig leva på skogens löv, bäckarnas vatten och den vidsträckta himlens luft. Behåll din civilisation, din stolthet, ditt rykte och din religion. Bind mig inte, låt mig gå vart jag vill. Bind mig inte med sociala normers och reglers bojor, vilseled mig inte med din religiösa övertygelse, besegra mig inte med dina vetenskapliga argument. Led mig inte vilse.

Jag är en fågel på den ändlösa himlen
jag är det oupphörliga flödet av nektar
jag är lugn evig lycka
jag är glädjens lysande stjärna
Försvinn tårar, förtvivlan och sorg,
smärtans fängelse har rasat.
Var är taggarna på stigen nu,
min väg är täckt av blommor.
Jag är en sannyasin, jag är en sannyasin…

Hur sanna är inte orden från denna sannyasin, född med andliga samskaras som förvärvats under flera liv. En diamant föds i skepnad av smutsigt kol. Om den upptäcks av en juvelerare sprider sig dess lyster och utstrålning över hela världen, annars vet ingen ens om den. Denna unika diamant som heter Satyam började sprida sitt ljus så fort den dök upp ur gruvan, men inte många märkte det. Ödet förde diamanten till en juvelerares tröskel, och juveleraren insåg omedelbart dess värde och började skära och polera de grova kanterna på denna ädelsten. På tolv år fick diamanten sådan glans och lyster att den lyste upp hela Ananda Kutir.

Så småningom började ljuset spridas även utanför ashramet. Gurun gav sina utvalda välsignelser till sin strålande discipel och skickade ut honom för att erövra världen. Nu måste discipeln, som lyser som solen, fullfölja sin mission och befria världen från dess mörker, utan att bli insnärjd i vänskapens eller fiendskapens bojor…

Den naturliga skönheten i hans hemland Kumaon, hans fars rikedom och prestige, hans vänners värme och aktning – Pallav hade allt, men inget av allt detta kunde binda honom. Det var inte meningen att han skulle vara instängd inom husets fyra väggar. Som en fri fågel lämnade han allt för att sväva i den vidsträckta himlen… Det här hände 1942.

Nu är det 1988. Fyrtiosex år har förflutit. Han är inte längre den pojkaktiga Dharmendra, utan lejonet Satyam vars rytande förkunnelse av yogans budskap förvisar okunnighetens mörker från världens alla hörn. Ett halvt sekel senare är hans känsla av opartiskhet och obundenhet fortfarande densamma. Han har skapat ett rikt arv i form av Sivananda Ashram, den sju våningar höga Ganga Darshan, Sivananda Math, Yoga Research Foundation och mycket mer, men kan denna vår tids Bhagiratha, som har fört Yoga-Ganga inom räckhåll för gemene man, själv vara kvar instängd på Ganga Darshan?

Swami Satyananda Saraswati, yogans frälsare, lämnade till sist Ganga Darshan den 8 augusti 1988, för att ströva överallt som en fri fågel, för att tacka de gudomliga krafterna för allt han hade uppnått och för att söka deras välsignelser och vägledning för sin framtida livsväg.

Hans fullständiga och totala avsägelse var ett eko av de känslor han hade uttryckt för nästan ett halvt sekel sedan: “Låt mitt liv flöda som min barndoms oskyldiga strömmar. Låt mig förbli okunnig, jag vill inte ha din visdom eller kunskap. Jag vill sväva högt som den azurblå himlens sorglösa fåglar. Låt mig sjunga tillsammans med dessa fåglar. Stoppa mig inte, begränsa mig inte…”

O Satyam! Av din kärleks, tillgivenhets, medkänslas, visdoms och kunskaps blommor som föll ner under dina

otaliga satsangs, föreläsningar och samtal har jag skapat den här lilla kransen. Det finns inget som jag riktigt kan kalla mitt i denna krans; vad som än finns där tillhör dig. Jag erbjuder den här obetydliga blomsterkransen vid dina lotusfötter med en känsla av både tvekan och otyglad glädje…

Låt mitt liv fortsätta som det är,
i den riktning det längtar efter.
Behåll din kunskap, din filosofi, din andlighet,
din vetenskap, dina sociala gester, din religion.
Låt mitt liv flöda lika fantastiskt som ett barns,
låt mig flyga som fåglarna,
låt mig förbli oskyldig och ovetande.

Jag behöver inte din kunskap.
Jag älskar att ströva omkring i djungeln.
Låt mig sjunga med fåglarna, stoppa mig inte.
Låt mig skratta i livets blossande trädgård.
Låt mig springa bland de prasslande löven.
Låt mig skymta naturen vid soluppgången,
låt skogens löv, källornas vatten, och klara luft bära mig.

Behåll din civilisation, din stolthet, ditt anseende;
låt mig gå vart jag vill
långt, långt bort, bortom horisonten
där jordiska strålar inte tränger in
dit världsliga vägar inte kan nå.

Bind mig inte till dina sociala regler.
Påverka mig inte med dina religioner,
tyng mig inte med dina konventioner.
Lämna mig ifred.
Låt mig vara.

Kulmen av en Siares Vision

O Ganga Darshans bländande sol!

Vandrande på vägen som leder till evigt och oändligt ljus, ledd av glansen av ditt lysande Själv, bugar jag i djup tacksamhet vid dina heliga fötter. Med dina egna ord:

Jag är en fågel av den ändlösa himlen
jag är det oupphörliga flödet av nektar
jag är lugn evig lycka
jag är glädjens lysande stjärna.
Försvinn tårar, bedrövelse och sorg
smärtans fängelse har förstörts
var finns taggarna på stigen nu,
min väg är täckt av blommor.

ॐ

Binu hari kripa milahi nahin santa – det är omöjligt att komma i kontakt med en helig man utan Guds nåd. Detta uttalande av Tulsidas exemplifieras i mitt eget liv. Storartade heliga män och bhaktas fortsätter att dyka upp i den här världen i varje tidsålder för att berätta för oss, lära oss och visa oss sanningen.

Önskan, tillåtelsen och instruktionen att skriva något om livshistorien om denna juvel bland heliga män hade alltid funnits där. Jag hade dessutom Gurudev's inspiration och välsignelse med mig. Vad Gurudev än säger blir sant. Det är något jag har sett och upplevt vad jag än gjort i mitt liv. Tillsammans med Gurudev, var det stödet och uppmuntran från hans närmaste vän och discipel, Satyavratji, min beskyddare, vägvisare och följeslagare i denna resa genom livet, som möjliggjorde att jag enkelt kunde navigera genom familjelivets och det sociala livets svåra strömmar och virvlar.

Det skulle inte vara en överdrift att säga att det var resultatet av våra gynnsamma karmas från tidigare liv som ledde oss till fötterna av storartade heliga män tidigt i våra liv. Vi var oerhört lyckosamma att få ta emot Swami Sivanandas välsignelser och Swami Satyanandas omtänksamma beskydd och sällskap. När jag tänker tillbaka till dessa tidiga stunder, förlorar jag mig i en flod av minnen. Alla händelser sedan 1956 kommer för alltid finnas kvar i mitt minne. Satyavratji hade alltid varit intresserad av böcker och tidningar. Han

köpte och beställde ständigt olika böcker, som han läste och sedan gav bort. Våra almirahs var alltid fulla av böcker. 1956 fick vi en hel uppsättning av Swami Sivanandas böcker. Olika tidningar och tidskrifter började också komma in varje månad. Uppgiften att ge vidare, ta emot och förvalta denna stora samling av läsmaterial landade på mina axlar.

På Satyavratjis inrådan, fick jag efter 1956 ett separat skåp för mig själv där jag hade Swami Sivanandas hindiböcker, Swami Satyanandas böcker och mappar med hans skrifter, transkriberingar av hans satsangs, hans dagböcker, hans brev och andra tidningar och böcker relaterade till honom. När ashramet byggdes 1971, flyttade Satyavratji vårt personliga bibliotek till ashramet, men mitt mini-bibliotek blev kvar hos mig. Efter Sri Swamijis satsangs och föredrag, satt vi två ofta med honom och samtalade om många olika ämnen. Om Sri Swamiji någonsin pratade om sig själv, brukade Satyavratji omedelbart skriva ned det. Jag brukade sedan transkribera hans anteckningar och spara innehållet i en mapp.

När Sri Swamijis böcker började ges ut, inspirerades jag att också börja skriva. Att sammanställa och publicera en biografi om Sri Swamiji var en av Satyavratjis innersta önskan, och han manade på mig att göra det. Han talade om för mig vilken form boken skulle ha, vad jag skulle skriva, hur jag skulle skriva den och så vidare. Sri Swamiji brukade ibland kommentera, "Varför gör ni er mödan att skriva dessa värdelösa saker?" varpå Satyavratji brukade svara, "Maharajji, nu har du gjort oss två till hjulen av din vagn, när hjulen väl har börjat rulla kommer de definitivt att lämna efter sig snirkliga märken. Med din välvilja och välsignelse kommer vi att finna mening i dessa snirkliga märken." Sri Swamiji brukade då svara "Nåväl, som ni önskar. Låt oss se vad ni kommer att skriva."

Efter 1969, brukade Satyavratji notera saker kring Sri Swamijis tillstånd, sadhana och tankar som jag inte riktigt förstod vid tidpunkten. Nu kan jag tydligt se sanningen i dessa observationer. Han brukade säga "Sri Swamiji har en storslagen plan för Karna chaura, de uråldriga ruinerna framför ashramet. Hans planer kommer definitivt förverkligas.

En ny historia kommer bli skriven från den platsen. Ibland blixtrar Sri Swamijis tankar och planer förbi som en blixt i mitt sinne och i dessa ögonblick undrar jag ifall jag befinner mig i Kali yuga eller om jag tänker på en rishi från Treta yuga. Det finns däremot ingen tvekan i mitt sinne att vår älskade Gurudev vandrar och kommer att fortsätta vandra i fotstegen av dessa berömda rishis från det förflutna. Sri Swamijis sinnestillstånd blir mer och mer sublimt för var dag som går. Folk kan inte förstå honom för de ser saker från sin egen synvinkel. Jag kanske inte kommer att vara där men mitt stöd och mina lyckönskningar kommer alltid att vara med dig. Du måste förstå och hantera allting. Och du måste också skriva utan att misslyckas." Jag bara lyssnade och skrattade.

Efter Satyavratjis bortgång var jag helt förkrossad. Jag kände mig oförmögen att göra någonting. Vid den tiden hade Sri Swamiji sagt, "Du måste ta på dig allt ansvar som en avadhoota. Du måste slutföra Satyavrats oavslutade uppgifter." Med Sri Swamijis otaliga välsignelser och vägledning återgick allt snart till sin ordning igen, men skrivandet verkade fortfarande vara en omöjlig uppgift. Allt eftersom tiden gick blev jag ibland inspirerad att skriva, men när jag satte mig ner för att få ner mina tankar på papper, förlorade jag mig själv allt som oftast i tankeströmmarna. Swami Niranjans brev kom från Amerika, "Du måste skriva Sri Swamijis biografi." Hur mycket jag än försökte vägrade min penna att röra sig. Solnedgångarna påminde mig hela tiden om att jag var i slutskedet av mitt liv. En röst inom mig varnade mig hela tiden för att tiden höll på att rinna ut,

Mycket har förflutit, bara lite är kvar;
dröj inte mer.
Skriv ned allt du har samlat ihop;
du kommer helt säkert att lyckas.

Tidigare brukade jag då och då studera de mappar, anteckningar, tidningar och böcker som jag hade sammanställt om Sri Swamiji men nu hade jag dem framför mig och gjorde trataka på dem. Det oregelbundna

tankeflödet började lugna sig, och en tydligare bild av hur jag skulle arrangera dessa blommor till en vacker bukett höll på att uppenbara sig. Pennan började röra på sig. På något sätt så lyckades jag skriva om denna moderna Shukadevas ärofyllda liv, denna tids Bhagiratha. Men om jag inte skriver mer, hur kommer boken att bli färdig? Att skriva mer om Swamiji är en svår uppgift.

Vad jag än har skrivit hittills är en redogörelse av min älskade Guru, Swami Satyananda Saraswatis liv och verk, för vilket jag mottagit instruktioner och välsignelser. Vad jag än skriver härnäst kommer att tillägnas Ganga Darshans upphöjda tapasvi, som i ett svep reducerade sig från det stora hav han hade blivit, till en liten droppe. Men efter mycket eftertanke har jag kommit till slutsatsen att Sri Swamiji är och alltid har varit ett hav. Genom att bli till en liten droppe för att kunna genomföra sin sadhana och tapasya, kommer han att förbli ett bottenlöst hav för all framtid. Det är målet han strävar att nå, och som han kommer att uppnå genom Guds nåd.

Swami Satyananda Saraswati hade redan frigjort sig själv från allt administrativt ansvar för ashramet 1983. Han hade fortsatt ge satsangs och föredrag på Ganga Darshan och andra platser då och då. Under hans vägledning och direktiv, växte Ganga Darshan med stormsteg och kommer fortsätta att göra det även i framtiden.

Avresan från Ganga Darshan

Efter det glädjefyllda och entusiastiska firandet av Guru Poornima och Swami Sivanandas hundraårsjubileum 1987, började Sri Swamiji ge antydningar om sin stundande avresa och pilgrimsfärd i sina samtal och satsangs. Under Guru Poornima 1988 höll Sri Swamiji en tre dagar lång satsang. Han var kvar på scenen från morgon till kväll, höll lektioner i *Saundarya Lahari,* Upanishaderna, *Gita, Ramayana,* japa, meditation och nadayoga. Han förvarnade också de som deltog att det var hans sista satsangs.

Tio dagar efter Guru Poornima, söndagen 8/8-88, hade han bett alla att samlas i kutir för *Ramayana* tv-serien, långt

innan den skulle sändas. Han lämnade ashramet som en parivrajaka, utan att ta någonting med sig. Det var enbart genom Swami Niranjans insisterande som han tog emot 108 rupees. Han avböjde bestämt all ytterligare hjälp. Swami Niranjan trodde att Sri Swamiji skulle återvända till Ganga Darshan efter sin pilgrimsfärd, men Sri Swamiji hade något helt annat i tankarna. Han lämnade tyst sin våning, Sri Niwas. Hela ashramet var upptagna med att titta på tv-serien. Efter att mentalt ha överlämnat allting till Swami Niranjan gav sig Sri Swamiji av från Ganga Dashan mot sin nya destination.

Med hans egna ord, "*Jag är en fågel av den ändlösa himlen, jag är det oupphörliga flödet av nektar.*" Och det verkade som om Moder Jord själv hade öppnat sina armar för att välkomna denna sannyasin par excellence, som förkroppsligade tyaga och vairagya, "*Var finns taggarna på stigen nu, min väg är täckt av blommor…*"

Ganga Darshans stora tapasvi, förblev trogen sitt smeknamn från förr, 'Nirmohi', och lämnade allt han hade skapat bakom sig för att bege sig på sin pilgrimsfärd till olika tirthas för att visa sin aktning till de olika devi-devatas, samt uppfylla ett löfte han hade gett flera år tidigare. Först reste han till Kashi Vishwanath och därefter besökte han Vindhya-vasini, Dwarkadeesh, Vaishnava Devi, Gangotri, Yamunotri, Kedarnath, Badrinath, Haridwar och Sivananda Ashram i Rishikesh. I oktober reste han till Deoghar för Baba Baidyanaths darshan. Så snart Swami Niranjan fick höra det reste han till Deoghar för att träffa Sri Swamiji.

Swami Niranjan bad honom att komma tillbaka till Ganga Darshan för en tid, men han sade bestämt:

> Jag har ingen skyldighet och inga band till guruskapet av Bihar School of Yoga. Mitt parivrajaka-liv har startat igen. Jag vandrade genom hela landet som en pilgrim i åtta år efter att ha lämnat min gurus ashram. Nu ska jag gå till varje hus som en kunglig pilgrim. Om jag någonsin besöker Ganga Darshan igen, kommer det bli i egenskap av en sadhaka, inte en guru.

Han sa vidare:

> Niranjan, mina välsignelser är alltid med dig. Jag är helt övertygad om att du har förmågan att bära de olika ansvarsområden som jag har lagt på dina axlar. Oavsett om någon stannar eller går, bry dig inte om det, fortsätt bara utföra din plikt med ärlighet och uppriktighet mitt i denna självisk värld. Prövningar avslöjar alltid vars och ens sanna färg. I Gangotri, efter att ha fått en vision samt välsignelser från Ma Ganga, fyra år före din födelse, tog jag en sankalpa att göra dig till min efterträdare. Jag har precis kommit tillbaka från Gangotri där jag visade min aktning för Ma Ganga, efter att ha uppfyllt den sankalpan. Nästa år ska jag ta med dig dit för att du också ska få Ma Gangas darshan och välsignelser.

Efter att ha spenderat fyra timmar i hans sällskap, kom Swami Niranjan på kvällen tillbaka från Deoghar. Nästa morgon berättade han nyheterna om Sri Swamij för alla sannyasins och andra ashrambor. Alla var mycket ledsna över att höra att Sri Swamiji inte skulle komma tillbaka. Swami Niranjan tröstade dem och sa, "Sri Swamiji är fri att agera som han vill. Som disciplar är vår enda plikt att uppfylla vår gurus mandat. Vi har läst i sannyas-traditionen att obundenhet och vairagya, är en sannyasins enda sanna egenskaper, och som Swami Sivananda sa, det är sannyasas ande som strålar i Sri Swamiji".

Under Swami Niranjans kompetenta ledning, fortsatte alla aktiviteter och kurser som förut på Ganga Darshan. Sri Swamijis välsignelser genomsyrar varje atom av ashramet. Alla som kommer till ashramet lämnar det med en speciell känsla.

I januari 1989 var Sri Swamiji i Allahabad för att närvara på Kumbha Mela. Enligt hans instruktioner åkte Swami Niranjan till Allahabad den 12 januari. Den 13 januari tog Sri Swamiji Swami Niranjan och Swami Satsangi på en rundtur på Kumbha Mela och presenterade dem för flera heliga män och sannyasins. På natten den 13:e, vandrade de tio

kilometer för att bada i Sangam klockan 2.30 under Makar Sankratis gynnsamma muhurta. Efter att ha tagit emot Sri Swamijis satsang, välsignelser samt instruktioner att återvända i februari, reste Swami Niranjan tillbaka till Munger.

Enligt Sri Swamijis direktiv, återvände Swami Niranjan till Allahabad den 4 februari. Klockan 3.00 den 6 februari, på den gynnsamma dagen Mauni Amavasya, tog de ett bad vid Sangam. Därefter besökte Sri Swamiji och Swami Niranjan de olika akharas, mötte diverse heliga män och hade satsangs med dem. Swami Niranjan återvände till Munger efter fyra dagar för att hålla i firandet av silverjubileet på Bihar School of Yoga.

Den 19 januari 1964, på Basant Panchami, hade Sri Swamiji tänt akhanda jyoti, vilket betecknade grundandet av Bihar School of Yoga. Den 10 februari 1989, på den gynnsamma Basant Panchami-dagen firades således Bihar School of Yogas silverjubileum med stor entusiasm. Programmet bestod av bhajans, kirtans, föreläsningar, satsangs och Narayan bhoj. Ett tredagars-symposium med indiska och internationella läkare organiserades från den 11 till 13 februari. Efter paneldiskussioner om astma skissades ett forskningsprogram fram. För att samla forskningsdata planerades det ett antal yogaläger att genomföra på olika platser.

Enligt Sri Swamijis direktiv anlände Swami Niranjan till Delhi den 28 maj. Därifrån följde han med Sri Swamiji till Gangotri med bil. 1957 hade Satyavratji och Basanti följt med Sri Swamiji till Gangotri. Resan hade bestått av en 12 mil lång vandring från Dharasu till Gangotri. Numera finns vägar med regelbundna bil- och bussförbindelser. På vägen till Gangotri berättade Sri Swamiji anekdoter för Swami Niranjan om resan de hade gjort 1957. Han visade platserna där de hade stannat för natten, var de hade stött på svårigheter och så vidare. Sri Swamiji mindes Satyavratji med kärlek, hans kära vän och bundsförvant, och berättade många historier om honom.

Sri Swamiji tog med Swami Niranjan till platsen där han hade haft darshan av Ma Ganga och fått sitt mandat. Väl på

plats bad han om Ma Gangas välsignelser för sin efterträdare. Sedan sade han "Niranjan, detta är din sanna födelseplats." (Kanske var det så att Sri Swamijis ström av tankar och de hos en yogi, sittandes i djup meditation i någon grotta i Himalaya, sammanfördes här. De två själarna möttes i en outtalad förening som så småningom ledde till Swami Niranjans födelse.) Swamiji tog med honom runt strömmarna, bergen och djunglerna och introducerade honom till alla mahatmas som bodde i området. Efter tre dagar och efter att ha fullföljt uppgiften att söka välsignelser åt sin efterträdare skickade Sri Swamiji tillbaka Niranjan och stannade själv kvar några dagar innan han fortsatte sin heliga pilgrimsfärd.

På särskild begäran från Swami Niranjan började Sri Swamiji skicka redogörelser för sin pilgrimsfärd för publicering i ashramets tidskrifter. Jag tror att det vore bäst att fortsatta redogörelserna av hans pilgrimsfärd i den här boken med hans egna ord. Att skriva något mer nu om denna storartade vise är som att tända en liten lampa i middagssolens bländande sken.

En sannyasin som följde med Sri Swamiji på en av dessa pilgrimsfärder sa en gång "Sri Swamiji är utan tvekan etablerad i det högsta tillståndet. I sin gurus ashram utförde han intensiv sadhana, seva och karmayoga. Dag och natt brukade han slita, utan en stunds vila. Det är genom det som han fick alla sina förmågor och styrkor, mänskliga och övermänskliga, som vi kan se i honom idag. Han är totalt likgiltig för beröm såväl som kritik, och möter båda med jämnmod.

"När Ganga Darshan växte fram, började arbetet spridas, precis som faciliteterna och bekvämligheterna. När han reste med tåg, brukade det finnas en separat *bogie*, vagn, för honom. När han reste med flyg, brukade han resa i första klass. Han reste över hela Indien i 'Pushpak' och 'Garuda' som var hans pålitliga bilar. På Ganga Darshan bodde han i den vackra våningen Sri Niwas, högst upp i byggnaden, bekväm med luftkonditionering. Men i ett enda svep lämnade han allting och började resa i fullproppade bussar och i andra klass på tågen. Vi vet alla hur trångt det kan

vara på bussarna i Indien; man kvävs nästan. Ändå var Sri Swamiji oberörd. Han gick långa sträckor till fots, och hans fötter fick svåra blåsor. Under seminarier och konvent hade han tidigare bott på femstjärniga hotell, medan han numera sov på golvet i fulla dharmashalas.

"På ett ställe, drog han upp vatten från en brunn, en bra bit bort från närmsta by. Brunnen var ganska djup och när han såg att kvinnor och barn från byn närmade sig brunnen för att hämta vatten, så drog han upp ännu mer vatten och fyllde även deras behållare. Hans händer fick blåsor men hans ansikte strålade. På sina vandringar kunde han till och med sova vid sidan av vägen under ett träd. Han har alltid varit 'den lycksaliga Satchidananda' i varje situation, men när jag tänker på de fysiska svårigheter han utsätter sig för så…" hon var för överväldigad av känslor för att kunna avsluta sin mening.

Även jag blev distraherad och ledsen över den drastiska förändringen i Sri Swamijis livsstil. Jag hade observerat honom de senaste fyra decennierna. Tid och tidvatten väntar inte på någon. Sri Swamij rör sig genom tiden, vandrandes i samma fotspår som Rama, Sri Krishna, Buddha, Mahavir och framstående rishis och munis från vårt ärofyllda förflutna. Denna bok är blott ett litet försök att fånga storheten hos denna moderna tapasvi och rishi.

Ödets befallningar är märkliga. Mina föräldrar var inte helt ovetandes om vad framtiden hade i beredskap för mig. Därför gav de mig en sådan uppfostran att jag inte avskräcktes från pliktens väg. Inte ens vid stora stormar, under omvälvande situationer eller mitt bland lyx och nöjen sveptes jag med i materialismens kaskad. När Sri Swamiji anlände till Nandgram i juni 1956, sa min far till mig med stor stolthet och glädje i rösten, "Mitt barn, nu när du har träffat din riktiga far, är jag inte längre orolig," som om han hade väntat på Sri Swamiji hela tiden. Det upprepade han gång på gång ända tills han lämnade sitt förgängliga skal i frid den 2 oktober 1956.

Vad jag än har sett, förstått, lärt mig och tillägnat mig vid min gudomliga fars fötter har jag sett till att världen ska få se

och dra nytta av. Jag ber Sri Swamiji om ursäkt för alla eventuella oavsiktliga snedsteg, och jag ber ödmjukt den här bokens intelligenta läsare att inte bara läsa den, utan att även försöka förstå lärdomarna som finns i den och integrera dem i sina liv.

Berättelsen som följer är från Sri Swamijis redogörelser av hans pilgrimsfärd som en kunglig pilgrim samt från Swami Niranjans anteckningar…

Ett fönster in i det nya kapitlet i Sri Swamijis liv

Från Swami Niranjans skrivbord:

Swamiji kallade tillbaka mig till Indien 1983 för att ta över ledningen för Bihar School of Yoga. Just den dagen den 19 januari, när jag anlände till Munger, sa Swamiji till mig, "Jag har kallat hit dig för att ta över hela BSY:s arbete och allt som jag har skapat, och att efterträda mig på alla sätt. Min roll här är över. Det finns andra horisonter som lockar mig och jag måste gå."

Naturligtvis fick jag tårar i ögonen då, som nu, eftersom jag inte ville förlora Swamiji; men jag förstod att Swamijis roll är mycket större och mer universell, och för att han ska kunna uppleva sin universalitet kan vi behöva förlora hans fysiska närvaro. Jag tog mig dock friheten att be honom att stanna i Munger lite längre om så bara för att vara fysiskt närvarande för att vägleda och inspirera mig, eftersom jag hade varit borta från honom i stort sett sedan min barndom. Han gick med på det och som ni mycket väl vet blev han kvar i Munger till 1988.

1988 började han återigen tala om sina planer på att ge sig av. Han nämnde det både offentligt i sina satsangs såväl som privat för sina disciplar. Naturligtvis sa han alltid, "Min avresa kommer att vara plötslig och jag kommer att gå som jag kom, med bara en *jhola*, väska!" Många trodde inte att det någonsin skulle hända och brydde sig inte om det, och många av oss bad i hemlighet att det aldrig skulle hända. Men trogen sina ord, tog Swamiji den 8 augusti 1988, farväl av BSY, av Munger och av allt han hade skapat under den korta tiden av tjugo år.

Sedan dess har vi då och då fått hans nyhetsbrev, som beskriver hans upplevelser på de platser han har besökt. De har tjänat som ett fönster in i Swamijis nuvarande liv, och ger oss en glimt av i vilken riktning han är på väg.

En sak är tydlig från dessa nyhetsbrev, att Swamiji nu helt och totalt överlämnar sig själv till den gudomliga viljan. Hans liv som vi har sett det tidigare har också varit ett uttryck för det; men nu är hans mål ett totalt överlämnande, till och med till den grad att han ger upp mat, kläder och tak över huvudet, om det är Hans vilja. Han träffar ingen, äter en gång om dagen en måltid som är så sparsam att den inte ens kan föda en fågel, lagar mat åt sig själv, bor var som helst i någon lerkoja som erbjuds honom och är konstant absorberad i *naam smarana*, hågkomst av Guds namn.

Jag har haft turen att ha hans darshan fyra gånger sedan han lämnade BSY. På Baidyanath Dham där han berättade för mig att han definitivt nu var på en ny väg och att hans återkomst till Munger som förut, i rollen som guru, var omöjlig. På Kumbha Mela där han talade om att han nu skulle leva som en Paramahamsa Naga eftersom det var initieringen som han fick av Swami Sivanandaji. I Rishikesh och Gangotri där han var absorberad i en inre vision och berättade för mig om sitt sista besök i Gangotri 1957 när han hade tagit en sankalpa, fyra år före min födelse, att göra mig till sin efterträdare. Och till sist vid hans kutiya av lera i Trayambakeshwar där jag själv, utan att han sa något, visste att fågeln äntligen hade lämnat buren.

Förvandlingen är otrolig, men förändringen är så naturlig och spontan att man känner att även den är en aspekt av den gudomlighet som Swamiji har visat oss på så många sätt. Kanske är allt detta lite konstigt för oss eftersom vi inte har hört om eller känner till någon sannyasi eller mahatma i vår tid som har tagit ett sådant steg. Men vi behöver bara läsa *shastras,* heliga texter, för att inse att den väg Swamiji har valt att beträda är densamma som de stora mahatmas som Shukadeva,

Adi Shankaracharya, Dattatreya, Mahavir och andra paramahamsas, som har lämnat sina fotspår i tidens sand.

Sedan jag tog över arbetet har jag alltid strävat efter att själv axla det institutionella ansvaret och lämnat Swamiji fri för den större mission han är avsedd för. Men nu, mer än någonsin, känner jag starkt att Swamijis väg inte längre bör begränsas eller hindras på något sätt av någon av oss, vare sig av känslomässiga bindningar eller personliga behov, för vilka vi kanske vill kontakta honom då och då. Hans öde är att vara en som kan skapa den universella visionen och vi bör anse oss privilegierade att få stödja honom på alla sätt vi kan, för genom den förbindelsen kan vi själva utvecklas andligt.

Därför är det min begäran till alla familjer, anhängare, disciplar, karma-sannyasins, vänner och välgångsönskande att de inte ska försöka ta reda på var Swamiji vistas eller försöka träffa honom om han inte ringer dem. Och till alla sannyasins säger jag, förbered er för det kommande arbetet och försök att efterlikna det exempel som vår älskade Swamiji har visat er. Ja, fågeln har verkligen flugit och ingen bur eller fönsterlucka kan hålla fast honom nu.

Den kungliga pilgrimen: 1

(*med Swami Satyanandas ord, övers. anm.*)

Lord Vishwanath av Kashi gav mig sina välsignelser.
Vindhyvasini lovade mig.
Sankat Mochan, ja, jag lämnade in en ansökan där.
Inte för mig själv och absolut inte för BSY,
men för någon, någonstans, i oroliga vatten.
Sangam var uppfriskande.
Pashupatinath hade en stämning av kontroll och disciplin.
Vaishnava Devi rörde om i mig.
När jag tog ett dopp i Brahma Kund vid Haridwar
kände hela min kropp sötman av den droppen
av nektarn som Puranas talar om.
Yamuna Devi på Yamunotri pratade med mig.
Ganges vid Gangotri inspirerade en dröm.

Kanske en omöjlig dröm, men om hon vill,
finns det inget som jag anser är omöjligt.
Kedarnath, O Herre! där jag förlorade mig själv,
tiden, riktningen och allt som är empiriskt,
rädd är jag för att få den upplevelsen igen.
Badri Vishal, en trevlig kulmen av
livets alla vackra upplevelser.
Och till sist Sivanandashram,
ord går inte att beskriva upplevelsen.
Jag kände inte Swamijis frånvaro,
och visst, jag sa till honom att ashramet
var ett kraftverk för andligt liv.
Med detta,
har jag slutfört den första delen av min pilgrimsvandring.

Med Sri Swamijis ord:

Med ingenting på kroppen
och med ingenting i mina händer,
låt mig ströva längs Ganges stränder
med Shivas namn på mina läppar
och tankarna om Devi och Durga i mitt sinne.
Låt mig inte ens veta att jag existerar,
och när jag dör inte veta att jag dör.

December 1988

Från Swami Niranjans skrivbord:

Människor dras till religion, gurus och andliga organisationer för vägledning och för att uppfylla sina önskningar. I gengäld får de själv-tillfredsställelse och många andra önskemål uppfyllda. Planetens problem kanske inte löses, men de får en möjlighet att doppa sig i kunskapens hav. De hämtar visdom, men den förblir outtryckt i deras beteende, för dropparna av visdom de förvärvar avdunstar i 'samsaras' heta sand.

Att kunna kanalisera sublim visdom till kreativ handling är en sällsynt gåva som endast ett fåtal extraordinära

individer besitter. I mötet med Swamiji, även om det bara är helt kort, inser man att han personifierar en sådan person. Bakom hans personlighet flyter en fors där visdom och handling är huvudströmmarna. Förverkligandet av det Högsta medvetandet från *Brahma Sutras* och *Gitas* osjälviska agerande är spontana uttryck som i honom blivit ett.

Försakelse, allmosor, uppoffringar och anspråkslöshet utförs av många, men det görs sällan med en framtidsvision. Snarare ser vi att det görs mer för egen tillfredsställelse. En typ av handling berör, motiverar och inspirerar världen, en annan är bara för egen njutning.

Vi tillhör den senare kategorin. För att motivera, inspirera och ge riktning åt världen krävs en ledare som förkroppsligar ilska såväl som förlåtelse och frid, genialitet och listighet såväl som enkelhet och oskuldsfullhet, en jordnära medvetenhet såväl som framsynthet. En person i vilken både Parashuramas eldiga genialitet och Ramas skarpsinniga och lugna visdom är uppenbara. En person som symboliserar Krishnas och Yudhishthiras beslutsamhet och rättfärdiga visdom, solens glöd och värme och månens silvriga, lugnande och helande svalka. En sådan mångfacetterad, mystisk och praktisk ledare kan forma en bestämd framtid genom att samla skingrade, spridda och förströdda energier.

Efter att ha mött och träffat Swamiji vet alla innerst inne att han är en sådan ledare. För närvarande är han på en pilgrimsfärd i Indien och hennes *siddha tirthas*, heliga pilgrimsplatser, med ett bestämt konstruktivt syfte. Han fyller hjärtat och sinnet med en ny energi, ett nytt mantra för att förena framtiden. Var redo att ta emot honom.

Den kungliga pilgrimen: 2

(*med Swami Satyanandas ord, övers. anm.*)

I Vasukinath, när jag låg under ett skuggigt träd,
fick jag en drömvision
av en huvförsedd orm lindad runt min hals

och den tydliga instruktionen, "Bli en Chakravarti."
Så jag borde fortsätta mitt chakram av tirthas.
Jag utförde de nio dagarnas Navaratrianushthana
mitt i Kamakhyas andliga helighet.
På Dashami dyrkade jag Devis inkarnerade *kanya,* oskuld
och utförde ritualen att tvätta hennes fötter.
Shraddhas renhet och oskuldsfullhet
som kom till liv i mig var barnets
som ropar på sin mamma
och jag fick svar genom henne.
I Kalighat, Calcutta, hade jag Kalis darshan,
kala, tiden och ödets förstörare.
Jagannath Puri var full av ananda.
Jag satt i timmar och transcenderade helt enkelt mitt jag
i de skuggiga lundarna
i tempelområdet.
Jag vårdar en längtan
Att återigen vara på den där innergården
där *shraddha,* tilltro, blir en levande upplevelse.
Där träffade jag Swamis Nityabodha, Mahatma
Och andra aussies. (övers.anm. kärt för australiensare)
Med detta,
är den andra delen av min pilgrimsvandring över.

Januari 1989

Från Swami Niranjans skrivbord:

I år hade jag äran att vara två gånger i Swamijis aktningsvärda närvaro under Kumbha Mela i Allahabad. Första gången var på Makar Sankranti. Jag nådde Allahabad klockan 2.00 den 13 januari och Swamiji själv tog med mig på en guidad rundtur i Mela Nagar och Sangam. Den här dagen hade vi också darshan av många sadhus som var samlade där för det här speciella tillfället. Den 14:e klockan 3.00, efter en *ratri jagaran*, nattvaka, tog vi vårt första bad i Sangams iskalla vatten, vilket var begränsat till endast tre dopp en mycket iskall morgon. Sedan klockan 07.00 lämnade Swamiji Allahabad för att

resa till okända destinationer och jag återvände samma dag till Munger.

Det andra besöket, som jag redan hade fått tillstånd för från Swamiji, var under Mauni Amavasyas gynnsamma dag. Några av de sadhus och swamis som vi hade darshan av inkluderar Mahamandaleshwar Sri Swami Vishwadevanandaji från Nirvani Akhara, Sri Godawari Giri Maharaj, ett stort Naga-helgon av Juna Akhara, Pilot Baba, Swami Santoshi Mata från Kankhal, Haridwar, Maharaj av Sampradaya, Sri Swami Chidananadaji från Divine Life Society, Rishikesh, och Dr Brahmamitra Awastha, en stor forskare från Keshawananda Yoga Sansthan. Höjdpunkten av vårt besök var darshan av Sri Devaraha Baba.

På morgonen den 6:e kl 1.30 tog vi vårt andra bad vid Sangam och i den stora folkmassan återvände vi till stället där vi bodde.

Besöken på Kumbha Mela har lämnat ett evigt och underbart intryck i mitt sinne då jag upplevde tro inte som ett koncept, utan som en levande verklighet.

Den kungliga pilgrimen: 3

(*med Swami Satyanandas ord, övers. anm.*)

Khajuraho, 18–20 november 1988

Khajuraho, en hyllning till Lord Shiva av Chandela-dynastin, var en häpnadsväckande upplevelse av de riter och ritualer som var en oskiljaktig del av livet för våra förfäder, rishis och munis, som inte bara grundade vår civilisation, utan också ägnade sina liv åt att utforska energi och medvetande bakom materia. Den sublima skildringen av denna dramatiska kosmiska skapelseprocess visade livet som en 'bön'. Krigare, musiker, *devas, apsaras, gandharvas,* himmelska nymfer, män, kvinnor och bestar kom till liv och talade unisont om en tid då inte bara erotik, som har betonats alltför mycket i alla skildringar av templet, utan varje aspekt av livet betraktades som ett sätt att nå Gud.

Chitrakoot, 21 november
Det var på just denna plats, Chitrakoots ghat, när alla helgon samlades för att se Saint Tulsidas tillreda *chandanpasta,* sandelträkräm, för att placera en *tilak,* märke, på sin ishta devata, Sri Ram, som Herren uppenbarade sig personligen. Här mitt i Kamadgiris idylliska miljö, fördes jag tillbaka till tiden då Sri Ramji för evigt helgade denna jord genom att ta sin tillflykt hit. Under några reflekterande stunder när jag vilade vid foten av berget där tusentals gör *parikrama*, cirkumambulaiton, sjöng de sorlande bäckarna, dansande träden och strömmande floderna för mig om det härliga året när Sri Ramji med Sita och Lakshman lekte sin *lila,* gudomliga skådespel, på Chitrakoot.

Maihar, 22 november
Den långa och branta stigningen upp till helgedomen Sharada Devi, då jag vilade med jämna mellanrum på grund av ett skavsår från min vandring till Kedarnath, påminde om kundalinis uppstigning till sahasrara, som stannar och vilar vid varje chakra. Sharada Devi, *vidyas,* ädla vetenskapernas, gudinna, som kända musiker och artister hyllar, mina hälsningar flödar till dig för att du väckt den kreativa energin.

Amarkantak, 3–7 december
Amarkantak, 'de odödligas skog', pulserande av energin från stora tapasvis, rishis och munis som har utövat sadhana där sedan urminnes tider, andades en stämning av lugn, harmoni och balans. Under mitt dopp vid Narmada Udgam kände jag det som om min kropp smektes av Shivas andetag från vars kropp hon härrör.

Ett dopp vid Kapil Dhara där den iskalla Narmada faller fritt, en klunk vatten vid källan till Sone, en promenad genom den djupa skogen till Bhrigu Kamandal och vila vid Mai ki Bagiya, och jag kände enhet med naturen.

Varje natt när min fysiska kropp vilade i ashramet i Udaseen Sampradaya, var mitt astrala jag ute i det fria, 'majestätiskt promenerande med Shiva', kroppen insmord i *bhasma*, helig aska, en orm lindad runt halsen, treudd och *damaru*, liten trumma, i handen, smygandes i den vilda skogen.

Mahakaleshwar, Ujjain, 11–14 december
Den evigt helgade staden Ujjain, som erövrades med stolthet av Shiva, där jag utförde bhasma abhishek på Mahakaleshwar, Lord Shivas swayambhu jyotirlinga. Ceremonin varade i en och en halv timme och endast ett fåtal utvalda personer var på plats.

Resten av dagen tillbringades i fasta och reciterande av mantras inför Mahakaleshwarji. Den 90 centimeter höga svarta lingan omringad av Nag Raj och placerad med felfri perfektion på en silveryoni, omringad av hundratals myllrande hängivna, tyst projicerande shakti inifrån sig själv, trotsade all förståelse och väckte liv i den tidlösa traditionen av shraddha och bhakti.

Kala Bhairava, Ujjain, 14 december
Du har konsumerat den *madira*, nektar, som erbjudits dig av dina passionerade hängivna. Nu erbjuder jag dig ruset som har lett mig genom flera inkarnationer, för detta är allt jag har. Och med detta ödmjuka offer söker jag ditt skydd medan jag vandrar genom livets vildmark.

Omkareshwar, 15–16 december
Denna heliga Om-formade ö på Narmada Devis strand, där Adi Shankaracharya tog emot sannyasa-diksha från Guru Govinda Pada och senare utförde miraklet att absorbera Narmada i sin kamandal, förvandlade tron till en levande upplevelse. Där i grottan där Shankaracharya bodde, när jag stod med knäppta händer, hörde jag en röst inombords säga: "Vad söker du? Be och det ska bli ditt." Det fick mig att tänka på yttrandena från Maitreyi

och Nachiketas och i ett utbrott av sanskrit sa jag, "Digvijay – nej; Odödlighet – inte möjligt; Välstånd – haft gott om; Moksha – det finns i mig. Jag har kommit hit endast för att uppfylla mitt löfte som jag gav dig för trettio år sedan, att återvända när mitt arbete är över."

En hemlig passage från Shankaracharyas grotta ledde mig till *garbha griha*, inre sanctum, där jyotirlinga från Omkareshwar stod i meditativ tystnad mitt i reciterandet av mantras. Klockor ringde, trumpetsnäckor blåstes och mitt i allt detta tumult när jag lade mitt huvud vid foten av Omkareshwarji, fick jag en levande upplevelse att denna jyotirlinga var evigt självlysande i sahasrara.

Datia, 18–19 december

Shaktis Pitambari Peeth vid vars fötter helgon och visa har förverkligat det högsta – jag återvände hit efter trettio år för att konstatera att Sri Swamiji av Pitambari Peeth hade lämnat sin fysiska kropp. Han var min tredje tantriska guru som jag bodde hos i fyra dagar under mitt parivrajaka-liv, efter att jag hade tjänat Swami Sivananda i Rishikesh. Hans hängivenhet för spridningen av tantrisk sadhana kommer för alltid att förbli inskriven i mitt liv.

Med detta har jag avslutat den tredje delen av min pilgrimsfärd.

Augusti 1989

Från Swami Niranjans skrivbord:

Det finns många olika stadier i en sannyasins liv. Han bygger ett ashram på ett ställe för att arbeta och tjäna; det är ett steg. Sedan överger han ashramet och sin arbetsplats; det är det andra steget. Till en början arbetar han med en begränsad grupp och sedan, efter att ha förenats med det universella medvetandet, arbetar han för att uppnå ett universellt mål och lämnar den begränsade gruppen. Detta högre tillstånd kallas traditionellt för *kshetra sannyasa*. Swamijis syfte med att lämna ashramet för över ett år sedan var inte bara att

besöka olika tirthas, utan han bestämde sig då för att ta kshetra sannyasa.

När Swamiji började arbetet med att sprida yoga, var han enligt Swami Sivanandas instruktioner tvungen att göra uppehåll i sin paramahamsa-sadhana under en tid, för att göra yoga tillgängligt för alla. Den första instruktionen Swamiji fick av Swami Sivananda var att tjäna. När du är fri från att tjäna, det vill säga, när alla inre samskaras är brända, först då börjar din sadhana.

Jag hade möjligheten att få bo med Swamiji i Trayambakeshwar från 5-11 augusti. Han bodde i ett litet rum, 2.5 meter gånger 3 meter, som han städade själv. Han bredde ut en matta på golvet som han sov på. Han åt bara mungbönsgroddar till lunch och brahma khichari till middag som han förberedde själv. Det fanns inget rinnande vatten eller el. Han träffade inte en människa. Han var helt absorberad i sadhana och praktiserade fullständig tystnad hela dagen.

Swamiji sa att en tid måste komma i våra liv då hågkomsten av namnet (Guds namn i form av mantra övers.anm.) fortsätter med total medvetenhet. Det är inte som i ajapa japa då det sker en omedveten upprepning av mantrat. Denna japa bör vara kontinuerlig med total medvetenhet. Swamiji berättade för mig att det enda syftet med hans sadhana var obrutet upprepande av namnet. Om han kan vara medveten om mantrat även i ett skingrat sinnestillstånd, kommer varseblivandet av anahad nada att uppstå.

Under denna period när guruns medvetande är riktat mot den universella eller kosmiska dimensionen, vill disciplarna ändå fortfarande möta honom på deras medvetandenivå. Det gör att hans sadhana störs. Därför berättade Swamiji inte för någon var han var eller vad han gjorde. Swamiji fortsatte sin sadhana och sitt enkla liv, inte under ett eller två år, utan under lång tid. Det tillstånd han strävade efter att uppnå var en total sammansmältning med atman utan att lämna den

fysiska kroppen. För att kunna nå det behövde han vår hjälp.

"Disciplar bör inte tänka känslomässigt på hur Swamiji lagar sin mat och städar sitt rum själv. Istället bör de fundera över hur de kan hjälpa honom att nå sitt mål. Som disciplar måste vi följa hans instruktioner ord för ord. Han har gett oss många instruktioner, men vi följer bara de som tilltalar oss och glömmer de andra och hävdar att vi kommer att göra det när någon inre inspiration dyker upp. Det är hyckleri. Om så är fallet, är det meningslöst att vara en discipel. Om vi följer guruns instruktioner på det sättet så beror det på vår okunnighet. Om vi vandrar okunskapens väg och tror att vi gör det som är rätt, så finns det ingen lösning. En sådan person kommer för alltid att förbli outvecklad i livet. Du måste själv bestämma dig för vilken väg du ska välja."

Den kungliga pilgrimen: 4

(*med Swami Satyanandas ord, övers. anm.*)

Mathura, Vrindavan, Gokul and Barsana, 1–11 januari 1989

1989 började med en pilgrimsfärd till Mathura Mandal eller Vraj där Lord Krishna manifesterade sig som en avatar i Dwapara Yuga och där han spelade upp hela Vraj lila. Herren själv har sagt i Varaha Purana att det inte finns någon annan plats i alla de tre världarna som är honom kärare än Vraj eller Mathura:

Na vidyate cha paataale naantarikshe na maanushe
Samatvam mathurayaa hi priyam mama vasundhare.

(150:8)

Mathureti cha vikhyaatamasti kshetram param mama
Suramyaa cha sushastaa cha janmabhoomih priyaa mama

(150:11)

Det kristallblå vattnet i Yamunaji från Yamunotri flödar fritt genom denna stad. När jag satt på dess strand tog jag

mig djupt in i de nostalgiska minnena av Krishnas lekfulla lila med Radha, som har beskrivits av kända poeter om och om igen.

Allt i Vraj ljöd av de lycksaliga minnena av Krishna-medvetande, oavsett om det var darshan av Gokul, Krishnas första hem där han fick namnet 'Makhan Chor', eller Vrindavan där han besegrade Kaliya och uppförde sin rasa lila med gopis, och förvärvade namnet 'Rasiya', eller en parikrama av Govardhana Parvat där han skyddade sitt folk från Indras vrede genom att lyfta berget på sitt finger, och på så sätt skaffade sig namnet 'Giridhara', eller en promenad genom Barsana där hans favorit gopi, Radha, bodde.

Jag tillbringade tolv dagar i Krishnas land i Swami Akhandanandajis ashram, och under den tiden blev hela *Bhagavata* katha levande med sina färgstarka berättelser om en legend som för alltid kommer att inspirera mig. Det var också här som jag hade darshan av det stora helgonet, Devraha Baba.

Kumbha Mela: Prayag, Allahabad,
12–14 januari & 2–7 februari

Prayag, sammanflödet av Ganga, Yamuna och Saraswati, symbolerna för ida, pingala och sushumna, har för alltid hyllats som tirtharaj, kungen av tirthas. *Padma Purana* säger:

Grahanaam cha yathaa sooryo nakshtranaam yathaa shashee
Teerthanaamuttamam teertham prayaagaakhyamanuttamam.

(Uttara Khanda, 24:4)

'Precis som solen är den högsta bland planeterna och månen är den högsta bland stjärnorna, är Prayag den högsta tirtha.' Poorna Kumbha Mela hålls vid Prayag vart tolfte år när de planetariska positionerna för Brihaspati eller Jupiter i Vrish Rashi (Oxen) och Surya eller solen i Makar Rashi (Stenbocken) påverkas. Det här året var särskilt gynnsamt eftersom Somavati Amavasya ägde rum efter etthundrasjuttiotvå år.

Jag deltog i två *snaan parvas* eller badfestivaler, Makar Sankranti den 14 januari och Somavati Amavasya den 6 februari. Sangams laddade vatten elektrifierade hela min kropp och jag kunde erfara sanningen i talesättet att ett bad här ger en man pånyttfödelse i det här livet.

Jag hade kallat dit Swami Niranjan för att vara med mig under detta betydelsefulla tillfälle och för att få darshan av Ganga, Yamuna och Saraswati Devi. Under resten av dagarna trängdes vi med miljontals hängivna som hade kommit dit precis som jag. Att vara mitt ibland dem var i sig en gripande upplevelse. Massor av människor från alla kulturer, raser och trosbekännelser, med bara en tanke i huvudet, att bada i Prayag, gav mig den unika visionen att bevittna tilltro i handling. Jag kunde lätt föreställa mig idén om 'Tilltron' som en dynamisk princip som har varit känd för att kunna flytta berg.

Jag hade också många sadhus och helgons darshan som alla hade samlats där, inklusive Mahant Godavari från Juna Akhara, Devraha Baba, Jagadguru Shankaracharya och många andra tapasvis och tyagis. I dagar efteråt, och till och med nu, när jag blundar kan jag återskapa synen av folkmassorna som myllrade på Ganges sandiga bädd och alla devas, gandharvas och apsaras som hade samlats i himlen för att bevittna detta stora skådespel.

Datia, 15 januari–8 februari

Jag tog ett par dagar ledigt mellan de två snaan parvas vid Kumbha för att besöka Pitambari Peeth vid Datia för anushthana av Tripura Sundari, vid hennes helgedom. De swamis som följde med mig reciterade *Saundarya Lahari* för min anushthanas framgång.

Katni, 8–10 februari

Efter mitt andra bad vid Kumbha Mela, då jag tog en sankalpa att kasta av mig guruns mantel och ta på mig en parivrajakas kläder, reste jag till Katni på inbjudan av Sri Agrawal för att inviga hans yogaskola. Även om jag helt

har övergett att predika, undervisa och initiera disciplar, accepterade jag uppdraget eftersom jag redan tidigare hade förbundit mig.

Dwarka, 18–20 februari
Landet dit Lord Krishna migrerade från Mathura med hela Vrishni-klanen för att upprätta sitt kungarike och förverkliga ännu ett avsnitt av sin lila som gav honom titeln "Ranchornathji", eller en som flydde från slagfältet.

Bilderna av Bal Gopal och Kanhaiya ersätts av bilderna av Dwarkanath, eller kungen av Dwarka. När jag satt på stranden av floden Gomati återupplevde jag eran när staden Dwarka, som nu är under vatten, blomstrade som ett Herrens rike. Under tonerna av folksånger hade jag darshan av Chaturbhuj-bilden av 'Ranchor-nathji' glamoröst dekorerad med etthundraåtta olika typer av bhoga, ännu en aspekt av det gudomliga.

Min vistelse i Dwarka var tre timmar lång, från 19.15 till 22.45. Templets dörrar var stängda under denna tid för att inte störa Herren, och när jag satt på mitt hotellrum förlorade jag mig i *naam smarana* (hågkomst av Namnet) och en djup inre vision av Vishnu som vilar på en förmörkad måne.

Somnath, 21–23 februari
Somnath, en av Dwadash jyotirlingas, vars historia har bleknat till legend, sägs ursprungligen ha byggts i guld av Somraj, månguden själv. Idag, trots de upprepade räderna, härjningarna och förstörelsen som templet har utstått, lyser en jyotirlinga i sten majestätiskt på tempelområdet. Jag tillbringade mina dagar vid havet i reflektion och chintan.

Shirdi, 12–14 mars
Sai Babas samadhi var den första tirtha som jag besökte i Maharashtra. Sai Baba har utropats som en avatar och

det sägs att inte bara templet utan hela staden Shirdi resonerar med det stora helgonets andliga vibrationer.

När jag satt vid Babas evigt upplysta dhuni kände jag ett starkt andligt energifält som bara kunde ha skapats av en mahapurushas tapasya och vairagya. Den tidiga morgon-arati som jag deltog i var fylld av shraddha och kärlek från de tusentals hängivna som hade samlats där.

Mahabaleshwar, 5–8 april

Vackert inrymt i ett tempel och gjord av en svart platt sten, sägs Mahabaleshwars jyotirlinga också vara källan till de fem floderna: Savitri, Krishna, Venya, Koyan och Gayatri. Som ett resultat sköljs denna jyotirlinga, som bär märket av en Rudraksha, ständigt av dessa floders heliga vatten.

Det sägs att Brahma, Mahesh och Vishnu är evigt närvarande här och den nakna skönheten i dalarna, de skuggiga och täta skogarna, bäckarna, tyder på att det är sant. Jag tillbringade många timmar med att ströva i skogarna som är vackra men hotfulla, och få vågar sig dit. Jag såg platsen där Brahma höll ett yajna och en dag råkade jag på ett övergivet Shiva-tempel med utsikt över den vackra Krishna-dalen.

Nasik, Trayambakeshwar, 12–14 april

Min nästa tirtha var till de heliga städerna Nasik och Trayambakeshwar där Godavari, en av Indiens sju heliga floder, har sitt ursprung. Det var här i Panchavati som Sri Rama tillbringade elva år i exil och det var också här som Sita fördes bort av Ravana.

Efter *archana*, dyrkan, vid Kushravat, källan till Godavari, hade jag darshan av Lord Trayambakeshwars jyotirlinga, som är unik då tre lingor kommer upp ur en enda sten. Här genomförde jag en speciell pooja med reciterandet av *Rudrashtakam*. Lite senare gjorde jag parikrama av detta *mandir,* tempel, och hade darshan av många mahatmas som bodde där.

Bhimashankar, 5–6 maj
En pilgrimsfärd till Bhimashankar var som en resa tillbaka till naturen. De frodiga gröna skogarna i Bhimashankar, oförstörda och obefläckade av den moderna civilisationen, utstrålade frid och harmoni. Omgiven av kullar där det sägs att *rakshasi,* demon, Dakini bor finns Bhimashankars jyotirlinga. Templet i sig är väldigt gammalt, och till skillnad från andra tirthas där man måste gå upp för att dyrka gudomen, måste den hängivne här gå nerför en trappa innan han får darshan av jyotirlinga.

Även om den här platsen är mindre känd bland jyotirlingas, gör den lugna miljön och de andliga vibrationerna den till en viktig tirtha. Shiva är känd för att ha vilat här efter att ha dödat demonen Tripurasura.

Ghushmeshwar, 7–9 maj
Jyotirlingan vid Ghushmeshwar är uppkallad efter en bhakta som heter Ghushma och den var en benådad gudagåva hon fick av Shiva för sin orubbliga hängivenhet. Den är också känd som Shivalaya, eftersom Shiva lovade henne att han skulle vara för evigt närvarande här. Nära det här templet ligger de berömda Ellora-grottorna som jag också besökte efter många år. De vackra skulpturerna uthuggna ur gigantiska berg, som sprider sig över en yta av 1.6 kilometer, är en fantastisk och rogivande syn.

Nathdwara, 15–17 maj
Nathdwara, Vallabh Sampradayas högkvarter, känt för de riter och ritualer som antagits av Pushti Margis, ger en känslan av att faktiskt vara i Lord Krishnas närvaro. Den rika folkloren som berättar legenden om Lord Krishna reciteras dagligen på gårdplanen som hyser gudomen, medan hängivna poojaris tar hand om alla Gudomens behov, som att bada, klä honom, ge honom mat och till och med fläkta honom medan han vilar på sin sidensäng. Hängivna får till och med darshan av Lord Krishnas dekorativa huvudbonader, smycken och dräkter mitt i ett

stänk av svalt vatten med doft av *khas*, vallmo, och ros. En underbar upplevelse för en bhakta.

Enligt legenden fördes den svarta stenbilden av Sri Nathji hit från Mathura 1669 och när ett försök senare gjordes att flytta bilden sjönk vagnen som bar gudomen ner i marken upp till hjulaxlarna, vilket visar att bilden föredrog att stanna där den var.

Kankroli, 15–17 maj

Lite längre ner från Nathdwara finns ett annat viktigt säte för Pushti Margi-sekten som rymmer en bild av Dwarkadheesh. Det är ett enkelt tempel med samma utarbetade ceremonier som Nathdwara. Här såg jag för första gången en målning som berättar om en incident när Sri Krishna fick bhang som prasad av Lord Shiva. Konstigt nog var Charanamrit som gavs till mig här thandai med bhang. Jag satt i tempelområdet i många timmar omsluten av Krishnabhajans sjungna på den lokala dialekten.

Eklingi, 15–17 maj

Eklingi-templet är utspritt över ett stort område och innehåller bilder av nästan varje gudom. Den huvudsakliga gudomen i garbha griha är en fyrsidig bild av Shiva som kommer ut ur en shivalingam i svart marmor. Varje dag blir Gudomen utsökt dekorerad under reciterandet av mantras som en del av ritualen. För att komma in i garbha griha fick jag en särskild mantel av en poojari och jag fick personlig darshan av Eklingi Maharaj.

Pushkar, 18–20 maj

Precis som Prayag är känd som kungen av tirthas, är Pushkar känd som guru för alla tirthas. Ingen pilgrimsfärd är komplett utan ett besök här. Dess huvudsakliga betydelse ligger i det faktum att det är det enda Brahma-templet i Indien. Det sägs att Rishi Agastya hade sitt ashram här. Efter ett dopp i Pushkar-sjön och

ett bad vid Agastyakund, fick jag darshan av Brahmaji och genomförde en speciell pooja vid det vackra templet.

Mount Abu, maj 1989
I det konstnärliga och majestätiska Jain-templet i Dilwara mediterade jag framför den stora mörka statyn av Lord Mahavir. Här blev jag inspirerad att fortsätta på vägen till självinsikt, fylld av försakelse, *tyaga bhava*.

Här fick jag också darshan av grottan och platsen där Lord Dattatreya levde i enkelhet och försakelse, och som nu står under beskydd av Niranjani Akhara. Jag hade varit här under mina tidigare vandringar för många, många år sedan. Jag känner att min framtid styrs av Lord Dattatreya.

Ajmer, maj 1989
Efter min tid i Pushkar gick jag till Dargah av Khwaja Moinuddin Chisti och erbjöd en chadar. Tusentals kommer till den här platsen för att be och glömmer sin kast och religion. I atmosfären, fylld av hängivenhet och tro, utförde jag japa och dhyana.

Gangotri och Badrinath, 30 maj–20 juni
Den här delen av min tirtha avslutades med ett besök i Rishikesh, min gurus ashram, Gangotri och Badrinath. Jag hade ringt Swami Niranjan för att be honom följa med mig på den här resan. Jag träffade många helgon och mahatmas och badade i Ganges iskalla vatten vid Gangotri och i det rykande heta vattnet från Tapt Kund vid Badrinath. I Badrinath fick jag också darshan av Saraswati Udgam vid Manas där hon kommer ut med full kraft ur berget – en syn att skåda!

Chaturmas: 14 juli–14 september
Nu börjar min chaturmas och jag har blivit inbjuden av en stor mahatma av Juna Akhara, Mahant Shivgiri, att bo i Neel Parbat, Trayambakeshwar. Neel Parbat är

omgiven av en lummig bergskedja. Flera av bergen är naturligt formade som shivalingams. Neel Parbat i sig är en *jagrat*- och siddha-plats, och jag har valt en liten goshala att stanna i de kommande två månaderna. Det är ett litet rum, 2.5 x 2.5 meter, och här kommer jag att förbli i *ajnatvas* (ensamhet) och fortsätta nästa del av min sadhana av naam smarana och hågkomst av Herren i ensamhet.

Den kungliga pilgrimen: 5

(*med Swami Satyanandas ord, övers. anm.*)

Trayambakeshwar, 14 juli 1989

Efter tjugosex år är jag i Trayambakeshwar, Lord Shivas jyotirlinga. Det var här år 1963 som det kapitel i mitt liv som ledde mig till Munger och till att sprida yoga först uppenbarades för mig. Det var också här som jag tog en sankalpa eller lovade att återvända, för att söka ytterligare upplysning och avsäga mig allt jag har uppnått eller åstadkommit för yogas spridning.

I morse gick jag för darshan av lord Mrityunjaya och sökte hans tillåtelse att tillbringa två månaders Chaturmas här. En märklig slump för mig tillbaka till samma plats efter så många år. Hans helighet Mahant Shivgiriji Maharaj, chefen för Juna Akhara i Trayambakeshwar, bjöd in mig att bo i Neel Parbat, samma plats som jag hade bott på för tjugosex år sedan. Jag har valt att bo i en goshala vid foten av Neel Parbat, ett litet rum på 2.5 gånger 2.5 meter, som står för allt uråldrigt i struktur, renhet och enkelhet.

Jag är ensam. Vad ska jag göra här? Runt omkring mig reser sig Brahmagiris kullar som Godavari springer från och flödar vidare till havet i öster. Medan jag mediterar under gular-trädet utanför min kutir och inväntar Hans nästa kommando, blir jag inspirerad och berusad av den underbara skönheten i dessa shivalingam-formade berg på alla sidor.

Trayambakeshwar, 18 juli
Guru Poornima vrat börjar idag. Vid midnatt badade jag i ljus när det kom en cyklonstorm och kommandot var tydligt: ”Fullkomna den obrutna medvetenheten om ditt guru-mantra med varje andetag och varje hjärtslag. Det är din mission nu.”

Så, här börjar nästa kapitel i mitt liv. Och precis som jag gav mig helt och hållet till fullbordandet av Hans tidigare befallning, kommer jag också att kasta mig fullt ut i allt som krävs av mig för att fullända min nya mission. Det förflutna är dött och borta. Människa som jag är, reser jag kanske tillbaka till det förflutna och omständigheterna kanske tvingar mig att acceptera umgänge med dem som jag har interagerat med tidigare. Det också är Hans vilja. Men min personliga strävan kommer att vara att bryta mig loss från det förflutna och uppfylla den mission som Lord Mrityunjaya har gett mig.

Trayambakeshwar, 8 september
En fråga som har förföljt mig då och då har idag besvarats. Var ska jag fullborda min nästa mission? Många platser har erbjudits mig – en vacker grotta vid Gangotri vid Ganges strand, en kutir vid Kedarnath och många andra, men jag hade väntat med beslutet tills riktningen var klar för mig. Jag vaknade vid midnatt som vanligt. Himlen var tyst, Ashtamis genomskinliga strålar lyste genom de små fönstren i min kutir, och jag upptäckte att jag återigen omslöts av ett konstigt ljus. Kommandot var tydligt. “Far till min gravplats, *shmashan bhoomi*.”

Samma morgon när jag kokade mitt te kom Swami Satyasangananda hela vägen från Munger och den första instruktionen jag gav henne var att hitta platsen åt mig. Jag gav henne en glimt av vad jag hade sett och beskrev dess miljö och omgivande terräng. Hon åkte knappt tre timmar efter att hon hade kommit, på jakt efter platsen jag beskrivit.

Trayambakeshwar, 12 september
Den här dagen för fyrtiotre år sedan lämnade jag allt som tillhörde min poorvashram, namnet, kasten, gotran och många fler saker, inklusive jacka och byxor, för att ta på mig geru-kläderna. Det var denna dag, i Rishikesh vid stranden av Ganges, som min guru Swami Sivanandaji gav mig paramahamsa-diksha av Dashnami sannyasa-orden.

En swami anlände mitt på eftermiddagen från Munger för att informera mig om att knappt två dagar efter hennes avresa hade Swami Satsangi hittat den exakta miljön i Lord Shivas shmashan bhoomi för min fortsatta mission. Den kvällen utförde jag Poornahuti för att uppfylla mina böner och uppenbarelsen av en gudomlig plats och en tydlig väg, precis som BSY och Ganga Darshan hade uppenbarats för mig för tjugofem år sedan på samma plats av samma lord Mrityunjaya.

Jag vill nu göra det klart för alla er som känt mig i det förflutna att jag är död och kommer att fortsätta att leva i min ishta devatas shmashan bhoomi tills han har något annat kommando för mig. Innan jag bosätter mig där kommer jag att besöka Kamakhya och dyrka henne i hennes fysiska form, vilket jag hade lovat på Vijaya Dashami förra året.

Hamsan, svanen, har flugit iväg
svävande med utspridda vingar
över den oändliga himlen.
Den söker efter sin slutliga boning
sedan många yugas.
Kunskap har den fått i överflöd
från världens jnanis,
välvilja och välsignelser från det gudomliga också.
Än idag flaxar den sina vingar
rastlöst och sökande.
Ser ner på sitt eget skapande
av de tre världarna.

Etsad över horisonten,
ja, den flyger högt
och flyger oavbrutet i sökande,
bevittnar världen nedanför som lila
ensam, helt ensam, på den oändliga himlen
flyger min själ för att förenas med sin älskade.

30 september, 1989 (Navaratri)

Om Namo Naraayanaaya
O lord Mrityunjaya!

Jag har dyrkat dig
som Kaala Bhairava med en tattwa, element,
som Kaamakshi med fem tattwas,
som Vishnu med blommor, frukt, vatten och mjölk.

I många former, på många sätt
och på många ställen
har jag dyrkat vilken form som helst
du har visat för mig som din avbild.

Och nu, på din begravningsplats
kommer jag att dyrka dig med varje andetag.

Det lovar jag.

Darshan till disciplar

I januari 1990, kallade Sri Swamiji till sig de swamis som bodde på Ganga Darshan. För de flesta av oss var detta det första mötet sedan Guru Poornima 1988. För de som litade på Swami Niranjans råd hade budskapet helt enkelt varit att för den sanna discipeln var kontakten kosmisk, inre och helt oberoende av fysiska omständigheter; och att vi borde respektera Sri Swamijis önskan att vara ensam.

I enlighet med försakelsen av även en så personlig sak som längtan efter att se eller tala med sin guru, hade BSY:s arbete fortsatt. Det var således en fantastisk upplevelse att kliva av en buss som vi trodde åkte någon annanstans och att

få se vår guru sitta i ett tält och vänta på oss, och att veta att han hade kallat på oss. Hans ögon och kropp glödde, hans hår och skägg var långt, han hade försakat sin geru dhoti och bar bara en *langoti*, höftskynke, han flyttade pärlorna på ett litet kristall- och koral-mala med ena handen.

Han höjde sin hand, sa 'Om Namo Narayanaya' och instruerade oss att använda det mantrat. På grund av omständigheterna kring mötet hade alla sina egna intryck från satsangen. Han talade på hindi och engelska, och minnena varierar, men detta är ett försök att dela hans budskap:

Jag har kallat er alla för att säga till er att inte komma igen om jag inte kallar på er. Det här är Paramahamsa Akhara; det är inte ett ashram. Akhara är bara för sadhana och ingen karma, ingen lagad mat, bara bhiksha. Akhara är en tradition. Precis som Niranjani eller Nirvani akhara är detta Paramahamsa Akhara och Swami Sivananda är devatan.

Nu är denna Akhara under uppbyggnad. Efter att ha avslutat arbetet kommer ingen att bo här förutom jag och min svarta hund. Hunden är Bhairavas fordon. Akhara-byggnaden är endast för naga sannyasins. De kan bara stanna här i tre dagar; de kommer att laga mat själva. Vi bygger något där borta. Min discipel, Swami Atmananda, ger upp allt, allt det hon har åstadkommit och kommer att vara här med mig.

Jag kommer att bo här och ha två flaggor, en svart och en geru. När den svarta flaggan är hissad kan ingen komma in. Det kan vara under en, två eller tre dagar. Det betyder att ingen bör komma. När geruflaggan hissas betyder det att kusten är klari, vi kan mötas. Snart kommer jag att tända *dhunin,* den eviga elden, på den här platsen och just den dagen kommer jag också att avsäga mig mitt sista klädesplagg.

När ögonblicket för min död infinner sig, kommer jag inte dö omgiven av läkare, hängivna och transfusioner;

jag kommer att gå medvetet, rakt igenom *brahmarandhra*, toppen av huvudet. Jag kommer att dö i samadhi, och om jag föds på nytt kommer det att vara i en familj av yogis. Kom inte hit med frågor; du kan vara stolt över mig. När du är klar med ditt arbete och dina önskningar och ditt namn och berömmelse kan du komma hit, inte innan, förstår du? Till och med önskan om samadhi måste komma inifrån, som den gjorde med mig.

Det är nödvändigt att transcendera alla önskningar, även för moksha. Sannyasins är ensamma individer. De ska inte ha några känslomässiga bindningar till varandra eller till något. De ska kunna stå ensamma, oberoende.

Jag kan bara säga att Gud har hjälpt mig. Ingenting är min önskan, det är Hans. Gud har varit mycket god mot mig. Han har gett mig så mycket hjälp. Han har gett mig allt. Jag har inte behövt gå igenom kriser som andra. Nej, han gav mig helt enkelt den bästa discipeln – Swami Niranjan. Han fattar sina egna beslut. Han behöver inte fråga. Vad som än händer nu kommer att bero på att Han vill det.

Folk har sina samskaras för sannyasa, för tv, för god mat, etc. De kan inte komma hit, förstår du? De kan åka till ashramet och bli av med sina samskaras där – det är bara samskaras. Swami Niranjan har en plats för dem. Han sköter ett vackert femstjärnigt ashram – men det här är ett oändlig-stjärnigt ashram, oändliga stjärnor.

Sluta tänka på mig. Jag vill inte ha din telepati eller din klärvoajans eller vibrationer. Jag vill inte ha några tankar. Du måste glömma mig. Jag är inte tillgänglig för vägledning. Tänk att jag är död. Inga känslomässiga bindningar – helt klart. Om Namo Narayanaya.

Baidyanath Dham – förr och nu

Lord Trayambakeshwar, jyotirlingan nära Nasik, är Sri Swamijis ishta devata. Den 8 september 1989, på Sri Swami Sivananda Saraswatis födelsedag, medan han utförde chaturmas vrat i en liten ladugård nära templet, fick Sri

Swamiji ett mandat från sin ishta devata, där hans sadhana och platsen där han måste utföra den, uppenbarades tydligt för honom.

Först blev vi förvånade när han talade om Deoghar. När allt kommer omkring fanns det så många andligt imponerande platser som han hade erbjudits under sin tirtha yatra som främjade sadhana. Varför inte den vackra grottan vid Ganges strand i Gangotri, eller den avskilda sten-*gumphan*, grottan, vid berget Abu, där det sägs att Lord Dattatreya själv utförde tapasya, eller till och med kutiyan i Kedarnath?

Efter ett år då vi hade sett en paramahamsa utvecklas, var det lätt att förstå varför denna plats valdes åt honom. Deoghar var idealiskt på många sätt för Sri Swamiji. Klimatmässigt är det mycket lämpligt för sadhana. Den outhärdliga sommaren som är så bekant för Bihar existerar inte här. Även på den varmaste dagen är vinden sval, medan oktober månad, som är rykande het på andra håll, har en behaglig svalka i luften.

Deoghar var en gång en stor skog. Dess enda invånare var en stamras känd som Santhals, och hela distriktet kallades Santhal Parganas. 1983 förklarades det som ett självständigt distrikt. Marken är böljande och omgiven av kullar. Gradvis började santhalerna röja djungeln för odling av grödor, och senare kom bengalerna i stora antal för att bosätta sig här och de förvärvade mark från santhalerna för en spottstyver. Det sägs att under andra världskriget kom även Marwaris hit från Calcutta och byggde stora herrgårdar för att hålla sina juveler och pengar säkra i underjordiska valv. Dessa hus finns fortfarande kvar även om de är i förfallet skick.

Historiskt sett finns Deoghar, som också är känd som Baidyanath Dham, omnämnt i *Shiva Purana* som går tillbaka till Treta yuga, lord Ramas och Ravanas era. Nyare historia daterar dess utveckling till för tvåhundra år sedan när britterna först kom hit. Det finns flera städer uppkallade efter de brittiska guvernörerna som hade delegerats hit, och deras aristokratiska villor finns fortfarande kvar. Britterna gillade den här platsen. Här kunde de få lite andrum från den

fruktansvärda hettan i Bihar, och dessutom fanns det stora möjligheter för dem att ägna sig åt jakt. Det sägs att tigrar, leoparder, elefanter och vildsvin strövade fritt i Deoghars täta djungler.

Geografiskt ligger Deoghar i sydöstra delen av Bihar (nu Jharkhand). Även om det bara är hundrafyrtio kilometer från Munger är det en hel värld som skiljer de två platserna. Dess folk är mildare och uppsloppen och sammandrabbningarna som Munger har blivit så känd för är helt frånvarande här. Befolkningen består huvudsakligen av pandas (präster), santhaler och bengaler. Prästerna fördes hit från Mithila av den kungliga familjen i Giddaur (Bihar) för att genomföra poojan för Lord Shiva.

Den centrala figuren som allt kretsar kring är naturligtvis Baba Baidyanath, Shivas jyotirlinga. Uthuggen ur en enda sten drar dess storhet och kraft flera tusen människor till Deoghar för tillbedjan. Templet är öppet för alla, oavsett vilken kast, trosbekännelse eller religion de tillhör. Utlänningar hindras inte från att komma in, som det är i vissa andra tirthas.

Ett märkligt faktum här är att till skillnad från andra jyotirlingas är den svarta stenplattan som bildar jyotirlinga något nedtryckt och själva lingan saknas. Den nyare historien förtäljer att på grund av att hängivna gnuggat stenen under tillbedjan har lingan blivit konkav, men den gamla historien är att när Ravana inte kunde lyfta lingan från marken, slog han näven i den i ilska och frustration, vilket orsakade en fördjupning i stenen.

Det har varit en del kontroverser om huruvida Baba Baidyanath från Deoghar är en av de tolv jyotirlingas som nämns i Purana-texterna. Vissa hävdar att lingan vid Baidyanath i Parli, Gujarat, är den egentliga. Naturligtvis har det inte gjorts någon forskning i denna fråga. Emellertid beskriver *Shiva Purana* i sin skildring av de tolv jyotirlingas den som *Baidyanatham chitabhoomau*: med andra ord, Baidyanath är Lord Shivas kremeringsplats eller *shmashan bhoomi*.

Det är ingen slump att Deoghar också är känd som lord Shivas shmashan bhoomi. Legenden säger att han dansade sin kosmiska dans här, vilket gav honom namnet Nataraja. Man tror att även nu kommer aska ut från marken som omger denna mandir, och till och med ben hittas. Sri Swamiji själv, utförde under sin tirth yatra av de tolv jyotirlingas tillbedjan här. Ett besök i templet är tillräckligt för att övertyga vem som helst om att detta lord Shivas säte är ett kraftpaket av energi. Narada Muni beskriver i sin skildring av Baidyanath Dham för Hanuman det som det enda stället där lord Shiva ger välsignelser till varje person, vare sig denne är förtjänt eller oförtjänt av det, syndare eller helgon.

Detta framgår också av det faktum att tusentals och hundratusentals hängivna trängs här under hela året. Dessa hängivna inkluderar kungar, kejsare, tjänstemän, rika såväl som utblottade. Även religiösa helgon och sadhus kommer hit i stora antal. En gång utgjorde det basen för ett stort antal siddhas, nagas, tantriker och aghoras som utövade sadhana här. Nuförtiden har deras närvaro minskat kraftigt, kanske på grund av att dessa sekter har urartat en hel del. Det är en stark tro här att en falsk sadhu, eller en som utövar sadhana med fel motiv, av en eller annan anledning kommer att drivas ut av Baba Baidyanaths kraft. Tron på hans allestädes närvaro är så stark bland människor och allestädes närvarande är Han! Även i det dagliga livet, när du slentrianmässigt går på gatorna, kan du inte ignorera strålarna av gudomlighet som sänds ut från tempelområdet.

Det finns en intressant, om än lite rolig, historia om ursprunget till Baba Baidyanath. Ravana, den berömda rakshasa-kungen i *Ramayana*, som också råkade vara en stor lärd och duktig yogi, får äran för att ha skapat platsen. Historien är att Ravana återvände till Lanka från Mount Kailash där han hade fått en välsignelse från Shiva efter att ha utfört stram tapasya under en lång period. Den välsignelse han fick var en jyotirlinga som han tog tillbaka för att installera på Lanka så att lord Shiva, hans ishta devata, skulle vara evigt närvarande där. Men lord Shiva gav ett villkor

till Ravana innan han gav honom lingan. Han instruerade honom att denna linga aldrig skulle sättas ner på marken på väg till Lanka, för i så fall skulle det vara omöjligt att lyfta den igen. Ravana gick med på detta och gav sig av på sin resa.

Nu blev alla devas, inklusive Lord Vishnu, oroliga för att Ravana med lord Shivas jyotirlinga skaffat sig alltför stor makt i Lanka. De slog sig därför ihop för att förhindra honom på ett eller annat sätt. Varuna gick in i hans kropp, varför Ravana kände ett extremt behov av att kissa. Så han stannade, och när han såg en ung brahmin stå i närheten, gav han pojken lingan att hålla i och instruerade honom att inte lägga ner den förrän han kom tillbaka. Ravana tog lång tid på sig och pojken, som de säger var lord Vishnu själv, lade ner lingan varpå den sjönk ner i marken. När han återvände upptäckte Ravana till sin bestörtning att hur mycket han än försökte lyfta stenen, så rörde den sig inte en centimeter. Så den blev kvar där, och platsen där allt hände var Deoghar. Det är därför platsen också är känd som Ravaneshwar Baidyanath. Platsen där Ravana kom ner till jorden identifieras som nuvarande Harlajori Mandir; platsen där lingan deponerades är nu Deoghar, och själva lingan är känd som Baidyanath.

Namnet *Deoghar*, som bokstavligen betyder 'gudarnas hem', är ett modernt namn. I sanskritverk finner vi i dess ställe Hridayapeeth, Ravanavana, Ketaki-vana, Haritaki-vana och Vaidyanatha. Baidyanaths helighet nämns i flera autentiska verk om pilgrimsfärder från 1100- till 1300-talet e.Kr. Autentiska delar av Purana-texterna hänvisar också till det, och eftersom de otvivelaktigt dateras till före 1000-talet, måste Baidyanath ha uppnått betydande ryktbarhet även på sin tid.

När det kommer till mer modern tid, finns det en intressant redogörelse för pilgrimsfärden till Baidyanath i *Khulasatu-e-tawarikh*, skriven mellan 1695 och 1699 e.Kr. Den lyder:

> I distriktet Monghyr vid foten av kullen finns en plats som heter Jharkhand of Baijanath (Baidyanath) som är helig

för Mahadeva. Här förbryllar en mirakulös manifestation de som bara ser utsidan av saker och ting. Det vill säga, i det här templet finns ett peepal-träd, som ingen vet ursprunget till. Om någon av templets tjänare är i behov av pengar till sina utgifter, avstår han från mat och dryck, sätter sig under trädet och ber till Mahadeva om sin önskans uppfyllande. Efter två eller tre dagar lägger trädet fram ett löv täckt med streck i hindi-tecken skrivna med en osynlig penna och som innehåller en order till en viss invånare i någon del av världen om betalning av en viss summa till den person som hade bett om det. Även om hans bostad är mer än 250 mil från Baidyanath, är namnen på den mannen och hans barn, fru, far och farfar, hans kvarter, land, hem och andra korrekta detaljer om honom kända från skriften på bladet. Överstepräst en skriver om det snyggt på ett separat papper och ger det till tjänstemannen i templet. Detta kallas hundi (utkast) av Baijanath. Efter att ha tagit utkastet, går den sökande till den plats som anges i anvisningarna. Mannen vars namn är på utkastet betalar pengarna utan att försöka dra sig undan eller svika. En brahmin kom en gång med en hundi från Baijnath till själva författaren av den här boken och han, som visste att det var en lyckobringare, betalade pengarna och tillfredsställde brahminen. Än mer underbart än detta är en grotta på den här heliga platsen. Överstepräst en går in i grottan en gång om året på Shivavrats dag, och efter att ha tagit upp lite jord ur den, ger han lite till var och en av templets ministrar. Genom kraften hos de verkligt mäktiga förvandlas jorden till guld i proportion till vars och ens grad av merit. (*Aurangzeb Indien 1901*, Jadunath Sarkar)

Sri Swamiji besökte Deoghar första gången 1956 under sitt parivrajaka-liv och sedan igen 1989 under sin pilgrimsfärd till siddha tirthas. Naturligtvis har han varit här flera gånger för de olika program som sponsras av Sri Anukool Chand Thakurs Satsangnagar och andra olika

organisationer som Lions Club och Rotary Club. Han beskriver Baba Baidyanath som lord Shivas civila domstol där den hängivnas bön hörs och behandlas utan dröjsmål. Han säger att det kanske är den mest kraftfulla platsen för att möta gudomlighet, om man bara har ögon att se och modet att stå emot upplevelsen.

Sri Swamiji säger också att denna *chita bhoomi* (kremeringsplats) är säte för lord Shiva som aghora. "Aghoras är en sekt av sadhus för vilka ingenting är avskyvärt. Ordet *ghora* betyder bokstavligen 'extrem' och *aghora* betyder 'inte extrem', vilket antyder att aghoris genom sin sadhana går utanför naturens yttersta gränser som bra och dålig, smutsig och ren, dag och natt. Aghoris betraktar Shiva som sin guru. De utövar sadhana på gravplatser och finner varken döda kroppar, att äta människokött, dricka människoblod eller det från något djur frånstötande eller motbjudande.

En sann aghora har transcenderat kroppen och alla andra former av materia. Den enda verklighet som finns för honom är rent medvetande. Han uppvisar ren vairagya och lidelsefrihet gentemot alla materiella ting och det här återspeglas i hans livsstil. Naturligtvis skulle en aghora för den genomsnittlige åskådaren verka fruktansvärt bisarr, men han tar ingen hänsyn till andras åsikter. Baidyanath Dham, Shivas chita bhoomi, anses vara ett mycket viktigt centrum för aghora sadhana och många aghoris anser att det är en stor bedrift att kunna fullända sin sadhana där.

Ett annat unikt men föga känt faktum om Deoghar är att förutom att vara en Shivasthan, är det också en mycket viktig siddha shaktipeeth. Vissa Purana-texter tillskriver tillkomsten av Baidyanath Dham i Deoghar till Satya yuga, eller den första tidsåldern i världen när Sati, Shivas gemål, brände sig själv vid sin fars yajna i trots mot hans respektlöshet mot hennes man. Det sägs att när lord Shiva bar sin gemål Satis kropp, så sände Lord Vishnu, som såg den okontrollerbara sorgen och vreden som kom över Shiva, sin sudarshan-chakra för att stycka hennes döda kropp. Den skars i sextiofyra bitar, och när Shiva flackade över hela universum

i vild uppgivenhet, föll olika delar av Satis kropp på olika platser, vilket blev sextiofyra viktiga platser för tillbedjan av Shakti. Hennes hjärta föll vid Baidyanath Dham och detta är känt som hridaya peeth. Det är på just den här platsen som jyotirlingan senare etablerades. Således är både Shiva och Kali evigt närvarande här. Varje dag erbjuds först arati och pooja till Devi och sedan öppnas dörrarna till Baba Baidyanath mandir.

En av de seder som har fortsatt genom tiderna trots starkt motstånd är dagligt offer av en ung get som ges till templet. Det gjordes många ansträngningar för att stoppa denna praxis, särskilt under den period då vaishnavism och buddhism var en stark kraft, men seden har överlevt. Ärendet fördes till och med inför domstol, men det avgjordes till förmån för de tilltalade, eftersom de kunde styrka sina argument genom att rikligt citera från shastras till förmån för bali pratha (levande offer). Idag betalar regeringen, som är ansvarig för underhållet av templet, kostnaden för en ung get som ska offras dagligen vid Shivas och hans gemål Shaktis fötter.

Sri Swamiji säger att förutom att vara den viktigaste platsen för aghora sadhana, kommer Baidyanath Dham eller Deoghar på andra plats efter Kamakhya för tantrisk sadhana. Tantrisk sadhana betyder inte bara pancha tattwa sadhana, som de flesta människor är benägna att tro. Faktum är att denna aspekt av tantra har blivit mycket feltolkad. Det finns en mycket känd sång för att illustrera detta. Det är en berättelse om en guru som instruerar sin discipel. Han säger att den första bhiksha som discipeln ska hämta åt honom är spannmål, men discipeln får inte gå nära en by eller stad, eller ens be någon att ge honom det. Men det ska hämtas i överflöd. Den andra bhiksha som gurun ber discipeln att hämta är kött, men han förbjuder honom att gå nära någon levande varelse. Inte heller ska han ta med någon levande eller död, utan han ska ta med en full skål. Sången fortsätter på detta sätt och i slutet säger gurun till discipeln att innebörden av hans instruktioner är mycket esoterisk och att den som kan förstå denna upplysande kuplett verkligen är den klokaste discipeln.

Därför måste man, för att förstå och tillämpa dessa sadhanas på sig själv, gå djupt in i dess esoteriska implikationer utan att stoppas av dess grova tolkningar. Precis som det finns dakshina marga och vama marga i tantra, finns det också en tredje väg känd som kaula marga, som kan sägas vara en sammanslagning av dakshina och vama margas. Kaula marga praktiserades i stor utsträckning i Mithila (Bihar) och Orissa förr i tiden, och en kaulachari betraktas som den "riktiga" tantrikern. I kaula marga ges initiering inom *kula* eller familjen. Modern initierar sonen och dottern; dottern initierar sin man och sina barn. Det är en högst esoterisk övning som bara ett fåtal nu känner till och praktiserar korrekt. I Deoghar finns det många kaula margis. Kanske tog Mithila-brahminerna med sig denna kunskap eller vidya när de fördes hit för tillbedjan av jyotirlinga. Kaula margis kan leva familjeliv samtidigt som de har en annan livsstil och medvetenhet, ägnat åt sadhana och självförverkligande.

Det kanske viktigaste inslaget i Baba Baidyanath Dham som förtjänar ett särskilt omnämnande är den årliga Kanwariya-melan som hålls i månaden Shravan (juli). Det tros vara en mycket gynnsam tid för att bada jyotirlingan med Ganges-vatten, erbjuda blommor och bel-löv och be till Shiva. Så djupt rotad är den här övertygelsen att mängder av hängivna, både rika och fattiga, går barfota från Sultanganj, hundrafyra kilometer bort, och bär Ganga jal i sina lerkrukor. Vattnet samlas upp från Sultanganj eftersom det är den plats där Ganges rinner som ligger närmast Deoghar.

De här människorna är kända som *kanwariyas* eller bärare av *kanwar*, som är lerkrukor uppträdda på båda sidor av en bambustång. Det är inte tillåtet att placera kanwar på marken vid något tillfälle under vandringen från Sultanganj till Baba Baidyanath. Det är kanske symboliskt för Ravanas misstag att sätta ner Shivas jyotirlinga på marken. Enorma arrangemang görs av de lokala myndigheterna, viloplatser byggs upp och trafikvakter placeras ut på vägen för att ge all nödvändig hjälp. Medicinsk hjälp ges också. Faktum är att hela platsen

blir levande i månaden Shravan när de saffransklädda hängivna går längs de slingrande stigarna och skanderar "Bol Bam!" hela vägen till sin destination.

Även Deoghar blir levande vid den här tiden. Hela platsen vänder sig till dessa kanwariyas som anses vara Shivas gäster. Ingen kanwariya har återvänt besviken eller desillusionerad i sin fasta tro på Baba Baidyanath. Man tror att varje persons önskan blir uppfylld. Därför måste man alltid vara försiktig när man närmar sig denna jyotirlinga, för i din okunnighet kan du fråga efter det som egentligen inte är avsett för dig.

Det finns också en speciell typ av kanwariya som kallas "Dak Bam". Han är snabbtåget till skillnad från de andra som är som snälltågen som stannar vid varje station. Han går i ett sträck, och vilar först efter att han lagt sig raklång vid lord Shivas fötter. Mästaren hittills är en flicka på arton år som genomförde den hundrafyra kilometer långa vandringen på tolv timmar och uppnådde moksha vid lord Shivas fötter.

Det finns flera andliga platser att besöka i och runt Deoghar, men en som förtjänar särskilt omnämnande är Vasukinath, tjugofem kilometer öster om Deoghar på Dumka-vägen. Om Vasukinath säger Sri Swamiji att om Baidyanath är lord Shivas civila domstol så är Vasukinath brottmålsdomstolen. Han berättar om sin discipel som hade en obotlig hudsjukdom som hade blivit så utbredd att mannen var tvungen att vistas under ett myggnät tjugofyra timmar om dygnet för att hindra flugor och insekter från att sitta på hans infekterade och ömma hud. Alla mediciner och läkare hade misslyckats. Som en sista utväg följde han Sri Swamiji till Vasukinath med ett löfte att han skulle utföra dharana där tills han fick Shivas välsignelser. Han stannade där i tre nätter och sov på golvet utanför templet. Den tredje natten i en dröm såg han namnet på medicinen som skulle bota honom, tillsammans med läkaren som skulle skriva ut det. Han återhämtade sig senare helt. Läkaren berättade också för honom att han hade tagit emot många patienter skickade av lord Vasukinath.

Så många mirakel av detta slag har inträffat i Vasukinath att det skulle vara nästan omöjligt att berätta om dem alla. Här är lord Shiva känd som Nag Nath, ormarnas kung, vilket anses vara en av de mäktigaste aspekterna personifierade i honom. Som ormarnas kung representerar han en som har tämjt det kosmiska medvetandet. Därmed är han allsmäktig, allestädes närvarande och allvetande. Dessa är de egenskaper som tillskrivs Gud. Hängivna är kända för att krypa hela sträckan från Sultanganj till Vasukinath i hyllning till Nag Nath. Om du har sett denna syn kommer du att inse vilken fantastisk tapasya det är att kunna göra det, mer så för att de inte är sadhus eller tapasvis utan vanliga människor som inte har den grundläggande utbildningen och disciplinen som krävs för att utföra tapasya. De gör det helt enkelt av shraddha och hängivenhet.

Templet i sig är spartanskt och imponerande, och den ensliga omgivningen gör det än mer dramatisk och inspirerande. Det sägs i Purana-texterna att området var bebott av rakshasas som ständigt trakasserade andra stammar i regionen. Vid ett skede blev dessa rakshasas så mäktiga att de till och med förde bort huvudstammens kung. Kungen, som var en av lord Shivas bhaktas, mindes honom med så mycket hängivenhet att lord Shiva dök upp inför honom tillsammans med Parvati och gav honom Pashupat-vapnet som gjorde honom oövervinnerlig, vilket gjorde det möjligt för honom att döda alla rakshasas.

Legenden säger att lingan av misstag upptäcktes på den här platsen av en man känd som Vasuki, som stötte till den när han letade efter örter. När han träffade stenen kom blod fram och, skräckslagen, bad Vasuki till lord Shiva att han skulle förlåta honom för sitt misstag. Shiva inte bara benådade honom, utan sa att platsen därefter inte skulle vara känd som Nag Nath utan som Vasukinath som ett erkännande av hans hängivenhet. Vasukinath är en mycket viktig plats för sadhana för tantriker. Många stora tantriska siddhas har bott där då och då.

Rikhias historia

Namnet *Rikhia* kommer från ordet *rishi* som betyder 'siare'. En gång var området en tät skog. Ingen vågade ströva eller driva omkring där. Många rishis lockades till platsen eftersom de alltid föredrog att vara ensamma och utöva sin sadhana. Således var Rikhia en plats där rishis brukade bo.

Sri Aurobindo bodde här innan han gav sig av för att utföra sin mission i Pondicherry. Sri Rabindranath Tagore valde den här platsen för sitt universitet som dock senare grundades i Bolpur och fick namnet Shantiniketan. Mahatma Gandhi hade ett ashram här som besöktes av alla stora indiska ledare för frihetsrörelsen. *Mukhian* eller chefen i Rikhia, Sri Taranath Mukherjee, nittioåtta år (1991), har bott här sedan nitton års ålder, efter att ha lämnat livets bekvämligheter i en aristokratisk familj, i jakten på sina ideal och principer. Han ger oss en levande bild av Rikhias historia under de senaste hundra åren. Det är ett konstigt sammanträffande, berättar han, att för ungefär femtio eller sextio år sedan kom en sannyasin vid namn Satyananda (vars guru också var Swami Sivananda från Ramakrishna Math) för att leva här i avskildhet. Han var en mycket duktig och dynamisk sadhu, men hade avsagt sig allt för att utöva sin sadhana på denna plats.

Sri Panch Dashnam Paramahamsa Alakh Bara

Idag är Rikhia en litet samhälle som består av många byar, inklusive Pania Pagar där Sri Swamijis sadhana-sthal ligger. Sri Swamiji sa en gång att när en sadhu väljer en plats att bo på, bör han bara tänka på en sak, och det är ett överflöd av vatten. Ett tak över huvudet är inte lika viktigt som riklig tillgång på vatten. Namnet är därför passande. *Pania Pagar* betyder "rikligt med vatten". I Pania Pagar finns Sri Swamijis sadhana-sthal, som är känd som Sri Panch Dashnam Paramahamsa Akhara. Sri Panch är Brahma, Vishnu, Mahesh, Devi och Ganesha. Dessa fem utgör *darbaren* (domstolen) i Sri Panch och är huvudpersonerna i den vediska traditionen. Det är till dem som funktionen av allt i universum tillskrivs,

dess skapelse, upprätthållande och förstörelse. De är *poorna-avatarerna* (kompletta manifestationer). De har också *amsa-avatarer* (partiella manifestationer) som är deras skapelser, men deras funktioner är begränsade. Sri Panch och deras underordnade manifestationer utgör hela skalan av gudar och gudinnor i det vediska panteonet. De betecknar olika nivåer av medvetande.

I den vediska och tantriska traditionen är det vanligt att dessa gudar representeras i symbolisk form. Således har varje gud och gudinna sin egen speciella symbol i form av mantra, yantra och mandala. För att åberopa en viss gudom räcker det med att meditera på dess symbol. Sri Panch symboliseras i Paramahamsa Akhara av en trumpetsnäcka, som representerar Vishnu, en *kalash* (jordkruka) för Brahma och en treudd eller *trishul* för Mahesh. Devi och Ganesha symboliseras av sina yantras. Dessa bildar Paramahamsa Akharas logotyp.

Ordet *dashnam* representerar sannyasa-ordern som grundades av Adiguru Shankaracharya. Den inkluderar tio sekter av sannyasins, en av dem är Saraswati som Sri Swamiji tillhör. Saraswatis är dedikerade till vidya och lärande.

Ordet *paramahamsa* representerar den vidya som förmedlades till Sri Swamiji vid tiden för initieringen i sannyasa. Sri Swamiji tillämpade denna kunskap på sig själv på ett praktiskt sätt strax efter att den förmedlats till honom av hans guru. Redan då verkade det som den mest naturliga livsstilen för honom, men hans guru Swami Sivananda hade instruerat honom att han först skulle slutföra missionen att sprida vetenskapen om yoga "... från dörr till dörr och från kust till kust", och när det var uppnått kunde han återgå till att leva som en paramahamsa.

Ordet *akhara* representerar en boning för sadhus. Det är inte ett sanskritord. Det finns ingen referens till ordet i krönikorna av Adiguru Shankaracharya eller ens lord Dattatreya, som båda var högt ansvariga till att initiera ett stort antal sannyasins och att gruppera dem i olika sekter och ordnar. Sri Swamiji säger att det kanske är en kortform

av *alakh bara*, vilket betyder "isolerat eller osynligt hus", vilket anger att sadhus till största del vistades på isolerade platser. Ordet 'akhara' används också för en plats där brottning och andra fysiska övningar lärs ut och utövas. Nagas, som är en militant grupp av sadhus, myntade kanske ordet, då krigföring är en del av deras utbildning, och platsen där de bodde och utövade denna konst var därför känd som akhara. Varje naga sadhu är skicklig i ridning, bågskytte och spjutkastning eller *bhalla*, och för att upprätthålla och skydda källan till Dharma är de till och med kända för att använda sina trishuls som ett dödligt vapen. Man tror att en nagas trishul är en gudabenådad gåva han har fått av Shiva.

Ett akhara är inte ett ashram. Ett ashram är en plats för *shram* eller arbete där en sannyasin utvecklar sin kropp, sitt sinne, sina känslor och anden till perfektion. Det är öppet för alla som har andliga ambitioner, vare sig sannyasin eller inte. Anhängare kan komma och bo där då och då för att få en högre förståelse av livet. Här undervisas yoga och andra andliga vetenskaper.

Ett akhara å andra sidan är en plats där en sannyasin som har fulländat sig själv konsoliderar det han lärt sig och ger det ett momentum för att nå större andliga höjder. För att uppnå detta föredrar han att vara i avskildhet så att det *vrat* eller löfte han avlagt inte störs. Det är av den anledningen som besökare inte är tillåtna att vistas i akhara.

Under perioden av sadhana ger en sadhu inte *upadesh* (vägledning), *darshan* (fysisk närvaro) eller ens *diksha* (initiering), och därför blir anhängare ett hinder på hans väg till sadhana. Sri Swamiji har alltid sagt att den enda svårigheten han möter i sin sadhana är den ständiga strömmen av besökare som vill ha hans darshan. Han har inga problem med kroppen, sinnet, känslorna eller själen; de är alla fast inställda på självförverkligandets väg, men de frekventa *darshanarthis* utgör ett problem, eftersom mötet med dem orsakar ett avbrott i hans sadhana. Sri Swamiji säger,

"Jag har inget mer att säga till någon och ingen ytterligare vägledning att ge. I tjugosex år eller mer har jag

levt med människorna, svarat på deras frågor och hjälpt dem på deras andliga väg. Nu drar jag tillbaka mitt ansvar. De som är mottagliga, de kommer säkert att dra nytta av det jag har berättat för dem, men de som inte är det, de måste nu hitta sin egen väg."

Vi kan inte underskatta sanningen i hans ord. För Sri Swamiji har verkligen sagt allt. Det finns inget ämne som han inte har belyst för oss, och allt detta finns tillgängligt i hans böcker. Nu är hans roll mer universell. Om vi vill nå honom bör det vara genom andens medium och inte genom kroppen och sinnet, som bara är ett ytligt förhållande. Det sanna förhållandet mellan guru och discipel är ett där själarna kommunicerar. Ändå ropar alla efter guruns fysiska darshan, utan att inse att den verkliga andliga prestationen är när discipeln kan kommunicera med gurun även om han inte är fysiskt närvarande. Detta är vad vi måste sträva efter, eftersom det är det enda bestående förhållandet med guru.

Akshara purascharana

För Sri Swamiji är sadhana ett sätt att leva som tar hela hans dag i anspråk. Det är inte begränsat till bara några timmar när han sätter sig ner för sina övningar. Varje aspekt av livet tas i beaktande och ändras eller om-orienteras för att möta kraven av hans sadhana. För de flesta av oss betyder sadhana några timmar när vi skärmar av oss från livet och dess krav, för att andligen föryngras. Det är ungefär som att synda hela veckan och sedan bikta sig för att befria sig själv från sina synder och göra sig redo för nästa veckas synder.

Men i sanning är det inte så det är. För sadhana måste man vara beslutsam, stark, modig och disciplinerad. Varje handling och varje händelse ses ur ens sadhanas perspektiv och inte som oberoende handling eller händelse. Först då förvandlas sadhana till förverkligande. När allt kommer omkring har Sri Swamijis liv varit ett alltigenom stort fullbordande. Han har utmärkt sig på alla områden - som discipel, som guru, som administratör och som en adept i yoga och tantra. Det finns ingen sadhana som han inte har gjort. Han har levt som

en tiggare och även som en kung. Lakshmi skänkte honom enorm rikedom, Saraswati skänkte honom vidya, Kali skänkte honom kosmisk medvetenhet och Durga skänkte honom enorm andlig kraft. Han behövde inte överge eller avsäga sig det han skapat och leva så enkelt i Deoghar.

Men Sri Swamiji säger att när han lämnade sitt hem för sannyasa, var det för den brinnande önskan att självförverkligas vid sin gurus fötter. Det var inte för att samla rikedomar, vilket han redan hade gott om, som han lämnade sitt hem, inte för att bygga ett ashram eller skaffa sig disciplar eller bli känd och berömd. Han gjorde det helt enkelt som en plikt och för att tjäna sin guru. Det finns förpliktelser i varje individs liv som måste uppfyllas. Om man inte utför dem kommer de en dag att komma ikapp en. Dessa skyldigheter, som också gäller för en sannyasin, är kända som *pitri rin* (förpliktelser mot förfäder), *deva rin* (förpliktelser mot de gudomliga varelserna) och *guru rin* (förpliktelser mot guru). Bihar School of Yoga var Sri Swamijis uppfyllelse av sin guru rin.

En sannyasin tillhör i princip ingen. Han har avstått från allt för att ta sannyasa. Denna avsägelse är total. Från den dag han tar sannyasa är hela hans väsen – kroppen, sinnet, känslorna och anden tillägnad guru och det gudomliga. De får använda honom som de vill. Precis som en alert hund ligger sysslolös hela dagen men omedelbart vaknar till liv när han hör sin husbondes kommando, på samma sätt utövar en sannyasin sina aktiviteter men är alltid alert och redo för kommandot. Det kanske kommer eller inte, men om och när det gör det, då överger en sannyasin allt som han har fördjupat sig i, hur viktigt det än må vara.

Det här förklarar exakt utvecklingen i Sri Swamijis liv under de senaste åren. Han skapade Bihar School of Yoga på befallning av sin guru och den vägledning han fick från sin ishta devata. När nästa kommando kom övergav han det han skapat för att uppfylla det. Sri Swamiji säger: ”Jag är helt enkelt en tjänare; om ett annat kommando kommer, lämnar jag även det här. Det spelar ingen roll. Och ingen ska sörja förlusten av sin guru. Jag övergav till och med guruns mantel

dagen då jag lämnade Munger. Om ni vill ha mer vägledning kan ni gå till Munger eller söka efter någon mahatma eller sadhu. Kom inte till mig; Jag är en sadhaka."

Dessutom, säger han, att om Akhara skulle fungera som ett ashram där en sadhu ger darshan och upadesh till anhängare, så kunde han lika gärna ha stannat i Munger. Livet i en akhara måste vara annorlunda. Det är ett esoteriskt liv, och därför måste man för att uppleva det fullt ut vara internaliserad och ständigt medveten om atman. Så man kan säga att ett ashram är en sorts träningsplats för en sannyasin där han förbereder sig fysiskt, mentalt, känslomässigt och andligt, medan en akhara är testplatsen där metallen prövas, kontrolleras och testas.

Det är sant att de akharas du kanske har besökt inte är av detta slag. De flesta akharas fungerar mer på samma sätt som maths och institutioner. En anledning till detta kan vara att det ofta när mahatman av en akhara lämnade sin *gaddi* (säte) inte fanns någon annan person av hans kaliber som kunde upprätthålla disciplinerna. Det finns flera akharas på avlägsna och otillgängliga platser, men de besöks av sadhus endast för den tid då de utför sadhana, och senare flyttar även dem till mer befolkade områden.

Sri Swamiji har på sitt eget sätt återupplivat denna mycket viktiga tradition av en akhara. För det är bara i avskildhet som en yogi eller mahatma når andliga höjder. Alla våra epos och shastras nämner rishis, munis, sadhus och mahatmas som hade eremitage i täta skogar eller långt upp i bergen. Dessa eremitage var dolda eller kamouflerade av naturen, och kungar och kejsare kunde av misstag stöta på dem när de var ute på jakt. Oftast gick kejsaren in i eremitaget för att hedra mahatman. Om mahatman var i samadhi, gav han inte sin fysiska darshan, oavsett hur viktig besökaren var. Det ansågs dock vara ett stort privilegium att åtminstone ha darshan av den *bhoomi* eller jord på vilken en mahatma utförde sin sadhana. Det var känslan av att själva marken blev helig. Det är samma känsla som när man går in i ett tempel. Du 'ser' inte Gud fysiskt, men du kan känna hans närvaro.

Sri Swamiji var utomhus hela året under sommar- och vintermånaderna. Det var bara under de fyra månaderna i *chaturmas* (juli till oktober) som han utförde *purasharana*, mantrasadhana, i sin kutiya med halmtak. Annars var han nära sin dhuni, som kallas Mahakaal Chita Dhuni, eller vid *vedi* (altaret) där han utförde *panchagni vidya*, sadhana med fem eldar. Sri Swamiji sa skrattande att här finns en kejsare med en lägenhet för varje säsong.

Den väsentliga sadhana som Sri Swamiji gjorde var akshara purascharana även om grunden kunde skilja sig åt beroende på årstid. Till exempel på vintern utfördes akshara purascharana genom pranayama och på sommaren var mediet panchagni sadhana, som inte är känd för oss, men som enligt hans i förbigående nämnda kommentarer är baserat på högre pranayama.

Akshara purasharana är en sadhana som föreskrivs i shastras för denna yuga. Den är baserad på principerna av nada, kala och bindu, som enligt tantra är grunden och det underliggande skiktet för detta universum. Akshara purasharana, speciellt om den utförs av en siddha, mahatma eller tapasvi, renar många nivåer av existensen.

Under sadhana existerar inte en yogi i denna tid och rum. Han reser in i oändligheten och kan påverka och omstrukturera olika världar, okända och osedda av den genomsnittliga personen. Därför är det viktigt för en sadhu att ha uppnått en sattwisk personlighet innan han går in i en sådan sadhana, så att positiva vibrationer känns. Denna rening kan kännas på alla nivåer, den fysiska, mentala och andliga. Så även om en tapasvi förblir distanserad från samhället kan vi inte säga att han inte bidrar med något till det. Det må vara ett subtilt bidrag, men det är ett evigt bidrag som kommer att överleva tidens tand.

Panchagni sadhana

Panchagni vidya är uthärdandet av de fem eldarna. Sri Swamiji genomförde det vid en utomhusvedi. Fyra vedeldade dhunis tändes som en hyllning till Agni och den femte elden är Surya

devata. De yttre eldarna symboliserar de fem inre eldarna som rasar i människan: *kama* (passion), *krodha* (ilska), *lobha* (girighet), *mada* (ego) och *moha* (fixering). Sri Swamiji säger att bara den som kan motstå de fem inre eldarna kan stå emot de yttre eldarna, eller vice versa.

Denna vidya refereras till i *Katha Upanishad* där den beskrivs för den unga Nachiketa av Yama, Dödens Mästare. Riterna och ritualerna för denna vidya är *gupta* (hemliga), kända för endast ett fåtal, eftersom de ger insikt och medvetenhet om högre andliga sfärer, som skänker odödlighet till yogin som utövar dem. De är endast avsedda för dem som har perfekt vairagya som Nachiketa. Passande nog har Swami Sivananda, i sitt epitet om Sri Swamiji daterat den 26 juli 1954, liknat honom vid Nachiketa:

> Få har en sådan vairagya i så ung ålder. Swami Satyananda är full av Nachiketa-elementet. Så allt arbete han tar sig an slutför han på ett perfekt sätt. Han gör fyra personers arbete men klagar aldrig. Han är ett mångsidigt geni och därtill en lingvist. Ändå är han ödmjuk och enkel – en idealisk sadhaka och Nishkama sevak…

Parvati, Lord Shivas hustru, utövade denna vidya för att uppnå förening med Shiva. Därmed avbildas hon som Shivas eviga gemål. Lord Dattatreya, en avadhoota paramahamsa vördad som en inkarnation av Brahma, Vishnu och Mahesh, utförde också panchagni. Sharada Devi, Ramakrishna Paramahamsas gemål, är också känd för att ha utfört denna sadhana.

Det sägs att när Parvati utövade panchagni, mindes hon Herren hela tiden och reciterade hans namn. Heta vindbyar blåste, vinden fällde stora träd, men hon var försjunken i hågkomsten av Shiva. De yttre störningarna fick inte hennes medvetande ur balans. På samma sätt kan en stark våg av ilska eller passion, girighet eller fasthållande plötsligt uppstå inombords, och få en person som inte är fast rotad i sadhana helt ur balans.

Naturens inneboende gudomlighet kan kännas starkt i Akhara. Solen, månen, stjärnorna och, framför allt, årstiderna och vinden spelar en mycket viktig roll under panchagni sadhana. Därför är denna sadhana enligt vissa skrifter endast avsedd för den som har kontroll över pancha tattwas. Rikhia är särskilt känd för sina frekventa väderomslag, ibland inom en timme. På en dag kan du ha darshan av alla fyra årstiderna, och orkanerna här är starka nog att lyfta dig från marken. Därför måste en yogi som utövar panchagni först bli vän med *agni* (eld), *vayu* (luft), *jal* (vatten), *prithvi* (jord) och *akasha* (eter).

Ankomst till Rikhia

Sri Swamiji anlände för första gången till Rikhia den 23 september 1989. Det var en perfekt dag. Natt och dag var i balans, det vill säga tolv timmars dag och tolv timmars natt, ett fenomen som bara inträffar två gånger om året. Hans första anusthana påbörjades den 30 oktober 1989 under Ashwin Navaratri. Dagen innan hans anusthana började, kallade Sri Swamiji på de få sannyasins som var närvarande i Akhara för att de skulle få se den magnifika synen av en tjock, tolv fot lång geru-färgad nag-orm, som gjorde *parikrama* (cirkumambulation) runt hela området och försvann in i ett träd mitt i Akhara. Det är ingen slump att denna händelse uppenbarade sig i en dröm innan den inträffade. Eftersom det var ett mycket gynnsamt tecken, har en murti av Swami Sivananda och en av Adiguru Shankaracharya installerats i närheten av platsen. Under sin tirth yatra var det i Vasukinath som Poojya Swamiji hade darshan av Nag Nath lindad runt sin hals sägandes: "Bli en *chakravarti,* universell ledare."

Med Sri Swamijis egna ord:

I Vasukinath, när jag låg under ett skuggigt träd,
hade jag en drömvision
av en huvförsedd orm lindad runt min hals
och den tydliga instruktionen, "Bli en Chakravarti."

Mahakaal Chita Dhuni

Strax efter att Sri Swamiji anlände till Rikhia tände han en dhuni eller eld och kallade den Mahakaal Chita Dhuni. Dess bränsle är ved. I Akhara finns två typer av dhunis. De är kända som tapa dhuni och pooja dhuni. Tapa dhuni tänds med ved och brinner dygnets alla tjugofyra timmar i regn och solsken. Det är tapasya dhuni som förbränner och renar allt. Sri Swamiji lagar till och med sin mat på denna dhuni.

Pooja dhuni å andra sidan tänds med speciellt beredd *goytha* (kodynga). Denna dhuni tänds endast under purascharana. Den är rökfri och avger en subtil doft som är mycket renande. Kodynga och trä är således bränslet som konsumeras av Akhara och Sri Swamiji kallar sig ofta 'goytha paramahamsa'.

Att tända en dhuni är en mycket gammal tradition bland sadhus. Det markerar ett mycket betydelsefullt skede i livet. Stora siddhas som Gorakhnaths, Lord Dattatreyas och andras dhuni är kända för att ha mirakulösa krafter och de är bevarade ända tills idag. Man tror att på grund av sin helighet är askan från en sadhus dhuni mycket potent. Det är förståeligt, för så snart en sadhu tänder en dhuni, ger han den liv genom sin seva och omvårdnad. Hela dagen spenderas framför dhunin och alla hans handlingar utförs med *Agni*, heliga elden, som *sakshi*, eller vittne.

I de vediska och tantriska traditionerna är Agni alltid en viktig del av varje ritual, vare sig sociala, kulturella, religiösa eller andliga. Även i äktenskap är det Agni som tilldelar paret titeln man och hustru. När Sita skulle bevisa sin heder efter att ha räddats från Lanka var det Agni som hon fick passera genom. Precis som att alla domstolsförfaranden idag inleds först efter att vittnet svär på *Bhagavad Gita* att han inte kommer att tala annat än sanningen, så svor man förr vid Agni. Man trodde uppriktigt att det inte gick att ljuga eller göra några illdåd inför Agni.

En yogi tänder en dhuni med föreställningen i åtanke, att dhunin är sakshin till alla ens tankar, ord och handlingar. Om dessa inte är sattviska kommer man inte att kunna

motstå Agnis test. I praktiken har detta också blivit uppenbart i Akhara, för så fort Sri Swamiji tände Mahakaal Chita Dhuni började alla andra aspekter av Akhara manifesteras och ta form.

Akhara har sin egen unika uppsättning redskap som fyller flera funktioner. De kan användas till pooja och tillbedjan, till självförsvar, till att skära, kyla och äta samt för att vårda en dhuni. Vissa är bara dekorativa, andra används under sadhana eller för att ge andlig kraft till andra. De kanske eller kanske aldrig någonsin används, men enligt traditionen måste en sadhu ha dem i sin ägo och utföra ritualisk pooja till dessa föremål. De inkluderar *bhalla* (spjut), *dhanush baan* (båge), *yoga danda* (stav), *vyaghra charm* (leopardskinn), *mriga charm* (hjortskinn), *shankha* (trumpetsnäcka), *damaru* (liten trumma), *nagara* (stor trumma) och Parashuramas yxa.

Man bör inte underskatta dessa ägodelar tillhörande en yogi. I Vedaskrifterna hittar vi referenser till mantras som används av rishis för att överföra kraft till ett kusha-grässtrå, vilket förvandlade det till ett dödligt vapen. En yogi kan göra detta med sin trishul, *chimta* (tång) och andra redskap. Man känner till siddha nagas som kan orsaka cancer om de slår någon med sin trishul eller yoga danda. Vilket objekt som helst i en sadhus ägo kan till och med skänka andlig kraft och materiell vinning åt andra.

Det är genom satsang som dessa får oövervinnlighetens kraft. *Srimad Bhagavata* klargör att shankha har blivit en vördad symbol endast tack vare det faktum att den är i ständig satsang med Lord Vishnu. *Satsang* betyder 'i kontakt med sanningen' och det är kanske den viktigaste faktorn för andlig transformation. Det är genom satsang som våra andliga samskaras vårdas och omvandlas. På samma sätt omvandlas en sadhus ägodelar genom den satsang de får.

I Akhara är det damaru och shankha som används oftast. Damarun representerar Shiva och shankha är en symbol för Vishnu. Sri Swamiji inledde sin sadhana med att skaka damarun och med trumpetsnäckans dån. Vid ljudet av damarun flyr tamas, och när det blåses i trumpetsnäckan

vaknar sattwa. Damarun används också varje morgon klockan 4.00 under pooja av Rudraksha-trädet och trumpetsnäckan vid pooja av Tulsi Mai.

Akharas ishta devi är Tulsi Mai. Hon är den välvilliga kraften som styr över alla lokas. Sri Swamiji själv utför *snaan* (bad) och pooja för Tulsi Mai dagligen. Shastras räknar upp vissa träd som är devatas naturliga hemvist. Varje devata har ett träd som den är känd för att gynna. Dessa träd har gudomliga egenskaper. Precis som modern biologi berättar för oss om fruktbärande och medicinska träd, talar skrifterna om en grupp av sådana träd som kan åkalla devatas nedstigning. Dessa träd förstärker atmosfärens renhet avsevärt och ökar därmed de andliga vibrationerna i omgivningen. Akharas träd är enbart av denna kvalitet och de äras dagligen.

Det finns en gripande historia om Bal Krishna när han förbjöd sin mamma att utföra yajna för att hylla lord Indra. Han frågade, "Varför ber du till Indra? Han är inte värd det. Han har ett fruktansvärt humör och är dessutom hämndlysten. Om du irriterar honom kommer han att orsaka svält och förstörelse genom att förhindra årstiderna. Du bör be till träden som utan att bli tillfrågade ger dig frukt att äta och ved för att tända din eld. Du bör be till jorden eller bhoomi som ger dig myllan för att odla spannmål och mat att äta, eller korna som ger dig mjölk att dricka. De är värda bön."

På sanskrit heter träd *vriksha* och är definitivt värda vördnad, för vi är i högsta grad beroende av dem. Ritualen för att åberopa det gudomliga i ett träd är känd som *devata avahana*. Träden fungerar sedan som en skyddande kraft och hjälper yogin i sadhana. När allt kommer omkring är det inte bara den fysiska sfären som en yogi måste möta på sadhanas väg. Det finns många djupare och högre sfärer på de psykiska och kausala nivåerna. Negativa krafter finns även i dessa sfärer och de är svårare att motverka eftersom dess styrkor är obegränsade. När yogin går bortom sinnet och svävar högt i oändligheten, kan han lätt bli ett offer för dessa krafter. Det är då som de gudomliga krafterna rusar till hans hjälp och hjälper honom i hans sadhana. Samma

princip gäller vid dyrkan av yantra och mandala där devatas placerar sig i det yttre skyddande höljet eller *bhupura* för att förhindra att några negativa krafter äventyrar en sadhakas upplevelse av det Gudomliga.

Sri Swamiji är ensam i Akhara. Hans enda följeslagare är två ilskna hundar. Hundar betraktas som *vahana* eller riddjur åt Bhairav devata. Precis som Garuda, örnen, är Vishnus riddjur och Nandi, tjuren, är Shivas riddjur, är hundar Bhairav Naths riddjur. Vid alla viktiga Shiva-tempel hittar du Bhairav Nath i de yttre områdena. Du måste först hälsa vördnadsfullt på säkerhetsvakten och sedan på lord Shiva. Sri Swamijis två säkerhetsvakter lystrar till Bhola Nath och Bhairavi Nath. De håller sig runt Sri Swamiji hela dagen och vaktar honom, hans dhuni och *mandap* (upphöjda plattform). De protesterar högljutt om någon vågar sig in på området. Vid ljudet av hans damaru och shanka vet de att han har påbörjat sin sadhana, och efter att ha rusat till honom för sina dagliga kex, placerar de sig nära vedin. De låter sig inte matas av någon annan än Sri Swamiji och är i tjänst dygnet runt. De är också vackra och älskvärda.

Det finns inget annat djur som kan överträffa hunden vad det gäller vakenhet. Han är också plikttrogen och lojal, men den viktigaste lärdomen man kan dra av dem är deras oskuldsfullhet. De saknar totalt *raga*, ogillande, och *dwesha*, gillande. De har en mästare. Det är därför Sri Swamiji ofta har sagt att en discipel ska vara som en hund: lojal, lydig och endast tjäna en mästare. De måste säkerligen ha god karma som blivit utvalda för att vara i Sri Swamijis tjänst.

En paramahamsas livsstil

Här i Akhara har man sett en annan viktig förändring i Sri Swamijis livsstil. Han har lagt sina geru-färgade kläder åt sidan och iklätt sig *kaupeen* eller höftskynke. Även det är ett mycket viktigt kännetecken i livet för en sadhu, för det påvisar att vairagya och lidelsefrihet är inneboende delar av hans väsen. I shastras är den person som tar på sig en kaupeen och tar emot en tiggarskål sannerligen Shiva själv. Det sägs också

att en discipel som har turen att röra vid sin gurus kaupeen är trefaldigt välsignad, för det kan ge honom omedelbar befrielse. Sri Swamiji säger att det kommer att komma ett skede då han till och med kommer att ge upp höftskynket.

Sedan han kom till Akhara har Sri Swamiji aldrig gått ut därifrån. Han säger, "Här kommer jag att leva som en paramahamsa som inte ha något med världen att göra." En paramahamsa lever enkelt med minsta möjliga materiella bekvämligheter. Hans säng är den gräsbeklädda marken och hans kläder hans egen naturliga hud. Han äter lite, lever på en sparsam diet som han lagar själv. Han ger inte *upadesh*, undervisning, jnana eller diksha, inte heller poserar han som en framstående mahatma, utan snarare lever han avskild från det offentliga livets glans. Detta är befogat i den meningen att en paramahamsa, eller snarare en som har uppnått paramahamsa-medvetande, uppnår gudomliga egenskaper. Dessa siddhis är dock inte avsedda att stoltsera med eller utnyttjas för att dra till sig stora folkmassor. De är snarare avsedda för uppfyllandet av andliga mål.

Det sägs i *Narada Parivrajakopnishad:*

> I den här världen är det väldigt sällsynt att en tiggarmunk är en paramahamsa. Om det finns en sådan så är han renheten själv. Han är den Purusha som prisas i Vedaskrifterna. Han som är en storslagen man (*mahapurusha*) har sitt sinne vilandes i mig, och jag förblir i honom allena. Han är evigt förnöjsam. Han är fri från påverkan av kyla och värme, lycka och elände, heder och vanära. Han står ut med förolämpning och ilska. Han saknar de sex mänskliga svagheterna (hunger och törst, sorg och villfarelse, ålderdom och död) och är fri från kroppens sex egenskaper (födelse, existens, förändring, tillväxt, förfall och död). Förutom jaget ser han inget annat. Oklädd, bugandes för ingen, utan att yttra *svaha*, utan att yttra *svadha*, fri från skuld och beröm, utan att tillgripa mantras och ritualer (*karma kanda*) utan att meditera på andra gudar (än den Högste Guden),

färdig med alla aktiviteter, fast etablerad i Medvetandet bestående av Existens, Kunskap och Salighet, eftersom han är medveten om den enda Högsta Saligheten, mediterar han för alltid på Brahma pranava, att han är Brahman allena, och därmed uppfyller han sig själv. Sådan är Paramahamsa-tiggarmunken.

Det finns fyra stadier av sannyasa: bahudak, kutichak, hamsa och paramahamsa. *Bahudak* betecknar stadiet när en sannyasin lever som en discipel i guruns tjänst. Efter att ha tjänat gurun, när han övergår till parivrajaka-livet, kallas han *kutichak*. *Hamsa* är stadiet där han interagerar med världen och fullgör sin gurus mission och ändå förblir oberörd av det, på ungefär samma sätt som en svan som ligger kvar i vattnet utan att bli blöt. *Paramahamsa*, det sista stadiet, är kulmen på allt han andligt sett har åstadkommit.

Paramahamsa är utan tvekan en orden i vilken sannyasins initieras, men än viktigare är att det är ett medvetandetillstånd. Varje paramahamsa du möter kanske inte har uppnått det medvetandet, men han har åtminstone tagit ett steg i rätt riktning genom att bli invigd i traditionen. Naturligtvis har det funnits paramahamsas som har uppnått detta tillstånd, men de är få och det är långt emellan dem. De flesta andra följer bara strikt reglerna och uppförande-koderna för traditionen utan att någonsin uppnå paramahamsa-medvetandet.

En som har uppnått det tillståndet går bortom traditionens gränser. Han är en befriad varelse. Naturligtvis kommer han aldrig att förneka traditionens betydelse eftersom han är medveten om att ett samhälle utan traditioner kan leda till anarki och förfall. Detta är sant inom sannyasa också. Idag finns självutnämnda sadhus i överflöd, men om vi skärskådar dem finner vi att deras mål är mer av materiell än andlig karaktär. Många tänker till och med på sannyasa som en karriär. Detta händer när man gör avsteg från traditionen. Sannyasa-traditionen kräver att man genomgår tolv års träning under guruns ledning, varefter man vandrar fritt på

egen hand, tillämpar allt man har lärt sig samt undersöker sina styrkor och svagheter. När man är fast förankrad i sitt engagemang för det andliga livet slår man sig ner på ett ställe och sprider de andliga vetenskaperna som man har lärt sig och även fulländat. Denna tjänst till samhället utförs med *nishkama bhava* (utan personlig önskan). När denna uppgift är klar drar man sig tillbaka i avskildhet.

Många människor har ifrågasatt behovet av att Sri Swamiji gör alla dessa sadhanas och lever i återhållsamhet när han redan har bevisat sin andliga kaliber. Som svar säger Sri Swamiji att förutom att det är den bästa livsstilen och den som han finner mest tillfredsställande, är han också medveten om att om han inte föregår som ett gott exempel, kommer andra efter honom att ta sig friheten att utropa sig själva som paramahamsas utan att någonsin ha genomgått de discipliner som krävs för att uppnå det tillståndet. Det är utifrån sin oändliga medkänsla och välvilja som han banar vägen för uppriktiga sannyasins att efterlikna i framtiden.

Enligt traditionen lever en paramahamsa på bhiksha. Han accepterar inte dakshina. Det finns en subtil skillnad mellan de två. *Dakshina* är något som anhängaren vill erbjuda en sadhu. Det kan vara till nytta för honom eller inte, men det är hans plikt att acceptera den. I *bhiksha* efterfrågar en sadhu från anhängaren endast vad han behöver, varken mer eller mindre. Detta kallas utövande av *aparigraha*, icke-ägande av materiella föremål, och det är grundläggande för en sadhu.

En paramahamsa lever i en extatisk omfamning med det gudomliga. Hans medvetande är mycket förfinat. Han kan kontrollera det med viljan och samtidigt dirigera det till olika platser. Han uppvisar en balanserad varseblivning av livets dualiteter såsom smärta och njutning, gott och ont etcetera. Genom allt detta förblir han en sakshi eller ett vittne. En sådan person uppnår odödlighet.

Det stora eposet *Mahabharata* beskriver en paramahamsa som en asket av högsta klass, som har stillat sina sinnen genom abstrakt meditation. Abstrakt meditation är en mycket svår konst att bemästra. Vi är alla bekanta med begreppet

meditation på en viss symbol. Även om det verkar svårt, är det mycket lättare än att meditera på en abstraktion såsom en tanke eller idé eller tomrummet. Meditation på allt som inte har form är abstrakt meditation, och om du inte är skicklig på att hantera sinnet såväl som hela medvetandet som rasar inom dig, då kommer du att förlora dig själv i distraktioner.

Dessutom är denna form av dhyana ett mycket avancerat stadium av yoga eftersom det inte är möjligt att genomföra om sinnena inte har stillats. Att stilla sinnena betyder inte att undertrycka dem. Det är inte möjligt att stilla sinnena genom undertryckande. Det kommer bara att leda till defekter i människans personlighet och beteende.

Sinnena styrs av eldens princip. De tänds även av den minsta gnista och rasar kraftfullt inom människan. Att försöka undertrycka eld är som att leka med dynamit. Därför, när de säger att en paramahamsa har stillat sina sinnen, så menar de inte att han har undertryckt dem. Snarare har han uthärdat denna eld och upphävt dess effekt på kropp, sinne, känslor och ande.

Det är just därför viss sadhana såsom *shmashan sadhana* (sadhana som utövas på kremeringsplatsen), *lata sadhana* (sadhana som utövas med en ung flicka), *aghora sadhana* (intagande av kött, blod, avföring) ordineras för en yogi, så att han kan bedöma i vilken utsträckning han har kunnat bemästra sig själv. Dessa metoder är inte svart magi eller utsvävningar. De kan tyckas vara det, men det är bara en omedveten åskådares oförstående synsätt.

Föreställ dig då vilken sorts medvetenhet en paramahamsa skulle ha. I Vise Patanjalis *Yoga Sutras* nämns att sinnet vilar på, eller stödjer sig på, pancha vrittis varav vissa är smärtsamma och andra inte. När sinnets fem vrittis neutraliseras, sägs sinnet lösas upp. Men sinnets upplösning är inte det slutliga målet, för med upplösningen av sinnet förlorar man medvetenheten. För att gå ett steg längre måste man behålla inre medvetenhet trots sinnets upplösning. Det är ett storslaget fullbordande, och en paramahamsa är någon som har uppnått det tillståndet.

Etymologiskt betyder *paramahamsa* 'enastående svan'. I shastras sägs svanen ha den speciella förmågan att kunna utvinna den sanna essensen ur allting. Den kan separera mjölken ur en blandning av mjölk och vatten. En paramahamsa är också känd för att ha den egenskapen. Dessutom symboliserar svanen *chetana* eller 'förädlad medvetenhet', den som är allvetande. Således sägs det att en paramahamsa lever i den högsta medvetenheten. Detta är ett mycket upphöjt tillstånd som för de flesta av oss till och med är svårt att föreställa sig, än mindre möjligt att uppleva.

I oss alla finns en dödlig medvetenhet som dör och en odödlig medvetenhet som är evig. Denna eviga medvetenhet visar sig i olika grader av förfining i alla levande och livlösa föremål, inklusive människor. I utvecklade själar uppenbarar den sig som utstrålning och ljus, och skapar därigenom en aura av gudomlighet runt dem. Det är denna odödliga medvetenhet som kommer att avgöra dina upplevelser efter döden. Om du inte har brytt dig om att väcka den under din livstid, så råder ödet efter döden, men om den väcks så kan du själv bestämma ditt öde i livet och efter döden. Det är därför utvecklade själar som yogis, mahatmas och siddhas kan vägleda oss även efter att de har lämnat sitt förgängliga skal.

Alla handlingar som sådana personer utför kommer att ha en gudomlig kvalitet och ett gudomligt syfte. Det beror på att sådana individers samskaras har brunnit upp och de lever bara för att uppfylla den Gudomliga Viljan. De kan därför reflektera och utstråla gudomlighet. De må agera mänskligt, de må se mänskliga ut, men oavsett vad de gör kommer de att sticka ut som extraordinära varelser. Rama var en sådan man. Det var också Krishna. Vi vet mycket väl att de vandrade på denna jord som vi gör. De genomlevde en mänsklig livstid och genomgick dess glädjeämnen och sorger som vi gör, och ändå vördas de som Gud även idag. Det beror på att de uppvisade 'gudomlig utstrålning' i allt det gjorde, som är anledningen till att man även århundraden senare tror att deras födelse på denna jord hade ett gudomligt syfte.

Det är dessa gudomliga inkarnationer och upplysta varelser som banar väg för kommande generationer genom att vara förebilder för dem. I svåra tider kan vi hämta inspiration från dem. Sri Swamiji har också föregått med ett gott exempel som vi alla åtminstone kan sträva efter, även om vi inte kan efterlikna honom. Från tidig barndom uppvisade han en extraordinär genialitet som föddes ur hans enorma vairagya. Hans åstadkommanden fick honom aldrig att avvika från sitt mål att uppnå sannyasas skönhet och försakelse. Han uppvisade en naturlig tendens att känna sig hemma och vara tillfreds i alla situationer. När han ledde Bihar School of Yoga gjorde han det med perfektion och intuition. Han vägledde tusentals själar över hela världen i deras strävan efter perfektion i och bortom livet. Som asket, långt ifrån gurudomens glitter och glamour, visade han samma hänförelse och lätthet. Det är inte vanligt att hitta en guru som avsäger sig sin gaddi och namnger sin efterträdare under sin egen livstid. I vår tid har vi inget annat exempel av detta slag. Likväl gjorde Sri Swamiji det, för hans sikte var fast inställt på den gudomliga vägen…

Dikter av
Swami Dharmashakti

Jaya Jaya Jaya Satyam

(Ett översvämmande hjärtas uttryck vid Uttarkashi under återresan från Gangotri, på dagen för Ganga Dussehra)

Vi såg och kände igen
den här sannyasins gudomliga hjärta

Solens sken i hans ansikte
och månens svala lugn.
Hans ord som den heliga Ganges flöde av nektar
hans leende som blommande blommors förtrollning

I hans hjärta den odödliga tron på världens brödraskap
i hans sinne sublima tankar om bön, kirtan och japa.
Förvandlar det inre och yttre livet för många
ära till gurun, som sannerligen är Rama och Krishna

Ära vare Almora, hans välsignade födelseplats
jaya jaya jaya Satyam, denna tidsålders stora helgon.
Världens alla hörn strålar av ljus
till tonerna av denna himmelska sång

Även jag såg och kände igen
den andliga juvelen, den här sannyasin.
Min vördade, min far, guru och mästare
acceptera mina pranaams som jag ödmjukt bugande
erbjuder.

— 9 juni 1956

Du ensam ska tända lyktan

(Efter att ha mottagit Swami Sivanandas darshan och välsignelser, i ett tillstånd av hög feber och delirium den 8 september 1956)

Vilket vackert ögonblick i tiden...
alla har insett att Satyam är gudomlig...

Dagens värld är full av profeter
som sprider svek och låtsaslek,
gör de oskyldiga till lätta byten,
förleder dem och för dem vilse med charmerande prat.

Denna världens hägring,
Satyam tittade på med en mycket bekymrad själ.
Han bestämde sig för att riva sönder
den tjocka slöjan av villfarelse och bedrägeri.

Långt borta på Himalayas toppar,
full av medkänsla, insåg han mänsklighetens sorg.
Och sålunda sa han med tungt hjärta adieu
till den heliga Ganges och guruns lotusfötter.

Fötterna som hans sinne alltid vände sig till,
den vise han hade överlämnat sig åt,
bara en välsignelse bad han honom om,
må satya och dharma fylla denna värld till bredden.

Må alla följa en trosbekännelse, sjunga ett av Herrens namn,
inget utrymme för högt och lågt, för tvist eller osämja,
ingen brahmin eller kastlös, ingen synd eller förtjänst,
vi är alla barn till den enda Fadern,
oavsett vårt namn eller gärning.

Gurun skrattade och sa:
"Du ensam ska tända lyktan".
Med 'satya' och 'dharma' som din vägs ledstjärnor
du kommer att inse och uppnå 'Alakh Niranjan'.

— 10 september 1956

Bhavanjali

Vi har bara hört att Lord Rama en gång levde,
vi har heller aldrig sett Krishna,
ändå sjunger vi alla om deras storhet och storslagenhet.

Ingen har sett Indras prakt
eller Vishwamitras botgöring,
endast skrifterna skildrar deras saga...

Avsägande sig hem, härd och allt annat,
en känd läkare blev den vise Sivananda,
en Jagat Guru som leder alla till satyas väg...

På vägen till sjön Mansarovar,
som den uppstigande solen dök 'Dharmendra' upp.
Vid sin gurus fötter kapitulerade han
och villfarelse och förblindelse han övervann...

Gurun såg och kände igen
'Swami Satya-ananda',
Mästare över självet, sanningen och lycksaligheten
inkarnerad.
Och han välsignade honom med dessa nådens ord:
"Gudomliga budbärare Satyam, i världens mörker,
var du ljuset."

— 25 december 1956

Tillbedjan

(En djup längtan efter att se Swami Satyananda som guru... böner... upprepad vägran att vara guru, likväl en utfästelse om tillbedjan...)

Åh min guru, min mästare,
o allvetande!
Du känner till varje tanke och dess substans,
ger ändå sken av ovetande och oskuldsfullhet.

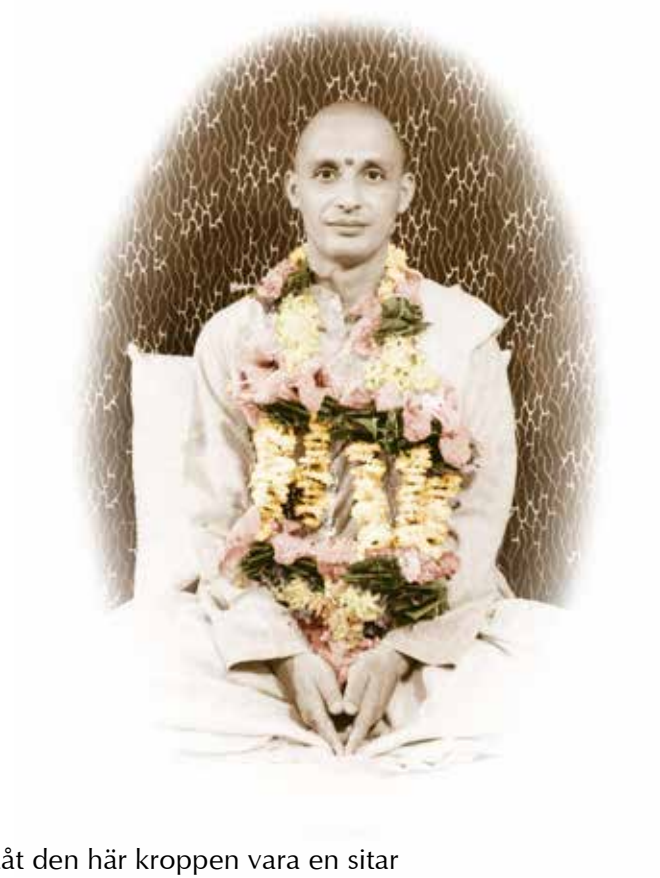
Stormen som tilltar inombords
skakar hela min varelse.
Men jag har accepterat dig som min guru och
jag vet att du kommer att ge mig något.

O vän och vägvisare för de vilsna och bortkomna!
För vad är detta straff?
En gång fullt av vitalitet och färg
är nu livet helt utan glans.

Du ingjöt hopp och glädje i mitt liv
och mitt hjärtas lotusblomma öppnade sig förtjust.
Orkar du nu se den vissna framför dina ögon?
Var det därför du blev trädgårdsmästare till att börja med?

Den här världen är som ett bottenlöst hav
och oerfaren är min följeslagare.
Kommer du bara att se på när vi drunknar?
Var det därför du blev rorsman?

Åh min Ram,
min storslagna vägvisare, min Shyam.
När stormen förmörkar vårens frodighet,
kommer du helt oberörd att titta på?

Låt den här kroppen vara en sitar
och detta sinne dess strängar.
Skänk sådan kraft åt denna veena
att världen sjunger och dansar i lycksalighet.

Låt alla höra den expansiva musiken,
de transcendentala sångerna klingar mjukt.
Du är självkännedomens behållare,
de övergivnas vän, den som avlägsnar beroendets lidande.

O min guru, min mästare,
o allvetande.

— 19 maj 1958

Pushpanjali

25 december
På denna gynnsamma, heliga och gudomliga dag –
Moder Gangas välsignade son,
gudomliga fader, vid dina fötter
skänker miljontals röster
doften av sin musik.
I denna värld full av lust, ilska, hat,
arrogans, villfarelse och girighet.
O renhetens boning!
Du är den gudomliga prästen,
som sprider kunskapens, kärlekens och fridens ljus.
Vid dina gudomliga lotusfötter,
bugar vi i vördnadsfull pranaam
och erbjuder ljus, rökelse, bön och tillbedjan.

O barmhärtighetens storslagna hav!
Hjärtat ber enträget,
må floden av satya och dharma,

jnana och bhakti,
ständigt och oupphörligt flöda
ur din gudomliga mun.

Min mästare!
Förvandla denna värld så det blir
för alltid Dwarkas eviga pilgrimsfärd.
Och så att vi alla vilsna och drivande resenärer
hittar och följer dina fotspår.
Gör de smala gränderna i vår Mathura
breda, vackra och lugna.

O Gud!
Må vår Swamijis dagar
vara gyllene
och hans nätter silvriga.
Må orden som strömmar ut
ur hans gudomliga mun
vara som de odödliga, nektarfyllda
hymnerna i Vedaskrifterna.
Och må varje vrå
i denna stora, vida värld
tändas på nytt,
varje ögonblick däri renas
som vid ett altare i gudarnas boning
genom strålglansen
av den solliknande Satyananda.

O ljuspelare!
Vägvisare för vilsegångna resenärer,
en miljon pranaams vid dina fötter.
Lovtal och hyllningsrop i tillgiven beundran
strömmar ut från hela världen,
och otaliga röster sjunger sången,
jaya Satyananda, jaya jaya Satyananda,
Om Satyananda Om Om Om

Bhavanjali

Min herre, min Gurudev!
Kom, jag välkomnar dig, min inre rymds Herre!
Träd fram inför mina ögon, så ska jag idag
tvätta dina fötter med mina tårar.
Jag ska bjuda dig
mitt hjärtas plats, mina ögons fröjd,
min själs lykta, ett sinne fullt av hopp och förtvivlan.
Det nya året har börjat
vid en timme som doftar av blommor
och många gnistor av hopp
lyser i hjärtats rymd.
Doften av sandelträ,
rökelsens rykande toppar
slår an en inre sträng och gör mig yr.
Vart jag än vänder blickens
ser jag gyllene ljusstrålar.
Är detta gryningen av en ny dag

eller dess flykt i skymningen?
En ny tids sol
kikar upp över en mjuk horisont,
och månen, genom mangolundens skuggor
sprider sina ljuva strålar.
Tills Dharmashaktis tårar
som faller på lotusfötterna
förvandlas till blommor,
och tills dessa blommor
återkastar ljudet av
'Om Satyam'
'Sri Satyam Om jaya Satyam'.
Med ett leende på läpparna
och tårar i ögonen,
är Dharmashaktis sinne och pranas,
förtrollat och uppslukat,
och ljuder av ‘Om Satyam’
'Om Sri Satyanandaya namah'.

Bön till Mästaren

Jag har kommit till din dörr,
bärandes mitt hjärtas gåva.
Nu är det upp till dig
att förkasta eller acceptera.

Lyssna på mina eländiga snyftningar,
hör mina klagande rop.
Jag har tagit med en bukett tårar,
ta emot eller skingra dem, som du vill.

Mitt hjärtas tempel står i lågor,
skicka dina svalkande skurar av kärlek.
Mina ögon har varit stängda i evigheter,
öppna dem och visa mig sättet att leva.

Min galenskap har förlorat sig själv,
i de böljande lockar som pryder ditt ansikte.
Hela min värld ligger gömd,
bakom dina milda fransar.

Jag skänker en krans av tro,
för att pryda din vackra hals.
Om en tår skulle rulla ner för min kind,
vänligen acceptera också det.

O Herre över de oändliga tomrummen,
o Du som tänder det gudomliga ljuset!
O alla och en vars yttersta tillflykt,
gör mig till stoftet av dina heliga fötter.

Vid Guruns fötter

Jag gör en krans av blommor,
en blomsterkrans av mitt liv...

Dessa blommor bär min själ,
Alla mina ambitioner och mina mål.
Jag hoppas kunna uppnå något,
skyddet av Gurus fötter är min enda längtan.

I närvaro av 'Bare Guru',
gav jag allt för 'Chhote guru'.
För denna lilla överträdelse fick Herren
mig att vandra ytterligare några dagar.

Väntan var äntligen över,
den gynnsamma dagen och stunden var här.
Rama-mantra gav han mig,
och kallade mig för 'Dharmashakti'.

På Shravan Poornimas heliga dag,
lyste du upp mitt hjärta med Ramas låga,
och vid min gurus fötter lade jag fram
samma krans av blommor.

—29 juni 1958

Överlämnande

O Du gudomliga, min Gurudev!
I ankomsten av det nya året, kom!
Spridda gyllene strålar, kom!
Hjärtats ljus, ögonens blommor
är alltid dina.
I mitt hoppfulla hjärta skiner ett nytt ljus,
då jag blir den som dyrkar och själva dyrkandet,
erbjuder jag mig själv vid dina fötter.
Men Mästare. . .
Du måste ta emot en dakshina,
en ovärderlig juvel,
som jag är på väg att avla
ur djupet av min prana och själ.
Det är vad jag vill överlämna vid dina lotusfötter.
Det är min enda uppriktiga önskan.

Min Mästare!
Jag vet att du kommer att ta emot honom
och göra honom till din egen. Då –
behöver du också lova
att gjuta den lilla juvelen
i din egen form.
Att fylla honom med dina gudomliga egenskaper
och ge honom den glans du utstrålar.
Du är ljus som den gassande solen,
men du kommer att behöva
göra honom till en lykta som lyser upp natten,
för du har omfamnat Vrat och Basant.

1959 säger adjö,
1960 väntar ivrigt på sin ankomst.
Kom och skriv ned,
framtiden för din skyddsling
på en blank sida.
O du ödets skapare!
Med ett leende på sina läpparna
och tårar i ögonen,
väntar Dharmashakti på dig.
Jaya Satyam, Sri Satyam
Jaya jaya Sri Gurudev.

—27 december 1959

Aradhana

Låt inte stunderna av tillbedjan avslutas,
förrän offerdrycken har erbjudits, låt inte ögonen bli tomma.

Min herre har sin boning långt borta i Himalaya
och lampans sken är mycket svagt.
Låt inte min pranas lykta släckas,
eller tillbedjans blommor vissna.

Stirrandes på vägen har mina ögon förstenats,
tårfyllda böner har jag ständigt skänkt.
Ge mig inte en gudabenådad gåva, bevilja mig din darshan,
så att mina pranas återupplivas och mina ögon jublar.

O osjälviskhet personifierad!
Lyssna på mitt hjärtas outtalade ord,
låt ditt namn bli till sång genom varje andetag,
gör mig för alltid ren och felfri.

Den bön och tillbedjan som givits genom eoner och tidevarv,
med japa, tapa och sanyam, de vises metoder.
Låt inte forna tiders synder ta över,
dessa blommor jag har plockat i hundratals år,
låt inte stunderna av aradhana upphöra att vara...

Acceptera inte nederlag

Timmen för din prövning är nära,
idag förlorar du inte din styrka.
Ställ undan bädden av rosor
och ta på dig kransen av törnen.

Lämna den kortlivade världsliga svalkan
och fortsätt att gå på brinnande glöd.
Fortsätt att göra det du måste,
omedveten om smärtan från brännsåren.

Du kanske är helt ensam,
men skratta dig fram till ditt mål.
Ställ undan bädden av rosor
och ta på dig kransen av törnen.

Släpp villfarelse och blind förälskelse,
låt inte dina tankar dras till dessa förströelser.
Likt en giftig orm som du antog var en vän,
kommer de att förgifta dig till ditt slut.

Ge dig ut på haven med ett leende på läpparna,
styr ditt livs roder med ihärdighet och mod.
Ställ undan bädden av rosor
och ta på dig kransen av törnen.

Guldjubileum

Satyam, du är den mest ärorika!
Ingjuter i världen en styrka utan jämförelse.

Du är glad vid beröm och förolämpning,
en klunk nektar eller gift.
Du gör ingen skillnad,
mellan en förbannelse eller en välsignelse.
Din tro på dig själv är orubblig,
din inre styrka så obeveklig,
vilken uppgift du än rör vid,
O Swami, blir felfri och enkel.

I din seger ligger den nödställda mänsklighetens
väckta skrik av triumf.
Din mjuka röst är verkligen en välsignelse,
för både kännande och känslolösa.

Denna värld, fast i passion,
visa dem den sanna kärlekens väg.
Lär dem bindningsfri återhållsamhet,
visa dem hur man svävar högt.

Bliv ljus, Satyam,
ge till denna värld tilltrons styrka.

—Oktober 1973

Jaya Satyananda

Ganges vågor sjunger glatt med
Jaya Swami Satyananda, jaya Satyananda Swami.

Urskilj tomheten i världsliga nöjen,
du kastar dem åt sidan med vivekas svärd
och tog tillflykt till den plats där evig frid råder –
Herrens lotusfötter.

Ganges vågor sjunger glatt med...
I livets mödosamma resa,
är du den svala, tröstande skuggan.
Du har stigit ner i de lidande skarornas liv,
för att ge dem en frisk kropp och ett renat sinne.
Ganges vågor sjunger glatt med...
I denna tid sjunger du sånger om befrielse,
O givare av liv! O gudomlige vise!
Satyam, du är själva livsnerven i detta land,
Gurudev, ta emot våra miljoner pranaams.

Ganges vågor sjunger glatt med...
Jaya Swami Satyananda, jaya Satyananda Swami.

—Guru Poornima, 1978

Sumananjali

O universums herre,
Jag har sett dig
strålande skina
bland eminenta helgon,
lätt svävande,
på tonerna av en veena,
och bärandes dräkten av vårblommor,
en öppen lotusblomma
som frikostigt sprider ditt hjärtas nektar,
O universums herre... Jag har sett dig.

O bergens herre,
du har burit
den okunniga och vidskepliga mänskligheten,
till vågornas toppar
lika höga som Himalaya.
Som ett ödmjukt sandkorn
eller en liten bit halm,
rider på vingarna av en vild kuling,
Du har burit dem
på en resa till de lovande höjderna,
berättat för dem om härligheten i dessa riken...
Jag har sett dig.

O högste Guru!
I Ganga Darshans grannskap,
som strålarna från den stigande solen,
som kejsaren över
otaliga människors hjärtan,
har du låtit yogans heliga flod flöda
på Karna Chaura,
och välsignat omgivningarna med bhoomi pooja,
Ett dammkorn vid dina fötter, Dharmashakti,
har sett dig.

O allsmäktige!
Åkandes i gryningens vagn
vid den östra horisonten,
Med dina mjuka strålar
väcks världen
från sin djupa sömn.
På timmen firas
föreningen av dag och natt,
med ett sinne fyllt av nåd,
sprinklas nektar genom dina satsangs,
yogans trumpetsnäcka ljuder,
jag har sett dig!

O herre av oändliga världar!
Jag har sett dig
i många former, många gånger,
men det jag nu har sett,
orden sviker mig, jag kan inte beskriva.
Din yogamission,
din tyaga, tapasya och samarpan,
må de bli odödliga i evigheters evigheter.
Seendes Mansarovar och Himalaya framför mig,
kan jag bara erbjuda en tyst bugning.
Om namo Narayanaya!

—25 december 1982

På Ganges stränder

På stranden av den norrut flytande Ganges,
ligger min Gurudevs ashram.
Nära Ganges, vid Karna Chaura
är vår bostad vid Ganges.
Gurudev bor i Sri Niwas,
och Karna Chaura har blivit Sadhanasalen.
Kashtaharni Ghat är legendarisk,
vårt Munger är verkligen Herrens egen stad.
På stränderna...

Ganga Darshan är målet för vår pilgrimsfärd
och Sri Niwas är själva himlen.
Man kan ha drömmen om Moder Ganges
från Shakti Vihar, Yoga Arogya eller Annapoorna.
På stränderna...

Vår vördade Gurudev, Swami Satyananda,
skänker kärlek till alla.
Anhängare har kommit från världens alla hörn
för att höra ditt namn, älskade Gurudev.
På stränderna...

Med honungsliknande ord, föredrag och satsangs,
dharma, karma och meningen med livet.
Begreppen av filosofi och vetenskap
förklarar han i de enklaste termer.
På stränderna...

Ganga Darshan och forskningscentret,
måste ni alla besöka.
Uppnå god hälsa och inre lugn
och låt ditt liv bli glädjefyllt och lyckligt.
På stränderna...

När jag minns dig
gryr en gyllene dag,
solens strålar som sprider sig
ger mitt sinne energi och kraft att lyfta.
O Gurudev!
Oavsett om du dröjer dig kvar vid begravningsbålet,
eller sitter bland de fem renande eldarna,
måhända försjunken i din gurus form,
så hittar jag dig alltid inom mig.

O Yogarshi!
När jag placerar dig på
min ögonbädd
och stänger ögonlockens dörr,
gör bilden full av ljus entré i mig
och fyller mig med lycksalighet.
Runt om i världen är det mörkt,
men obehindrat marscherar jag framåt.
Ditt sken lyser upp min väg,
detta är den lära du förmedlade till mig.

O Brahmarshi!
Vägen som rishis talade om,
du vandrade den och visade oss hur.
Ditt övermänskliga mod, kommer i evigheter
ge ett odödligt budskap till alla och envar.
O Devarshi! Ta emot mina miljoner bugningar.
Om namo Narayanaya!

Darshan Poornima

Det var dagen den 7 juli,
en strålande gryning för disciplar och hängivna.
Tusentals hade samlats i Deoghar,
det blev också stort tumult
i Baba Baidyanaths darbar.
Alla hade kommit för Guru Darshan,
och för en glimt av Shiva, i Baidyanath Dham.
Alla var fyllda av hopp och förväntan
och tankarna for åt alla håll,
medan den uppgående solens högröda glans spred sig
klev kön av anhängare framåt.

Trumpetsnäckan ljöd,
portarna öppnades
och de hängivna beträdde den heliga marken.
Renhetens tankar for genom alla,
det rådde frid och tystnad,
både inombords och runtomkring.
Efter darshan av Paramguru Swami Sivananda
och bugningar inför Adiguru Shankaracharya,
väl framme vid en treudd
var Gurudev,
djupt försjunken i meditation
på sin panchagni-plats.

Alla stod helt stumma av förundran,
våra tankar upphörde nästan helt.
Åh vilken vision du visade oss!
Har de visa männen Valmiki och Vishwamitra
stigit ned bland oss som Satyananda?
Är detta på riktigt eller
är jag i drömmarnas land?
Det är verkligen han,
vår kära, vördade Swamiji!

Tiden var begränsad
och folkmassan utanför var obegränsad,
för att visa aktning för Tulsi Mai
kom alla ut.
Men de hade alla lämnat kvar sina hjärtan där inne,
de lämnade en sfär där frid rådde,
hjärtat värkte och
sinnet kändes totalt berövat sin förtöjning.

'Gurudev! Genom att placera dig på våra hjärtans tron,
lärde vi oss allt av dig,
vi fick kärlek, visdom, ett nytt liv.
Dök du upp på denna jord
för att ge en glimt av Satya yuga
i denna mörka och trista Kali yuga?
O Mästare, du är verkligen allsmäktig.
Det exempel du föregått med
är en källa till stolthet för oss alla.'
Med det sagt, började alla snyfta,
hjärtats känslor
rann ut i form av tårar.
Vi ber endast en bön till Herren,
må vår Gurudev finnas kvar i våra hjärtan
för all framtid.

Om detta inte vore Kalis tidsålder,
så skulle denna Ganga
skapad av otaliga hängivnas tårar här i Rikhia,
också ha flödat i evigheter,
precis som Sivaganga och Neelganga
är eviga strömmar i Baba Baidyanath Dham.
O stora guru! Vänligen acceptera hyllningarna
från dina tusentals och åter tusentals ivriga anhängare.

Du är Allt

O Paramahamsa Avadhoota!
Förundrad kliver jag in
i din manasarovar,
din stad av svanar.
Den här staden är full av hängivna,
Ma Chandi själv är lyckligt närvarande,
och med en segerrik mudra
rör du dig bland folket,
för att ingen ska berövas
din välsignande darshan.

O Paramahamsa!
Sedan du anlände till Baba Baidyanaths boning
har dina utblottade grannar blivit bemyndigade.
Du gav överdådigt ur Bholenaths förråd,
ingen gick tomhänt ut genom din dörr,
Sivananda Math är det baner under vilken du
har lovordat din gurus namn,
O Paramahamsa,
vilken vision du visat oss!

Plågad av förolämpningen
hennes fader riktade mot hennes gemål,
släppte Ma Sati taget om sin förgängliga kropp.
Och varhelst hennes kroppsdelar föll
uppstod pilgrimsplatser.
Bhole Baba valde också sin plats
bredvid Devis viloplats,
och över hela världen
blev Babadham känt.

O Paramahamsa Avadhoota!
Vid mottagandet av ett gudomligt mandat
gjorde du Satis kremeringsplats till din sadhanaplats.
I unga år utförde Moder Parvati

panchagnis sadhana,
samma andliga åtstramning som också du fullbordade,
en fantastisk bedrift som hela världen bevittnade.
Nu genom att leda Satchandi Yajna,
har du hedrat Devi Ma,
och genom kanya poojan
har du stärkt alla kvinnors ställning.

O Paramahamsa Avadhoota!
Vilket mirakel du har åstadkommit,
vilka ideal av avhållsamhet och lidelsefrihet du har lärt ut!
Legioner av hängivna och disciplar,
såg i förundran och med bestörtning på
när du lämnade över
alla dina verk, dina bedrifter och frukterna av din sadhana
till Swami Niranjanananda.
Detta är min välvilliga välsignelse
till Swami Niranjan,
må din beskyddande hand
alltid vila på hans huvud,
och hans huvud för alltid bugandes vid dina fötter,
för att lyda och följa dig i dina fotspår,
må Niranjan för alltid vara redo.

O gudomlige Fader!
Vad mer kan jag säga?
Du står resolut och orubblig
som den stora Mahadeva själv.
Ganges av eviga välsignelser
flödar oavbrutet från din gudomliga varelse,
och hela mänskligheten
är ivrig att ta del av denna gudomliga ström.
Du är ordentligt inpräntad
i tankarna och känslorna
hos var och en.
Alla betraktar dig
som sin egen, som sin alldeles egna själ.

Sådan är den idealiska modern

Hon som klipper bandet
för sin sons skull,
betrakta henne som en sann moder,
sådan är verkligen den idealiska modern.

Kung Gopichands mor sa till honom:
'O son, anta yogans väg',
och den lydiga sonens ryktbarhet
har förblivit oklanderlig fram till idag.

Den beslutsamma Madalasa svor,
'Vemhelst som beträder mitt moderliv
kommer att nå befrielse och
behöver aldrig födas på nytt.'

Hon som drar loss sin son
från existensens kedja.
Hon är den sanna välgörerskan,
sådan är verkligen den idealiska modern.

När Sumitra hörde att Lakshmana
hade blivit dödligt sårad i Lanka,
tänkte hon på Rama ensam på slagfältet
och blev mycket upprörd.

'Gå genast till Lanka, min son,'
sa hon till Shatrughana,
'Rama står utan en bror vid denna kritiska tidpunkt,'
sådan är verkligen den idealiska modern.

Välsignelser

Du är mina ögons ljus, och jag känner dig alltid i närheten,
outsägliga känslor av moderlig stolthet,
flyter i mina ögons flod.

Ditt blod, dina ben och din märg är mina,
mönstren i ditt sinne likaså.
Din röst är min, o strålande son!
och glorian av dina pranas likaså.

Beslutsamheten i dig är min, liksom stunsen i dina steg,
Min son! min essens finns i dig,
jag är i alla dina nerver och vener.

Du är en ljusstråle för hela världen,
du kommer att skingra människosläktets mörker.
Moderns enda önskan är denna, min son,
må du bli det röda pigmentet på din Gurus panna.

Min dyrbara lykta

Från mörker till strålglans vandrar min dyrbara lykta,
och hela världen följer i hans fotspår...

Du kommer att bli en stor guru på denna jord,
en fridens apostel, de hjälplösas hopp.
Ge hjälp och inspiration till de övergivna och glädjelösa,
i stoisk tystnad bär mörkrets bistra vindar.

Från mörker till strålglans vandrar min dyrbara lykta,
och ett tåg med vilsna resenärer följer i hans fotspår...

Som ett ljus som brinner stadigt,
aldrig besegrad av stormarnas makt,
lär de själviska människorna i denna värld
hur man ger, älskar och tjänar.

Från mörker till strålglans vandrar min dyrbara lykta,
och en flock aspiranter följer i hans fotspår...

Solen må gå ner och månen må också försvinna,
men min dyrbara lykta kommer inte att vackla.
Du är symbolen för mitt hopp och min tro, min son,
du har ärvt din gurus kraft och inspiration.

Från mörker till strålglans vandrar min dyrbara lykta,
och legioner av sannyasins följer i hans fotspår...

Ordförklaringar Sanskrit

Abhisheka – ritual, badandet av dyrkad gudom
Achamana – reningsritual som tros bota alla fysiska och mentala orenheter
Acharya – andlig ledare eller lärare
Adiguru – Den ”förste andliga mästaren” i en lärjungeföljd
Agni – eld, även namnet på eldens gud
Aghora sadhana – intagande av kött, blod, avföring ordineras för en yogi, så att han kan bedöma i vilken utsträckning han har kunnat bemästra sig själv
Aghori (-a) – en person som är fri från rädsla och i samklang med sin natur
Aham Brahmasmi – Jag är Brahman, jag är den Absoluta Verkligheten
Ahimsa – icke-aggressivitet
Ajapa japa – meditationsteknik
Ajna chakra – tredje ögat, det individuella medvetandets centra
Akasha – rymd, eter, tomhet; himmel, atmosfär, den primära substansen, det som allt bildas av
Akhanda deepak/jyoti – evig ljuslåga
Akhanda kirtan – evig sång, att sjunga kirtan utan uppehåll
Akhara – plats för sadhus
Akshara purascharana – En sadhana som renar många nivåer av existens. akshara=oförgänglig, oförstörbar, fixerad,

oföränderlig, purasharana=vördande av en deity (gudom) utförd med tantra, mantra och japa

Alakh bara – ”isolerat eller osynligt hus”

Almirah (almari) – skåp

Amsa-avatarer – partiella manifestationer

Anahad – transcendentalt ljud

Ananda – lycksalighet

Annakshetras – anna= mat, kshetra=fält/plats för handling. En plats där mat delas ut till behövande.

Anushthana – Andligt praktiserande under en bestämd period.

Aparigraha – icke-ägande

Apsara – kvinnlig ande av moln och vatten, nymf

Arati – ritual för tillbedjan av gudom

Archana – ritual av åkallan av en specifik gudom

Artharthis – de som söker efter materialla ting och materiell trygghet i livet

Arya Samaj – reformrörelsen de ädlas sällskap

Asana – stadig och bekväm kroppsposition

Ashram – att arbeta’, en plats för andligt praktiserande och utveckling

Ashrama – någon av de fyra olika livsstadier/etapper som en hängiven bör passera i livet

Atma – individers (universella) Själv eller självexisterande väsen

Atmashakti – den gudomliga energin som sover inom var och en

Atma sanga – förening med Självet

Avadhootas – någon som är obunden och fri från mentala illusioner

Avahana – åberopan av det gudomliga

Avesta – helig zoroastrisk skrift

Baba – vis man som söker nirvana eller moksha titel som används vid respektfullt tilltal till äldre

Badam halwa – dessert gjord på mandel, mandelpudding

Badrikashram – Badrinath, pilgrimsort

Bahudak – stadiet när en sannyasin lever som en discipel i guruns ashram.

Baidya – tillhörande en grupp i Bengalen bestående av Ayurvediska läkare

Bandha – ”lås”, övningar som som hjälper till att harmonisera den grundläggande energistrukturen i kroppen

Basant Panchami – firande av vårens ankomst

Bel-löv – heligt träd som används i ritualer

Bhagavad Gita – ”Gudomlig sång” en del av det Indiska eposet Mahabharata. Krishna undervisar Arjuna i de andliga vetenskaperna; karmayoga, dhyanayoga, bhaktiyoga och gyanayoga.

Bhagavata Purana – Helig text som behandlar läran om skapelsen och den gudomlige Vishnus ”lek” i alla hans inkarnationer.

Bhagiratha – En legendarisk kung av Ikshvaku-dynastin som förde den heliga floden Ganges, personifierad som den hinduiska flodgudinnan Ganga, till jorden, från himlen.

Bhajan – sånger av tillgivenhet, hymner

Bhakta – en hängiven

Bhakti – hängivenhet,

Bhaktibhavana – bhakti=hängivenhet, bhavas=olika attityder som en hängiven har enligt sitt individuella temperament för att uttrycka sin hängivenhet till Gud i någon form

Bhakti yogi – Utövare av Bhakti yoga (vägen för att kanalisera och omvandla vår känslomässiga natur till ett högre syfte)

Bhalla – ett vapen (en sorts spjut, pil eller missil)

Bhang – en ätbar blandning gjord av knoppar, blad och blommor från cannabis- eller marijuanaväxten

Bhasma – helig aska

Bhiksha – allmosa med syfte att utplåna eller erövra ego, vanligtvis måltiden som serveras till en sadhu

Bhoomi – jord, plats, Moder Jord

Bhoomi pooja – en ritual som utförs för att hedra gudinnan Bhoomi och Vastu Purush (väderstreckens/riktningarnas gud). Bhoomi betyder Moder Jord.

Bhu samadhi – helig begravningsrit

Bhupura – bhu=jord, pura=stad, jordens hus, det yttre skyddande höljet i ett yantra eller mandala, heligt diagram

Bindu – punkt, ursprung; en punkt på toppen av bakhuvudet

Brahma muhurta – en period (muhurta) som börjar en timme och 36 minuter före soluppgången och slutar 48 minuter före soluppgången. Det är traditionellt nattens näst sista fas eller muhurta och anses vara en gynnsam tid för alla yogautövningar och mest lämplig för meditation, tillbedjan eller någon annan religiös utövning. Andliga aktiviteter som utförs tidigt på morgonen sägs ha större effekt än någon annan del av dagen

Brahma och chitrini nadi – två nadis som finns inuti sushumna nadi

Brahma pranava – brahma - källan till allting

Brahma Sutras – en sanskrittext som består av 555 aforistiska verser (sutras) i fyra kapitel. (Dessa verser handlar i första hand om den mänskliga existensens och universums natur, och idéer om den metafysiska principen för den ultimata verkligheten som kallas Brahman.)

Brahma-khichari – maträtt bestående av ris, linser och grönsaker

Brahmacharya – återhållsamhet

Brahmacharis – discipel

Brahman – Gud som skapare. Den skaparkraft vilken genomsyrar allt.

Brahmanishta – absorberad i kontemplation av Brahman

Bhramarandhra – fontanellen, punkt på toppen av huvudet som sägs vara öppningen som leder till Brahman

Bhiksha – att som tiggarmunk be om allmosor

Brahmanas – en genre litteratur, som är kommentarer till Vedatexterna

Chadar – ett stort tygstycke som lindas runt huvudet och överkroppen och lämnar bara ansiktet exponerat

Chakra – hjul, virvel. Energicenter där kropp, sinne och energi möts.

Chakram – En platt metallskiva med vassa kanter som används som vapen, designad för att kasta

Chakravarti – en idealisk (eller idealiserad) universell härskare

Chaitanya Jyoti – Medvetandets ljus, en bok skriven av Swami Sivananda

Chandan tilak – sandelträpasta (som appliceras bl.a. i pannan)

Chandra loka – himmelriket (ett astralt plan)

Chandramauleshwar lingam – en shivalingam (en symbol som representerar Shiva) gjord av blå safir

Chaturmas – en helig period på fyra månader (juli till oktober) lämplig för sadhana

Chetana – förädlad medvetenhet

Chidakasha – sinnets rymd

Chillum – pipa

Chimta – tång

Chinmaya vigraha – medvetandets form

Chitrini nadi – En av två nadis som finns inuti sushumna nadi.

Coolie – en indisk bärare

Dakshina – gåva, donation

Dakshinachara – Den högra handens väg. Refererar oftast till den högra sidan eller högra handen i tantra vilken består av meditationstekniker och andliga discipliner.

Damaru – en liten tvåhövdad trumma som används i ritualer

Darbar – domstol

Darshan – en vision som ger en glimt av den sanna verkligheten. Skådande av det heliga.

Darshanarthis – de som vill vara fysiskt närvarande med gurun

Dashnam – ordet representerar sannyasa-ordern som grundades av Adiguru Shankaracharya. Ordern inkluderar tio sektioner av sannyasins, varav en av dem är Saraswati som Swami Satyananda tillhör. Saraswatis är dedikerade till vidya och lärande.

Deepak – ljus

Deva – en gudomlig varelse eller gud

Devata avahana – ritual för att åberopa det gudomliga i ett träd

Deva rin – förpliktelser mot de gudomliga varelserna

Dhanush baan – båge

Dharana – ett tillstånd av total mental koncentration på ett meditationsobject

Dharma – det vi gör i livet som är upplyftande och leder till balans, harmoni, sanning och rättfärdighet

Dharmashala – vandrarhem

Dhoti – tygskynke som bärs både knutet runt höfterna och svept runt överkroppen

Dhuni – en helig grop för en sadhus heliga och välsignade eld

Dhyana – tillstånd av djup koncentration och absorbtion, meditation.

Didi – äldre syster

Digvijaya – seger, segraren över allt

Diksha – andlig initiering

Diwali – Ljusets högtid, de yttre ljusen som tänds symboliserar segern över mörkrets krafter och det inre uppvaknandet

Dosa – pannkaka gjord av rismjöl och malda baljväxter, vanligtvis serverad med en kryddad grönsaksfyllning

Dudgha abhisheka – abhisheka (badandet av dyrkad gudom) med mjölk

Dwesha – ogillande

Ekadashi – ”elva”, som på den elfte dagen i de två fjortondagarsperioderna i månkalendern. Bhagavad Gita talar om Ekadashi som dagen då Krishna berättade för Arjuna om vikten av och sätten att fasta på under denna gynnsamma dag.

Gaddi – säte, vadderad sits

Gandharvas – himmelska musiker. De förekommer i alla indiska religiösa berättelser och epos. De agerade också som budbärare mellan gudar och människor. De är makar till de himmelska dansarna, Apsaras

Ganesha – En av de mest kända och dyrkade gudarna som lätt identifieras genom sitt elefanthuvud. Beskyddare av

konst och vetenskap, representerar intelligens och visdom. Borttagare av hinder.

Ganga Dussehra – Festival i tio dagar som tillägnas den heliga floden Ganga

Ganja – marijuana

Garbha griha – den innersta helgedomen i ett tempel där templets primära gudom hålls

Geru – okrafärgat färgpigment som utvinns som finns naturligt i sten och lera

Ghat – en trappa som leder ner till en flod

Gopis – kvinnlig koherde, syftar vanligtvis på de kovallande flickorna och kvinnorna som var hängivna Krishna.

Gotran – härstamning, börd

Goshala – boning för kor

Goytha – kodynga

Grihastha – ombesörja för en familj, leva familjeliv.

Gurdwara – gurdwara betyder bokstavligen ”dörren till gurun”. Det representerar tröskeln mellan det finita och det oändliga

Gulal – färgstarkt pulver som kastas i firandet den hinduiska festivalen Holi

Gunas – existensens grundkvaliteer, tamas (orörlighet, stabilitet), rajas (rörelse, dynamik) och sattwa (ljus, lätthet)

Gupta – hemlig

Guru – den som skingrar mörkret orsakat av okunnighet.

Gurubhai – gurubroder (syftar på män som har samma guru)

Gurubehan – gurusyster (syftar på kvinnor som har samma guru)

Guru bhakti – hängivenhet till gurun, syftande till visdom, andlig disciplin och upplysning

Gurukul – guruns domän eller familj. Ett ashram till exempel är känt som en gurukul. Gurukulsystemet var ett skolsystem i Indien vars ursprung går tillbaka till omkring 5000 f.Kr. Det var mer utbrett under den vediska åldern där eleverna fick lära sig olika ämnen och om hur man lever ett kultiverat och disciplinerat liv

Gurumukhi – som utgår från guruns mun, en som följer sin gurus ord

Guru seva – osjälvisk service till sin guru

Guru Gita – guruns sång', text skriven av helgonet Vyasa

Guru pada pooja – tillbedjansrit vid guruns fötter

Guru parampara – gurulinjen – gurutraditionen, gurusuccessionen

Guru poornima – fullmånen tillägnad gurun

Guru rin – förpliktelser mot guru

Guru seva – Att tjäna gurun

Gumpha – grotta för sadhana

Gurudev – lysande guru, kärleksfullt tilltal till gurun. Det sägs att detta syftar på mästarens självlysande form, som lyser med sitt inre subtila ljus från en plats bortom den fysiska kroppen. När man vänder sig till gurun på detta sätt gör man implikationen att gurun är en erkänd manifestation av Gud och den andliga vägledningens ljus.

Hamsa – det stadie där en sannyasa interagerar med världen och fullgör sitt guru-uppdrag oberörd av det.

Hathayoga – ett yogiskt system med inriktning på övningar som renar kroppen.

Havan – eldceremoni

Havan kund – eldgrop, ett kärl/en plats för eldceremoni

Hiranyagarbha – det kosmiska ägget, skapelsens ursprung

Holi – Indisk högtid som representerar vårens ankomst och det godas triumf över det onda. Det sägs också vara uppförandet av ett spel som den hinduiska guden Lord Krishna spelade med sin gemål Radha och gopis, eller mjölkpigor

Ida nadi – Den vänsta energikanalen Ida förknippas med månenergi. Ordet ida betyder ”trösta” på sanskrit. Ida har en månliknande natur och feminin energi med en kylande effekt. Den går från vänster testikel till vänster näsborre och motsvarar floden Ganges.

Ikshvaku – första kungen i den legendariska soldynastin omnämnd i många indiska episka texter

Ishta – personlig/utvald gudom

Jagadguru – den som avlägsnar mörkret från världen, en källa av magnetism och energi
Jaimini tradition – jaiminitraditionen
Jal – vatten(elementet)
Japa – mantrarepetition
Janmotsav – födelsedag
Jhola – väska
Jivanmukta – upplyst person – befriad individ
Jignasu – sökare, en av initieringarna i sannyastraditionen
Jnana – högre form av vetskap/förståelse
Jnanayoga – Jnanayoga är visdomens väg mot självinsikt och det kan handla om en intuitiv kunskap, såväl som ett vetande genom studier
Jnani – vishetens mästare
Jyoti – gudomligt ljus en helig låga som tänds med bomullsvekar och ghee- eller senapsolja. Jyoti representerar det gudomliga ljuset och är en form av den hinduiska gudinnan Durga shakti
Jyotirlinga – Jyotirlingas är Lord Shivas gudomliga platser där han bor i olika former. Ordet 'Jyoti' betyder ljus och lingam eller linga betyder 'tecken' eller 'bild'. Så ordet Jyotir-linga betyder "Strålande tecken på Lord Shiva".
Kaivalya – separation, ett tillstånd av befrielse som en individs medvetande uppnår genom att inse att den är skild från materien
Kala – Kala är en sanskritterm med dubbla betydelser. Den första betydelsen översätts som "svart" eller "mörkfärgad", och den andra som "tid", "öde", "öde" eller "död". Kala används också med hänvisning till en av formerna av Yama, den hinduiska dödsguden
Kalash – jordkruka
Kali yuga – den depraverade fjärde och sista tidsåldern i en hinduisk världscykel: mörkeråldern
Kama – passion, lust
Kamandal – avlång vattenkruka
Kanhaiya – ett annat namn för Lord Krishna

Kanya – flicka. Kanya puja som en del av Devi-dyrkan är att erkänna den feminina kraften som finns hos flickbarnet.
Kapal tantra – den tantra som praktiseras med mänskliga skallar
Karma – handling
Karma kanda – ett ritualistiskt samhälle
Karmanishtha – handlingens väg. (Karma Nishtha-yogin har den orubbliga övertygelsen att hans Nishtha, väg, kommer att leda honom till målet och uppnåelsen av den högsta lyckan)
Karma yoga – handlingens yoga
Karma yuga – tiden för oupphörlig karmayoga
Karmasannyasa – en av initieringarna i sannyasatraditionen
Karmashakti – oändlig handlingskraft
Karmayogi – en person som agerar osjälviskt och med högre ideal som mål.
Kartal – rytm i indisk musik
Karuna – medkänsla
Kashi – gammalt namn på Varanasi, betyder stad av ljus och var Shivas plats Varanasi
Kaulachara – Perfektionens väg, vägen till självförverkligande genom filosofi.
Kaupeen – höftskynke
Khichari – en indisk maträtt huvudsakligen bestående av ris, linser och kryddor
Kirtan – hängiven sång, där en grupp upprepar rader som sjungs av en ledare
Kriyas – Kreativ handling eller rörelse.
Kriyayoga – Kriya betyder ”process”, kriya yoga är en serie djupgående metoder för att väcka och utvidga medvetandet, och till att stärka den vitala och psykiska energin. Metoder som skapar en harmonisk balans mellan det du upplever och dig som upplever det, i alla ditt väsens olika dimensioner
Krodha – ilska
Kshatriya – krigarkast

Kumaoni – folkgrupp i Nepal tillhörandes kastet Brahmins eller prästerskapet

Kuladevi ugratara – kuladevi=släktens gudom, ugratara=en liten damm dyrkas som gudomlighet

Kumbha Mela – hinduisk vallfärd och festival

Kundalini – Ordagrant ”ihoprullad”. Andlig energi, människans utvecklingspotential relaterad hennes kapacitet och medvetenhet.

Kunjal kriya – en teknik för att rengöra matsmältningssystemet (från magen till munnen). Det inkluderar att dricka ljummet, saltvatten tills magen blir full och sedan avsiktligt stöta upp vattnet genom munnen.

Kurta – ett långt löst plagg som en skjorta utan krage som bärs i Indien

Kutichak – en sannyasa som lever som vandrande asket

Kutir – hydda, koja, liten enkel boning.

Kutiya – hydda, koja, liten enkel boning.

Langar – gemensamt kök

Langoti – höftskynke

Lata sadhana – sadhana som utövas med en ung flicka

Likhit japa – skrivandet av ett mantra samtidigt som man, vanligtvis, reciterar det högt på samma gång

Lila – lek

Linga, lingam – en kort cylindrisk pelarliknande symbol för Shiva, gjord av sten, metall, ädelstenar, trä, lera eller ädelstenar

Lobha – girighet

Loka – dimension, existensplan

Luv-Kush – Luv och Kush var de legendariska sönerna till Lord Ram och Sita.

Mada – ego

Madhu sanchay – honungsinsamling

Madhu vidya – teknik att distribuera nektar

Madira – en söt alkoholhaltig dryck

Mahadeva – högre gudom

Maha samadhi – den sista frigörelsen som upplevs när själen lämnar kroppen

Mahatma – stor själ
Mahapurusha – storslagen man
Maharishis – medlemmar av den högsta ordningen av indiska vismän, de som ägnar sig åt forskning för att förstå och uppleva (och därför känna till) naturen och dess styrande lagar
Mahasamadhi – det högsta yogiska tillståndet då den fysiska kroppen lämnas medvetet
Mala – krans, girlang, radband
Manas muktavali – ungefär ”Sinnets pärlband”
Manas putra – barn födda genom gudomlig vilja. I hinduismen skapade guden Brahma 16 söner och 1 dotter från sitt sinne, dessa rishis eller vismän var också kända som prajapati. Dessa barn föds inte genom naturliga processer. Gudinnan Saraswati var inte riktigt Brahmas dotter. Hon sades vara född från Lord Brahmas sinne och kan därför sägas vara en av hans skapelser.
Manasarovar – helig sjö i kinesiska Himalayabergen – Sanskritordet ”Manasarovar” är en sammansättning av två sanskritord; ”Manas” som betyder ”sinne (i dess vidaste mening tillämpat på alla mentala krafter), intellekt, intelligens, förståelse, perception, förnuft, samvete”[2] medan ”sarovara” betyder ”en sjö eller en stor damm djup nog för en lotusblomma”.
Mandala – en geometrisk konfiguration av symboler
Mandap – upphöjd plattform
Mandir – tempel
Mantra – subtil form av ljudvibration som expanderar medvetandet.
Mantra diksha – mantrainitiering
Maryada purusha – en person som lever efter de högsta idealen.
Math – andlig institution
Maulvi – muslimsk lärd man
Maya – illusion
Mela – festival
Moha – anknytning, fixering

Moksha – frihet

Mooladhara chakra – det psykiska och praniska center, beläget längst ner i den mänskliga kroppen.

Mouna – tystnad

Mouna vrat – beslut att hålla mouna

Mount Kailash – heligt berg i kinesiska Himalayabergen

Mriga charm – hjortskinn

Mudra – ”Hållning” som hjälper till att få den grundläggande energistrukturen, i och omkring kroppen, i harmoni, genom att ta bort överspänningar (hypertoni) och underspänningar (hypotoni).

Muhurta – gynnsam tidpunkt att påbörja något

Mukhia – chef

Muni – en som utövar mouna, tystnad, som andlig praktik

Murti – form, utförande, fast föremål, staty

naam smarana – minnet av Guds namn

Nachiketa – huvudpersonen i en gammal indisk berättelse om atmans (själens) natur. (Nachiketa är känd för sitt förkastande av materiella begär som är tillfälliga, och för sin målmedvetna strävan efter vägen att förverkliga frälsning/Moksha, dvs. självkännedom)

Nada – ljud

Nadayoga – vetenskapen om ljudens kvalitet och påverkningskraft. Också en viktig metod i tantra. Ordet nada härstammar från sanskrit-roten nad. Nad betyder ‘att strömma’. Den etymologiska betydelsen av nada är en process eller en ström av medvetande. Generellt betyder ordet nada: ljud.

Nadis – rör, kanal eller flöde, nätverket av kanaler genom vilka energi färdas genom kroppen

Naga sadhu – betyder bokstavligen ”nakna yogis”. Deras fysiska utseende - asktäckta kroppar och toviga dreadlocks beror på att de är Shaiviter, anhängare av Lord Shiva

Nagara – stor trumma

Natheshwar – form av Shiva; nath=herre, beskyddare, eshwara=gudomlig form

Narayan bhoj – festlig måltid

Niranjan – den fläckfria, oförstörda

Nishkama bhava – utan personlig önskan

Nishkamya sevak – en som ägnar sig åt osjälviskt tjänande, eller seva, utan förväntan på tack eller belöning.

Nyasa – att avsäga sig, att överlämna sig

Pathshaala tradition – skola som undervisar på ett gammalt tradionellt sätt, byskola där skolan hölls under en mangoträd

Padmasana – lotusställningen - meditationsställning

Pakora – en indisk maträtt bestående av bitar av grönsaker, kyckling, etc, doppad i en kryddad smet och friterad

Pancha tattwas – de fem elementen

Pancha vrittis – sinnets fem vrittis – modifikationer. De fem vrittis är: rätt kunskap (pramana), felaktig kunskap (viparyaya), fantasi (vikalpa), sömn (nidra), minne (smrti)

Panchagni vidya – meditation över de fem eldarna Panchagni Vidya eller kunskapen om de fem eldarna förklarar hur kroppen är kopplad till universum och varför sinnets sanna natur är att manifestera sin vilja i universum.

Panchamrit – panch=fem, amrit=odödlighetens nektar. Ett hopkok av fem ingredienser: mjölk, honung, ostmassa, socker och ghee

Pandit – en hinduisk lärd i sanskrit och hinduisk filosofi och religion, vanligtvis också en praktiserande präst en hinduisk lärd i sanskrit och hinduisk filosofi och religion, vanligtvis också en praktiserande präst

Para bhakti – högsta hängivenhet

Paramahamsa – stor mästare, sista sannyas-stadiet som är kulmen på de andliga åstadkommandena

Paramatman – det högsta jaget

Parikrama – cirkambulation, att cirkla runt något till fots, särskilt i rituellt syfte

Parivrajaka – vandrande sannyasi

Pawanmuktasana – luft- och spänningsfrigörande yogapositioner

Pingala nadi – den högra energikanalen Pingala förknippas med solenergi. Ordet pingala betyder ”orange” eller

”läderfärgad” på sanskrit. Pingala har en sollik natur och maskulin energi. Dess effekt är värmande och går från höger testikel till höger näsborre. Det motsvarar floden Yamuna.

Pitri rin – förpliktelser mot förfäder

Pooja – rit för tillbedjan

Pooja deities – en bild av guden eller gudinnan som tillbeds

Pooja dhuni – eld som tänds med en speciellt beredd kodynga

Poorvashram – stadiet i en sannyasins liv som levs i ett ashram

Poornima – fullmåne

Poornahuti – den sista gåvan eller erbjudandet i en eldceremoni

Prajnashakti – prajna=den högsta och renaste formen av visdom, intelligens och förståelse, högre än den kunskap som erhålls genom resonemang och slutledning. shakti=energi

Prana – andedräkt, livskraft, vital princip som genomsyrar verkligheten på alla nivåer

Prana vidya – prana, vitalenergin, är livskraften bakom allt i universum. Vidya betyder kunskap. Prana Vidya är en avancerad tantrisk meditation, med huvudsyftet att upptäcka sin innersta identitet. Det är en kraftfull metod för helande

Pranama – vördnadsfull hälsning

Pranayama – en serie tekniker där andningen används för att kontrollera och expandera prana.

Prasad – gåva

Pratyahara – tillbakadragandet av sinnena för sinnets frigörande, att vända sinnet helt inåt

Pravachan praveen – den begåvade talaren

Prem – ren, villkorslös kärlek som leder till total hängivenhet och överlämnande

Prithvi – jord(elementet)

Prithvi loka – det jordiska planet

Pundit – en med specialiserad kunskap eller en lärare inom något kunskapsområde inom hinduismen, särskilt de vediska skrifterna, dharma eller hinduisk filosofi

Puranas – en genre indisk litteratur. Bokstavlig betydelse =”uråldrig, gammal”

Purascharana – vördande av en gudom utförd med tantra, mantra och japa

Purdah – hindra kvinnor från att bli sedda av män/främlingar

Raga – tillgivenhet, kärlek, passion, attraktion.

Rajayoga – Rajayoga (”kunglig yoga”, ”kunglig förening”) är en gammal yogaform som genom meditation (dhyana) och andra övningar försöker förfina sinnet så att slutlig upplysning uppnås. Formen nedtecknades i Yoga sutra av Patanjali och är en del av Samkhya-traditionen

Rakshasa – demon

Rakhi – skydd

Ram naam – denna recitation antyder att den döda kroppen inte längre upprätthåller sanningen (andningen) som är Ram Naam

Ramacharitamanas – en version av Ramayana skrivet på Hindi av Tulsidas

Ramayana – epos skrivet av Valmiki innehållande 24000 verser i sju kapitel

Rajas /rajasiskt – ett av de tre gunas, kvaliteer, dynamiskt, rörelse

Rasam – sydindisk stark soppa

Ratri jagaran – nattvaka

Rickshaw – ett enkelt fordon som ibland dras av någon som går, springer eller cyklar framför

Rishi – den som kontemplerar eller mediterar på självet

Sadhaka – försakare

Sadhana – andlig disciplin

Sadhu – en helig man, visman eller asket

Saheb (även sahib) – ”ägare” på arabiska och användes vanligen på den indiska subkontinenten som en artig term på det sätt som ”Mister” (även härlett från ordet ”mästare”) och ”Mrs.” används på engelska. Det används fortfarande idag av engelskspråkiga som en artig tilltalsform.

Sakshi – vittne

Sam – prefix i sanskrit, total

Sama Veda – en av de fyra Vedas
Samadhi – meditation, absorption
Samadhi sthal – minnesplats viloplats
Samarpan – förmågan att överlämna sig till den gudomliga viljan i nuet
Samkhya – Samkhya är det äldsta av de ortodoxa filosofiska systemen inom hinduismen. Samkhya betyder uppräkning.
Sammelan – konvent
Samraat – kejsare, kung
Samsaras – cykeln av död och återfödelse som livet i den materiella världen är bundet till
Samskaras – frön, avtryck, betingningar
Sanatan dharma – den eviga livsvägen av sanning och rättfärdighet
Sankalpa – vilja, föresats, positivt beslut, mål.
Sannyasa – den som har lämnat det materiella livet för att frigöra sig från det som är obeständigt och söka det beständiga
Sannyasin – discipel, initierad
Saraswati – visdom, visdomens gudinna, en av de tio ordnarna i Dashnam sannyasi ordern
Sarvodaya rörelsen – den ekonomiska och sociala utvecklingen av ett samhälle som helhet, som Mahatma Gandhi förespråkade.
Sarnath – ett gammalt pilgrimsfärdscentrum i norra Indien, nära Varanasi
Sat-chit-ananda – existens - medvetande - salighet. Uttryck som vill återgedet obeskrivbara absoluta tillståndet.
Satsang – att mötas i sanning, en eller flera delar med sig av visdom
Sattwisk – något baserat på en de tre yogiska kvaliteterna (gunas), nämligen sattwa; den rena, väsentliga, naturliga, vitala, energiinnehållande, rena, medvetna, sanna, ärliga, kloka
Satya – sanning
Satyam – sanning
Seva – osjälviskt tjänande, att arbeta för Gud.

Shakti – energi, förmåga, styrka, ansträngning, kraft. Den ursprungliga kosmiska energin. Representerar de dynamiska krafter som tros röra sig genom universum
Shaktipat – högre energi eller upplevelse överförd från guru till lärjunge
Shanka – trumpetsnäcka
Shankhaprakshalana – reningsteknik i Hatha yoga
Shastra – föreskrift, regler, manual, kompendium, bok eller avhandling. Ordet används i allmänhet som ett suffix i indiska litteratursammanhang, för teknisk eller specialiserad kunskap inom ett definierat område
Shatkarma – reningstekniker
Shavasana – ”död mans ställning”, en yogaposition där kroppen ligger stilla på rygg.
Shivalingam – svart ovalformad sten. Symbol för medvetande och den formlösa Shiva.
Shivam – gynnsamhet
Shivir – läger (ibland m sadhana eller yoga före)
Shmashan sadhana – sadhana som utövas på kremeringsplatsen
Shmashan tantra – tantrisk praktik utförd på kyrkogård.
Shraddha – en handling som utförs uppriktigt och med absolut tilltro
Shram – arbete
Shukadeva – rishi som skrev Bhagavata purana, son till helgonet Vyasa
Siddha naga – betyder bokstavligen ”naken yogamästare”. se även Naga sadhu
Siddha yogi – en andlig lärare, en mästare, vars identifikation med det högsta Jaget är oavbruten
Siddhis – andlig upplysning, andliga krafter
Sirshasana – huvudstående position
Sitar – stränginstrument
Sivaratri – Tillfälle för hedrandet av Sivas giftemål med Sakti. Infaller i februari eller mars varje år.
Sloka – brus, lovsång; sanskriteposens huvudversform
Snaan – bad
Smasham bhoomi – begravningsplats

Stambha – pelare
Stotras – ode, lovtal, lovsång. Litterär genre av indiska texter utformade för att sjungas melodiskt
Sukh poorvak pranayama – en enkel andningsövning där inandning, andhållning inne, utandning, andhållning ute sker i lika proportioner (fyrkantsandning)
Sundaram – skönhet
Surya devata – solen, solguden
Suryavamshi – den legendariska soldynastin som Rama tillhörde
Svaha (svadha) – ”bra sagt”, svaha skanderas för att erbjuda gåvor till gudomar
Swadhyaya – självstudier
Swayambhu – en självmanifererad bild av en gudom, som inte skapades av mänskliga händer, utan istället är naturligt uppkommen eller genererad av naturen
Swayamvara – tradition i det gamla Indien då bruden väljer sin make
Swami – mästare över sig själv
Swamiji – tillägget -ji är en vördnadsbeteckning
Swara – vetenskapen om nasal andning. Ordet betyder ”ljud” eller ”musikalisk ton” på sanskrit och betecknar det kontinuerliga andningsflödet genom näsborrarna
Tandava nritya – indisk dansföreställning
Tanpura – stor fyrsträngad luta
Tantra – Den äldsta vetenskap och kultur som behandlar människans övergång från nuvarande utvecklingsnivå och förståelse till en transcendental nivå av kunskap.
Tapa dhuni – en eld som tänds med ved och brinner dygnets alla timmar
Tapasvi – En visman som praktiserar måttfullhet
Tapasya – praktiserande av återhållsamhet i ett andligt syfte
Tattwa – element
Tattwamasi – påstående i Advaita filosofin, ’Jag är det’
Thakur – I den kastbaserade strukturen i det indiska samhället står Thakurs precis under brahminerna och tillhör vad som kallas krigarkasten

Tonga wallahs – häst och vagn

Trataka – meditationsteknik. Det finns två olika typer av trataka; Bahiranga Trataka eller ”extern koncentrerad blick” (där en yttre ljuslåga används som meditationsobjekt) och Antaranga Trataka eller ”intern koncentrerad blick”.

Tirth yatra – pilgrimsfärd

Tirthas – ett sanskritord med flera betydelser - ”kanal”, ”helig plats”, ”heligt föremål”, ”flodkorsning” och ”passage” - för att bara nämna några

Treta yuga – den andra och nästbästa av de fyra yugas (världsåldrarna) i en Yuga-cykel

Trishul – Treudd

Tyaga – Asketism, uppoffring, försakelse, övergivande, resignation, donation, avsaknad, liberalitet, tillbakadragande

Tyagi – asket

Upadesh – vägledning

Upasana – tillbedjan

Upanaya-initiering – initiering för unga pojkar in i vuxenlivet

Upanisaderna – En genre indisk litteratur, filosofiska skrifter. Bokstavlig betydelse upa-ni-sad=”sitta ned som lärljunge”

Uttarvahini – den norrut strömmande (används om Ganges)

Ugratara – Tantrisk gudinna från östra Ganga dynastin 400-talet-1400-talet, tempel i Orissa

Vairagya/non-attachment – obundenhet, oberoende

Vaishnava – vishnutroende

Vayu – luft(elementet)

Vamachara/Vamamarga – Den femte uppförandekoden i tantra i vilken det andliga praktiserandet inriktar sig på att överkomma instinkterna

Vasudhaiva kutumbakam – ”hela världen är en enda stor familj”

Veda – Kunskap, helig kunskap

Vedanta – ”slutsatsen” (anta) av Veda, filosofiskt system

Vedanta Kesari – En månatlig tidskrift som innehåller artiklar om indiska andliga traditioner och skrifter, med fokus på Vedantas filosofi

Vedi – altare
Veena – stränginstrument
Vidya – transcendental kunskap
Viharas – buddistiska kloster
Vrat – beslut, föresats
Vriksha – träd
Vrishni – släkt i Indien som sägs ha bott i den legendariska staden Dwarka och som Krishna härstammade ifrån
Vyaghra charm – leopardskinn
Yajna – Offerrit
Yama – Dödens Mästare
Yantra – geometrisk symbol
Yatra – pilgrimsresa
Yoga nidra – yogisk sömn, en teknik för djupavslappning
Yogacharya – En respektfull titel för yogalärare
Yogadanda – En käpp som placeras under armen för att reglera andningen
Yogini – Kvinnlig yogi
Yoni – en symbol/form som representerar de feminina regenerativa krafterna i tillvarons natur; livmoder, födelseplats, fortplantningsorgan
Yuga – tidsperiod, era
Zamindar – en autonom eller semiautonom härskare i en indisk provins, som hade enorma landområden och kontroll över sina bönder, från vilka de förbehöll sig rätten att ta ut skatt på uppdrag av kejserliga domstolar eller för militära ändamål.

Swami Dharmashakti Saraswati föddes 1924 i Sahaspur Lohara (Madhya Pradesh), Indien, på Buddha Poornimas gynnsamma dag och uppnådde mahasamadhi den 12 februari 2013 i Ganga Darshan Vishwa Yogapeeth, Munger.

Hennes första kontakt med Swami Satyananda Saraswati var 1953, och i och med det tog en livslång orubblig hängivenhet sin början. 1958 mottog hon mantra-diksha från Sri Swamiji, och förtjänade utmärkelsen som hans första discipel. 1960 födde hon barnet som skulle bli känt som Swami Niranjanananda, Sri Swamijis andliga efterträdare. 1967 initierades hon i Dashnami sannyasa-traditionen.

Som en stöttepelare i Sri Swamijis mission spelade Swami Dharmashakti redan från början olika roller i dess utveckling. Från 1963 till 1976 var hon redaktör, utgivare och distributör av tidskrifterna Yoga och Yoga Vidya i Rajnandgaon. 1972 utsågs hon till beskyddare av Rajnandgaon School of Yoga och ordförande för International Yoga Fellowship Movement. 1985 bosatte hon sig i Ganga Darshan, Munger, och 1990 utnämndes hon till acharya och ledare för Sri Panch Dashnam Paramahamsa Alakh Bara, Rikhia.

Kärleksfullt kallad Ammaji, exemplifierade Swami Dharmashaktis liv försakelse och total hängivenhet för guruns mission. Genom att upprätthålla andlighetens finaste dygder med stillsam elegans och ödmjukhet, var hon en källa till styrka och hopp för alla som sökte hennes vägledning. En sällsynt själ vars namn kommer att nämnas bland de främsta kvinnliga helgonen under detta århundrade.

Den här samlingen av inspirerande händelser och anekdoter ur Sri Swami Satyananda Saraswatis liv är en skattkammare för den uppriktiga sökaren. Helgons liv har alltid varit en ständig inspirationskälla för mänskligheten, och Sri Swamiji är inget undantag.

Swami Satyananda är ett unikt helgon och en yogi. Även efter att ha bestigit yogans topp och förvärvat de utlovade frukterna därav, tillbringade han inte sitt liv i ett idylliskt tillstånd av samadhi, utan använde sina yogiska krafter oupphörligt och oförtröttligt för mänsklighetens välbefinnande och förbättrande. Ändå förblev han obunden till det hela. Genom sina storslagna gärningar erövrade denna makalösa yogi miljoner hjärtan över hela världen. Den som kom i kontakt med honom transformerades omedelbart och oåterkalleligt.

Ur andlig synvinkel är värdet av *Mere Aradhya: Min älskade Guru* inte mindre än någon av de gamla indiska skrifterna. Det är vår innerliga förhoppning och önskan att dessa andliga pärlor från Sri Swamijis liv för in ljus, glädje och visdom i livet för alla uppriktiga aspiranter på den andliga vägen.

